Я люблю тебе справіку,
рідна Україно!
Наше поле і домівку,
й під вікном калину.
Та бажаю тобі, мамо,
і цвіту, і плоду,
Щоб співалося так само
на славу народу.

Володимир Матвієнко

Володимир Матвієнко

В серці маю Україну

Пісні та романси

Київ
“Музична Україна”
2008

ISMN M-707502-88-4

БАНКІР. ПРОФЕСОР. ПОЕТ

Володимир Павлович МАТВІЄНКО

Народився 5 січня 1938 р. у селі Білка Коростенського району Житомирської обл. Після закінчення у 1959 р. Київського фінансово-економічного інституту працював в установах Промбанку (згодом Будбанку) СРСР економістом, керівником міської та обласних установ банку в Донецькій та Дніпропетровській областях. З 1982 р. – Голова Правління Промінвестбанку. У 1991–1992 рр. очолював Національний банк України.

У 2004 р. за визначні особисті заслуги перед Українською державою у розвитку банківської системи, багаторічну самовіддану працю і громадську діяльність Володимиру Павловичу Матвієнку присвоєне звання Герой України з врученням ордена Держави.

Нагороджений високими державними нагородами – орденом Дружби народів (1986 р.), Почесними відзнаками Президента України – орденами князя Ярослава Мудрого IV та V ступенів (2002, 1997 рр.), орденом «За заслуги» III ступеня (1996 р.), Почесною грамотою Верховної Ради України (2003 р.), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004 р.), Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР (1988 р.), а також відзначений багатьма орденами та медалями за заслуги у галузі економіки та банківської справи, наукову, громадську та благодійну діяльність. Лауреат міжнародних премій «Дружба» та «Слов'яни», неодноразовий переможець Міжнародного відкритого Рейтингу популярності та якості «Золота Фортуна», володар премії «Прометей Престиж» IV загальнонаціональної програми «Людина року 99» у номінації «Фінансист року».

Згідно з офіційним свідоцтвом Кримської астрофізичної обсерваторії малій планеті, відкритій і зареєстрованій у Міжнародному каталозі під номером 6622, присвоєно ім'я МАТВІЄНКО.

Професор Володимир Павлович Матвієнко широко відомий у наукових колах. Дійсний член кількох академій наук, почесний професор Міжнародного Віденського університету, автор книг «Держава і банки», «Автограф на гривні», «Роздуми банкіра», «Промінвестбанк:

стратегія відтворення», «Філософсько-економічні погляди», «Желаемое и действительное», «Планета життя», «Самотужки по життю».

Заслужений діяч мистецтв України, член правління Асоціації діячів естрадного мистецтва України. Автор поетичних збірок «Люблю я свою Україну», «На рідних роздолах», пісенних збірників «Пісне моя зоряна», «Душі моєї хвилювання», «Оберіг пам'яті» та збірки афоризмів «Дотепні слова». Понад 50 пісенних творів Володимира Матвієнка відзначено дипломами міжнародних та всеукраїнських музичних фестивалів і конкурсів «Пісенний вернісаж», «Шлягер року», «На хвилях Світязя», «Українська родина», «Дитячий пісенний вернісаж», «Азовські вітрила», «Ялтинське літо», «Веселі канікули осені» та ін.

Пісні Володимира Матвієнка стали відомими та популярними, постійно лунають на хвилях радіо і по телебаченню. У 2004 р. В. П. Матвієнка нагороджено Почесною відзнакою Міністерства культури і мистецтв України «За досягнення в розвитку культури і мистецтв», а у 2007 р. – Почесною нагородою Комітету Верховної Ради України з питань культури і духовності та Українського видавничого консорціуму «За вагомий внесок у розвиток української культури та мистецтва».

Володимир Матвієнко – відомий в Україні та за її межами меценат, підтримує мистецтво, культуру, освіту. Бібліотеки та навчальні заклади України щороку отримують у подарунок від Володимира Павловича авторські примірники його нових книг.

ГОЛОС КОЛИСКИ І ЗЕМЛІ-МАТІНКИ

Своє коротке передслово про пісенну творчість відомого поета та вченого, Героя України, заслуженого діяча мистецтв України Володимира Павловича Матвієнка почну з назви книги, яку читач зараз тримає у руках, «В серці маю Україну». Певен, що назва говорить сама за себе, промовляє всією душею та багатющим досвідом прожитих і пережитих років, де вистачало всього – і материнських страждань та сліз, болючих втрат і здобутків.

Тому винесений у назву книги рядок – то передовсім громадянська позиція автора, письменника-патріота, сина української землі, істинного державотворця. Отже, людини, котра любить свій древлянський край, свою хлібодарну, калинову і співучу Україну.

До речі, нинішній збірник пісень В. Матвієнка є найповнішим виданням його поетичних творів, до яких написали музику відомі українські композитори, музиканти, співаки – митці гарні і різні. Раніше, тобто в минулі роки, побачили світ дві книги ліричних та патріотичних пісень на вірші Володимира Павловича – «Пісне моя зоряна» та «Душі моєї хвилювання», а також цикл романсів, написаних у співавторстві з відомим українським композитором Олександром Костіним, – «Оберіг пам'яті». Нині ж уважні читачі та слухачі розгорнуть книгу «В серці маю Україну».

Давно говорено, що біографія поета у його віршах. Думаю, про цю життєву мудрість достовірно і переконливо свідчать пісенні строфи В. Матвієнка:

Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю,
А я маю Україну,
Бо серце я маю.

Як бачимо, у наведених простих і життєствердних рядках все на своєму місці: громадянська пристрасть і сердечна ліричність, джерельна прозорість і викінченість авторського задуму. Тому в подальшій поетичній оповіді ми, як і годиться, зустрінемо всі прикмети сільського життя, де народився, виростав і мужнів майбутній економіст і поет, а найперше: засіяне хліборобське поле, рідну домівку з калиною під вікном, поліські в'язи і небесний рушник над ними, що вишитий мовби руками трудівниці-матері, всією щедрістю барв і відтінків природи. Така життєдайна і неодцвітна палітра отчого поліського краю, а відтак і всієї української землі:

Тож у серці – Україна,
Як святиня вічна.
З нею лиш росте людина –
Мужня і велична.
І тому, як батько сину,
Я заповідаю –
Славен край наш – Україну,
Ту, що в серці маю.

Від роду до роду, із покоління в покоління кожна людина мала щось найдорожче, найсвятіше, тобто заповідане. Можливо, то була святиня духовного спадку чи матеріального, як наприклад, материнська молитва чи вишиті її натрудженими руками рушники або ж насаджений та вирощений батьком сад. Прикладів у кожному випадку більш ніж достатньо. Та найсуттєвіша, невід'ємна ознака тієї заповіданої коштовності, що вона – з родового коріння, а отже, то спадок багаторічної пам'яті, сказати б, глибинна, уже неперебутня історія в образах конкретних людей і подій.

Для підтвердження висловленої думки скажу тільки, що наш національний геній Тарас Шевченко на всі віки залишив тодішній і сучасній Україні, її народу, «сім'ї вольній новій» свій невмирущий «Заповіт», за що доземний уклін йому і вічна пам'ять.

Та продовжимо розмову про пісенний доробок В. Матвієнка. Серед багатоголосої пісенної крони на його вірші, без перебільшення, є твори на всі голоси та мистецькі смаки і вподобання. А відтак їх охоче беруть до свого репертуару народні та заслужені артисти України, лауреати міжнародних і всеукраїнських пісенних конкурсів,

хорові колективи, естрадні ансамблі, визнані всіма виконавці і ще зовсім юні козачата. Думаю, читачам варто нагадати, що ідея створення Всеукраїнської дитячої громадської організації «Козаченьки» також належить Володимиру Павловичу Матвієнку. До речі, у книзі маємо чимало пісень, адресованих дітям. Більшість із них уже здобула визнання юних слухачів, і діти їх охоче виконують. Вони усі представлені у даному пісеннику, а я назву бодай кілька, як скажімо: «Лелеча пісня» і «Дзвін життя» з музикою В. Іванцова, «Колискова» з музикою В. Волощука, «Голос дивокраю», «Олівець-художник», «Осіння райдуга», «Пелюстка неба», «Літо-літечко» «Планета моїх надій» з музикою Л. Попернацького та ін. Мені залишається додати, що то справді дзвінкоголосий, мелодійний і широко розкрилений гостинець дітям, з яким вони ідуть у життя. А дорогоцінне уміння розмовляти з дітьми по-батьківському щиро, доступно – то ще одна яскрава грань поетичного таланту Володимира Матвієнка. Тому не можу не згадати пісню з музикою Світлани Чабан «Заповідане», де вам неодмінно припадуть до серця рядки звернення:

Україно-мати, бережи синів, –
Родове коріння кленів, ясенів.
Чуєш, як виводять пісню солов'ї, –
То твої солдати, сіячі твої.

Варто наголосити, що ця лірико-патріотична пісня посіла належне місце в репертуарі вокально-інструментальних колективів та ансамблів. Скажімо, її чудово виконує славнозвісний дует відомих бандуристів – заслуженого діяча мистецтв України В. Горбатюка та народного артиста України В. Єсипка, а також юнацькі колективи — ансамбль бандуристів під керівництвом В. Іщенко «Соколики» музичної школи ім. Вільконського в м. Чернігові, учні молодших класів Олександрійської гімназії м. Києва, ансамбль «Козаченьки» в рідному селі митця Білка на Житомирщині, дитячі хори та ансамблі численних українських шкіл. Перелік виконавців гарного твору можна продовжувати. Адже розважна, давно закорінена у людські душі пісня «Заповідане» досить легко знайшла свою зоряну стежку до співучого серця народу-сіяча, народу-трудівника, народу-добротворця.

Такого ж високого поцінування та визнання заслуговують немало інших творів цієї книги, і в подальших роздумах я неодмінно звертатимусь до них. Переконаний, що найкраще, найдостеменніше про свою життєву і творчу долю може сказати лише сам автор, про що переконливо свідчать численні біографічні поезії Володимира Павловича, а також його книги – «Самотужки по життю» та «Моє село».

Саме про співучу родинну колиску – мальовниче село Білка, що на історичній Коростенщині, і створена одна з кращих пісень «Люблю я свою Україну» з музикою композитора і співака В. Волощука. Цей пісенний твір, без перебільшення, одразу полонив шанувальників творчості Володимира Матвієнка. Добре пам'ятаю той час, коли пісня вперше прозвучала зі сцени, а згодом – на хвилях українського радіо, і передовсім захоплені відгуки не лише людей мистецтва, а й численних радіослухачів з усіх регіонів України. Людям насамперед припала до душі переконлива щирість поетичного слова у поєднанні з ліричною прозорістю музики та образом найдорожчої людини:

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку люблю.
Ношу, мов під серцем калину,
Що квітне у рідним краю.
А мати-журавка в зажурі –
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.

Уважний читач помітить у наведених рядках, як і в інших творах В. Матвієнка, що кожен рядок виважений, мовби виспіваний серцем і розумом, що свідчить про особливе ставлення і творчу відповідальність автора у роботі з художнім словом. До речі, розмова з матір'ю в житті і в мистецтві – то завжди і сповідь, і відповідальність. Адже образ матері, а з роками кожен спогад про неї – то початок пережитого, незагойна рана, сльоза, що ніколи не висохне, а якщо одним словом, то мати – святиня. А допоки святиня у душі, у пам'яті – ми не самотні в цьому розбурханому і кругойдучому світі.

Я заповідь мамину знаю –
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.
Збираю зерно до зернини,
До сонця виношу з пітьми,
На поміч спішу до людини,
Живу у братерстві з людьми.

Продовжуючи святу материнську тему, не можу не згадати бодай кількома словами ще одну пісню-жалобу, пісню-реквієм Володимира Матвієнка з музикою В. Горбатюка «Проводжали матір». Десятки разів доводилось мені слухати цю тужливу до болю сповідь і, повірте, завжди раптом закипала десь під серцем нестримна, сказати б, горюча сльоза. А сповідальна розмова поета з матір'ю ще довго відлунювала в душі і в пам'яті не тільки в одного мене. Та й хіба лише я один отак через відстані й роки звертаюсь до єдиної, натрудженої і незабутньої нашої горлиці, як ми читаємо у поезії «Проводжали матір»:

Мамо, сива горлиця поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.

Воістину так! Допоки сонця і світу, не може та й не повинно бути забутності і забуття. І не буде, адже над материним чолом, над її трудами і молитвами – завжди вічність. А вона бере початок з коріння родоводу, розростається, розгалужується у родинну крону, як народна багатоголоса і віковічна дума.

Поетична та пісенна творчість Володимира Павловича – то справді нев'януча крона у барвоцвітньому, розмаїтому небі української культури. Закорінена у багатостраждальному краю житньої і полинової древлянщини одвіку співучим словом, вона, слава Богу, не обминає найвіддаленіших околиць хліводарної землі Шевченка, Франка, Лесі Українки. Та це й закономірно, адже кожна пісенна крапля повинна світитись до людей своїм чистим і ніжним звучанням. Як діюче джерело світиться своєю чистотою, відчуваючи, що саме з нього черпають снагу і люди, і лани широкополі,

і луки, і дерева. Мелодія людської душі – джерело одвічне, і потрібно лише частіше припадати до нього, черпаючи наснагу, збагачуватись і голосом, і наспівністю рідної материної мови та її неповторної мелодики. Думаю, не зайвим буде знову повторити і наголосити, що найдавніший у народній творчості жанр пісні і створений для того, щоб дарувати людям чарівну красу мелодії, неоціненне слово народного животвору, починаючи від колискового наспіву, отієї нехитрої пісеньки про кота-коточка, яка і твориться під знаками води, землі й сонця. Тому вони й присутні у мелодіях, у слові, як неодмінні частки природної стихії. Тому в наших колискових котик іде по воду, чи їде по сіно, чи йде молотить. А там, де котик іде по зеленій землі, «там трава і вода, і дівчина молода». І кожному знаходиться робота, навіть сонце жницям руки цілує та колиску колисає. Отже, все діється, твориться під знаком добра і самої природи, що одвіку наснажує батьків і дітей. Тому не можна не відзначити, що кращі пісенні твори Володимира Павловича пов'язані з долею людини, з тривогами і піднесенням її нуртуючої душі, здобутками і втратами на дорогах життя, а відтак вся його поетична творчість, по суті, органічно пов'язана з піснею. Уже самі назви багатьох творів промовляють самі за себе, як скажімо: «Сини України», «Поліські в'язи», «Князю Володимиру», «Величаві Карпати», «Люблю я свою Україну», «Козацька доля», «Стольний град Київ», «Марш патріотів України», «Дорога спогадів моїх», «Лелеча пісня», «Школо моя» тощо.

Перечитуючи поетичну творчість чи слухаючи пісні у виконанні кращих співаків, ще раз переконуєшся, що кожен твір має своє глибоко національне чудове звучання, а разом узяті складають історичний літопис народу. Так з роками людського життя українська пісня була і залишається одним із першоджерел формування суспільного добра і доброчинності, патріотичних настроїв, благородних починань і пристрастей, а отже, і людського характеру, який уміє щоденну працю перетворювати у красу.

На мою думку, то цілком закономірний процес, коли поет прагне заглибитись не лише в сучасне свого народу-будівника, але і в його історію, тобто мірою власного таланту узагальнити досвід народного життя, його моралі, синтез його колективних здобутків

та перетворень. Такий загалом склад поетичного мислення, чи конкретніше, духовний світ сучасної людини, тобто образне, воістину творче мислення, що переконливіше я підсумував би рядками Володимира Павловича:

Ми землі і сонця вірні діти,
І навчатись прагнемо щомить,
Разом з Україною мужніти,
Совістю і серцем їй служить.

Служіння своєму народові-сіячеві, народу-трудівнику всіма пориваннями джерельної душі, кожним помислом свого невтомного розуму – то і є невичерпна енергія мистецького слова і життєвої наснаги патріота. Як писав колись Іван Франко: «Життя коротке, та безмежна штука і незглибиме творче ремесло».

Певен, що мудрі і пророчі слова геніального Каменяра стосуються також і творчості поета, Героя України, заслуженого діяча мистецтв України Володимира Матвієнка. Можна сміливо сказати, що починаючи з першої невеличкої збірки поезій «Люблю я свою Україну», тематичні і соціальні обрії його поезії від книги до книги розширюються, а більшість пісень автора давно знайшли свою орбіту, наближену до людей і людини.

Не буду перелічувати прізвища всіх композиторів та музикантів, котрі писали і пишуть музику на вірші Володимира Павловича. Хочу лише сказати, що досить плідною виявилась його співпраця з піаністом-віртуозом і композитором Євгеном Пухлянком, а їх спільний пісенний доробок сягає понад 40 творів.

Взагалі життєвий і творчий шлях Героя України, відомого поета, публіциста і громадського діяча мовби увібрав у себе усі складові нашої нелегкої, дійсно тернистої історії. До речі, з початком хрущовської відлиги наче зажевріла іскра надії, що нарешті воскресне розчавлена тоталітарним пресом співуча душа українського народу. Та, на превеликий жаль, культурний ренесанс в Україні видався аж надто короткочасним, сказати б, миттєвим.

Єдиним джерелом нуртувала жива надія вдячності Древлянському краю – рідному Поліссю, де народився і виростав поет, де босоніж ходила його мати Лукія, яка, окрім споконвічного хліба та льону дарувала ще й дзвінкоголосу, часом скроплену сльозою

пісню. А вона закарбувалась і залишилась у серці сина, як кажуть, не на одноденъ, а на все життя.

Безмежний і клекочучий світ від росини до зір і вміщає надто багато, як у дитинстві. А пам'ять живе своїм найріднішим – від колиски, від подиху матері. Для дітей серце матері завжди відкрите. Отже, і нам відкриється ще одна істина: на цій землі, де ми живемо, де одвічно родять хліб і добро, де ростуть ліси і мужніють сини, де народжуються пісні і дочки, є ще одне сонце – материне серце.

Микола Сингаївський,
поет, лауреат премії імені Лесі Українки

Ліриково-патріотичні пісні

ВІДРОДЖЕННЯ ЛІРИКО-ПАТРІОТИЧНОГО ПІСЕННОГО ЖАНРУ

Історія українського народу відображена у численних піснях. Саме пісня супроводжує людину у найсуттєвіших подіях її життя – народженні, весіллі, жалобі. Через пісню виражені головні людські почуття: кохання, радість, туга, любов до рідної землі. Історично склалося так, що українці – народ надзвичайно обдарований та співучий. Українські голоси визнані у всьому світі як найкращі. Насправді, багата природа нашої землі народжує багатих на голоси людей, але головне – особлива мелодійність української мови, якою хочеться співати, вкладаючи у спів усю душу, усе гаряче серце.

Розмірковуючи про пісенну поезію Володимира Павловича Матвієнка, спадає на думку, що лише людина – патріот рідної Батьківщини змогла увібрати у свою творчість усе розмаїття співочої поетичної української мови. Цілком природно, що багато композиторів звертаються до його поетичної творчості. Адже поезія – це музика, виражена в слові, а музика – це поезія, виражена в звуках. Відбувається органічне поєднання мовно-музичного матеріалу, яке народжує єдиний художній образ.

У пісенно-поетичній творчості Володимира Павловича відроджується дещо забутий жанр ліричо-патріотичної пісні. Його творами зацікавились багато знаних українських оперних та естрадних співаків, серед яких народні та заслужені артисти України Володимир Гришко, Фемій Мустафаєв, Олександр Гурець, Ніна Шестакова, Валентина Степова, Володимир Оберенко, Павло Дворський, Наталія Бучинська, Ірина Семененко, Надія Петренко-Матвійчук, Василь Волощук, Семен Торбенко, Дмитро Яремчук, лауреати міжнародних конкурсів Марта Спіженко, Маргарита Захаренкова та багато інших.

Поет не обійшов своєю увагою й дитячу тематику. За останні двадцять років українськими поетами і композиторами не було створено жодної пісні, присвяченої шкільним рокам. Отже, шкільний вальс Володимира Матвієнка «Школо моя» як узагальнений образ незабутнього випускного балу став актуальним для величезної кількості українських шкіл.

Особисто мені пощастило стати автором музики до пісень, що завоювали заслужену популярність в Україні. Пісня «Стольний град Київ» неодноразово звучала у престижних концертах, завершувала урочисті мистецькі акції. Написана в жанрі вокальної балади, з використанням широкого інтонаційного діапазону та виразного мінорно-мажорного забарвлення, вона набула значення гімну столиці України Києва.

Однією з найперших пісень-переможниць на всеукраїнських фестивалях і конкурсах стала пісня «Величаві Карпати», присвячена справжній перлині української землі – Карпатським горам, які зачаровують своєю незрівнянною красою. Особливим акордом творчості Володимира Павловича я вважаю патріотичну пісню «Князю Володимиру», яка з часу відкриття Михайлівського Золотоверхого собору велично звучить над нашим древнім Києвом.

Автобіографічна пісня «Сибірський вальс» сповнена глибоким внутрішнім болем, що торкається серця кожного українця, родина якого постраждала від сталінських репресій. Це стосується і моєї власної долі, тому музика «Сибірського вальсу» з її амбівалентним три-чотиридольним ритмічним малюнком народилась наче на єдиному подиху.
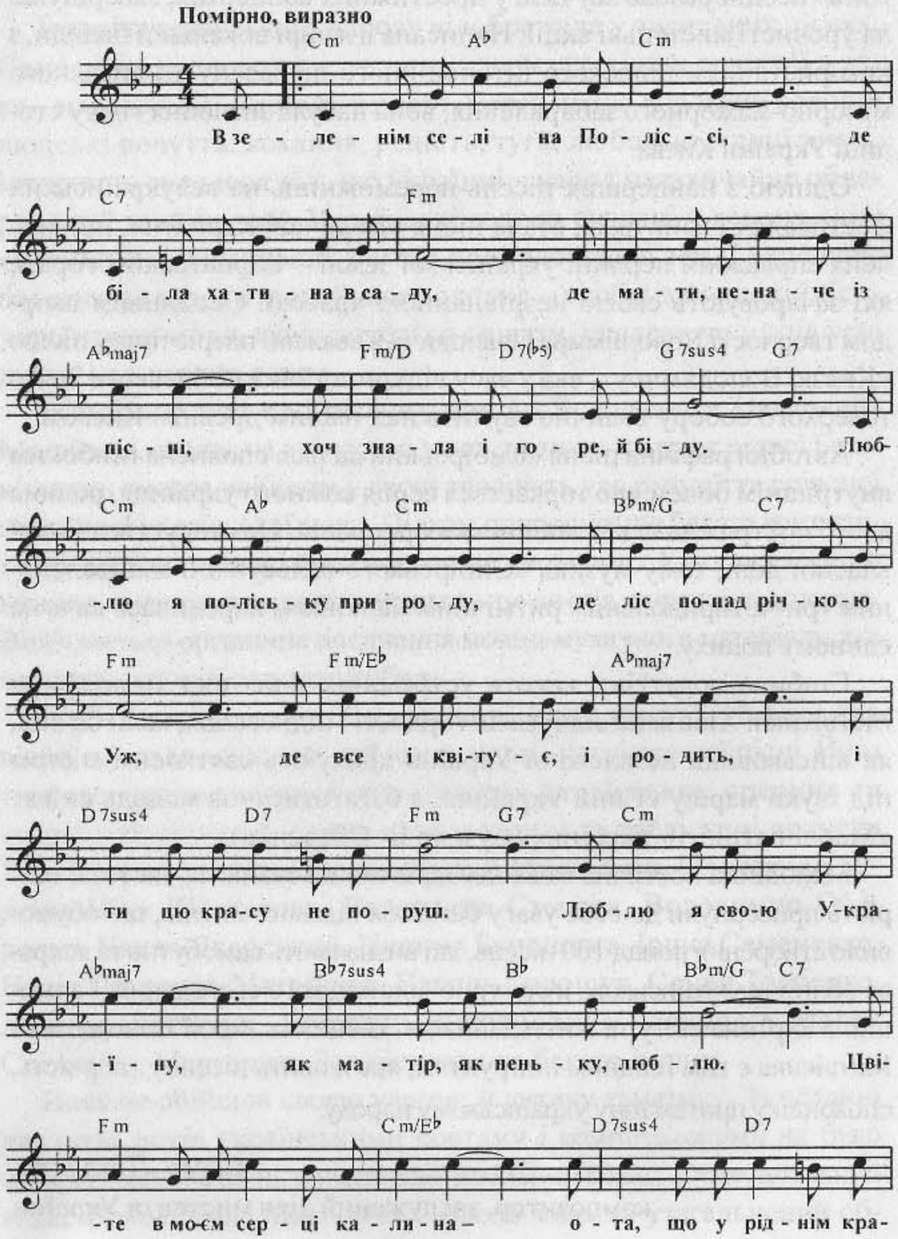
Глибина почуттів і висота устремлінь – це поет Володимир Матвієнко. Хіба ж не відчуваєш гордості і піднесення, коли бачиш, як військовики незалежної України крокують святковим містом під звуки маршу «Сини України», а багатотисячна молодь співає «Марш патріотів України» (музика В. Оберенка).
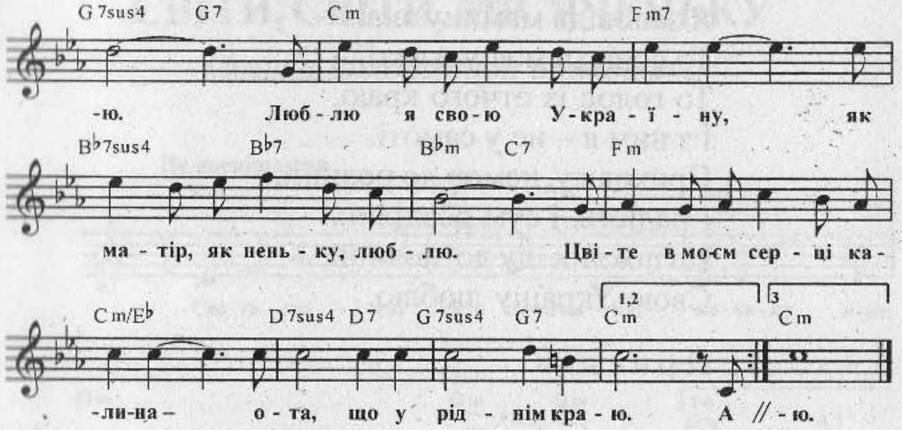
Мелодійна поетична мова поета, її схвильованість, чистота, щирість привернули до себе увагу багатьох відомих митців, що обумовило створення понад 100 пісень, які визначають самобутнє та яскраве обличчя українського культурно-мистецького сьогодення. Гармонійна картина світу та життєдайна натхненність поезії Володимира Матвієнка є тим плідним підґрунтям, яке живить пісенну творчість, споконвіку притаманну українському народу.

Євген Пухлянко,
композитор, заслужений діяч мистецтв України

В ЗЕЛЕНІМ СЕЛІ НА ПОЛІССІ

Музика Павла Матвієнка

В зеленім селі на Поліссі,
Де біла хатина в саду,
Де мати, неначе із пісні,
Хоч знала і горе, й біду.
Люблю я поліську природу,
Де ліс понад річкою Уж,
Де все і квітує, і родить,
І ти цю красу не поруш.

П р и с п і в :

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Цвіте в моєм серці калина –
Ота, що у ріднім краю. | Двічі

А мати-журавка в зажурі –
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
Збирати зерно до зернини,
Виходить до сонця з пітьми.
На поміч прийти до людини
І жити у дружбі з людьми.

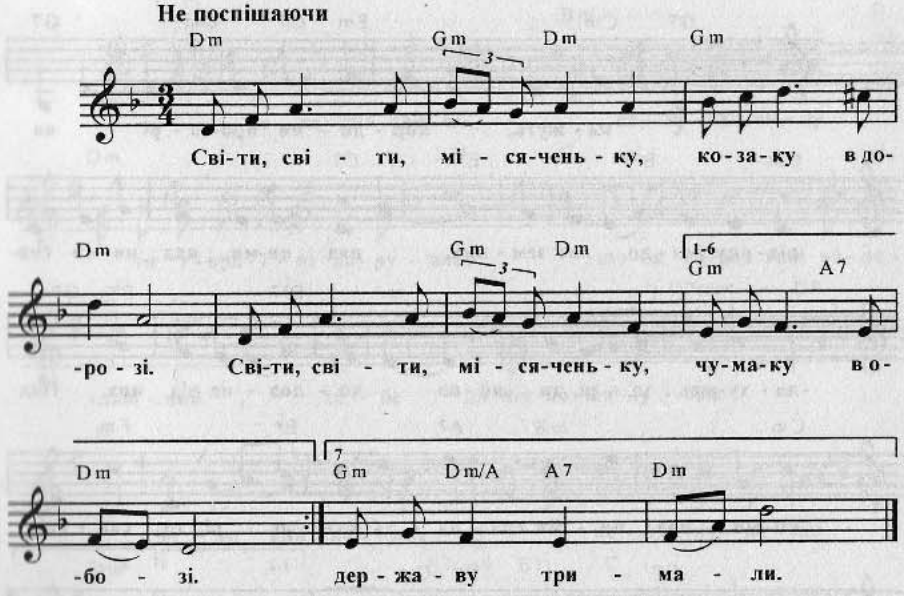
П р и с п і в .

Я заповідь мамину знаю –
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ним я – не у самоті.
Приходжу, немов до родини, –
І радість, і сум розділю...
На поклик іду до людини,
Свою Україну люблю.

Приспів.

СВІТИ, СВІТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Музика Володимира Матвієнка

Світи, світи, місяченьку,
Козаку в дорозі.
Світи, світи, місяченьку,
Чумаку в обозі.

Світи волю, світи славу,
Здобуту в кайданах.
Світи, світи тверду волю
В чужинських навалах.

Світи, світи, місяченьку,
До схід сонця рано,
Доки стане Україна
Здобувати славу.

Світи, світи, місяченьку,
Во славу народу.
Будем пити нашу долю,
Як священну воду.

Світи, світи, місяченьку,
Для нашого люду,
Щоб погані яничари
Не занесли блуду.
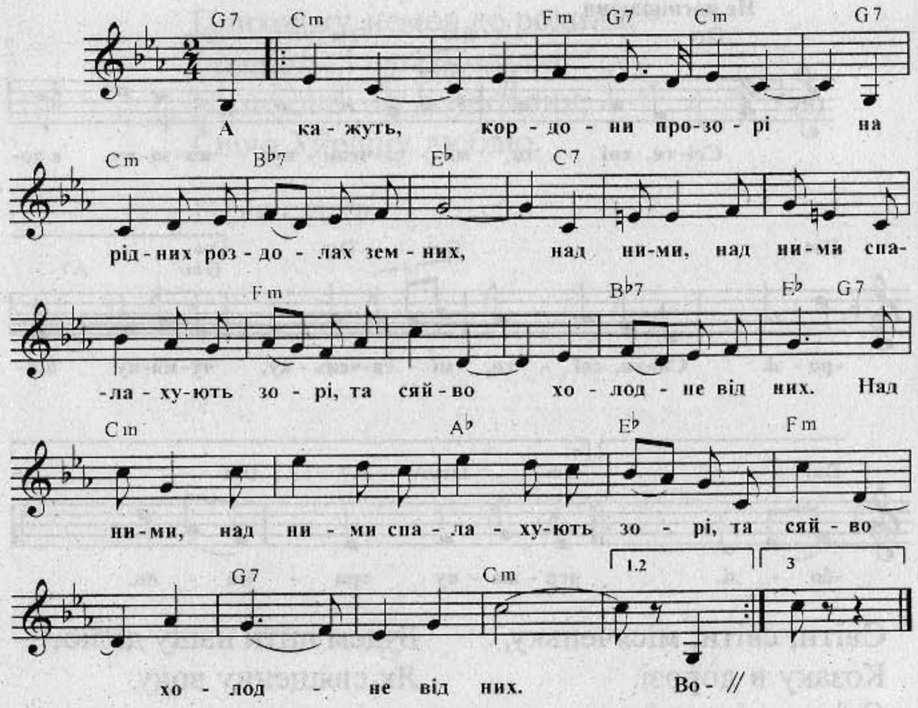
Світи, світи, місяченьку,
Нашій Україні,
Щоби злидні поховати
В глибокій могилі.

Щоби неньку-Україну
Зірки обсипали,
Щоби наші козаченьки
Державу тримали.

СИНИ УКРАЇНИ

Музика Володимира Оберенка

В темпі маршу

А кажуть, кордони прозорі
На рідних роздолах земних,
Над ними, над ними спалахують зорі, | Двічі
Та сяйво холодне від них.
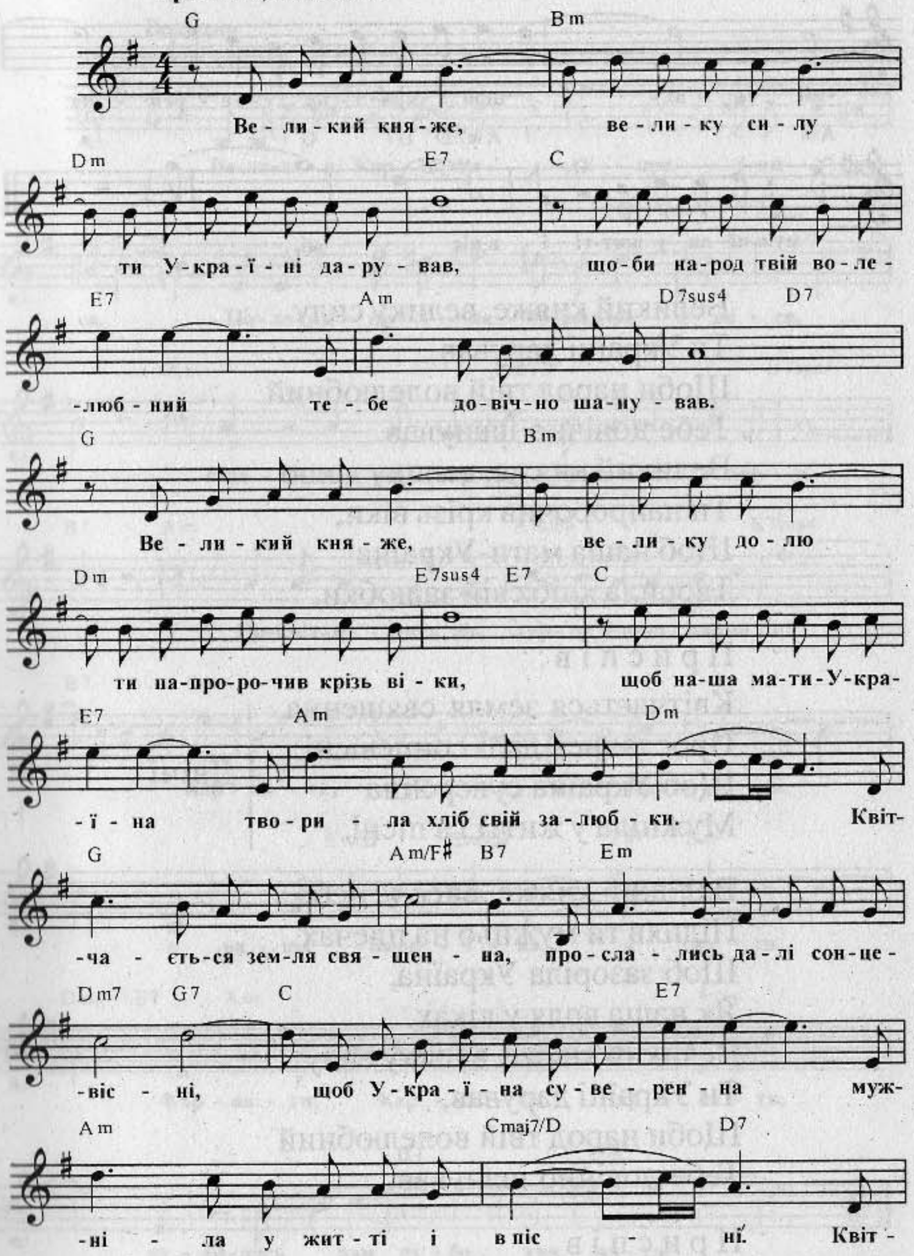
Воно крізь віки до людини
Щоночі летить з висоти...
Та будуть, та будуть сини України | Двічі
Кордони завжди берегти.

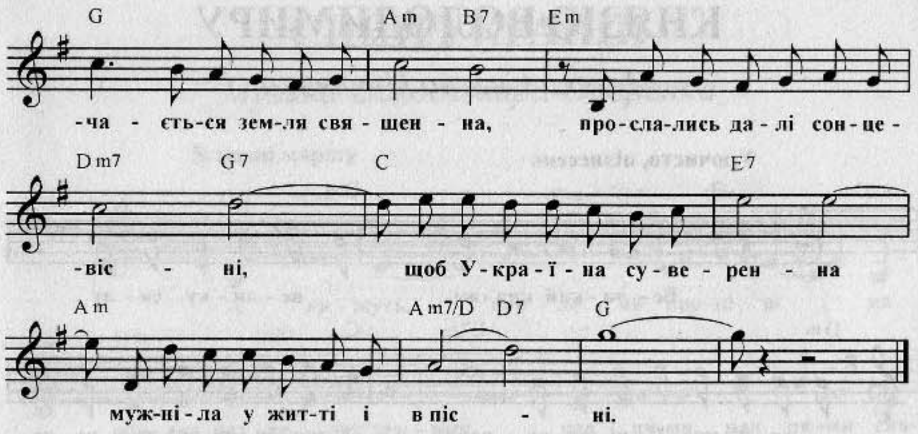
Ми землю квітчаємо нашу,
Що здавна у ранах-рубцях,
Щоб звуки, щоб звуки козацького маршу | Двічі
Солдати несли у серцях.

КНЯЗЮ ВОЛОДИМИРУ

Музика Євгена Пухлянка

Урочисто, піднесено

Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.
Великий княже, велику долю
Ти напророчив крізь віки,
Щоб наша мати-Україна
Творила хліб свій залюбки.

Приспів:

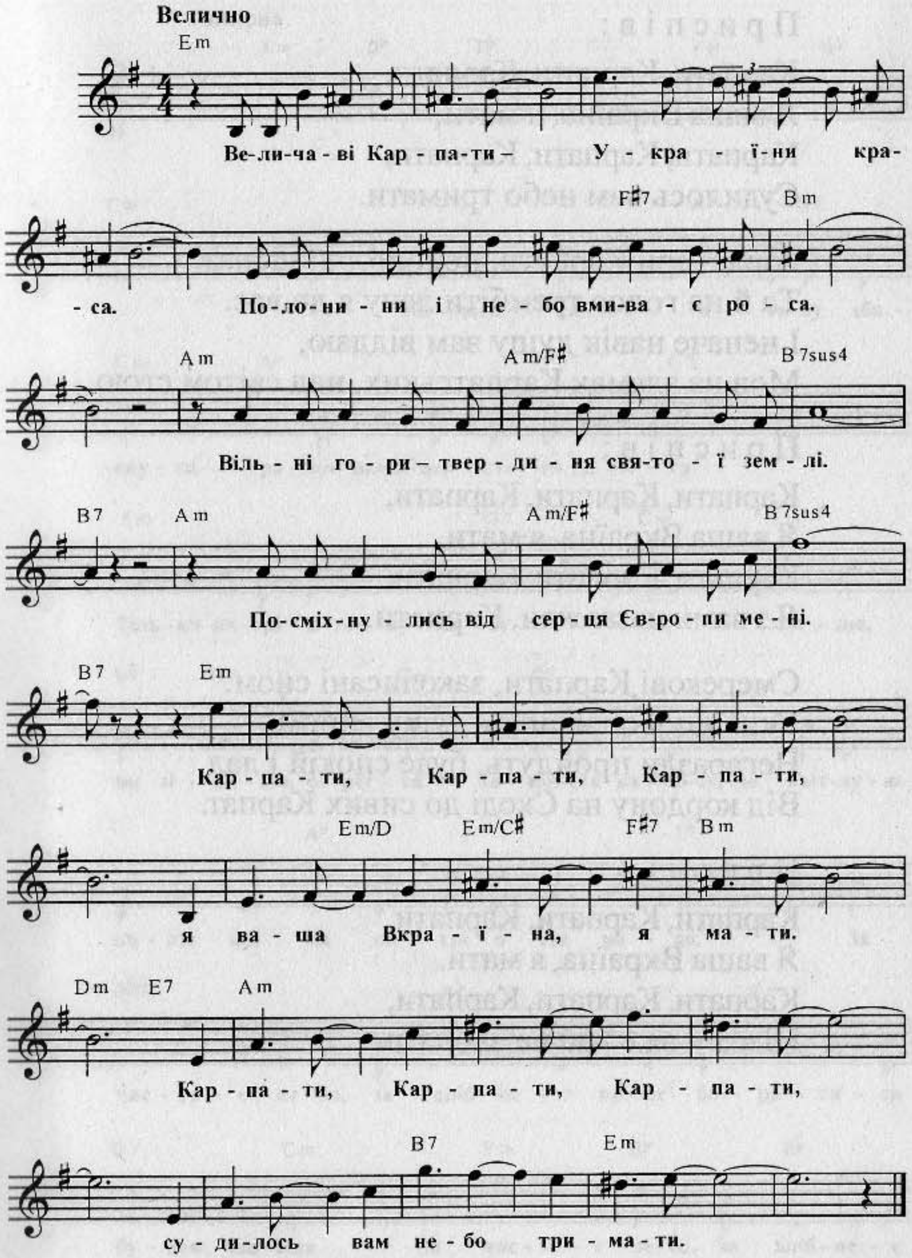
Квітчається земля священна,
Прослались далі сонцевісні,
Щоб Україна суверенна
Мужніла у житті і в пісні. | Двічі

Великий княже, високе небо
Підняв ти мужньо на плечах,
Щоб зазоріла Україна,
Як наша воля у віках.
Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.

Приспів.

ВЕЛИЧАВІ КАРПАТИ

Музика Євгена Пухлянка

Величаві Карпати – України краса.
Полонини і небо вмиває роса.
Вільні гори – твердиня святої землі.
Посміхнулись від серця Європи мені.

Приспів:

Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Судилось вам небо тримати.

Горді гори Карпати, неповторні щораз.
Та й на голос трембіти лечу я до вас.
І неначе навік душу вам віддаю,
Мов на зламах Карпатських, над світом стою.

Приспів:

Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Я з вами назавжди, Карпати.

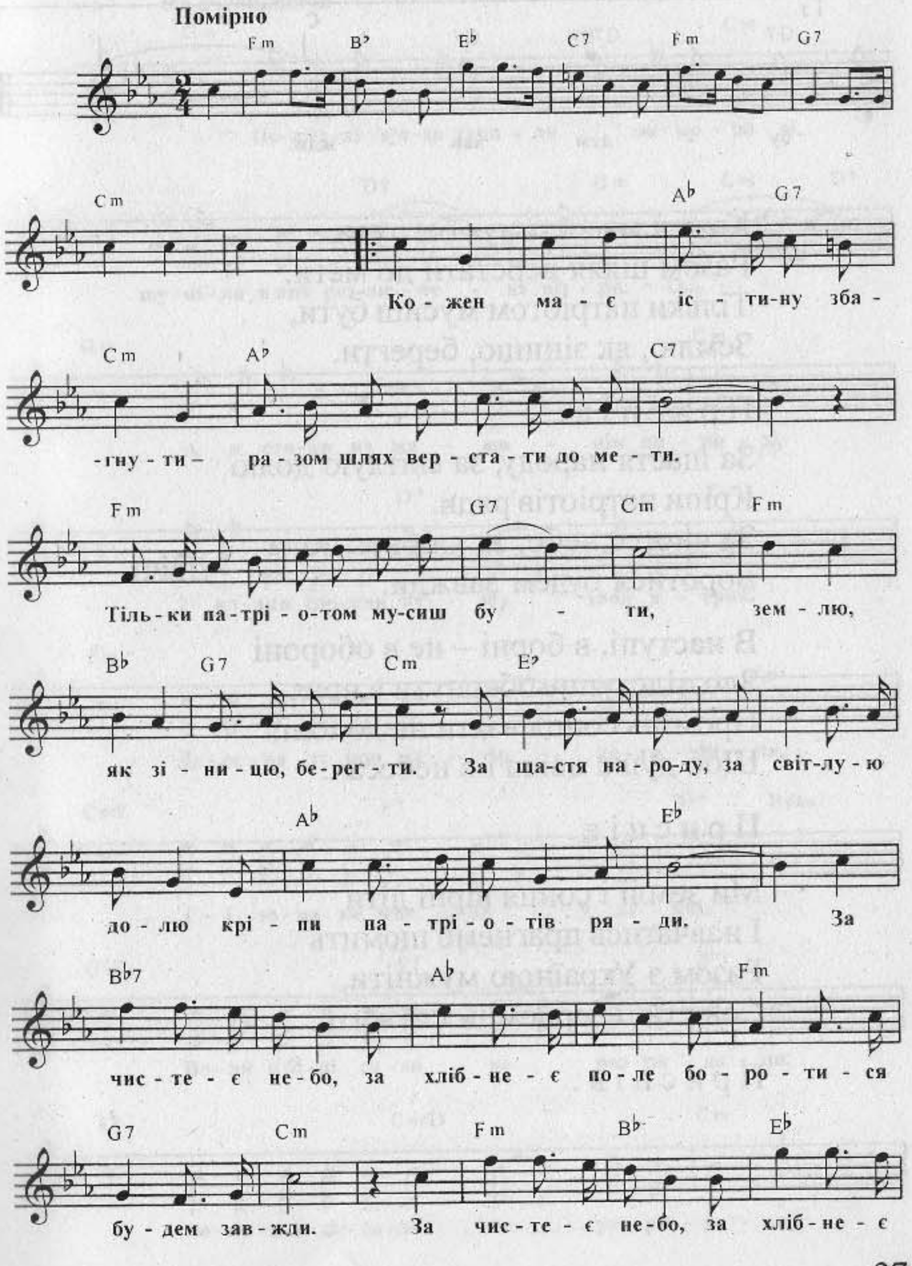
Смерекові Карпати, заколисані сном.
України любов поїть душу вином.
Негаразди пройдуть, буде спокій і лад
Від кордону на Сході до сивих Карпат.

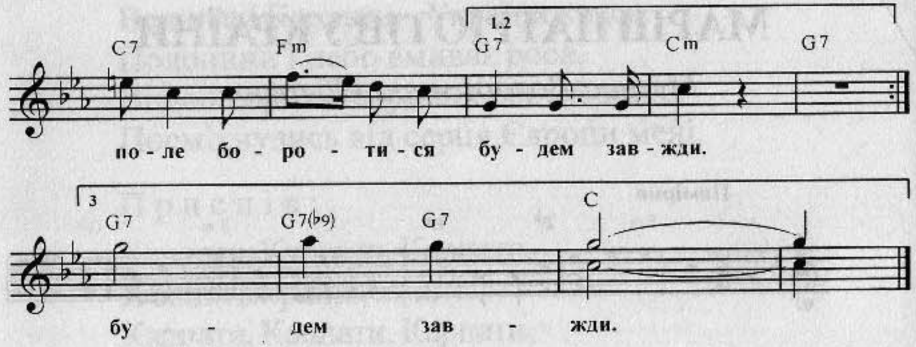
Приспів:

Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Нікому вже вас не здолати.

МАРШ ПАТРІОТІВ УКРАЇНИ

Музика Володимира Оберенка

Кожен має істину збагнути –
Разом шлях верстати до мети.
Тільки патріотом мусиш бути,
Землю, як зіницю, берегти.

Приспів:
За щастя народу, за світлую долю
Кріпи патріотів ряди.
За чистеє небо, за хлібнеє поле
Боротися будем завжди. | Двічі

В наступі, в борні – не в обороні
Зло підступне обернути в прах,
Промінь сонця взяти на долоні,
Щоб душа цвіла і в небесах.
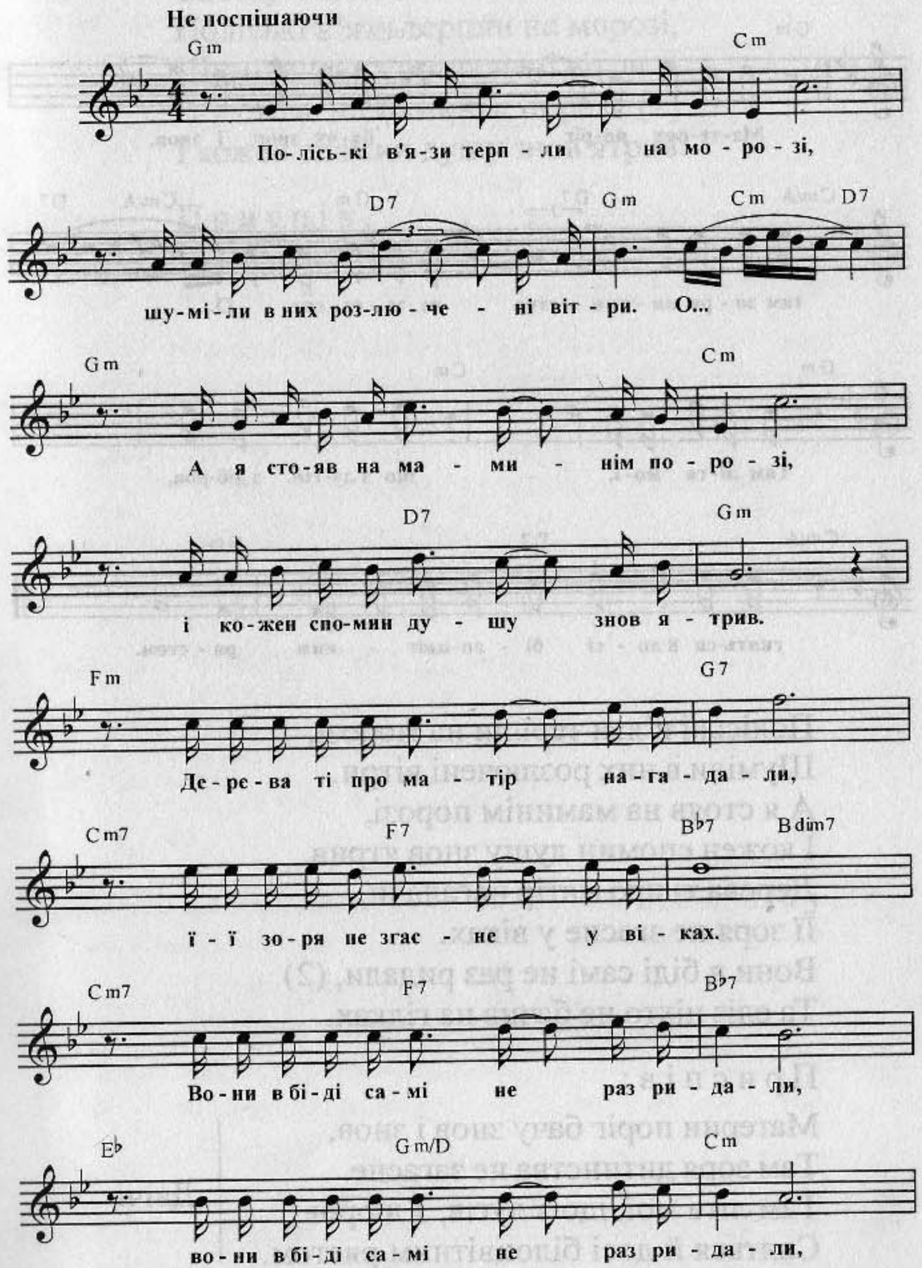
Приспів.

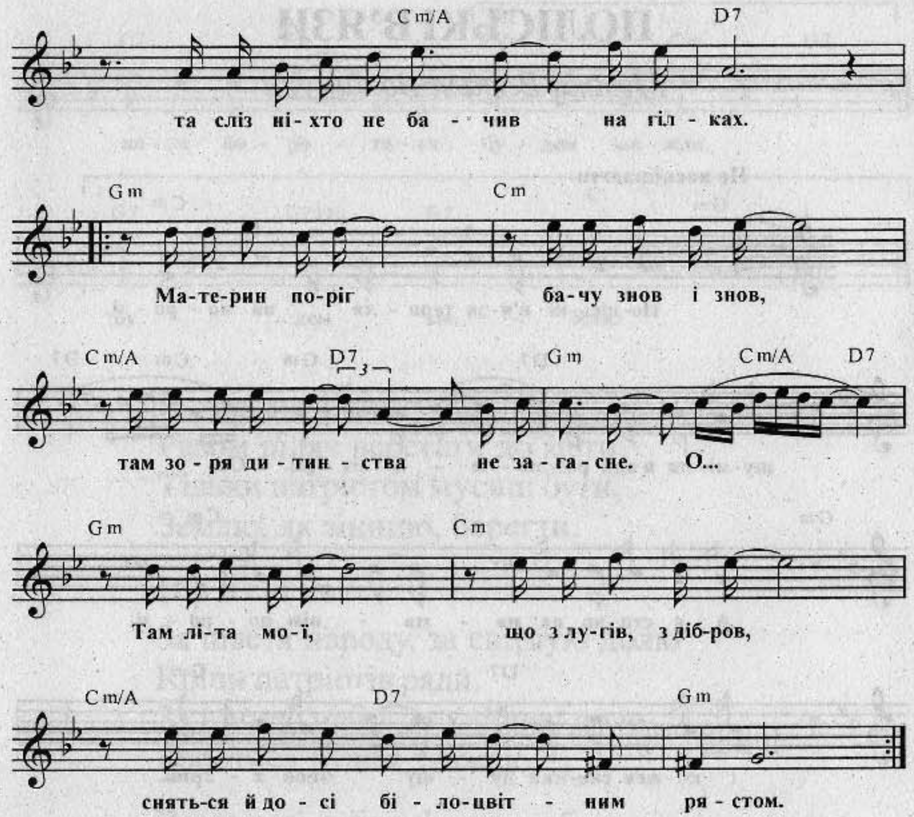
Ми землі і сонця вірні діти
І навчатись прагнемо щомить
Разом з Україною мужніти,
Совістю і серцем їй служить.

Приспів.

ПОЛІСЬКІ В'ЯЗИ

Музика Василя Волощука

Поліські в'язи терпли на морозі,
Шуміли в них розлючені вітри.
А я стояв на маминім порозі,
І кожен спомин душу знов ятрив.
Дерева ті про матір нагадали,
Її зоря не згасне у віках.
Вони в біді самі не раз ридали, (2)
Та сліз ніхто не бачив на гілках.

П р и с п і в :
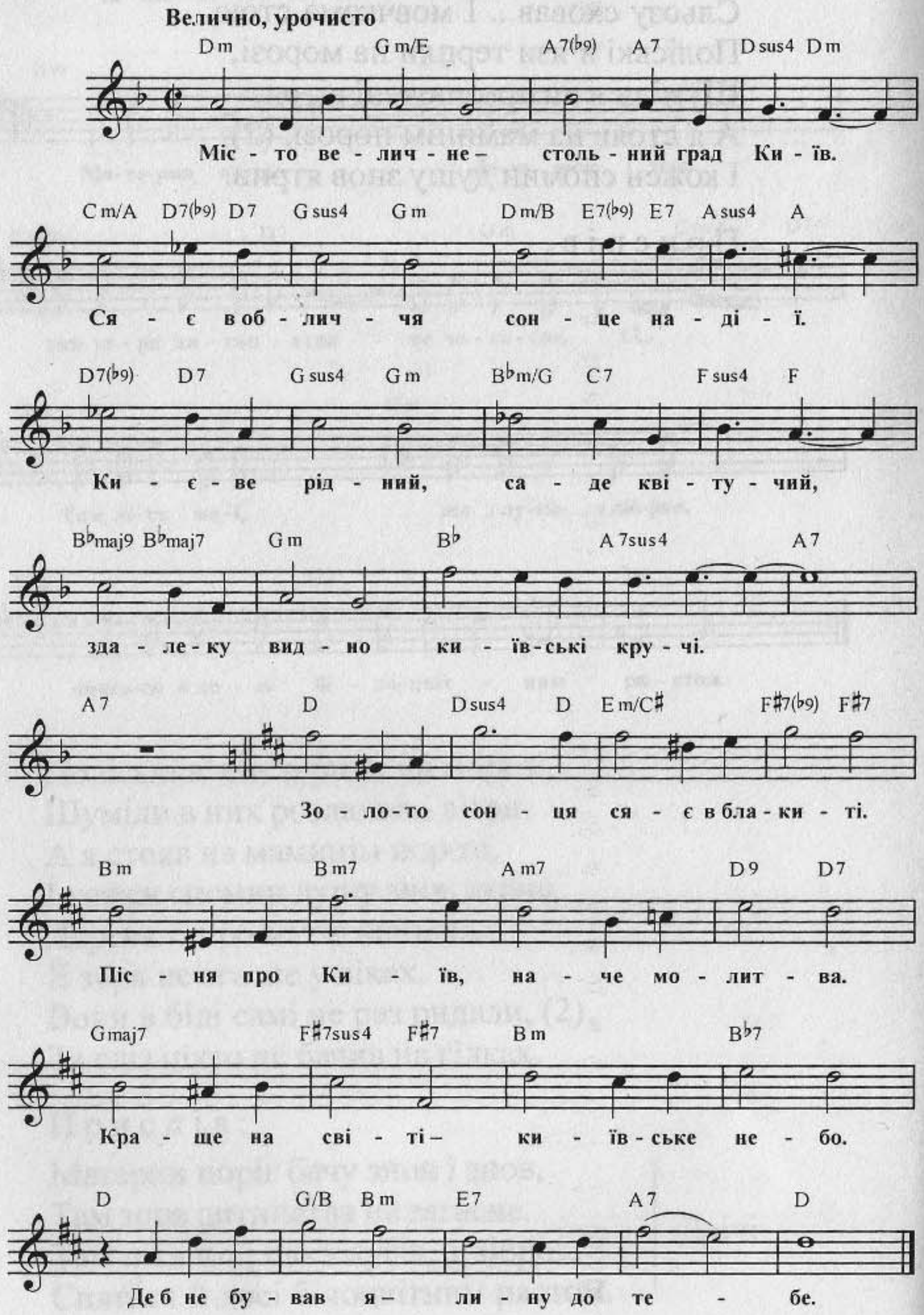
Материн поріг бачу знов і знов,
Там зоря дитинства не загасне.
Там літа мої, що з лугів, з дібров,
Сняться й досі білоцвітним рястом.
(Двічі)

Вслухаюсь я у шум дерев зимових,
Що змалку мені рідні в цім краю.
Відкривши серце їхній мужній мові,
Сльозу сховав... І мовчкома стою.
Поліські в'язи терпли на морозі,
Шуміли в них розлючені вітри.
А я стояв на маминім порозі, (2)
І кожен спомин душу знов ятрив.

П р и с п і в .

СТОЛЬНИЙ ГРАД КИЇВ

Музика Євгена Пухлянка

Місто величне –
Стольний град Київ.
Сяє в обличчя
Сонце надії.
Києве рідний,
Саде квітучий,
Здалеку видно
Київські кручі.

П р и с п і в :

Золото сонця сяє в блакиті.
Пісня про Київ, наче молитва.
Краще на світі – київське небо.
Де б не бував я – лину до тебе.

Друзів стрічає
З повною честю.
Любий Хрещатик,
Храми Печерська,
Слово Тараса,
Дзвони Софії,
Ви є окраса
Гордої мрії.
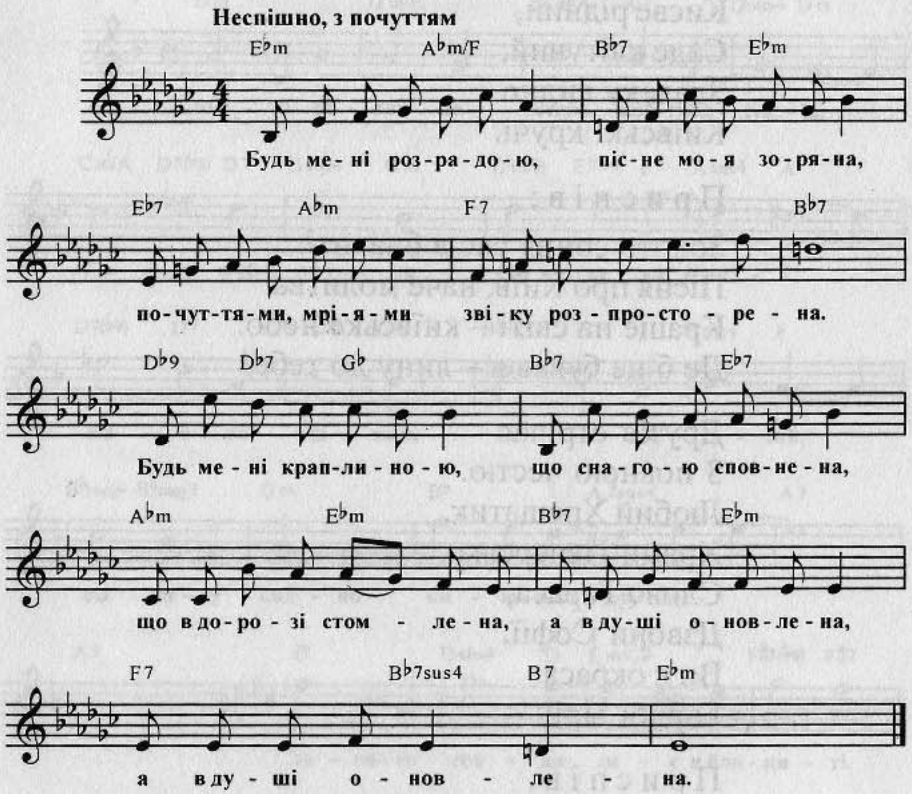
П р и с п і в.

Ти променистий
В будні і свята.
Лине над містом
Пісня крилата.
Ти – за свободу.
Ти – за родину.
Гордість народу,
Честь України.

П р и с п і в.

ПІСНЕ МОЯ ЗОРЯНА

Музика Євгена Пухлянка

Будь мені розрадою,
пісне моя зоряна,
Почуттями, мріями
звіку розпросторена.
Будь мені краплиною,
що снагою сповнена,
Що в дорозі стомлена,
а в душі оновлена. (2)
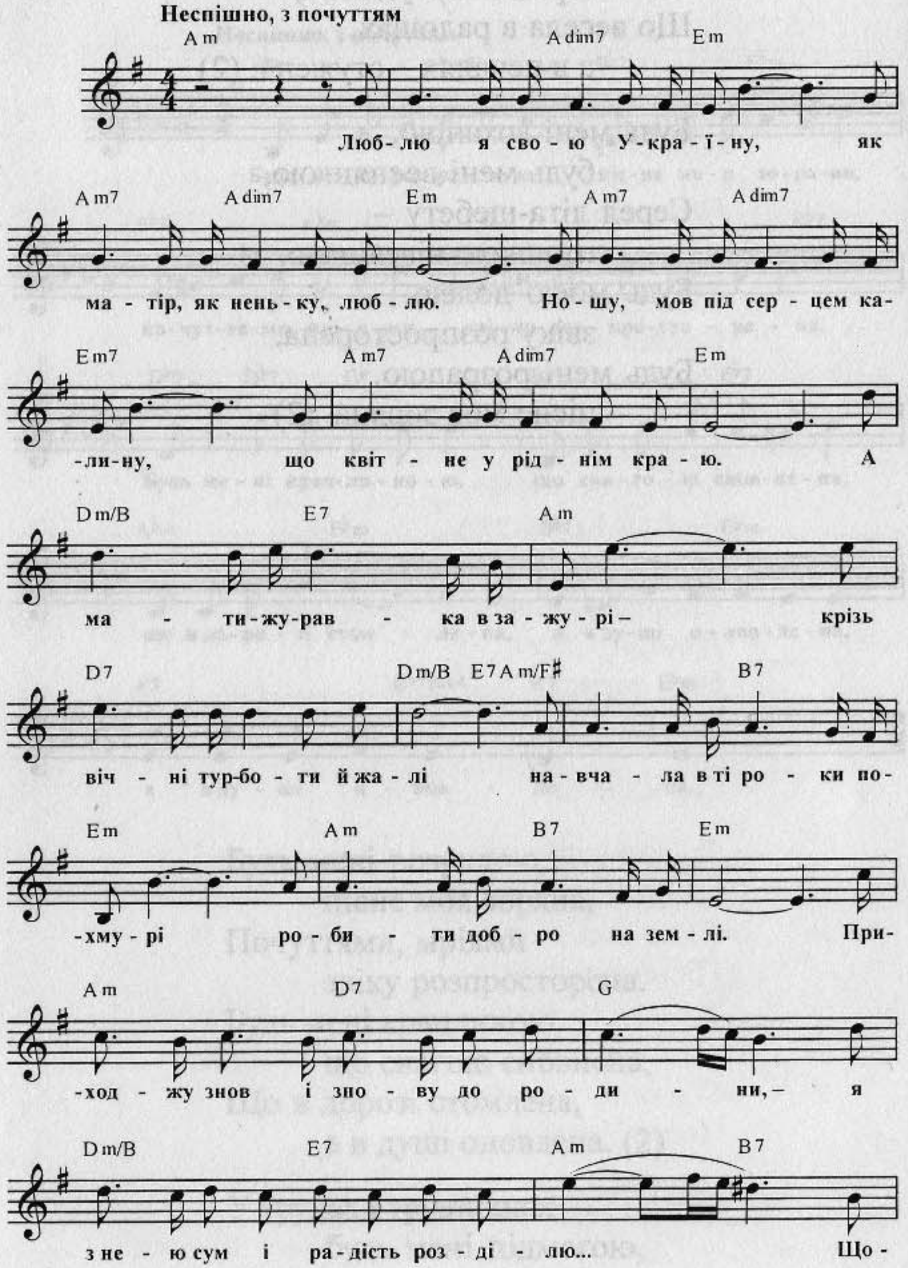
У трудах і труднощах
будь мені підмогою,
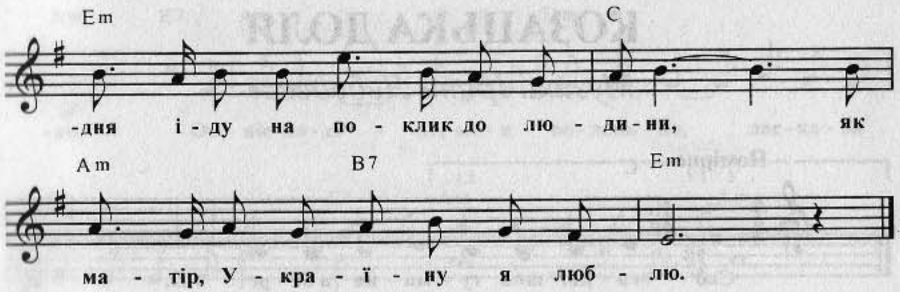
А в розлуці з друзями –
стань мені дорогою.
Будь мені дружиною,
вірна моя, суджена,
Що весела в радощах,
а в печалях – стужена. (2)

Будь мені коханою,
будь мені веснянкою,
Серед літа-щебету –
пташкою вівсянкою.
Будь моєю долею,
звіку розпросторена,
Будь мені розрадою,
пісне моя зоряна. (2)

ЛЮБЛЮ Я СВОЮ УКРАЇНУ

Музика Василя Волощука

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Ношу, мов під серцем калину,
Що квітне у ріднім краю.
А мати-журавка в зажурі –
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
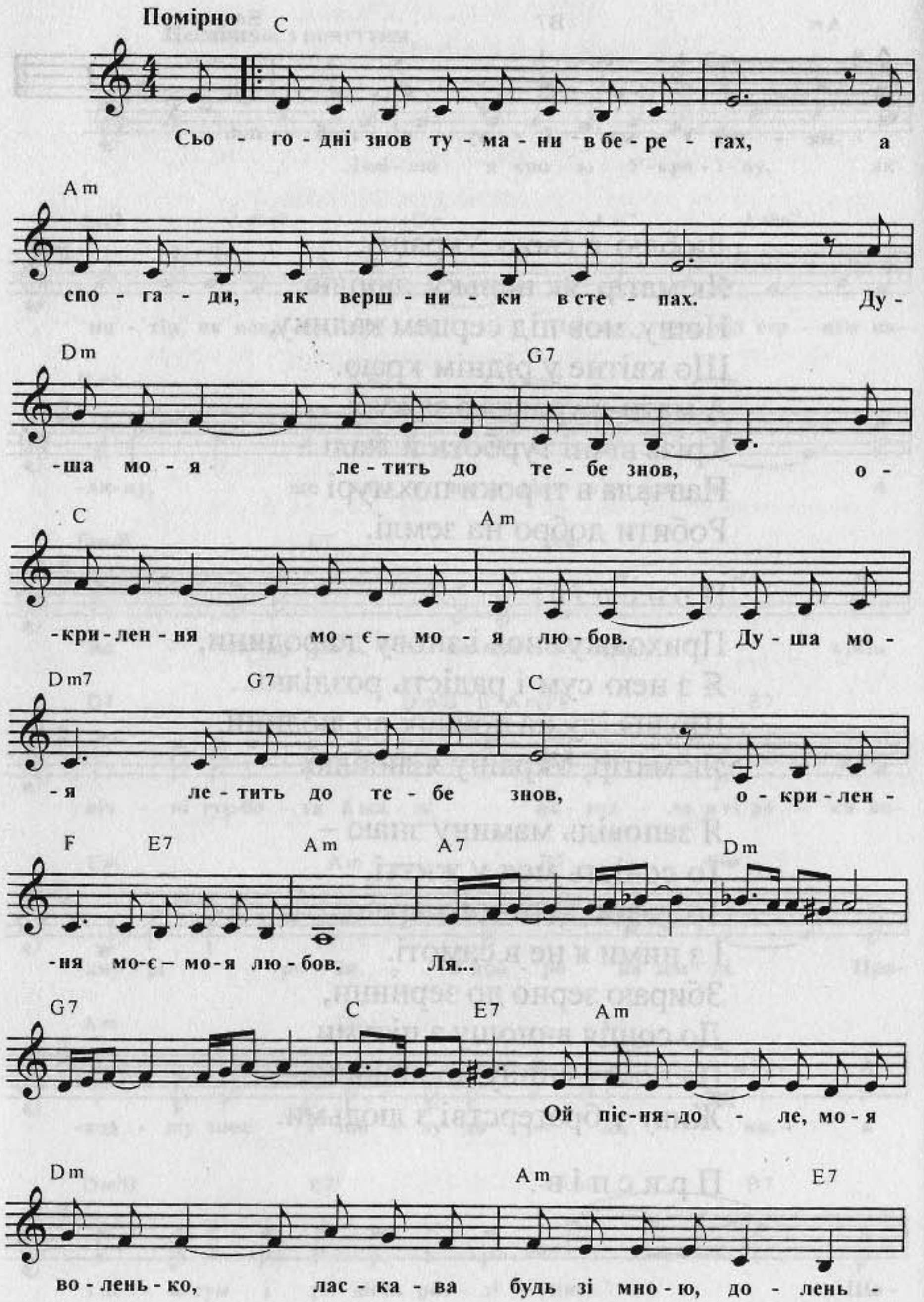
Приспів:
Приходжу знов і знову до родини, –
Я з нею сум і радість розділю...
Щодня іду на поклик до людини,
Як матір, Україну я люблю.
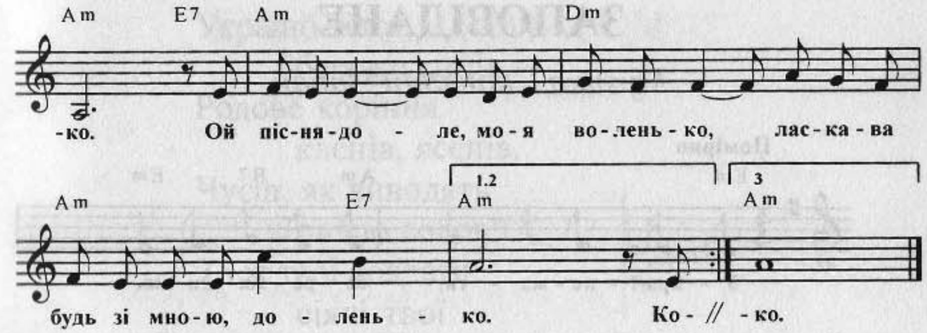
Я заповідь мамину знаю –
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.
Збираю зерно до зернини,
До сонця виношу з пітьми.
На поміч спішу до людини,
Живу у братерстві з людьми.

Приспів.

КОЗАЦЬКА ДОЛЯ

Музика Ірини Лебедєвої

Сьогодні знов тумани в берегах,
А спогади, як вершники в степах.
Душа моя летить до тебе знов, | Двічі
Окрилення моє – моя любов.

Приспів:
Ой пісня-доле, моя воленько, | Двічі
Ласкава будь зі мною, доленько.

Козацька пісня славна у віках,
Несу її у серці і в думках.
А ти про мене, любий, не забудь, | Двічі
Доріженька моя – терниста путь.
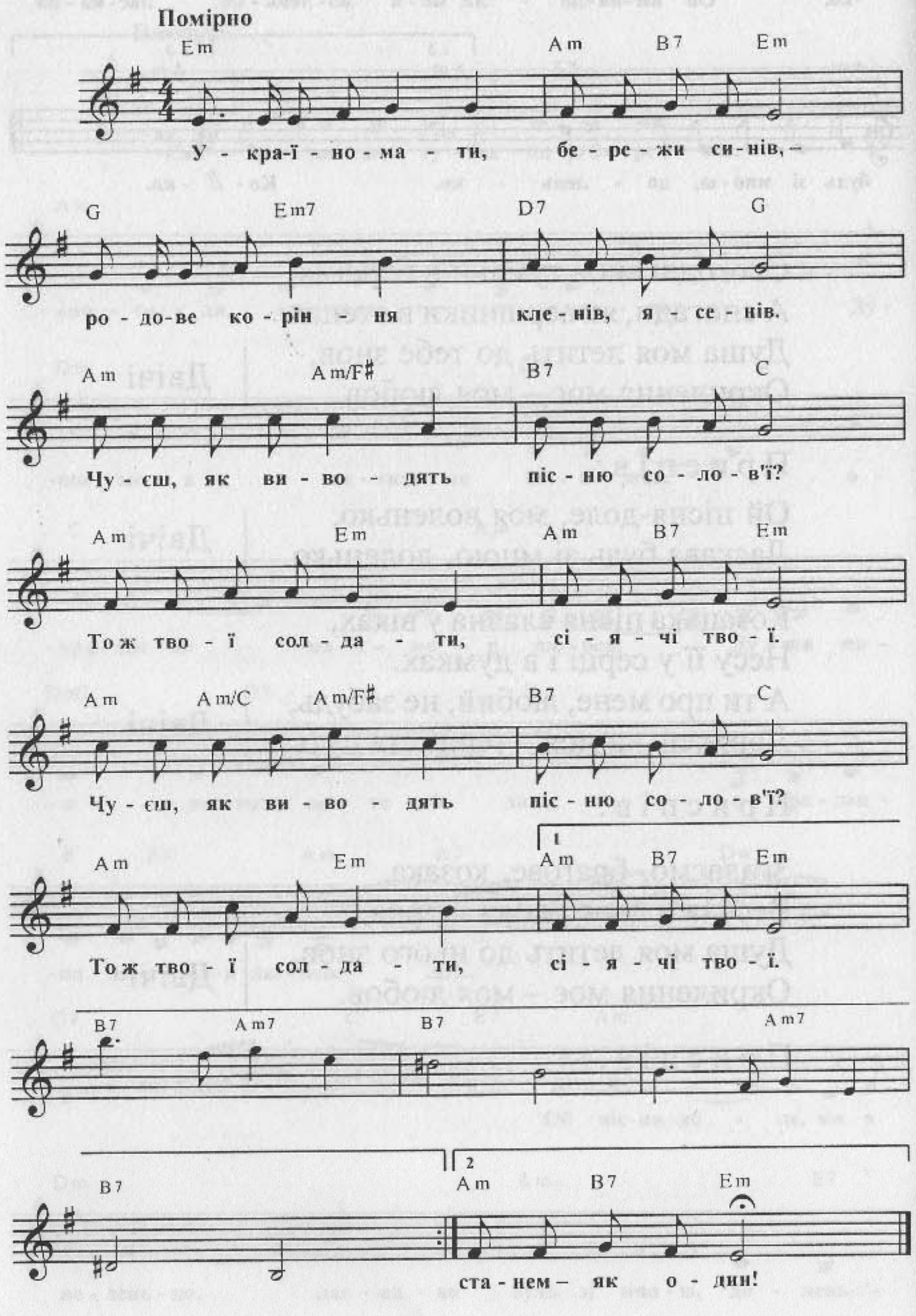
Приспів.

Згадаємо, братове, козака,
Весела в нього доля і гірка.
Душа моя летить до нього знов, | Двічі
Окрилення моє – моя любов.

Приспів.

ЗАПОВІДАНЕ

Музика Світлани Чабан
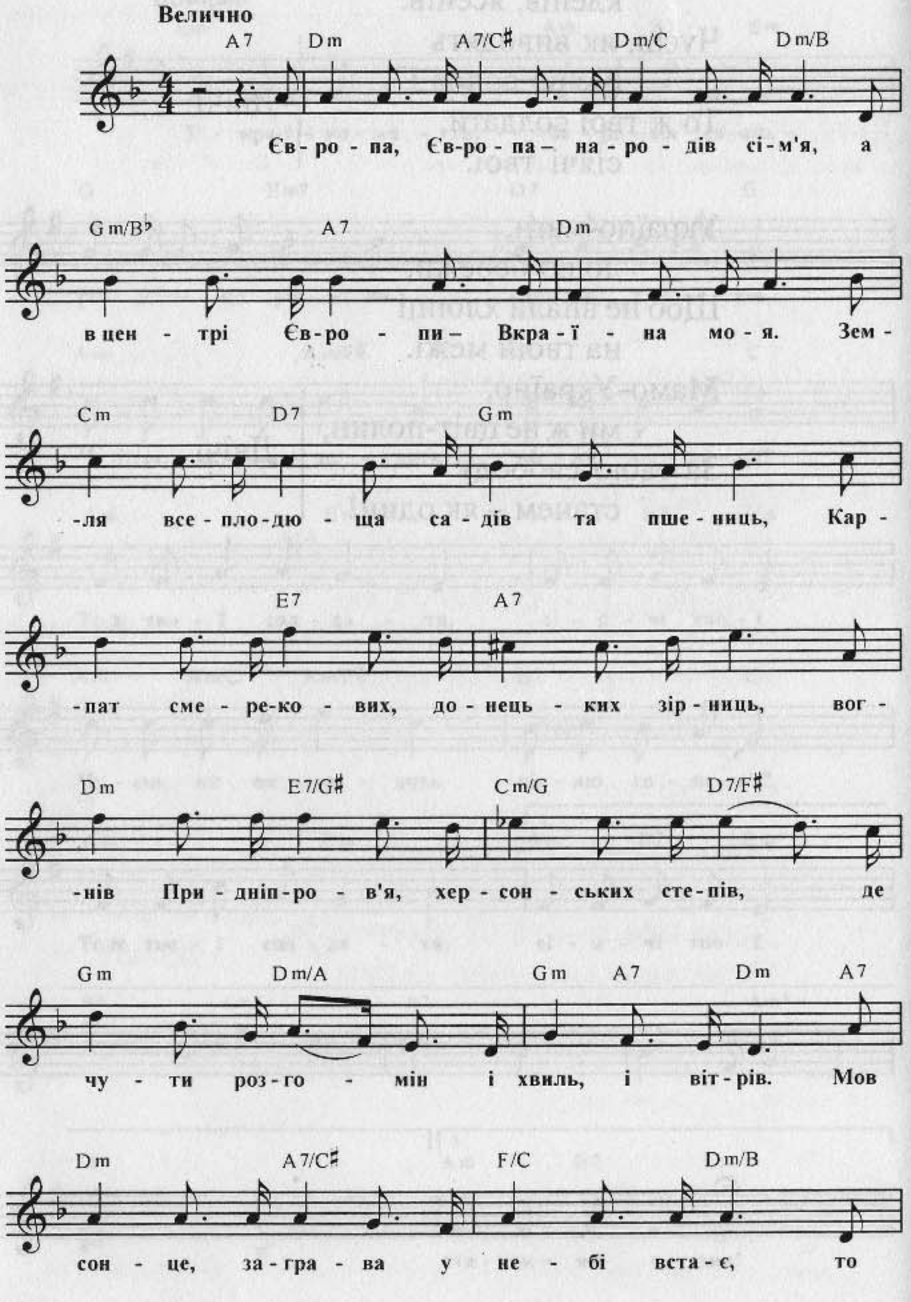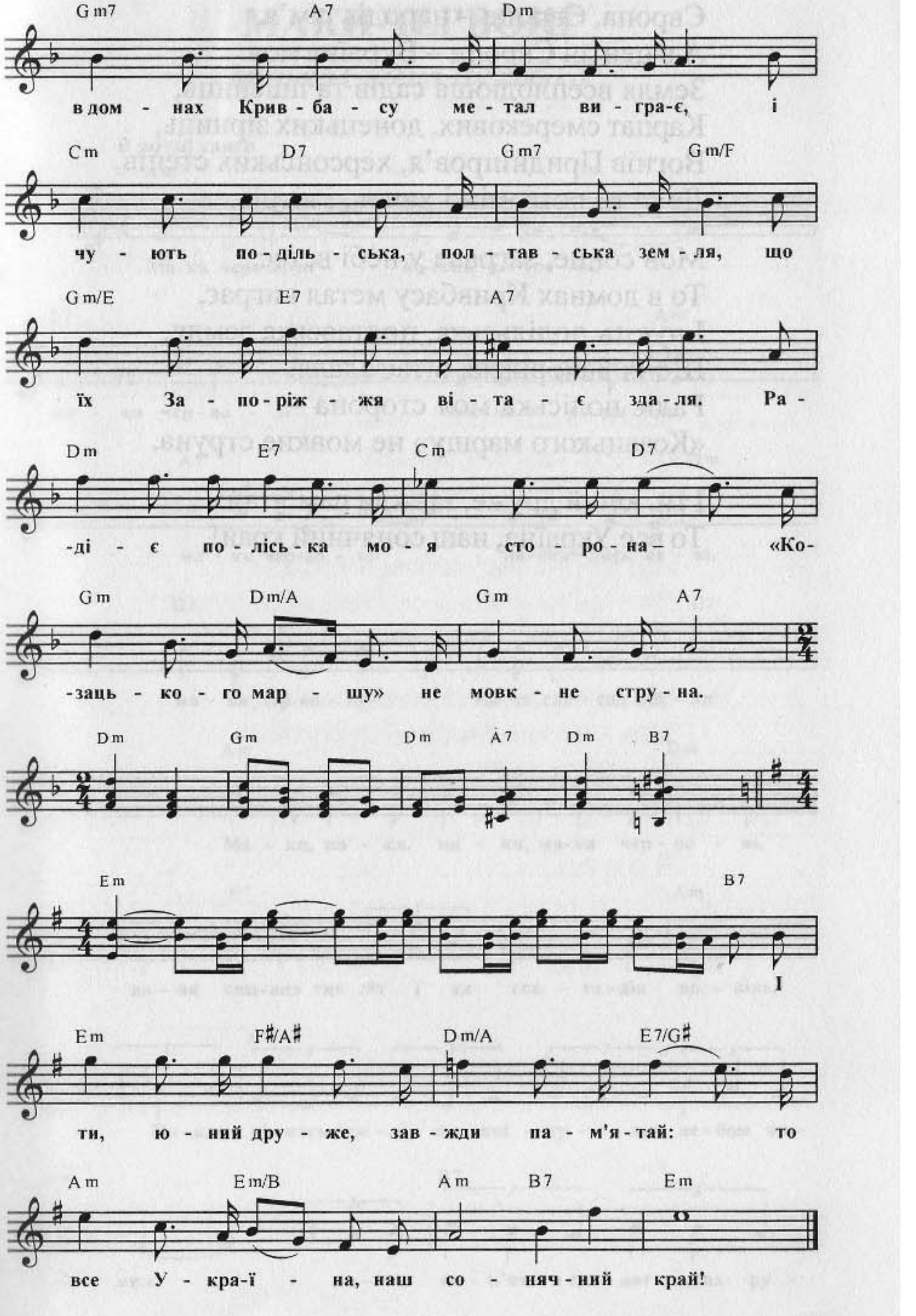

Україно-мати,
бережи синів, –
Родове коріння
кленів, ясенів.
Чуєш, як виводять
пісню солов'ї?
То ж твої солдати,
сіячі твої. | Двічі

Україно-мати,
долю бережи, –
Щоб не впали хлопці
на твоїй межі.
Мамо-Україно,
ми ж не цвіт-полин,
За твою свободу
станем – як один! | Двічі

ЗЕМЛЯ МОЇХ БАТЬКІВ

Музика Зиновія Яропуда
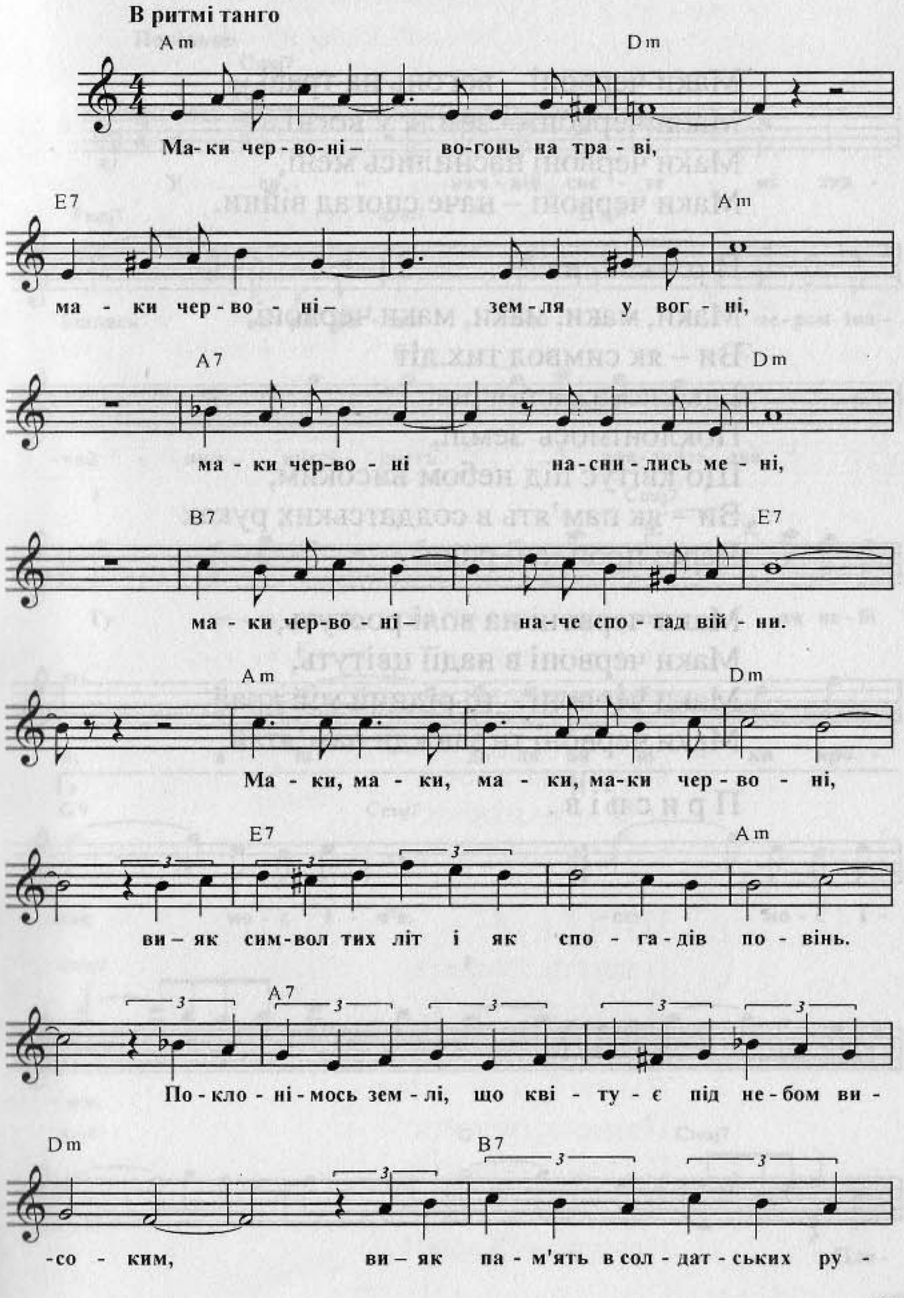

Європа, Європа – народів сім'я,
А в центрі Європи – Вкраїна моя.
Земля всеплодюща садів та пшениць,
Карпат смерекових, донецьких зірниць,
Вогнів Придніпров'я, херсонських степів,
Де чути розгомін і хвиль, і вітрів.
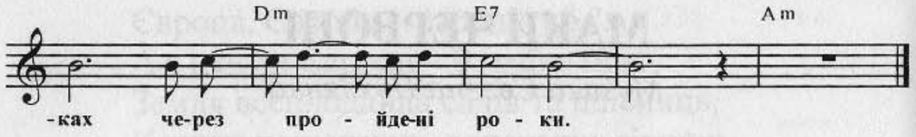
Мов сонце, заграва у небі встає,
То в домнах Кривбасу метал виграє,
І чують подільська, полтавська земля,
Що їх Запоріжжя вітає здаля.
Радіє поліська моя сторона –
«Козацького маршу» не мовкне струна.

І ти, юний друже, завжди пам'ятай:
То все Україна, наш сонячний край!

МАКИ ЧЕРВОНІ

Музика Євгена Пухлянка

Маки червоні – вогонь на траві,
Маки червоні – земля у вогні,
Маки червоні наснились мені,
Маки червоні – наче спогад війни.
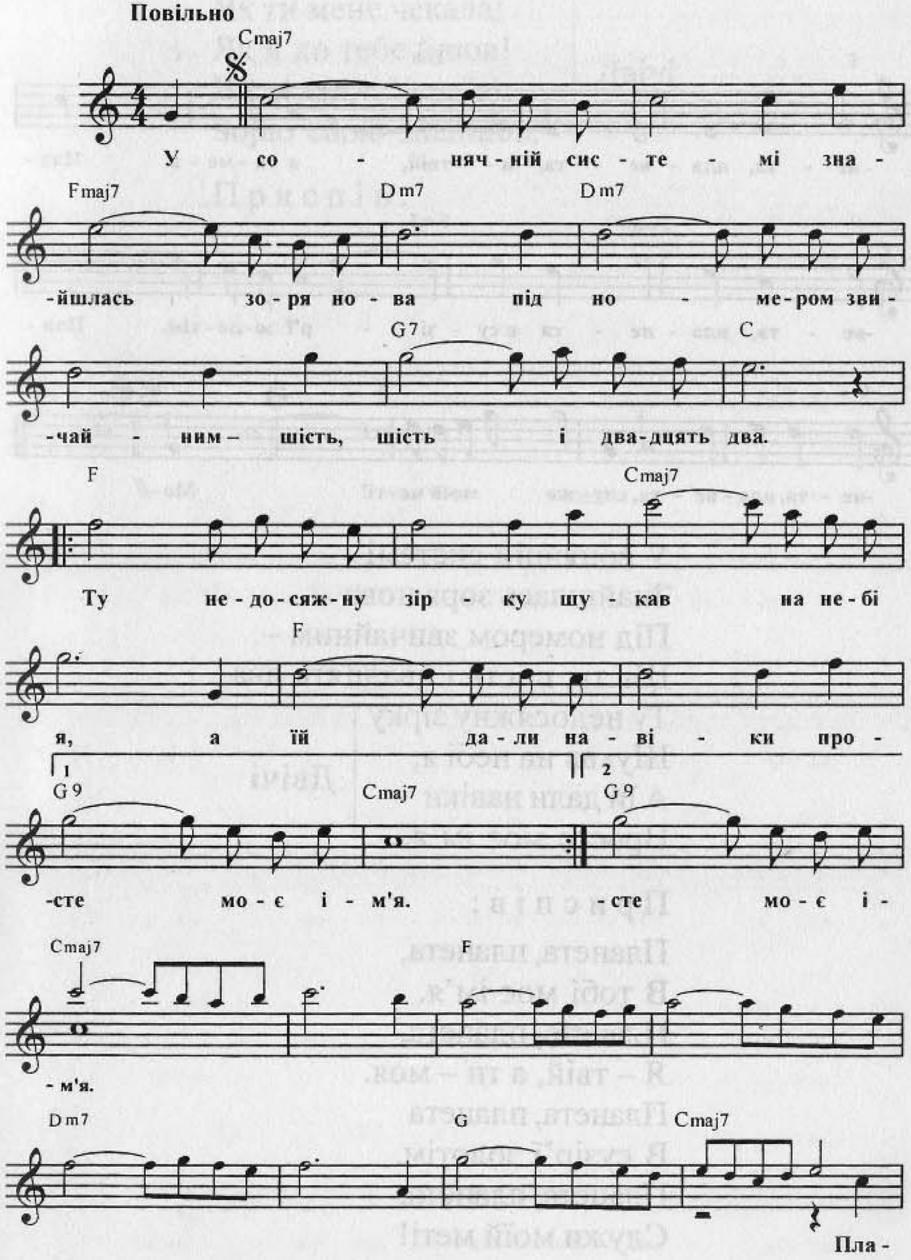
Приспів:
Маки, маки, маки, маки червоні,
Ви – як символ тих літ
І як спогадів повінь.
Поклонімось землі,
Що квітує під небом високим,
Ви – як пам'ять в солдатських руках
Через пройдені роки.
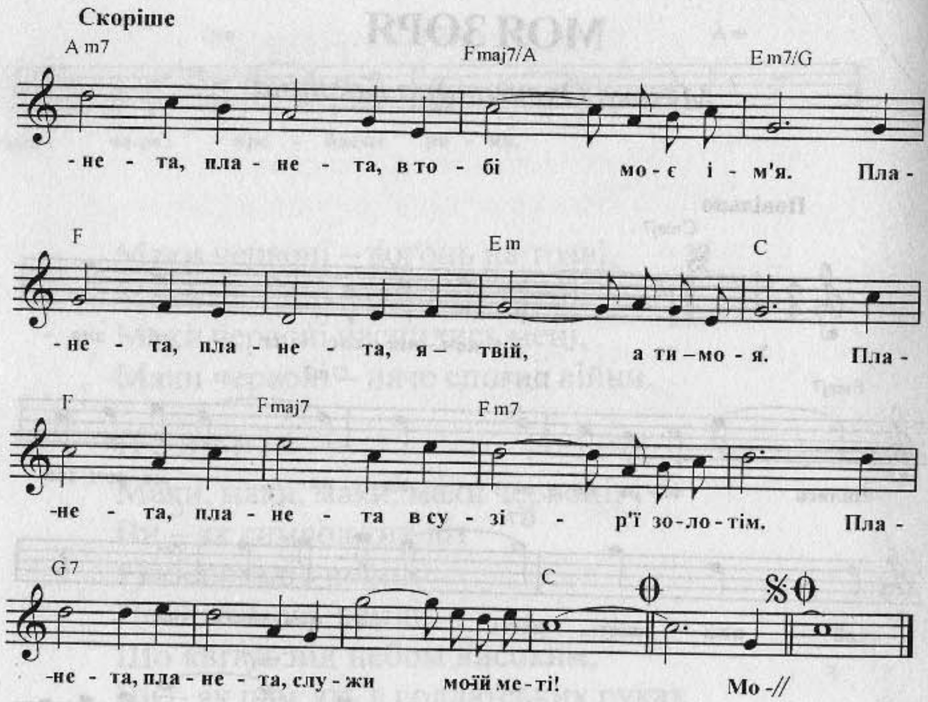
Маки червоні на волі ростуть,
Маки червоні в надії цвітуть,
Маки червоні – то рідний мій край,
Маки червоні ти завжди пам'ятай.

Приспів.

МОЯ ЗОРЯ

Музика Олександра Костіна

У сонячній системі
Знайшлась зоря нова
Під номером звичайним –
Шість, шість і двадцять два.
Ту недосяжну зірку
Шукав на небі я,
А їй дали навіки
Просте моє ім'я. | Двічі

П р и с п і в :
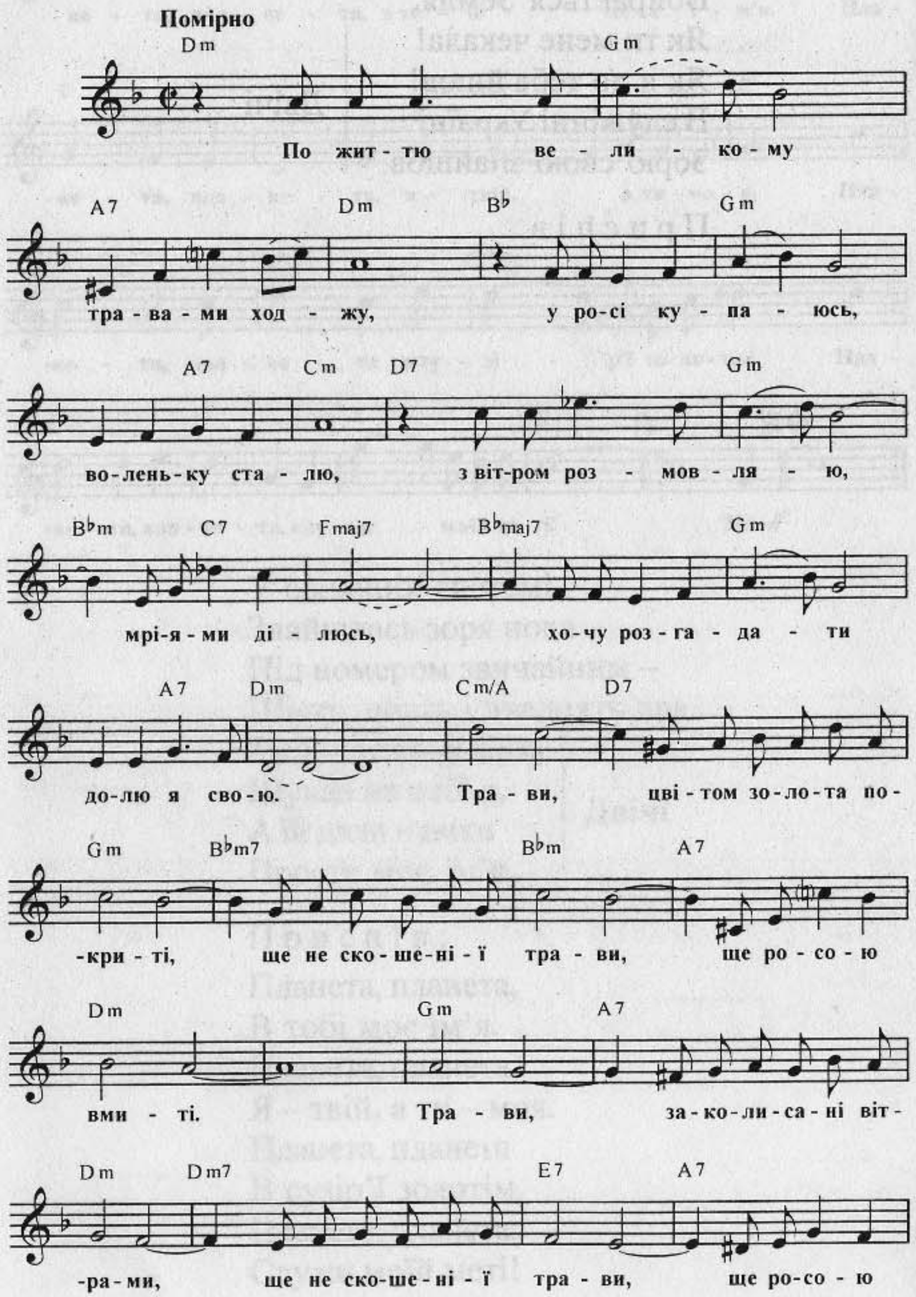
Планета, планета,
В тобі моє ім'я.
Планета, планета,
Я – твій, а ти – моя.
Планета, планета
В сузір'ї золотім.
Планета, планета,
Служи моїй меті!
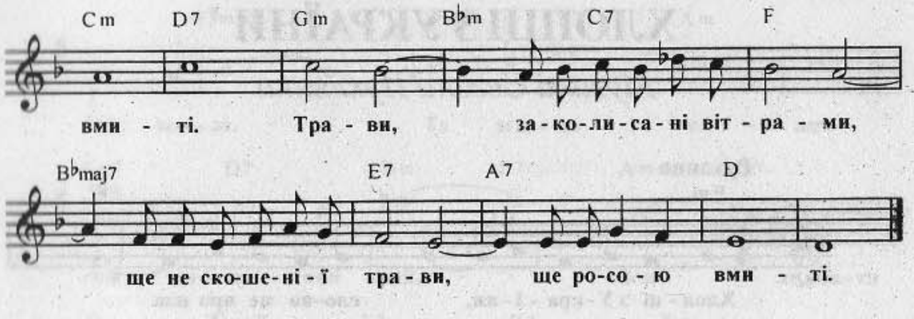
Моя прекрасна зоре,
Ти сяєш звіддаля.
В твоє тепло і світло
Вбирається Земля.
Як ти мене чекала!
Як я до тебе йшов!
В служінні Україні
Зорю свою знайшов. | Двічі

П р и с п і в .

ТРАВИ

Музика Євгена Пухлянка

По життю великому травами ходжу,
У росі купаюсь, воленьку сталю,
З вітром розмовляю, мріями ділюсь,
Хочу розгадати долю я свою.

П р и с п і в:
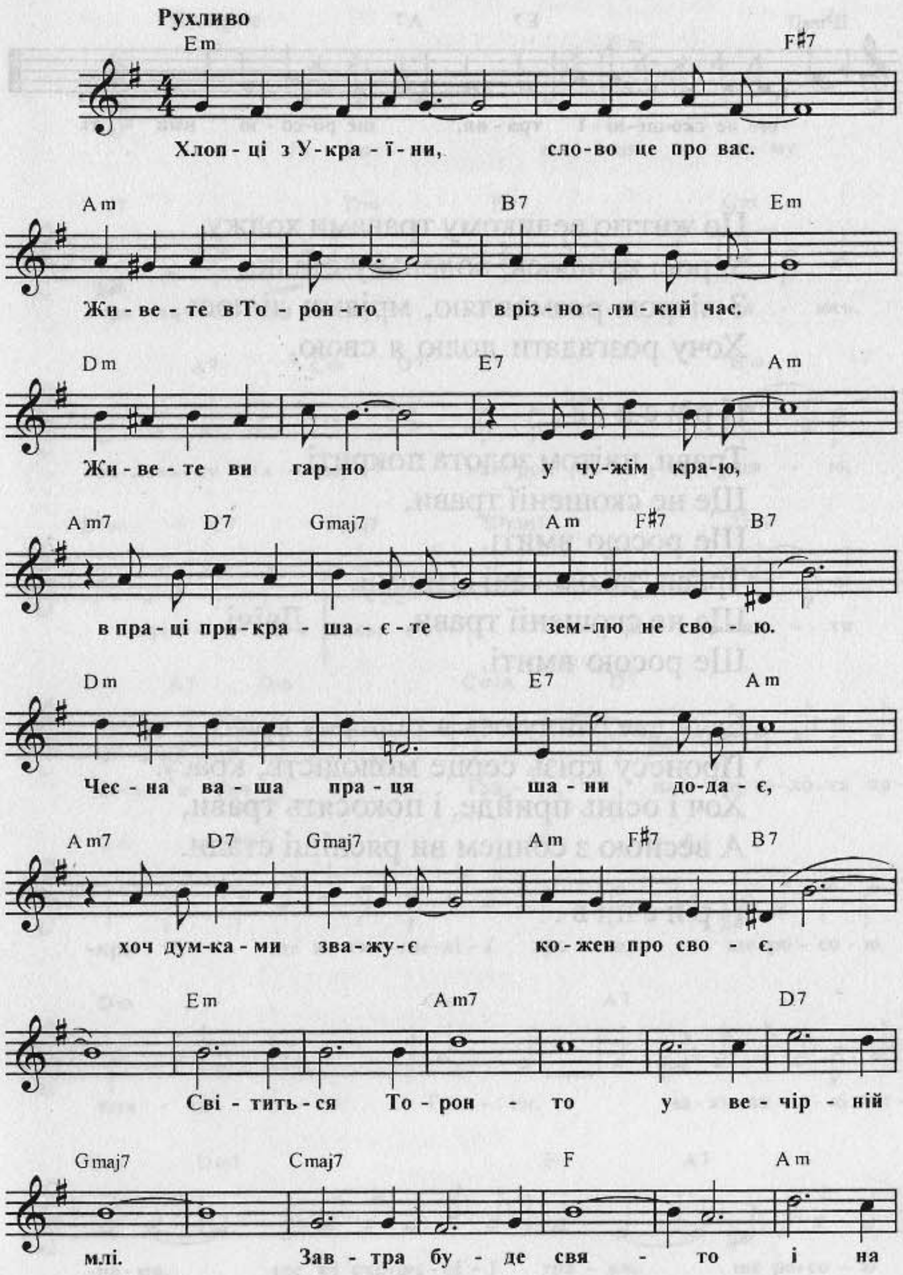
Трави, цвітом золота покриті,
Ще не скошенії трави,
Ще росою вмиті.
Трави, заколисані вітрами, | Двічі
Ще не скошенії трави,
Ще росою вмиті.
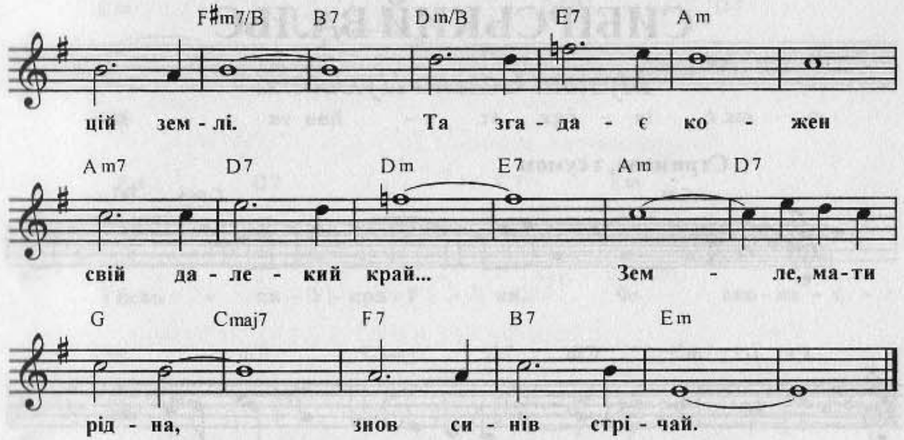
Бачу вас, милуюсь в рідному краю,
Пронесу крізь серце молодість, красу.
Хоч і осінь прийде, і покосять трави,
А весною з сонцем ви рясніші стали.

П р и с п і в.

ХЛОПЦІ З УКРАЇНИ

Музика Євгена Пухлянка

Хлопці з України,
Слово це про вас.
Живете в Торонто
В різноликий час.
Живете ви гарно
У чужім краю,
В праці прикрашаєте
Землю не свою.
Чесна ваша праця
Шани додає,
Хоч думками зважує
Кожен про своє.
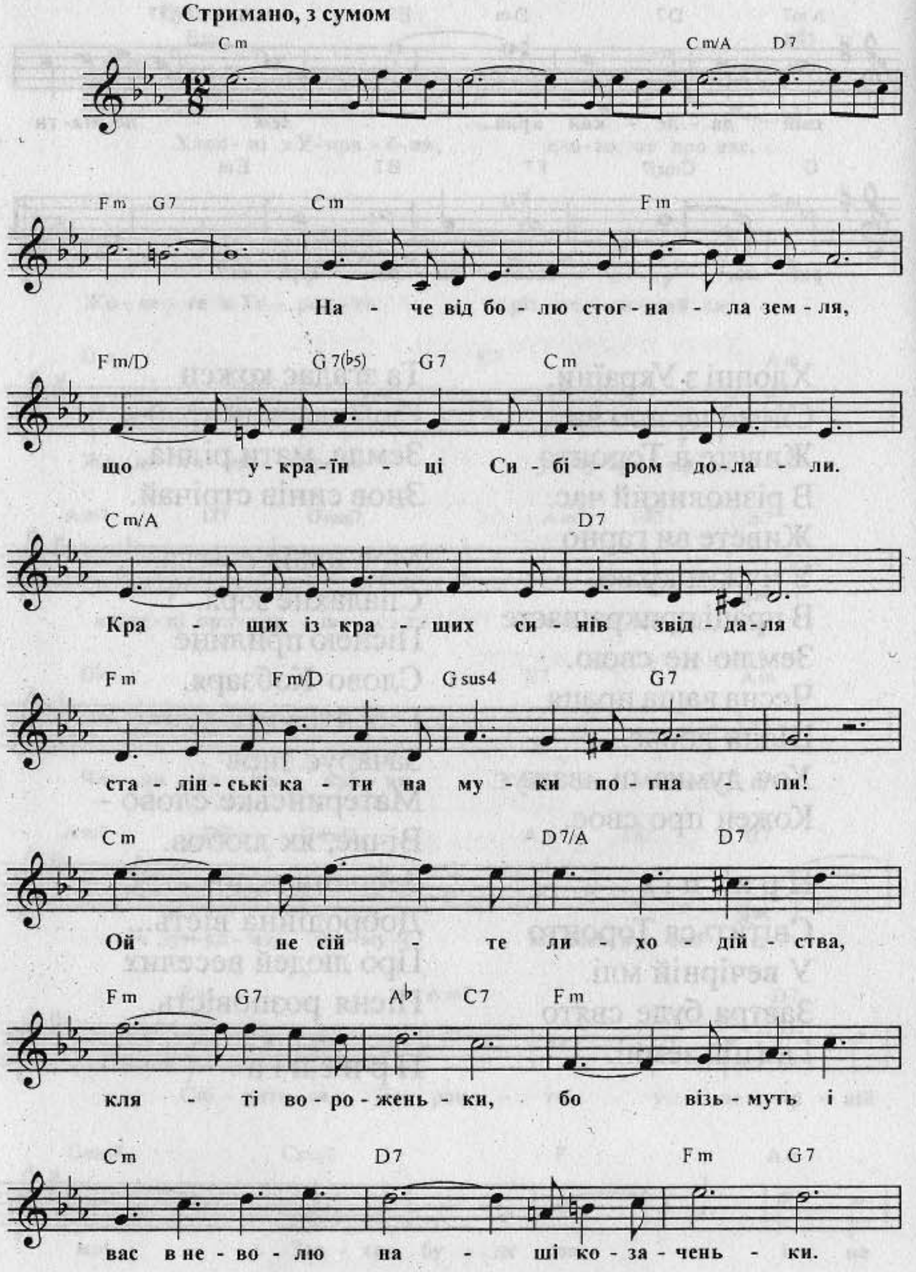
Приспів:
Світиться Торонто
У вечірній млі.
Завтра буде свято
І на цій землі.
Та згадає кожен
Свій далекий край...
Земле, мати рідна,
Знов синів стрічай.
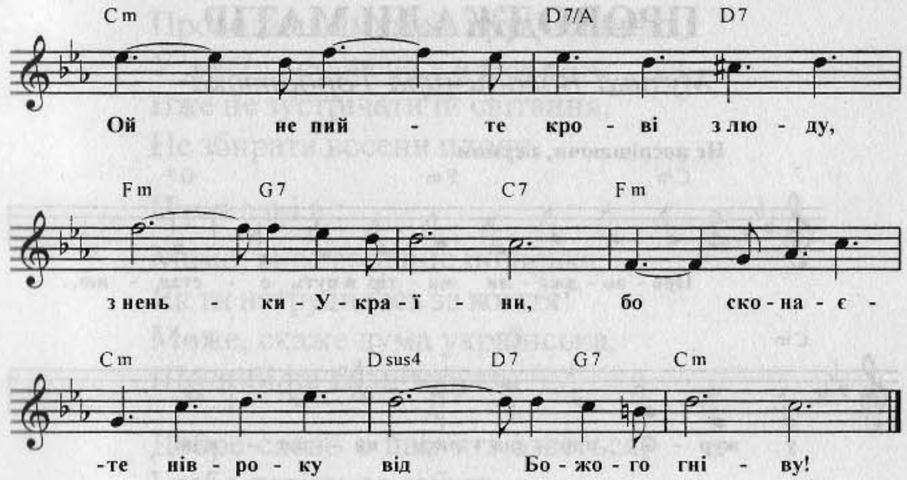
Мов надія світла,
Спалахне зоря.
Піснею прилине
Слово Кобзаря.
І збентежить душу,
Зачарує знов
Материнське слово –
Вічне, як любов.
Забринить до світу
Добродійна вість...
Про людей веселих
Пісня розповість.

Приспів.

СИБІРСЬКИЙ ВАЛЬС

Музика Євгена Пухлянка

Наче від болю стогнала земля,
Що українці Сибіром долали.
Кращих із кращих синів звіддаля
Сталінські кати на муки погнали!
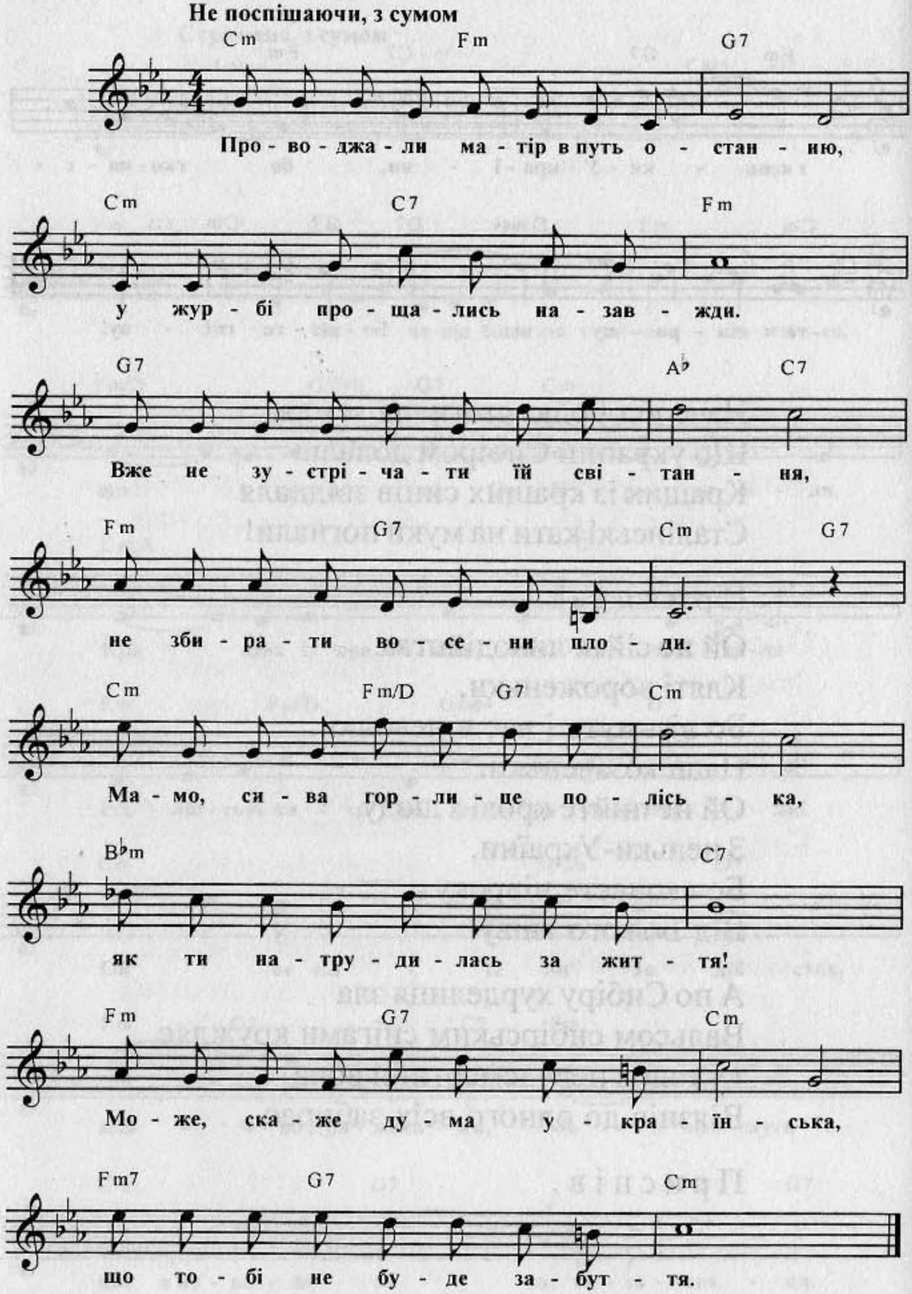
Приспів:
Ой не сійте лиходійства,
Кляті вороженьки,
Бо візьмуть і вас в неволю
Наші козаченьки.
Ой не пийте крові з люду,
З неньки-України,
Бо сконаєте нівроку
Від Божого гніву!

А по Сибіру хурделиця зла
Вальсом сибірським снігами кружляє,
І у танок передсмертний вона
В'язнів до одного всіх забирає.

Приспів.

ПРОВОДЖАЛИ МАТІР

Музика Володимира Горбатюка

Проводжали матір в путь останню,
У журбі прощались назавжди.
Вже не зустрічати їй світання,
Не збирати восени плоди.

П р и с п і в:
Мамо, сива горлице поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.

Добре слово в пам'яті озветься,
І тебе довіку не забуть.
Вірю, що з матусиного серця
Спомини до світу проростуть.

П р и с п і в.
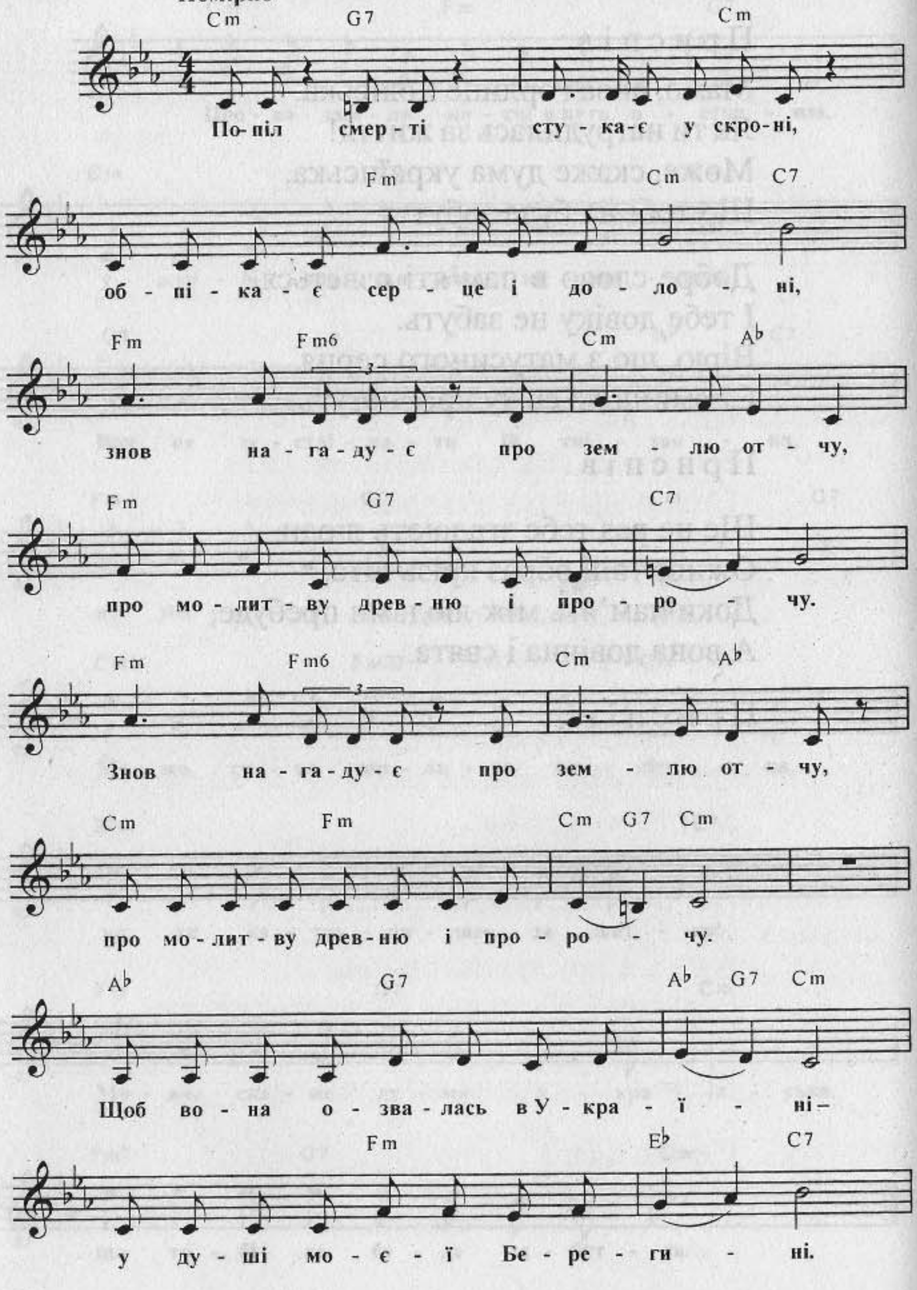
Ще не раз тебе згадають люди,
Оживе твій образ крізь літа, –
Доки пам'ять між людьми пребуде,
А вона довічна і свята.
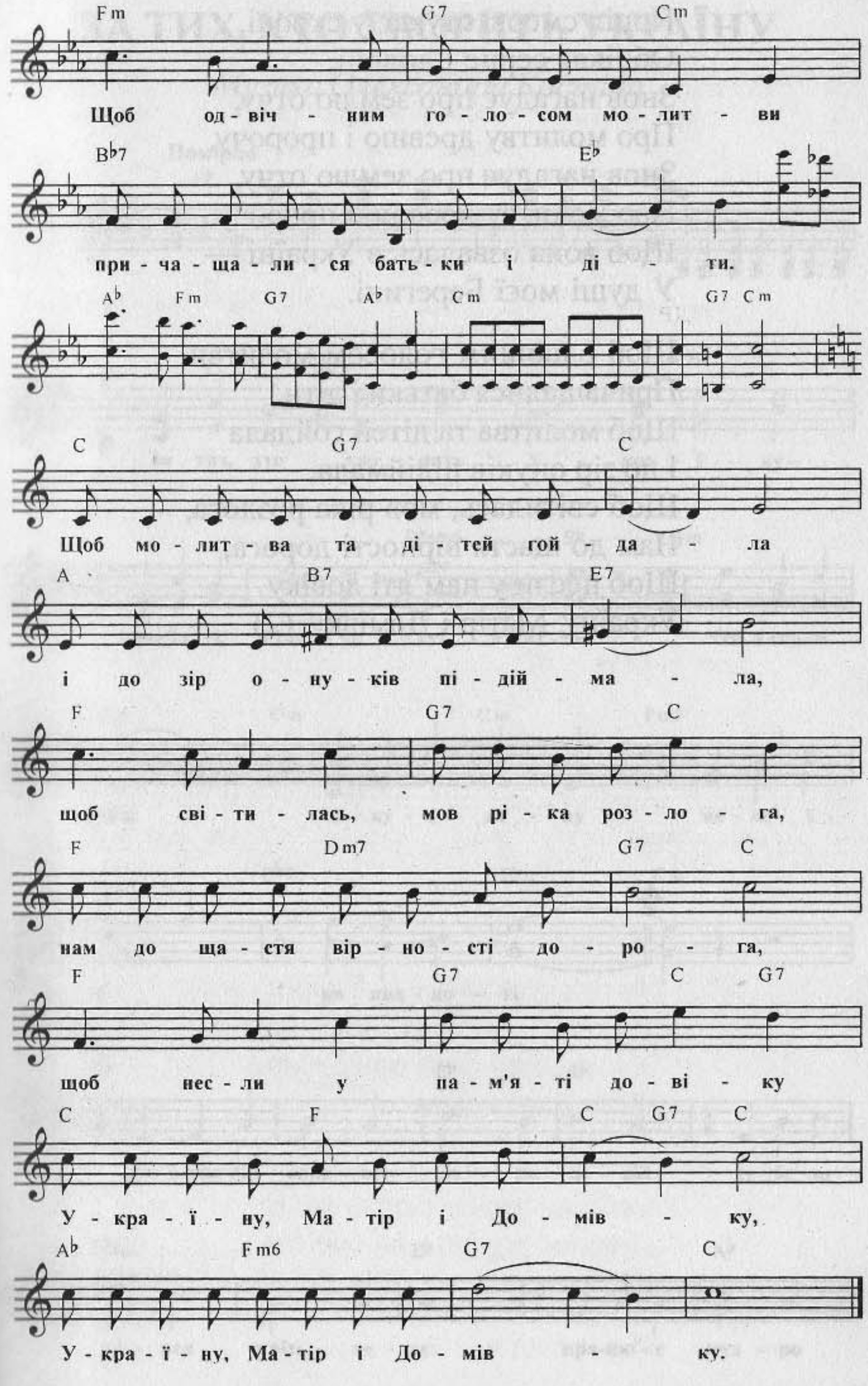
П р и с п і в.

ОДВІЧНИЙ ГОЛОС

Музика Володимира Оберенка

Помірно
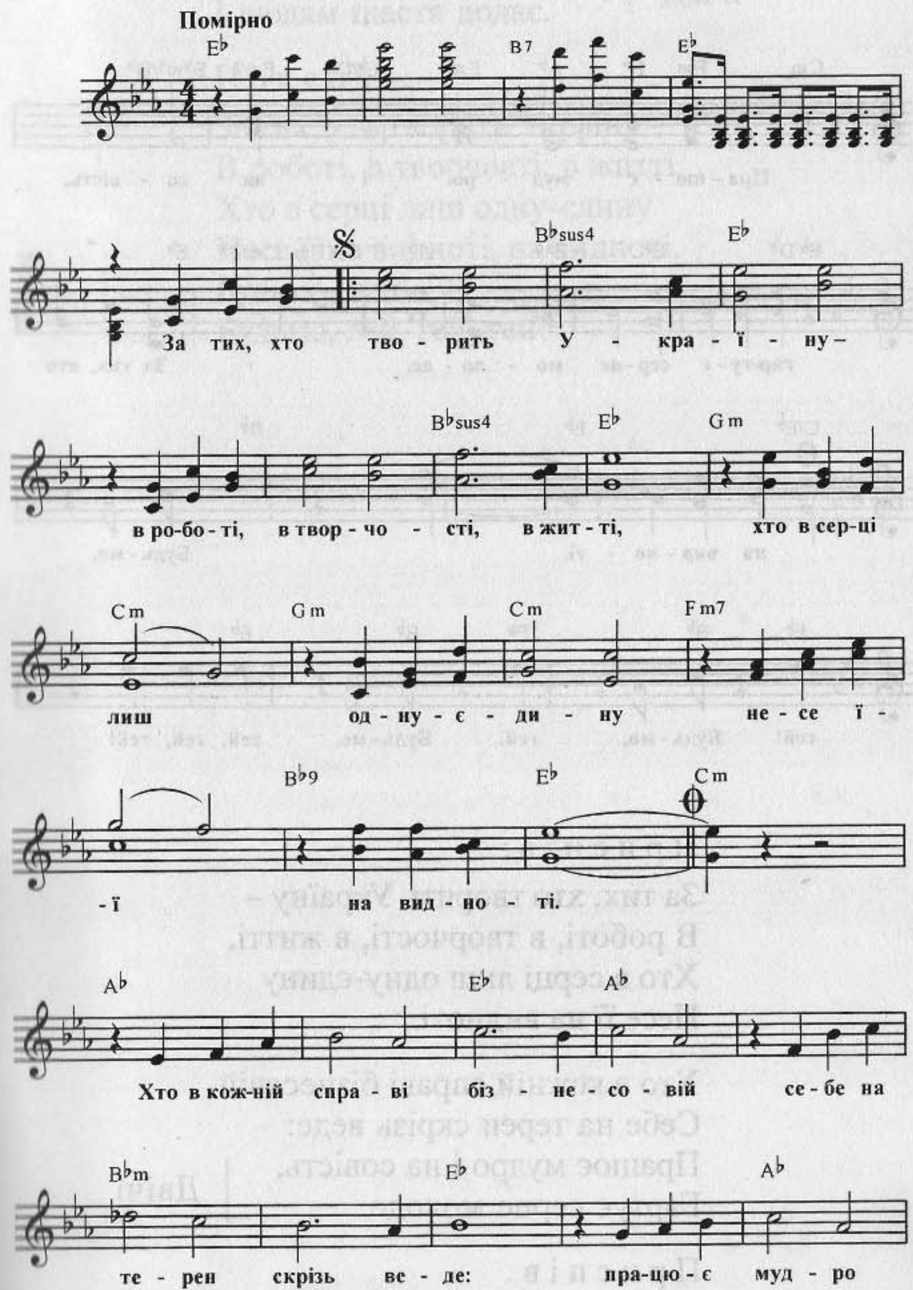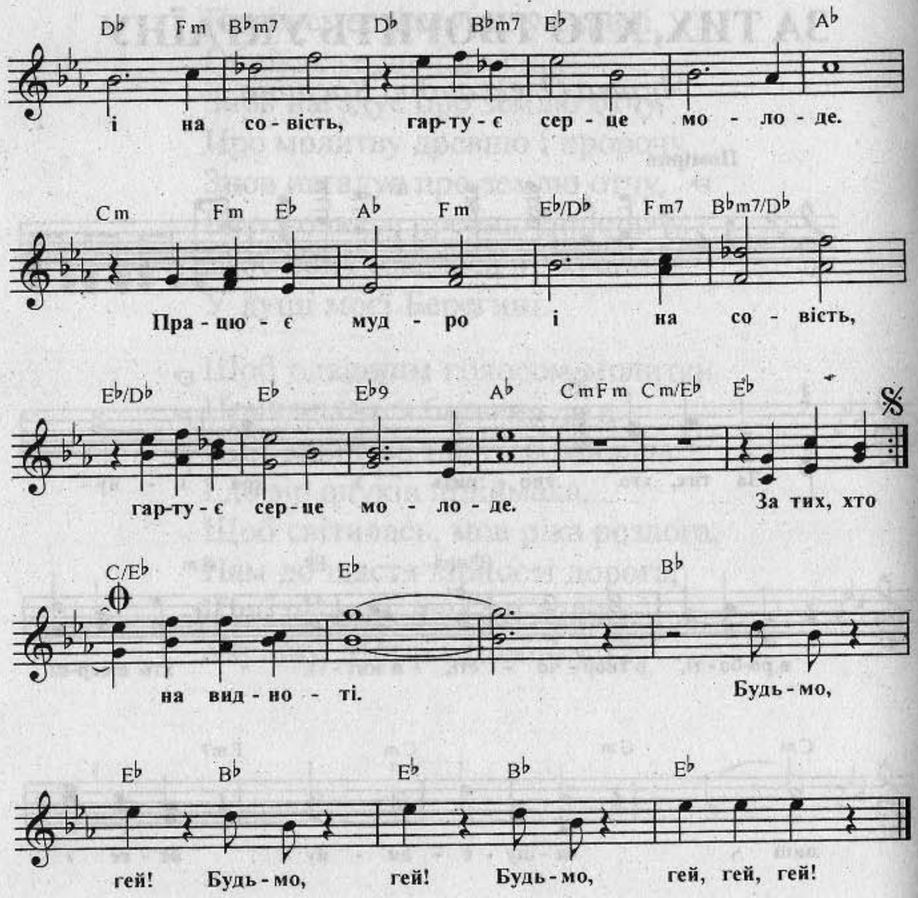

Попіл смерті стукає у скроні,
Обпікає серце і долоні,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу.
Щоб вона озвалась в Україні —
У душі моєї Берегині.

Щоб одвічним голосом молитви
Причащалися батьки і діти.
Щоб молитва та дітей гойдала
І до зір онуків підіймала,
Щоб світилась, мов ріка розлога,
Нам до щастя вірності дорога,
Щоб несли у пам'яті довіку
Україну, Матір і Домівку. (2)

ЗА ТИХ, ХТО ТВОРИТЬ УКРАЇНУ

Музика Олександра Костіна

П р и с п і в :

За тих, хто творить Україну –
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну-єдину
Несе її на видноті.

Хто в кожній справі бізнесовій
Себе на терен скрізь веде:
Працює мудро і на совість, | Двічі
Гартує серце молоде.

П р и с п і в .
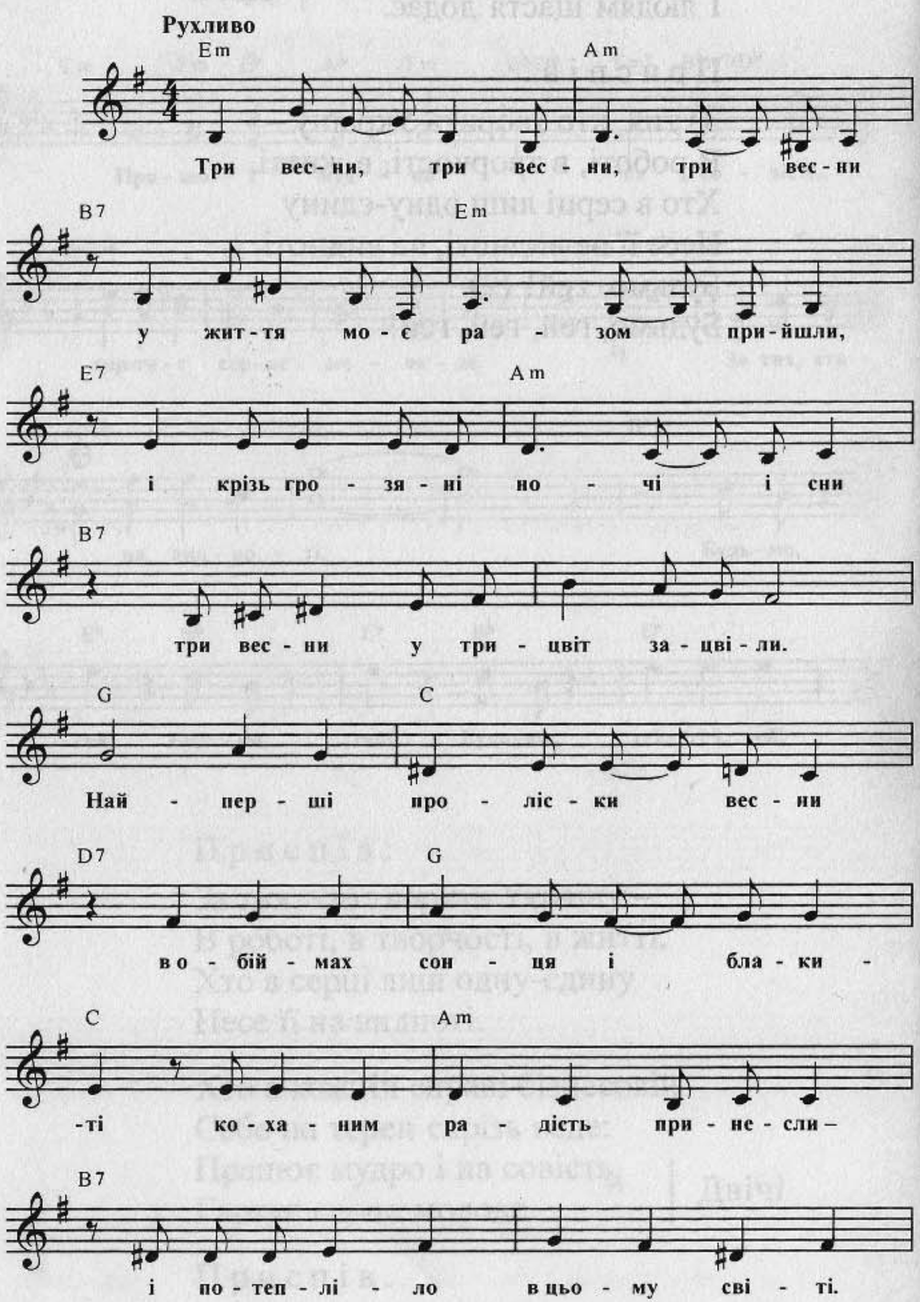
Не довіряючи підлоті,
Живе, як суджено, як є:
Себе знаходить у роботі | Двічі
І людям щастя додає.

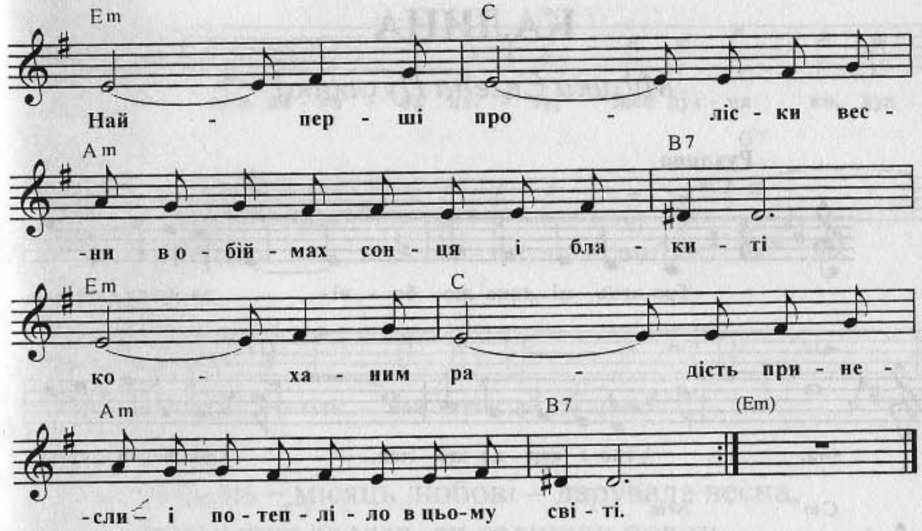
П р и с п і в :

За тих, хто творить Україну –
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну-єдину
Несе її на видноті, на видноті.
Будьмо, гей! (2)
Будьмо, гей, гей, гей!

ТРИ ВЕСНИ

Музика Ірини Лебедєвої

Три весни, три весни, три весни
У життя моє разом прийшли,
І крізь грозяні ночі і сни
Три весни у трицвіт зацвіли.

Приспів:

Найперші проліски весни
В обіймах сонця і блакиті
Коханим радість принесли –
І потепліло в цьому світі.
| Двічі

Кожна мала свої кольори
І цвіла, мов дівча на порі.
Сонце всім дарувало тепло.
Кожній сонячно, світло було.
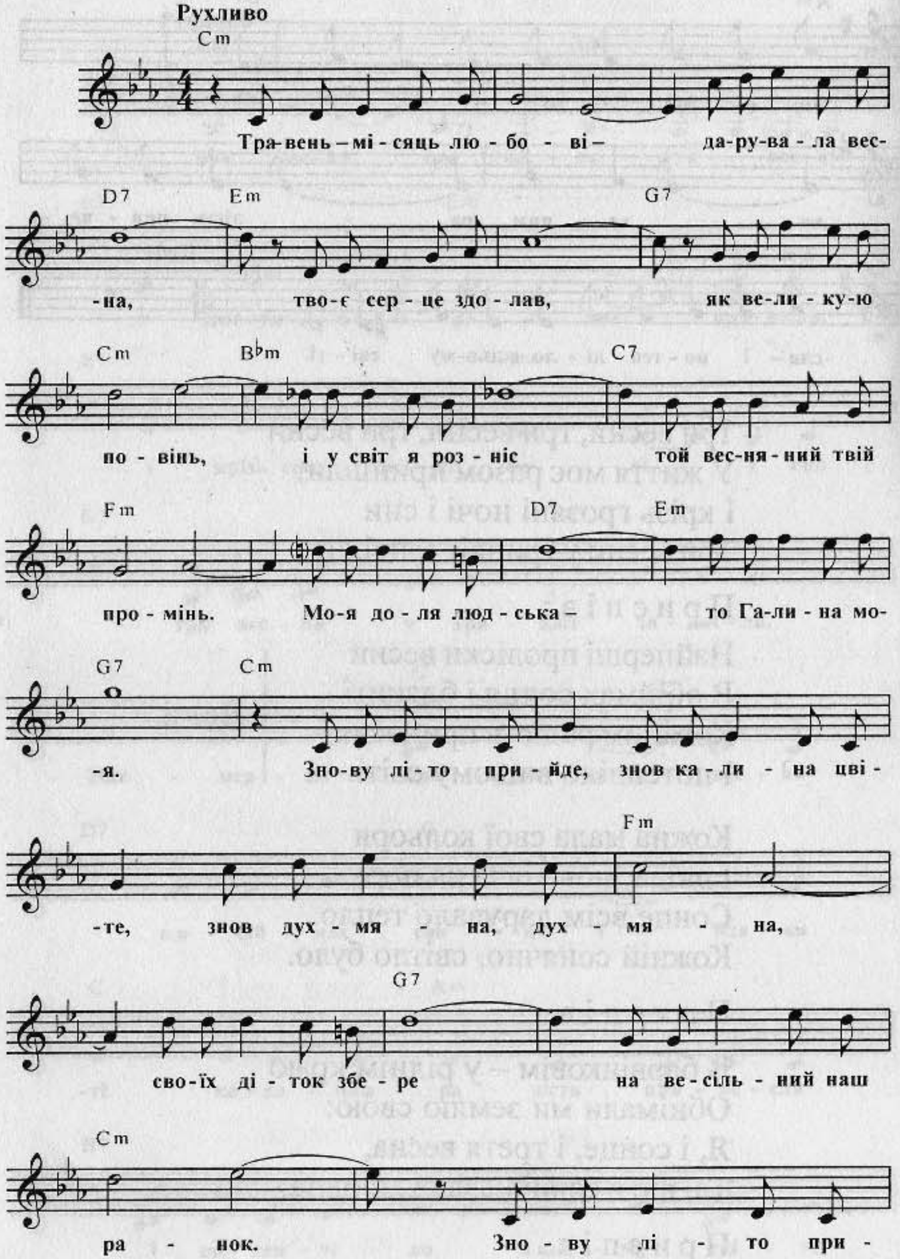
Приспів.
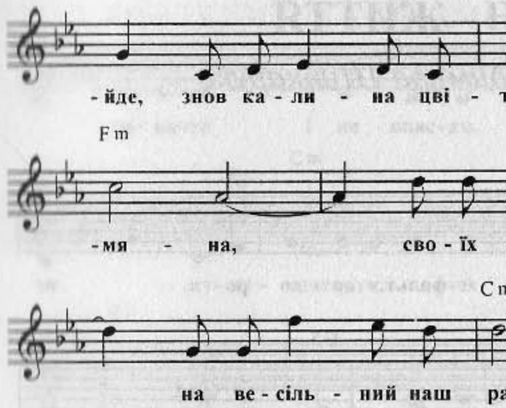
В барвінковім – у ріднім краю
Обнімали ми землю свою:
Я, і сонце, і третя весна,
Та, що в серці назавжди одна.

Приспів.

КАЛИНА

Музика Євгена Пухлянка

Травень – місяць любові – дарувала весна,
Твоє серце здолав, як великую повінь,
І у світ я розніс той весняний твій промінь.
Моя доля людська – то Галина моя.

П р и с п і в:
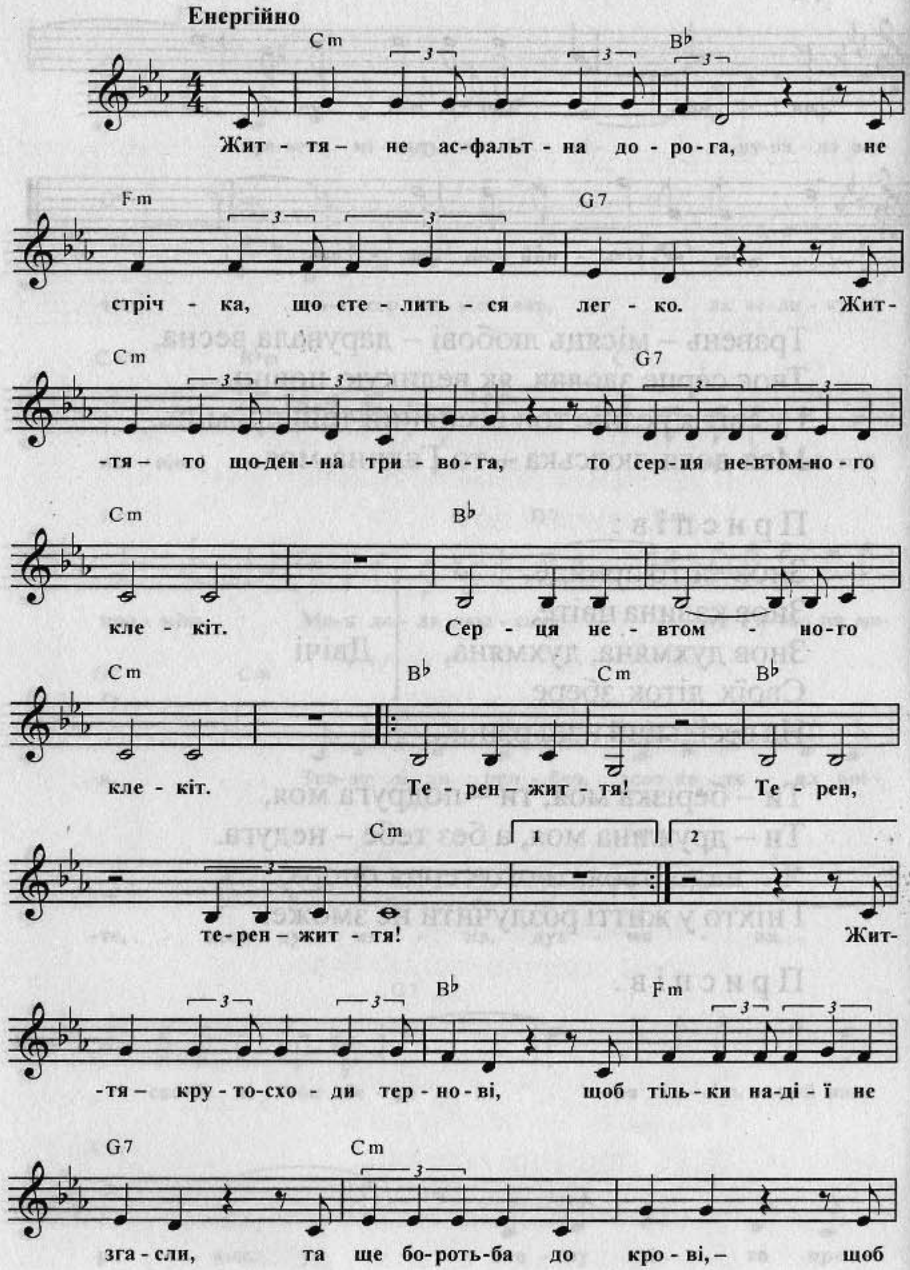
Знову літо прийде,
Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна, | Двічі
Своїх діток збере
На весільний наш ранок.
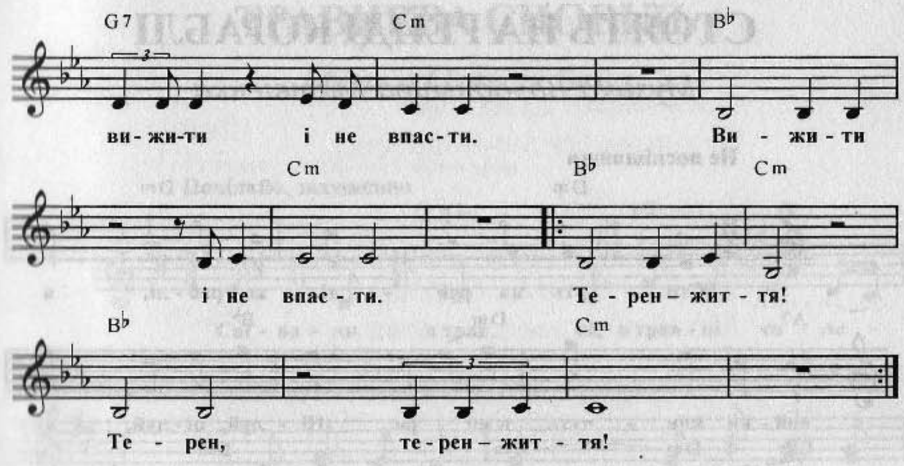
Ти – берізка моя, ти – подруга моя,
Ти – дружина моя, а без тебе – недуга.
Я – надія твоя, твого серця опора,
І ніхто у житті розлучити не зможе.

П р и с п і в.

ТЕРЕН – ЖИТТЯ

Музика Володимира Шинкарука

Життя – не асфальтна дорога,
Не стрічка, що стелиться легко.
Життя – то щоденна тривога,
То серця невтомного клекіт.
Серця невтомного клекіт.
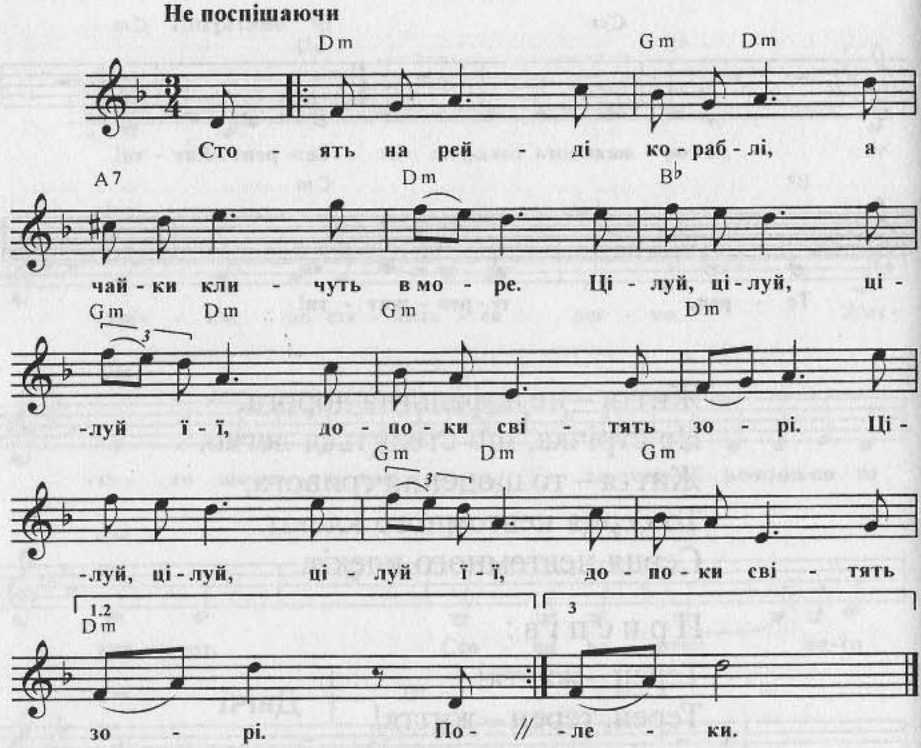
Приспів:
Терен – життя!
Терен, терен – життя! | Двічі

Життя – крутосходи тернові,
Щоб тільки надії не згасли,
Та ще боротьба до крові, –
Щоб вижити і не впасти.
Вижити і не впасти.

Приспів.

СТОЯТЬ НА РЕЙДІ КОРАБЛІ

Музика Володимира Матвієнка
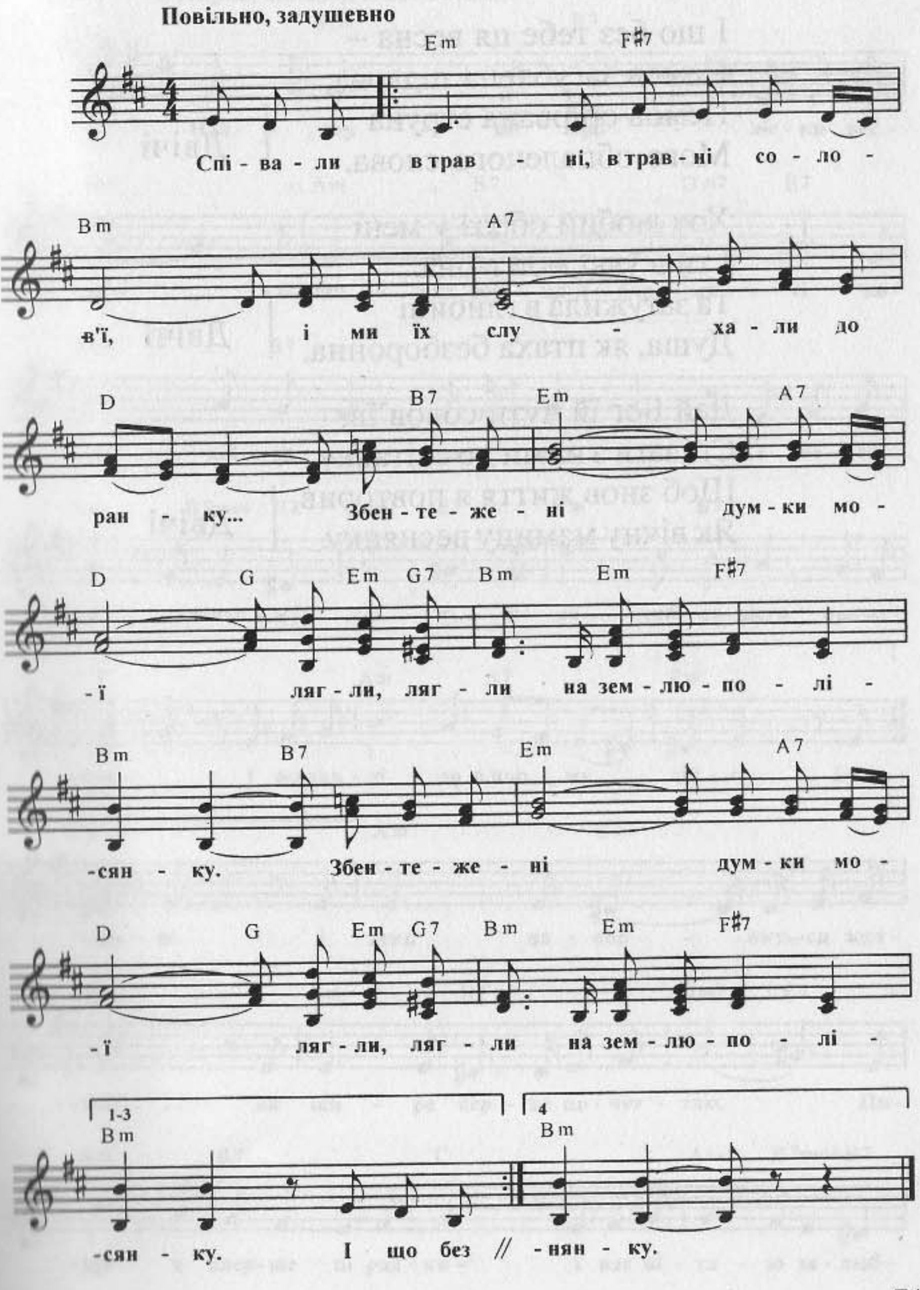

Стоять на рейді кораблі,
А чайки кличуть в море.
Цілуй, цілуй, цілуй її, | Двічі
Допоки світять зорі.

Покличе море моряка,
Коли прийде світанок.
Цілуй, цілуй, цілуй її, | Двічі
Бо скоро буде ранок.

Дівчина в море проведе
Його у путь далеку,
А по весні вернеться він, – | Двічі
І прилетять лелеки.

ТРАВНЕВА СПОВІДЬ

Музика Олексія Беца

Співали в травні солов'ї,
І ми їх слухали до ранку...
Збентежені думки мої
Лягли на землю-полісянку. | Двічі

І що без тебе ця весна –
Немов загублена підкова,
Немов обірвана струна
Мого обпаленого слова. | Двічі
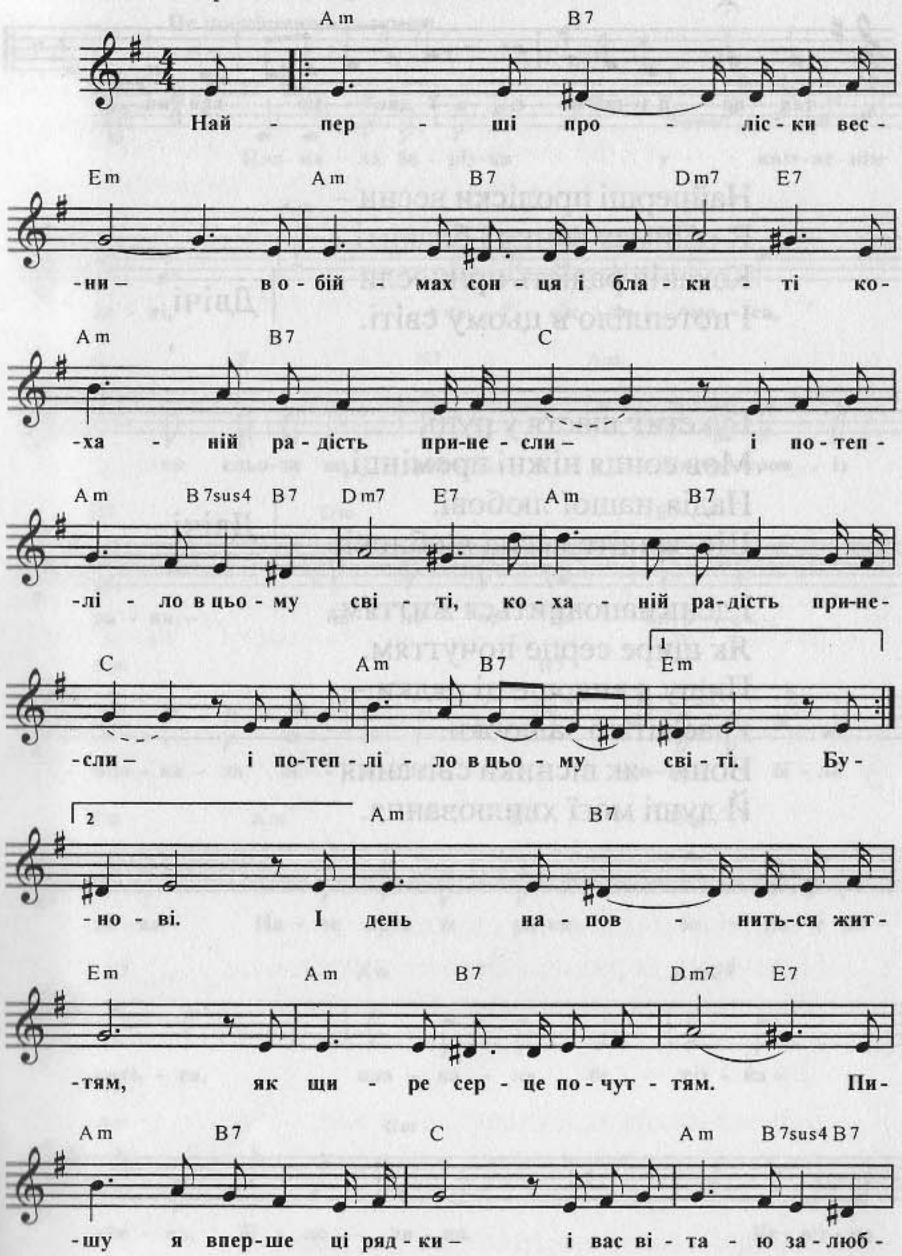
Хоч любий образ у мені
І ти в уяві мов ікона.
Та затужила в глибині
Душа, як птаха безборонна. | Двічі
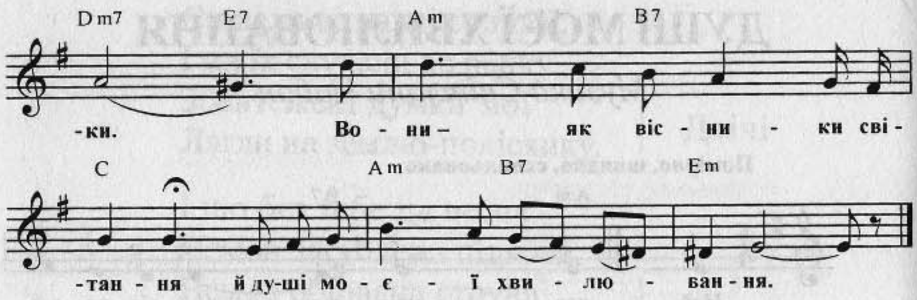
Дай Бог їй чути солов'їв,
Співати з ними до світанку,
Щоб знов життя я повторив,
Як вічну мамину веснянку. | Двічі

ДУШІ МОЄЇ ХВИЛЮВАННЯ

Музика Світлани Чабан

Помірно, швидко, схвильовано
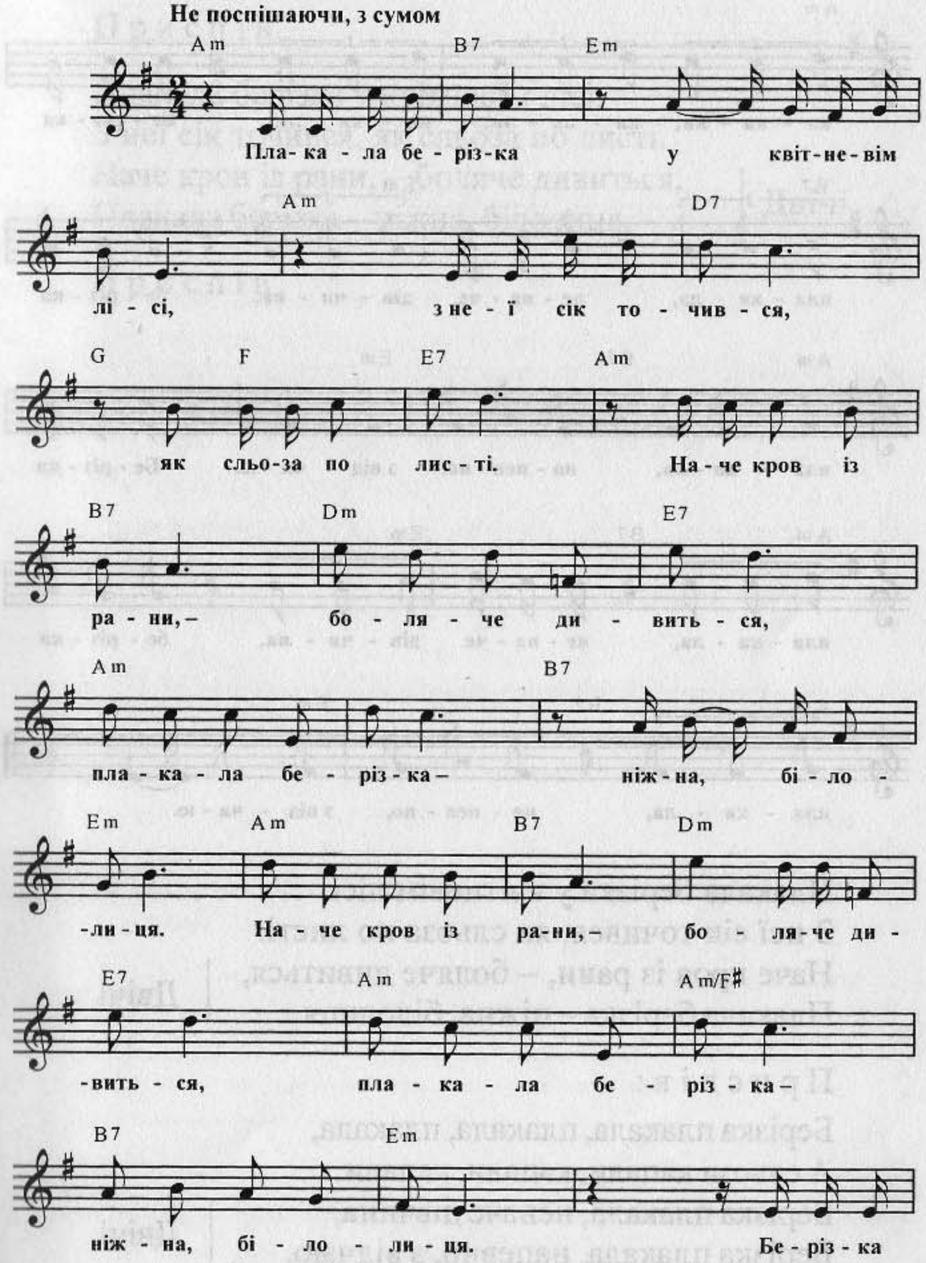

Найперші проліски весни –
В обіймах сонця і блакиті
Коханій радість принесли – | Двічі
І потепліло в цьому світі.
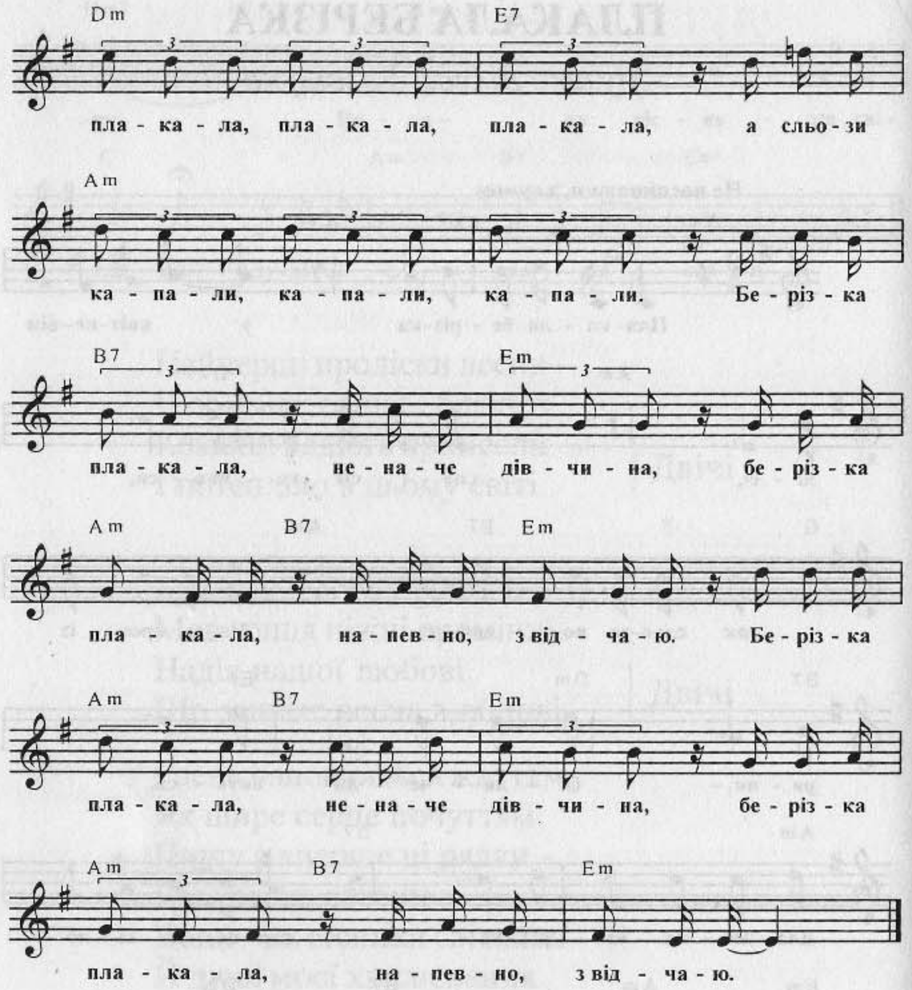
Букетик щастя у руці,
Мов сонця ніжні промінці,
Надія нашої любові, | Двічі
Що зацвіте весна в обнові.

І день наповниться життям,
Як щире серце почуттям.
Пишу я вперше ці рядки –
І вас вітаю залюбки.
Вони – як вісники світання
Й душі моєї хвилювання.

ПЛАКАЛА БЕРІЗКА

Музика Василя Волощука

Плакала берізка у квітневім лісі,
З неї сік точився, як сльоза по листі.
Наче кров із рани, – боляче дивиться, | Двічі
Плакала берізка – ніжна, білолиця.

П р и с п і в :

Берізка плакала, плакала, плакала,
А сльози капали, капали, капали.
Берізка плакала, неначе дівчина, | Двічі
Берізка плакала, напевно, з відчаю.

Що то за людина, що то за родина?
В небі і над лісом почорніла днина.
Гострий дзвін сокири пролунав до болю, | Двічі
А душа прощалась з вічною любов'ю.

П р и с п і в .
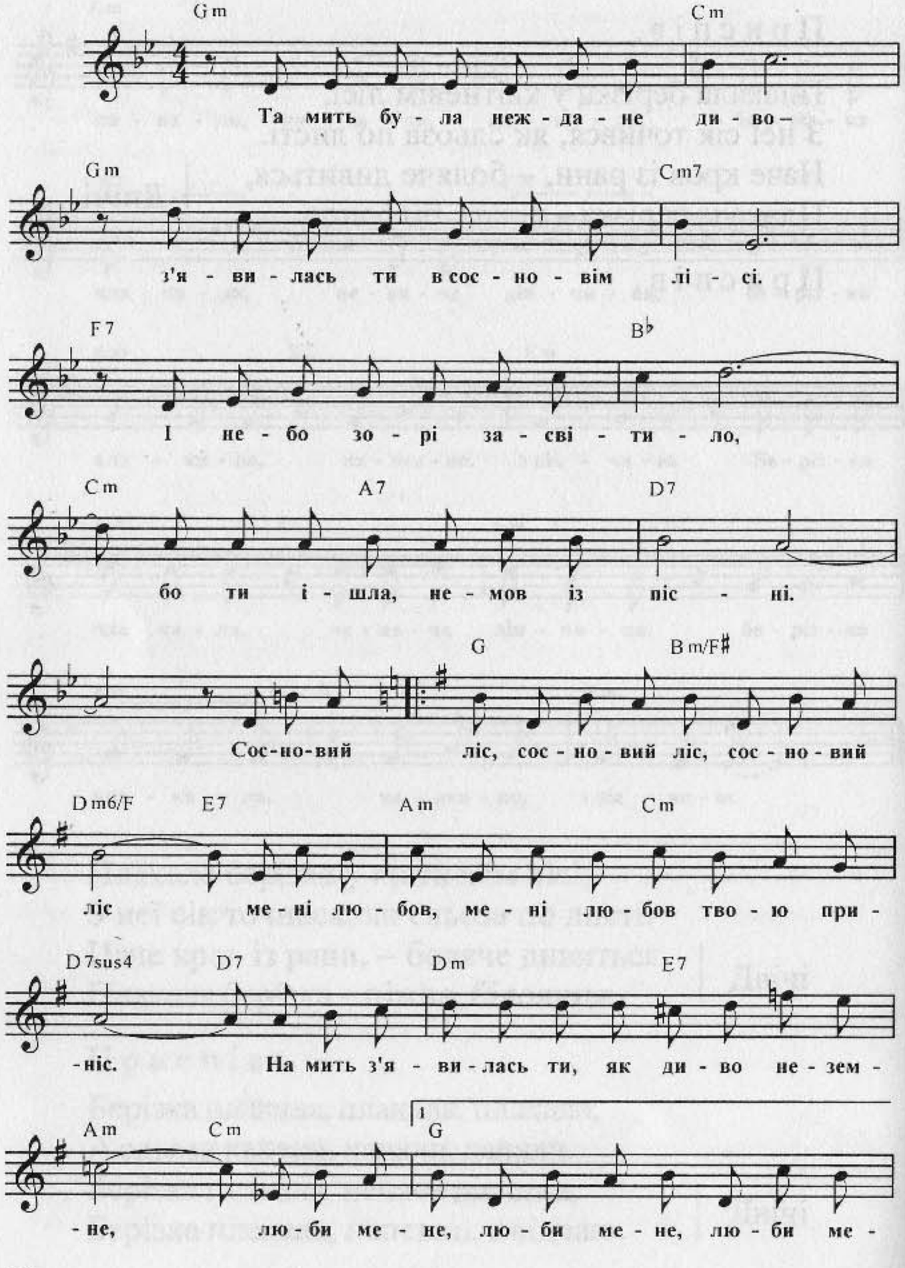
Плакала берізка у квітневім лісі,
З неї сік точився, як сльоза по листі.
Наче кров із рани, – боляче дивиться, | Двічі
Плакала берізка – ніжна, білолиця.
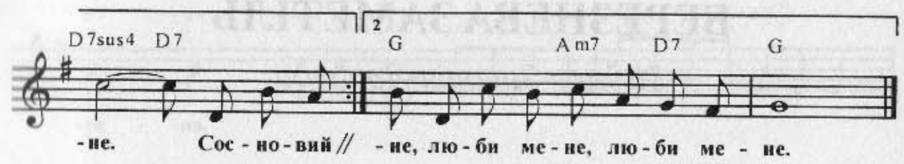
П р и с п і в .

ЧАРІВНА МИТЬ

Музика Євгена Пухлянка

Помірно, з почуттям

Та мить була неждане диво –
З'явилась ти в сосновім лісі.
І небо зорі засвітило,
Бо ти ішла, немов із пісні.

Приспів:
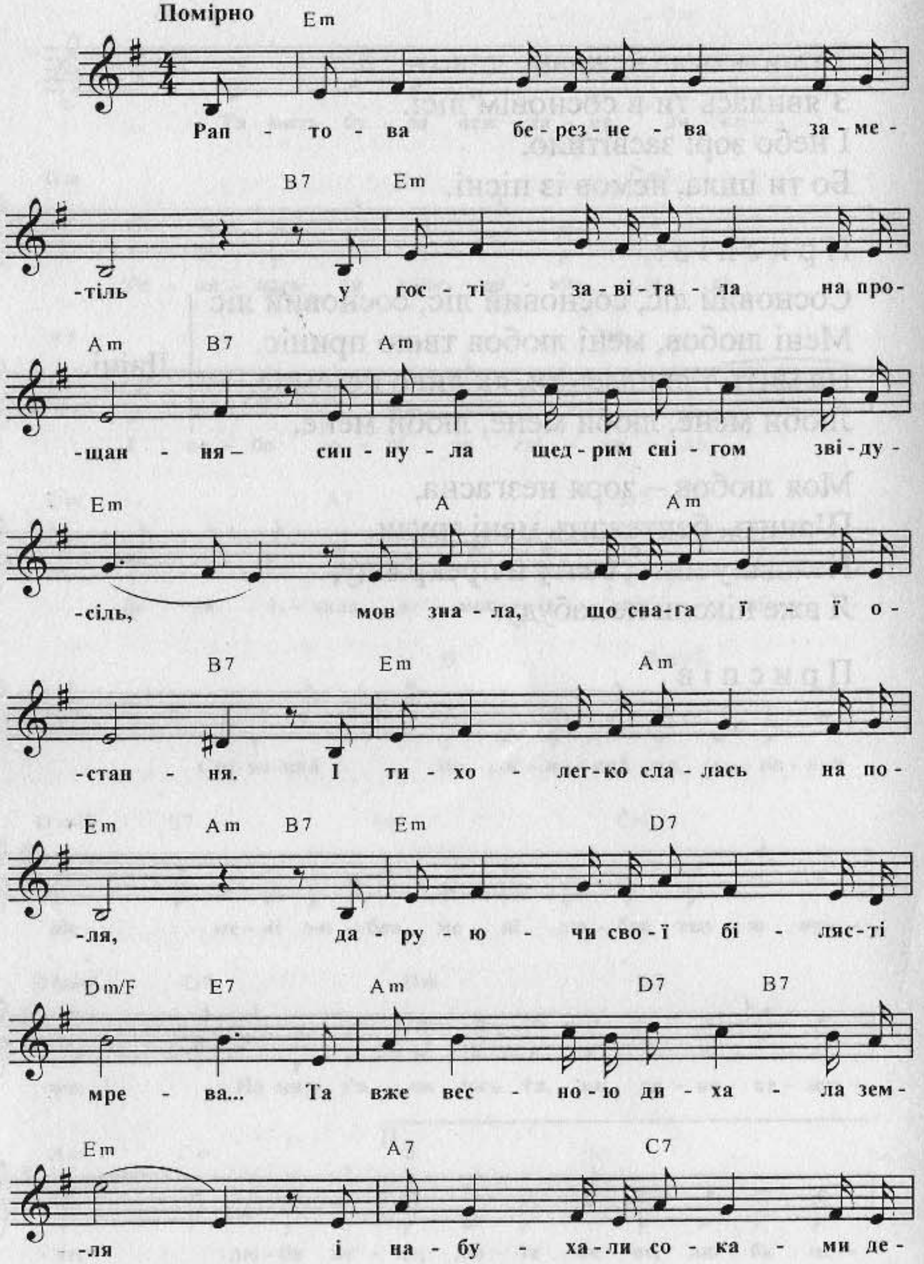
Сосновий ліс, сосновий ліс, сосновий ліс
Мені любов, мені любов твою приніс.
На мить з'явилась ти, як диво неземне,
Люби мене, люби мене, люби мене. | Двічі

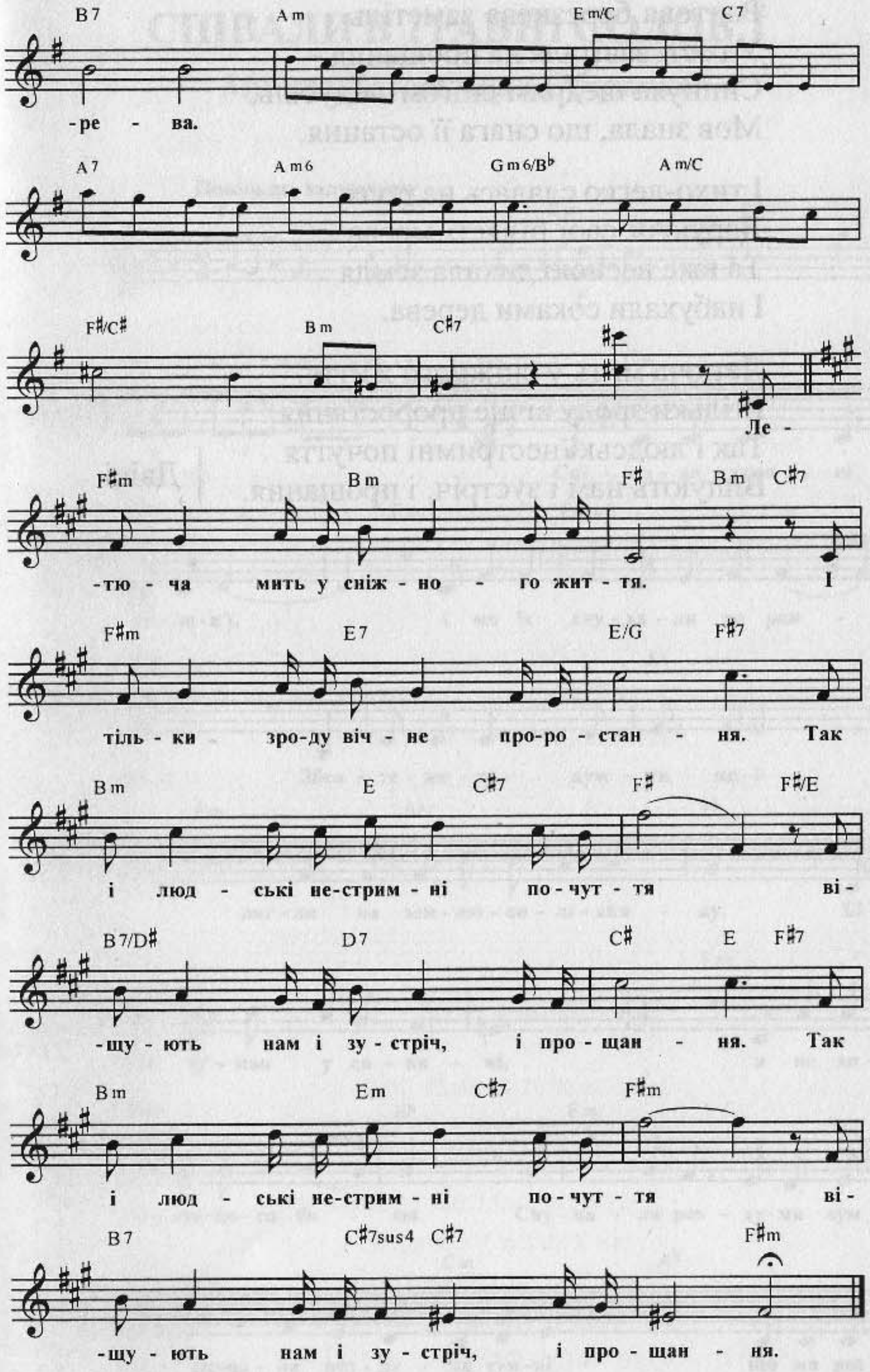
Моя любов – зоря незгасна,
П'янить, бентежить мені груди.
Неждану мить, святу й прекрасну,
Я вже ніколи не забуду.

Приспів.

БЕРЕЗНЕВА ЗАМЕТІЛЬ

Музика Зиновія Яропуда
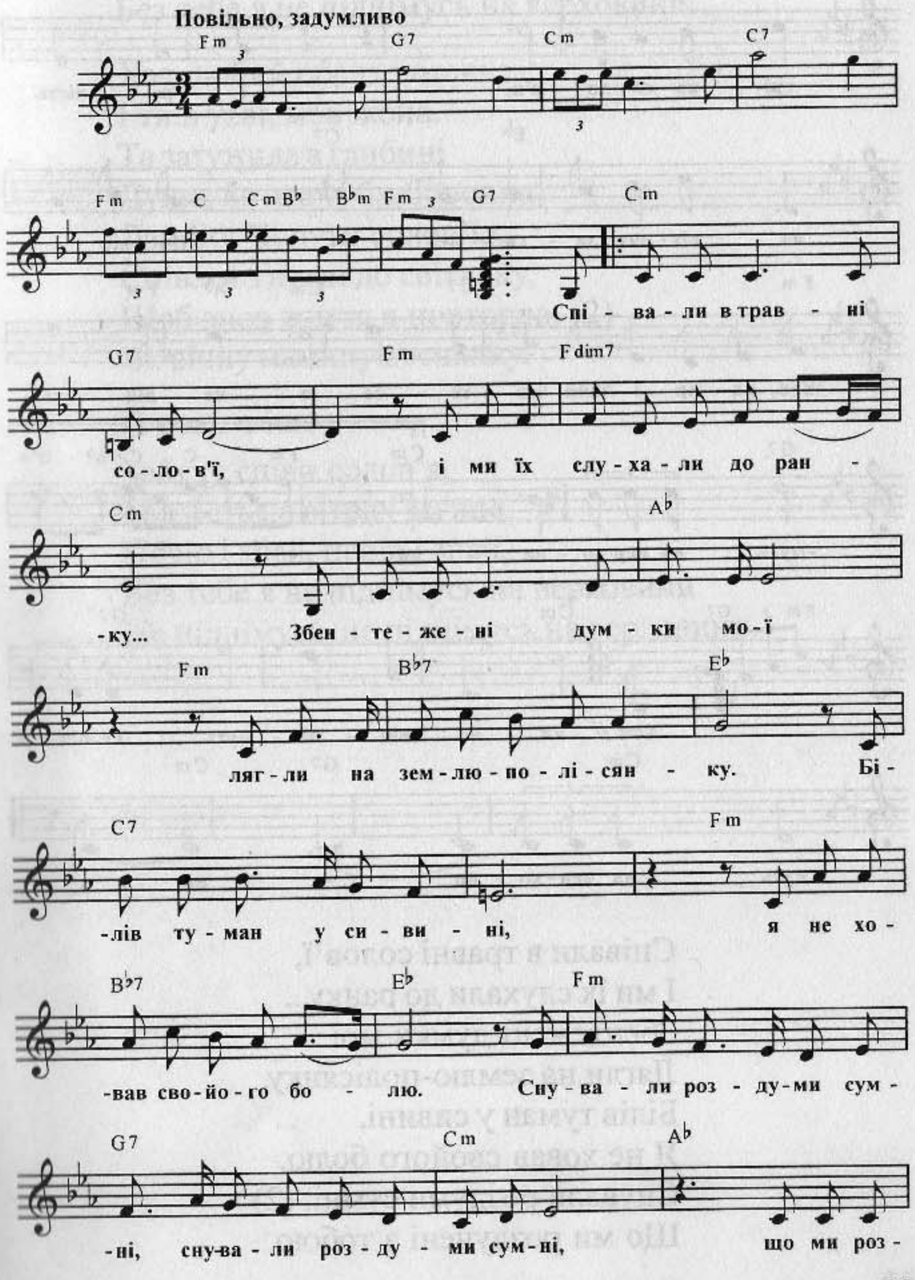

Раптова березнева заметіль
У гості завітала на прощання –
Сипнула щедрим снігом звідусіль,
Мов знала, що снага її остання.
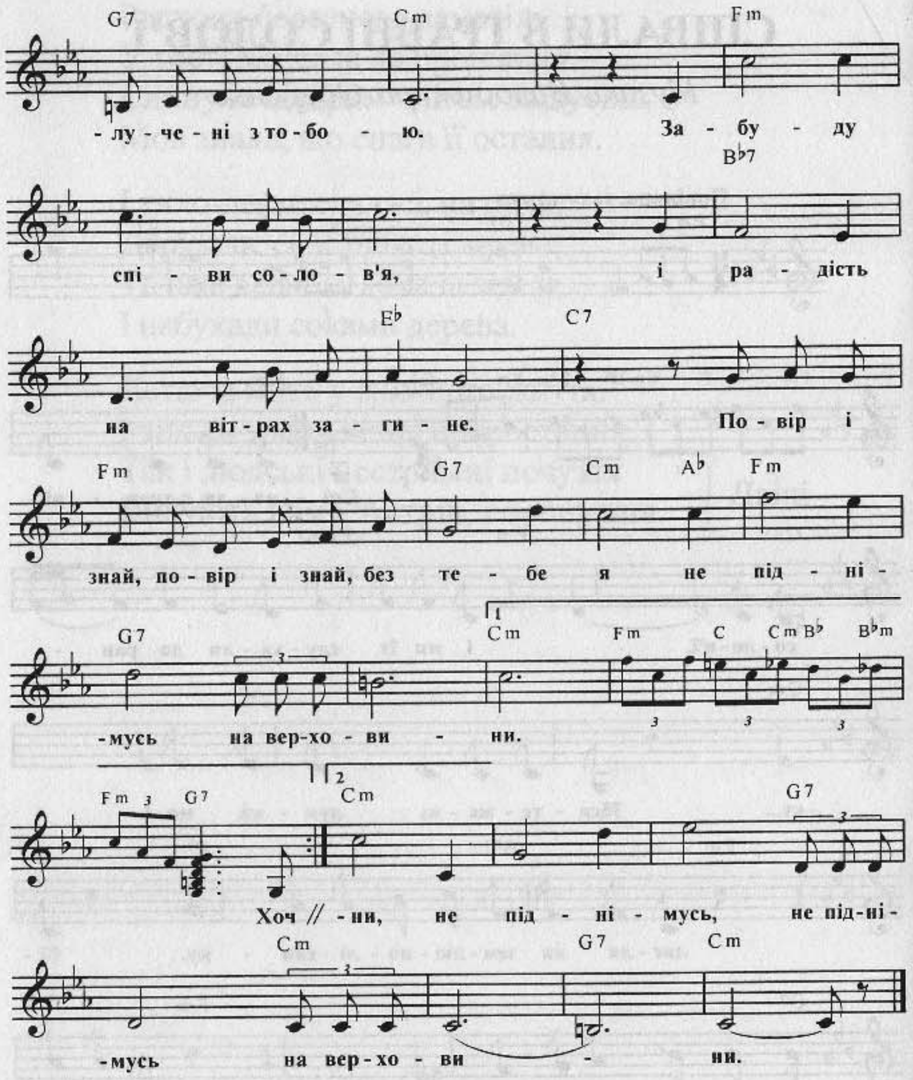
І тихо-легко слалась на поля,
Даруючи свої білясті мрева...
Та вже весною дихала земля
І набухали соками дерева.

Летюча мить у сніжного життя.
І тільки зроду вічне проростання.
Так і людські нестримні почуття
Віщують нам і зустріч, і прощання. | Двічі

СПІВАЛИ В ТРАВНІ СОЛОВ'Ї

Музика Володимира Оберенка

Співали в травні солов'ї,
І ми їх слухали до ранку...
Збентежені думки мої
Лягли на землю-полісянку.
Білів туман у сивині,
Я не ховав свойого болю.
Снували роздуми сумні, (2)
Що ми розлучені з тобою.
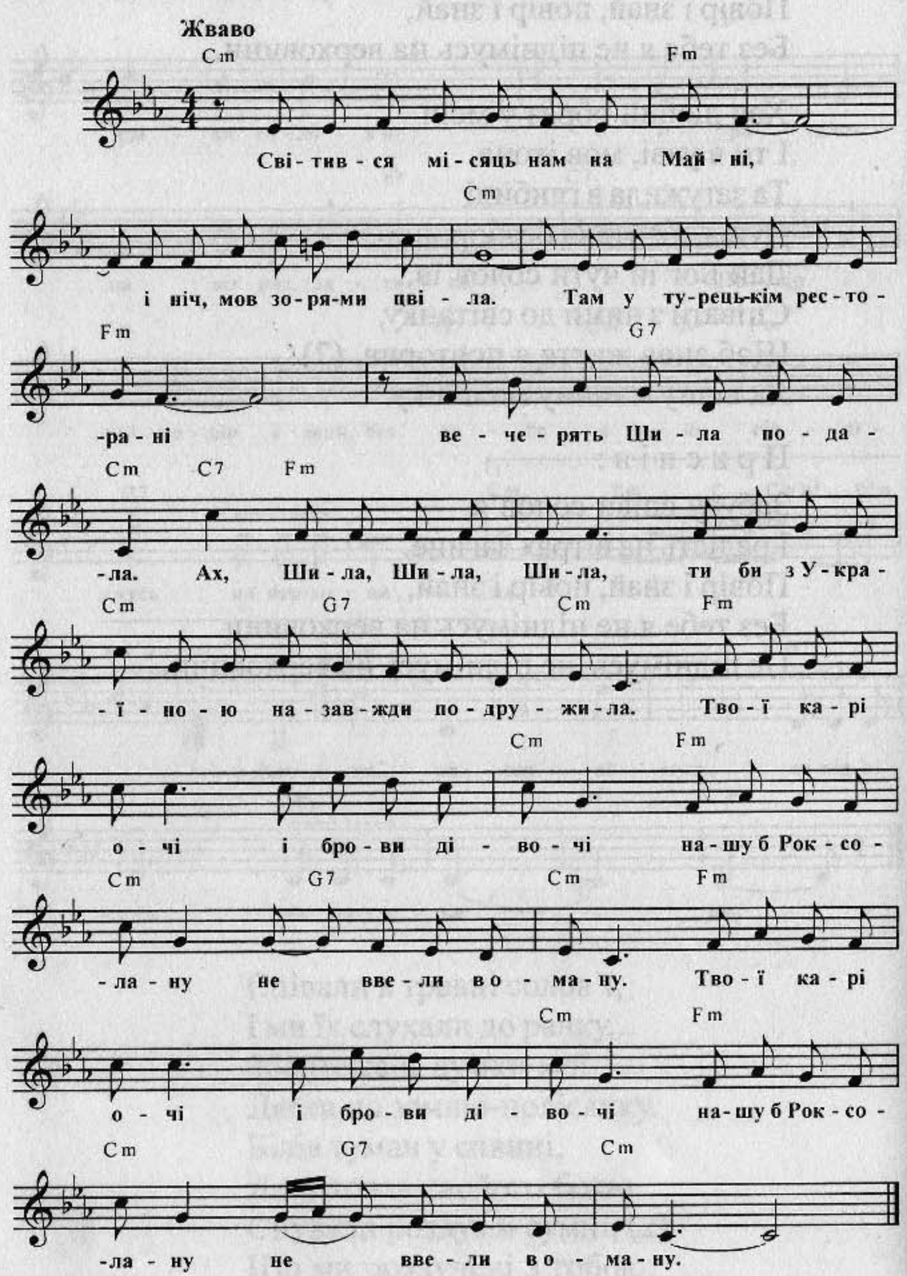
Приспів:
Забуду співи солов'я,
І радість на вітрах загине.
Повір і знай, повір і знай,
Без тебе я не піднімусь на верховини.

Хоч любий образ у мені
І ти в уяві, мов ікона.
Та затужила в глибині
Душа, як птаха безборонна.
Дай Бог їй чути солов'їв,
Співати з ними до світанку,
Щоб знов життя я повторив, (2)
Як вічну мамину веснянку.

Приспів:
Забуду співи солов'я,
І радість на вітрах загине.
Повір і знай, повір і знай,
Без тебе я не піднімусь на верховини
Не піднімусь, не піднімусь на верховини.

ШИЛА

Музика Володимира Матвієнка

Світився місяць нам на Майні,
І ніч, мов зорями цвіла.
Там у турецькім ресторані
Вечерять Шила подала.
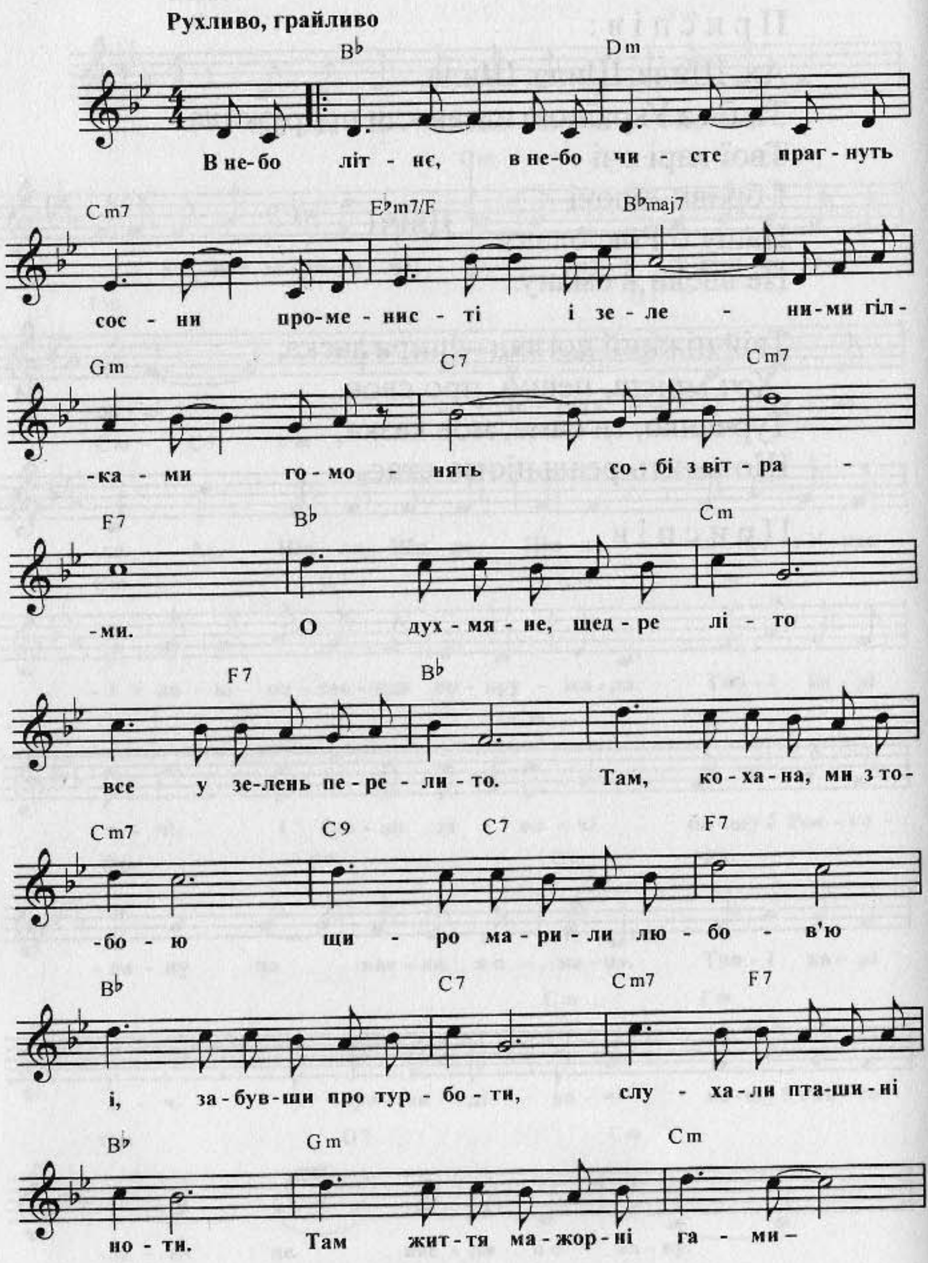
Приспів:
Ах, Шила, Шила, Шила,
Ти би з Україною назавжди подружила.
Твої карі очі
І брови дівочі
Нашу б Роксолану
Не ввели в оману. | Двічі
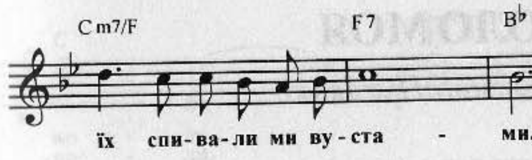
Твій ніжний погляд – щира ласка,
Хоч мрієш, певно, про своє...
Турчанко, ти сама, мов казка,
Що вмить реальністю стає.

Приспів.

ЛІТО

Музика Євгена Пухлянка

В небо літнє, в небо чисте
Прагнуть сосни променисті
І зеленими гілками
Гомонять собі з вітрами.

Приспів:
О духмяне, щедре літо
Все у зелень перелито.
Там, кохана, ми з тобою
Щиро марили любов'ю
І, забувши про турботи,
Слухали пташині ноти.
Там життя мажорні гами –
Їх співали ми вустами.

Нам здавалось, не пташина,
А співає синя днина,
Що під небом даленіє,
Що дарує нам надії.
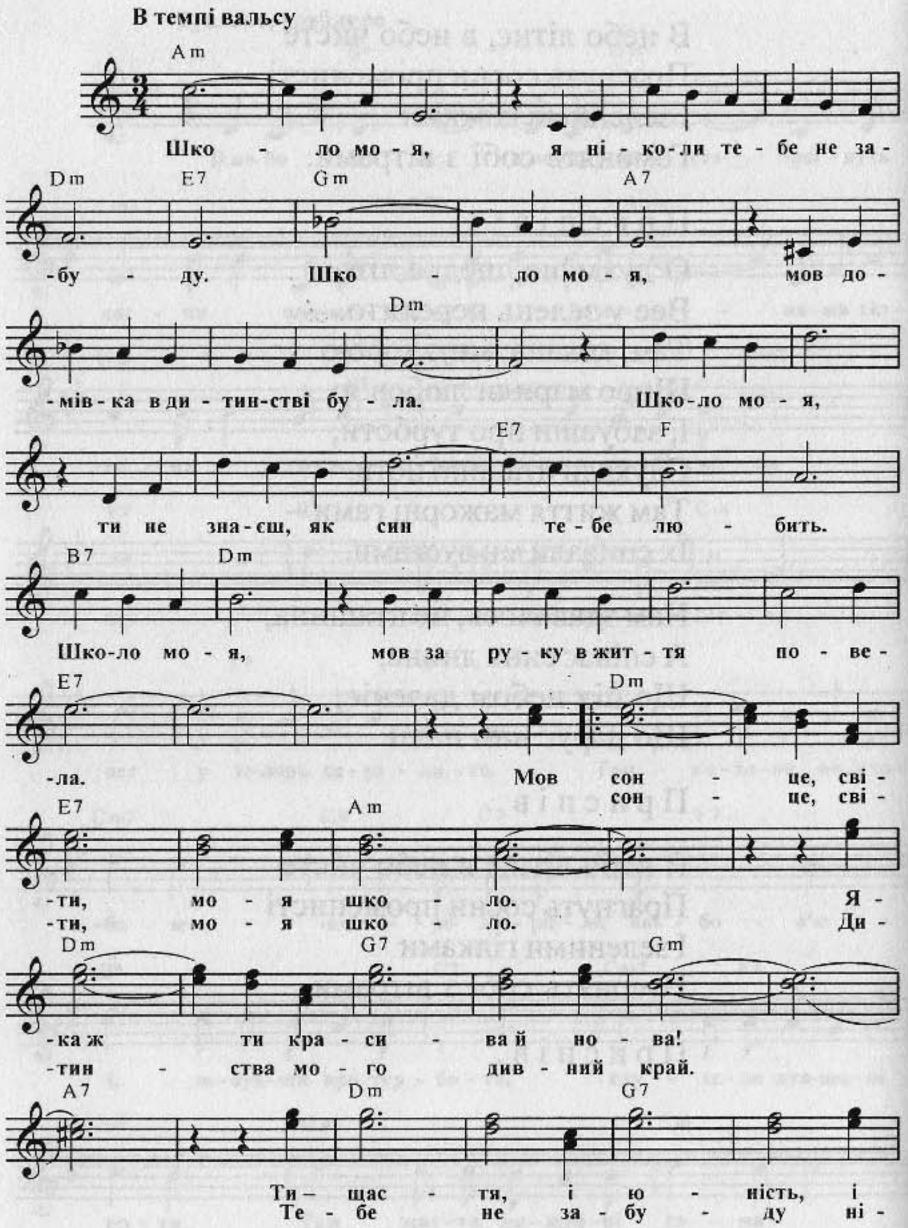
Приспів.
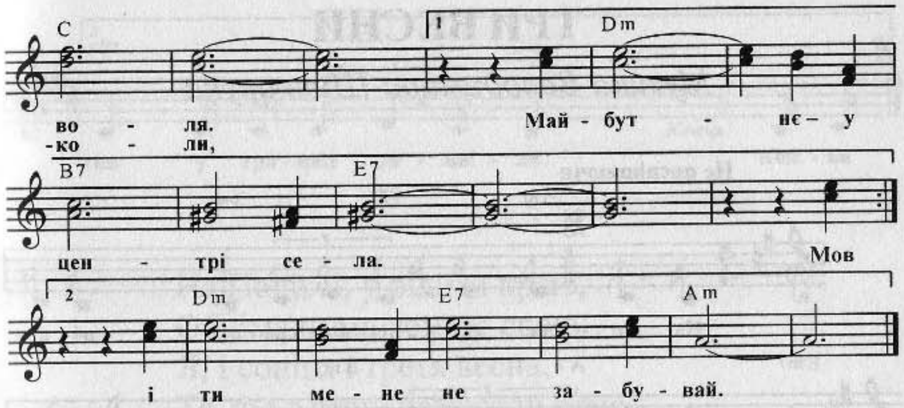
В небо літнє, в небо чисте
Прагнуть сосни променисті
І зеленими гілками
Гомонять собі з вітрами.

Приспів.

ШКОЛО МОЯ

Музика Євгена Пухлянка

Школо моя, я ніколи тебе не забуду.
Школо моя, мов домівка в дитинстві була.
Школо моя, ти не знаєш, як син тебе любить.
Школо моя, мов за руку в життя повела.

Приспів:
Мов сонце, світи, моя школо.
Яка ж ти красива й нова!
Ти – щастя, і юність, і воля.
Майбутнє – у центрі села.
Мов сонце, світи, моя школо.
Дитинства мого дивний край.
Тебе не забуду ніколи,
І ти мене не забувай.

Пам'ять моя зберігає воєнне дитинство,
Травень ясний і тяжкі повоєнні літа.
Хлопці з села поставали навік обеліском,
І школярі на лінійку збиралися там.
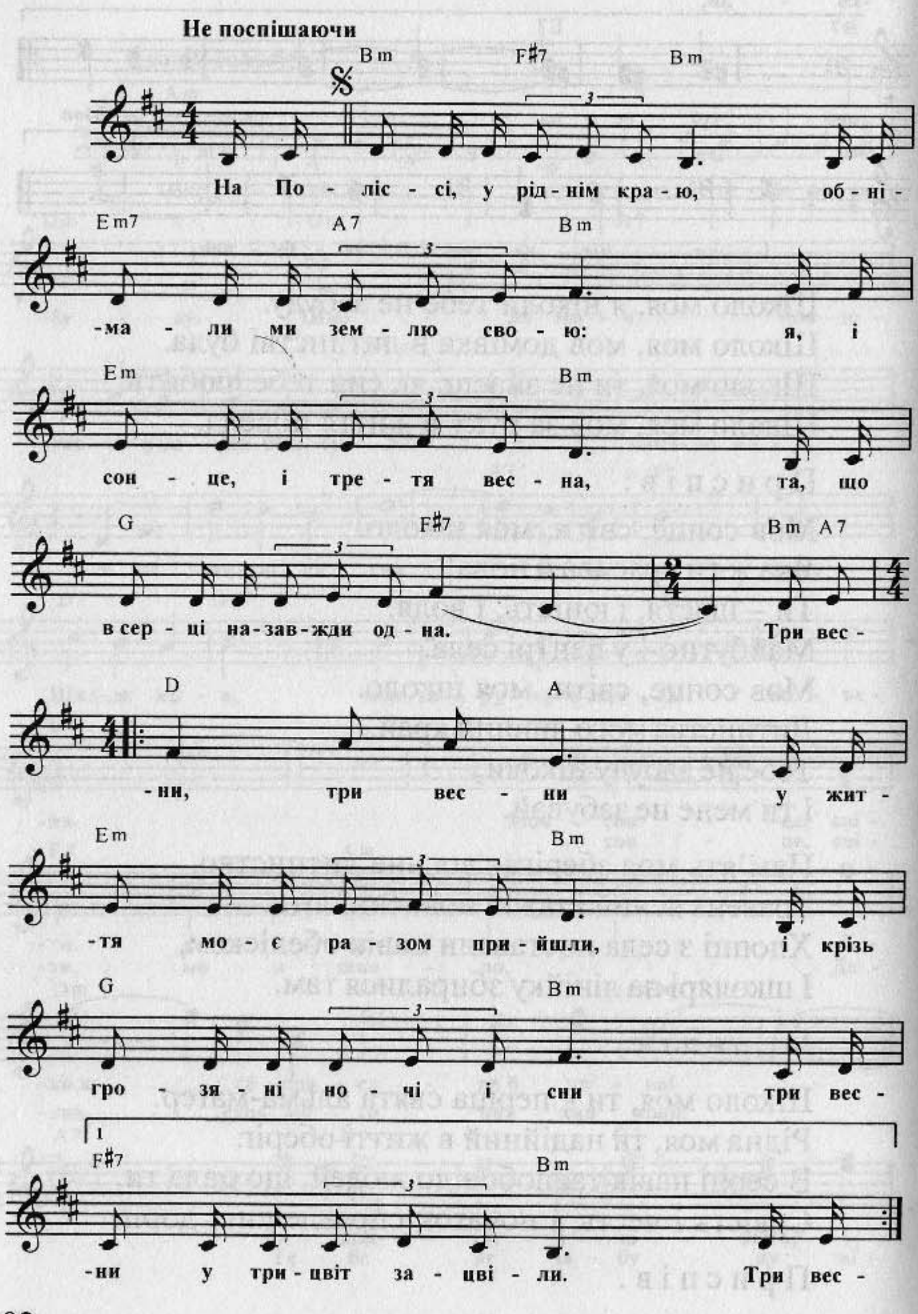
Приспів.
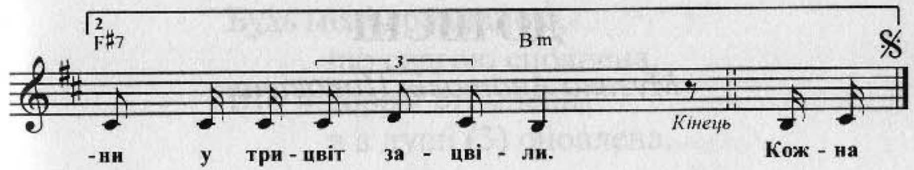
Школо моя, ти є перша свята альма-матер.
Рідна моя, ти надійний в житті оберіг.
В серці навік та любов до людей, що дала ти,
Совість і честь, і початок справдешніх доріг.

Приспів.

ТРИ ВЕСНИ

Музика Володимира Шинкарука

На Поліссі, уріднім краю,
Обнімали ми землю свою:
Я, і сонце, і третя весна,
Та, що в серці назавжди одна.
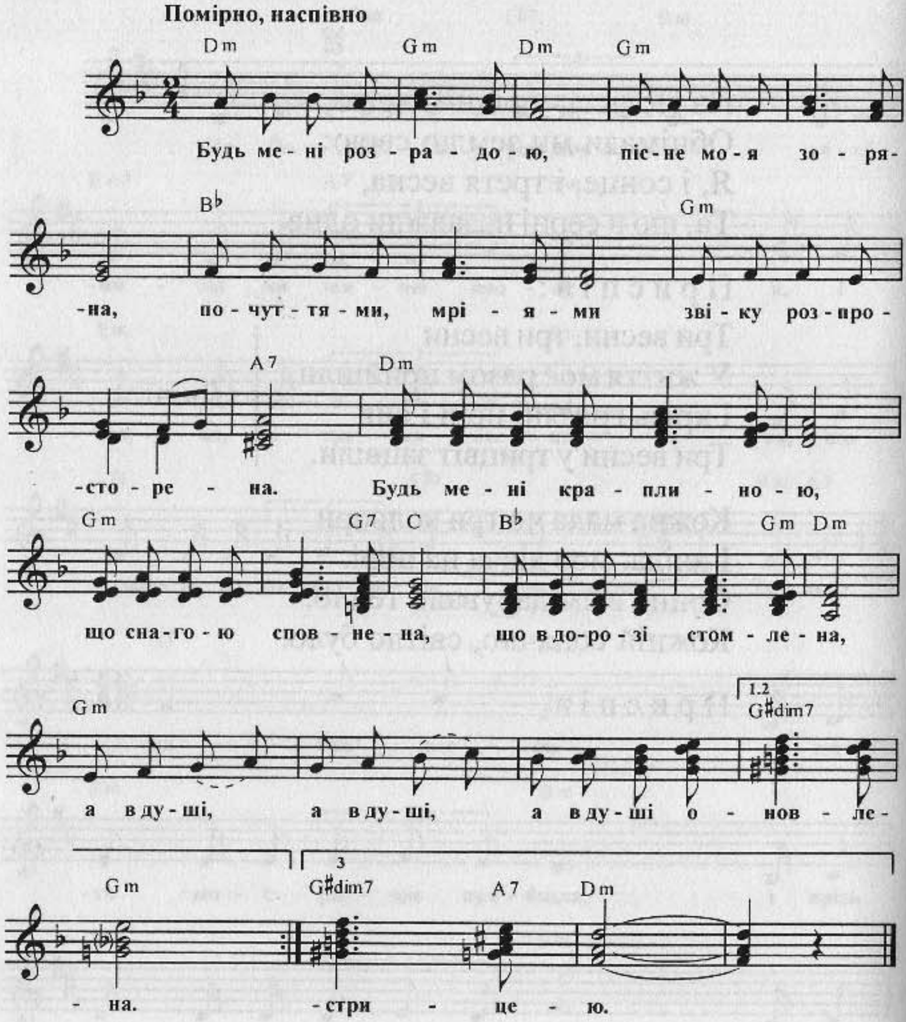
Приспів:
Три весни, три весни
У життя моє разом прийшли,
І крізь грозяні ночі і сни
Три весни у трицвіт зацвіли. | Двічі

Кожна мала по три кольори
І цвіла, мов дівча на порі.
Сонце всім дарувало тепло.
Кожній сонячно, світло було.

Приспів.

ДО ПІСНІ

Музика Анатолія Поповича

Будь мені розрадою,
пісне моя зоряна,
Почуттями, мріями
звіку розпросторена.

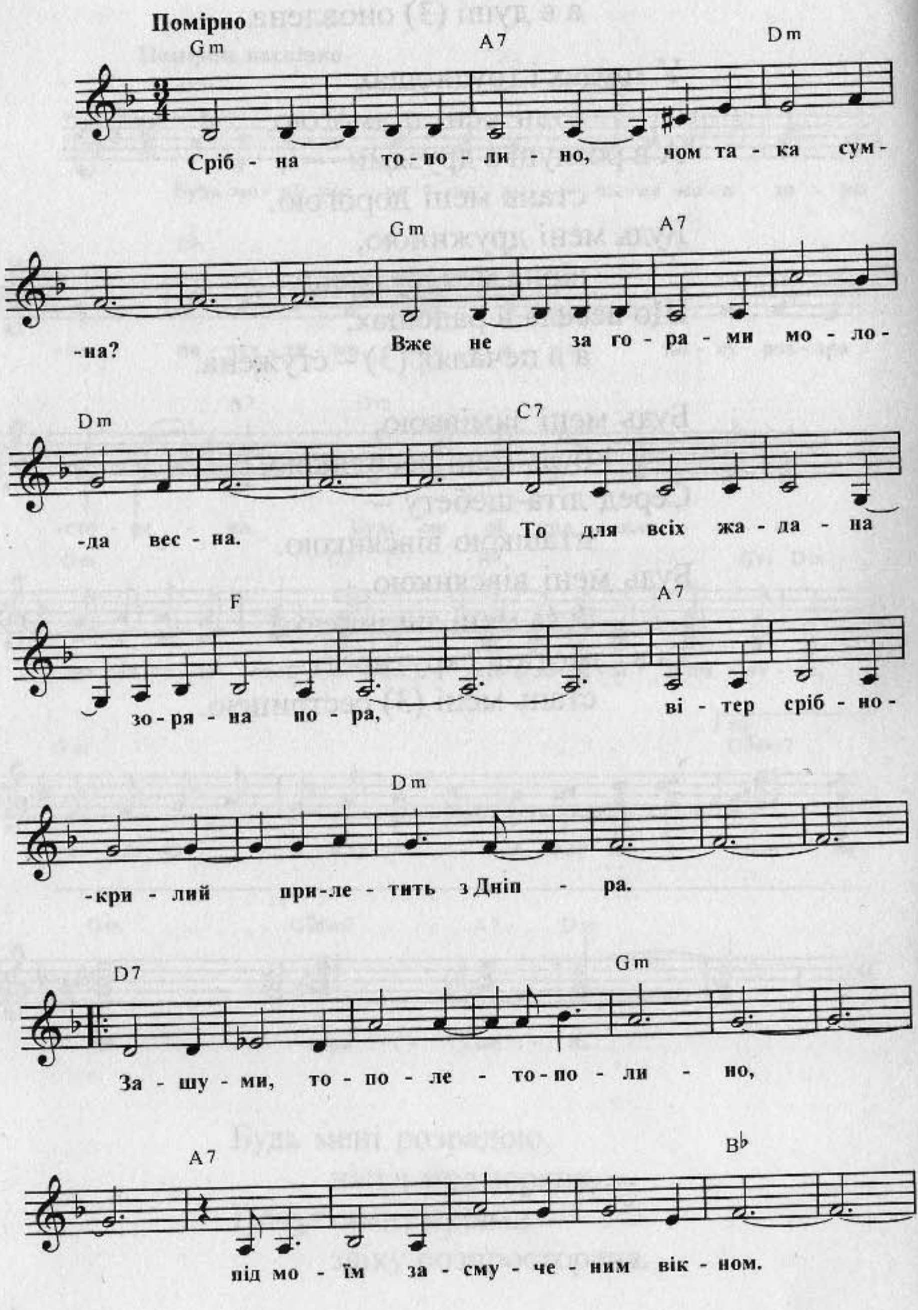
Будь мені краплиною,
що снагою сповнена,
Що в дорозі стомлена,
а в душі (3) оновлена.

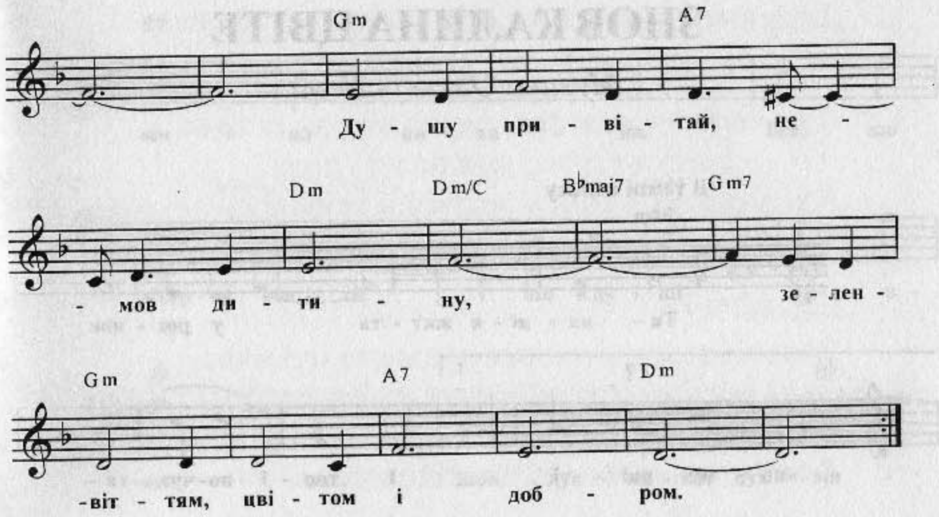
У трудах і труднощах
будь мені підмогою,
А в розлуці з друзями —
стань мені дорогою.
Будь мені дружиною,
вірна моя, суджена,
Що весела в радощах,
а в печалях (3) – стужена.

Будь мені зимівкою,
будь мені веснянкою,
Серед літа-щебету –
пташкою вівсянкою.
Будь мені вівсянкою,
будь мені зигзицею,
Та в самотній скрутності –
стань мені (3) сестрицею.

СРІБНА ТОПОЛИНА

Музика Ірини Лебедєвої

Срібна тополино, чом така сумна?
Вже не за горами молода весна.
То для всіх жадана зоряна пора,
Вітер срібнокрилий прилетить з Дніпра.

Приспів:
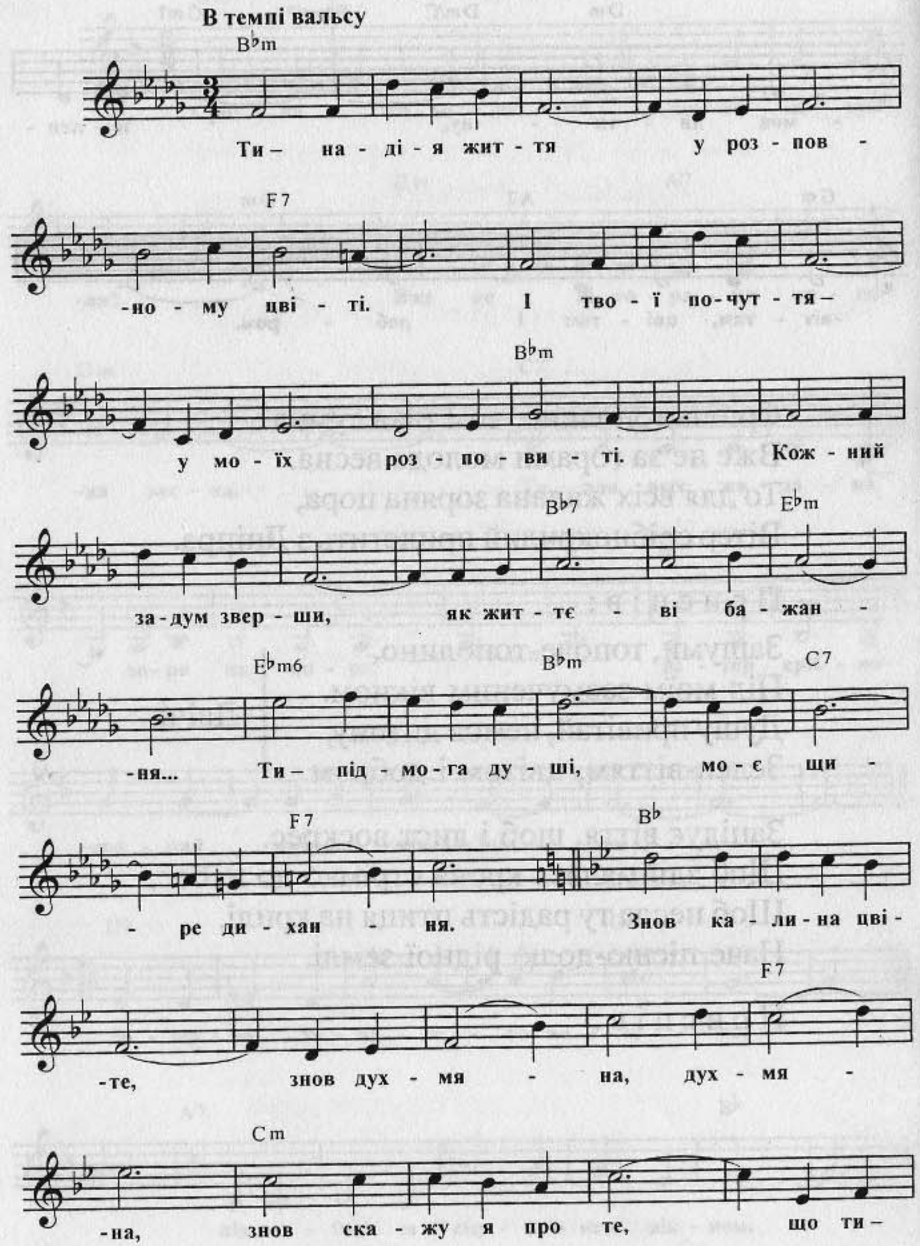
Зашуми, тополе-тополино,
Під моїм засмученим вікном.
Душу привітай, немов дитину,
Зелен-віттям, цвітом і добром. | Двічі
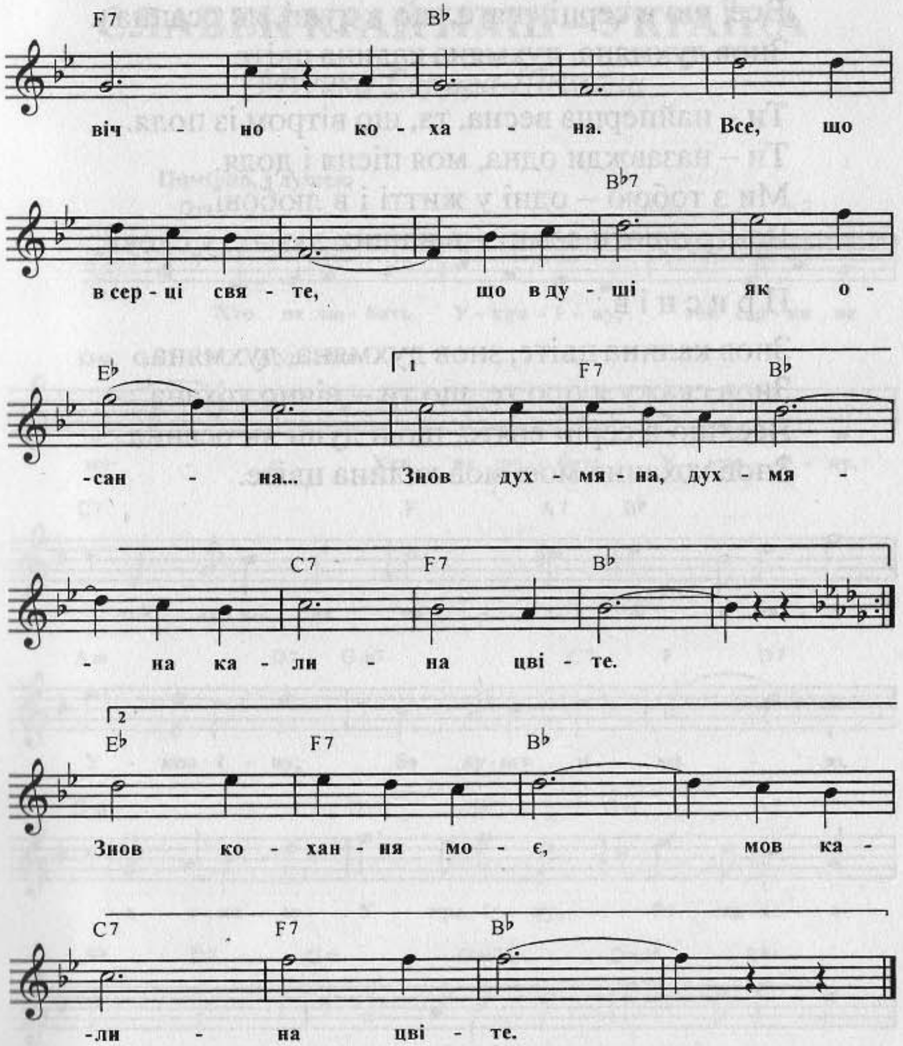
Зацілує віття, щоб і лист воскрес,
Щоб здіймалась крона стрімко до небес,
Щоб несла ту радість птиця на крилі,
Наче пісню-долю рідної землі.

Приспів.

ЗНОВ КАЛИНА ЦВІТЕ

Музика Олексія Беца

Ти – надія життя у розповному цвіті.
І твої почуття – у моїх розповиті.
Кожний задум зверши, як життєві
бажання...
Ти – підмога душі, моє щире дихання.

Приспів:

Знов калина цвіте, знов духмяна, духмяна,
Знов скажу я про те, що ти – вічно кохана.

Все, що в серці святе, що в душі, як осанна...
Знов духмяна, духмяна калина цвіте.
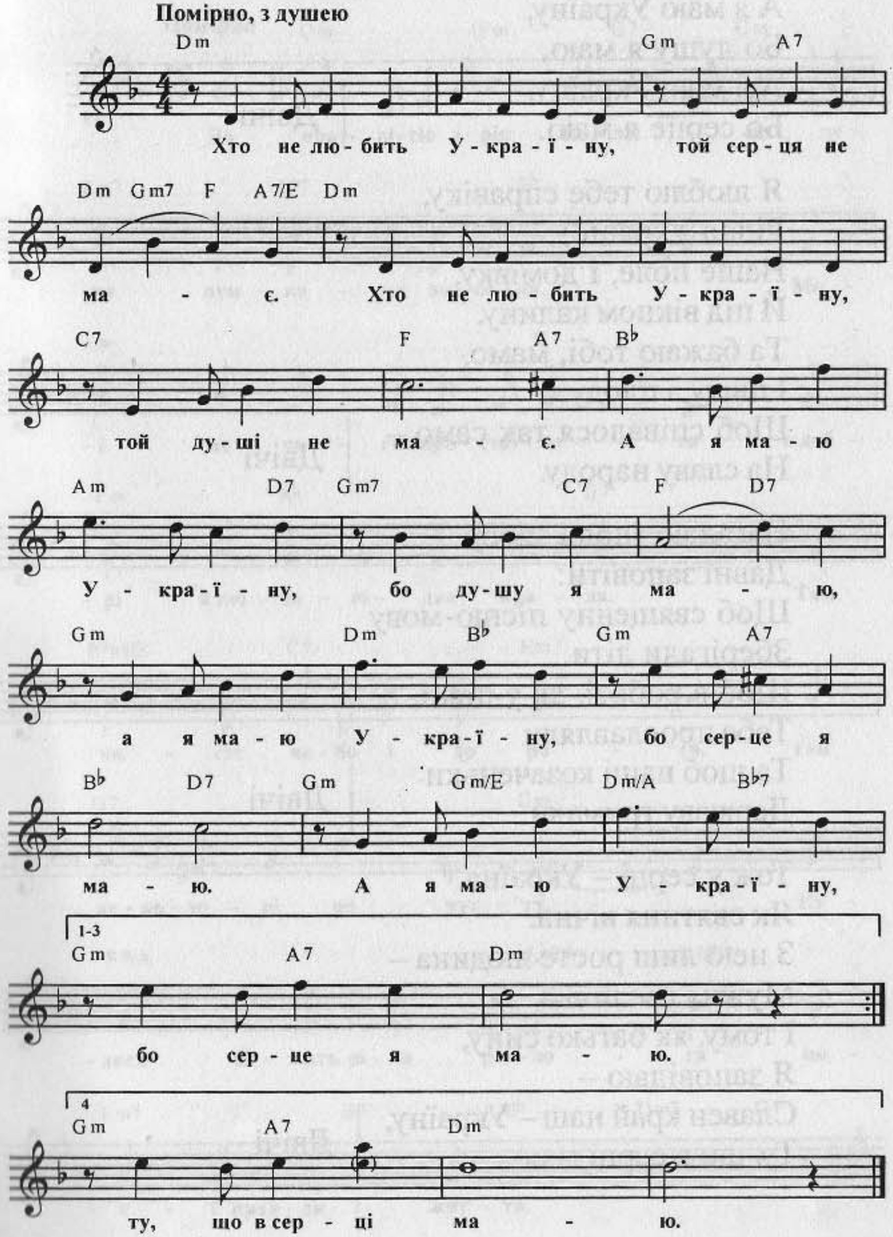
Ти – найперша весна, та, що вітром із поля.
Ти – назавжди одна, моя пісня і доля.
Ми з тобою – одні у житті і в любові.
Всі трудноти земні – в наших думах, у слові.

П р и с п і в :

Знов калина цвіте, знов духмяна, духмяна,
Знов скажу я про те, що ти – вічно кохана.
Все, що в серці святе, що в душі як осанна.
Знов кохання моє, мов калина цвіте.

СЛАВЕН КРАЙ НАШ – УКРАЇНА

Музика Бориса Ліпмана

Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю,
А я маю Україну,
Бо серце я маю. | Двічі
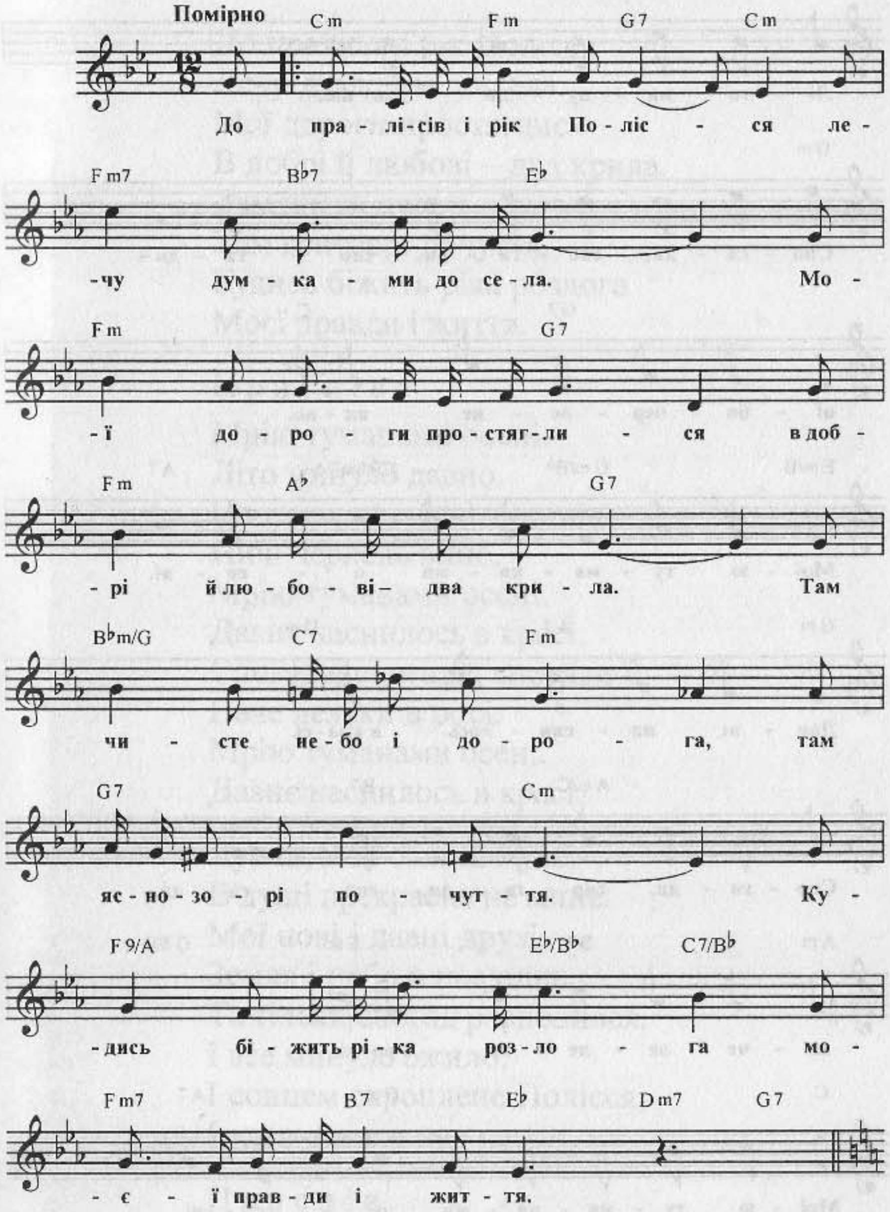
Я люблю тебе справіку,
Рідна Україно:
Наше поле, і домівку,
Й під вікном калину.
Та бажаю тобі, мамо,
І цвіту, і плоду.
Щоб співалося так само –
На славу народу. | Двічі
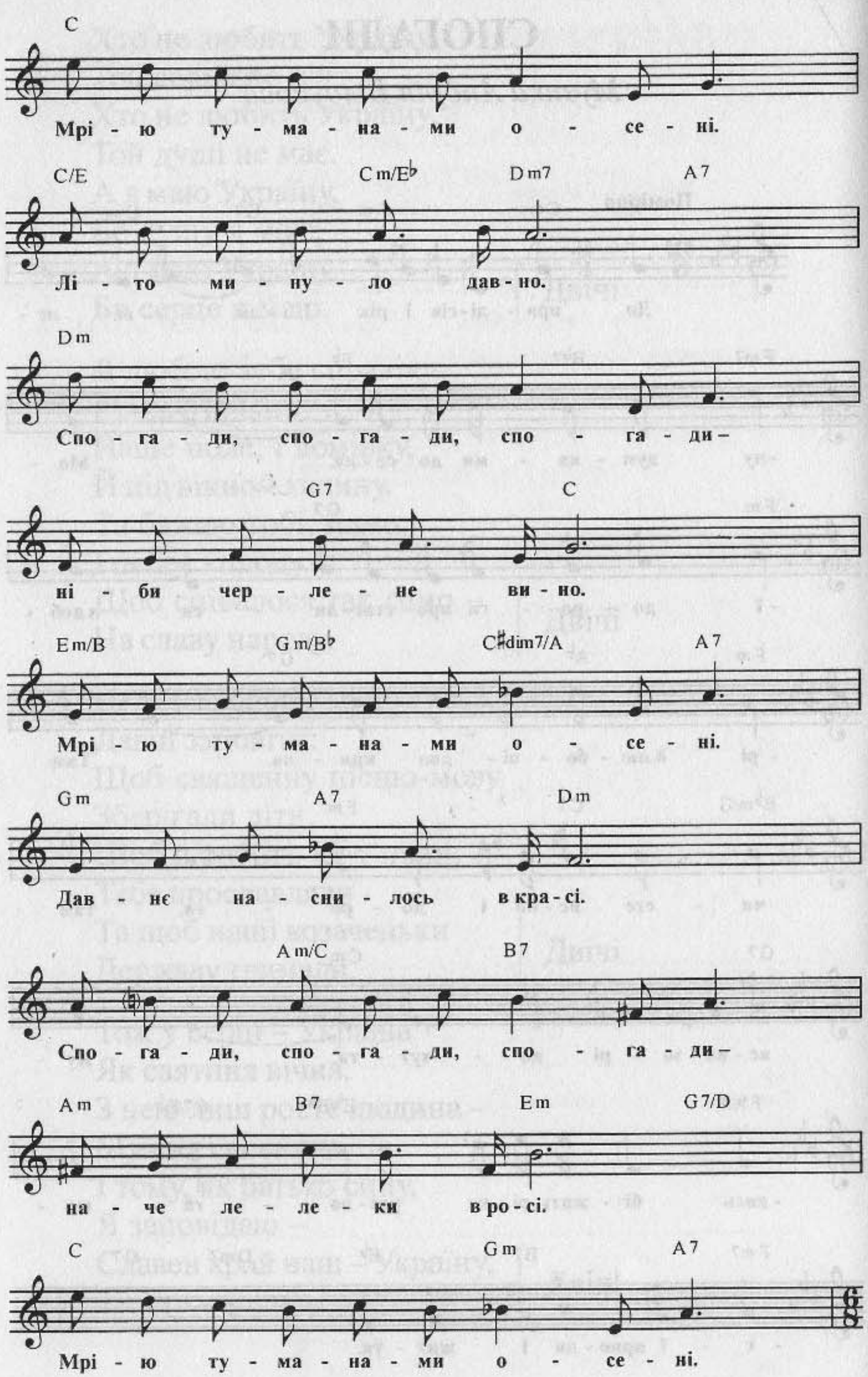
Нагадаю знов і знову
Давні заповіти:
Щоб священну пісню-мову
Зберігали діти.
Щоб в роботі, як у пісні,
Тебе прославляли
Та щоб наші козаченьки
Державу тримали. | Двічі
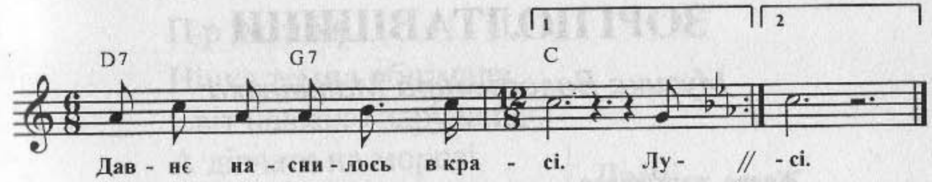
Тож у серці – Україна
Як святиня вічна.
З нею лиш росте людина –
Мужня і велична.
І тому, як батько сину,
Я заповідаю –
Славен край наш – Україну,
Ту, що в серці маю. | Двічі

СПОГАДИ

Музика Андрія Білоусова

До пралісів і рік Полісся
Лечу думками до села.
Мої дороги простяглися
В добрі й любові – два крила.
Там чисте небо і дорога,
Там яснозорі почуття.
Кудись біжить ріка розлога
Моєї правди і життя.

Приспів:

Мрію туманами осені.
Літо минуло давно.
Спогади, спогади, спогади –
Ніби черлене вино.
Мрію туманами осені.
Давнє наснилось в красі.
Спогади, спогади, спогади –
Наче лелеки в росі.
Мрію туманами осені.
Давнє наснилось в красі.
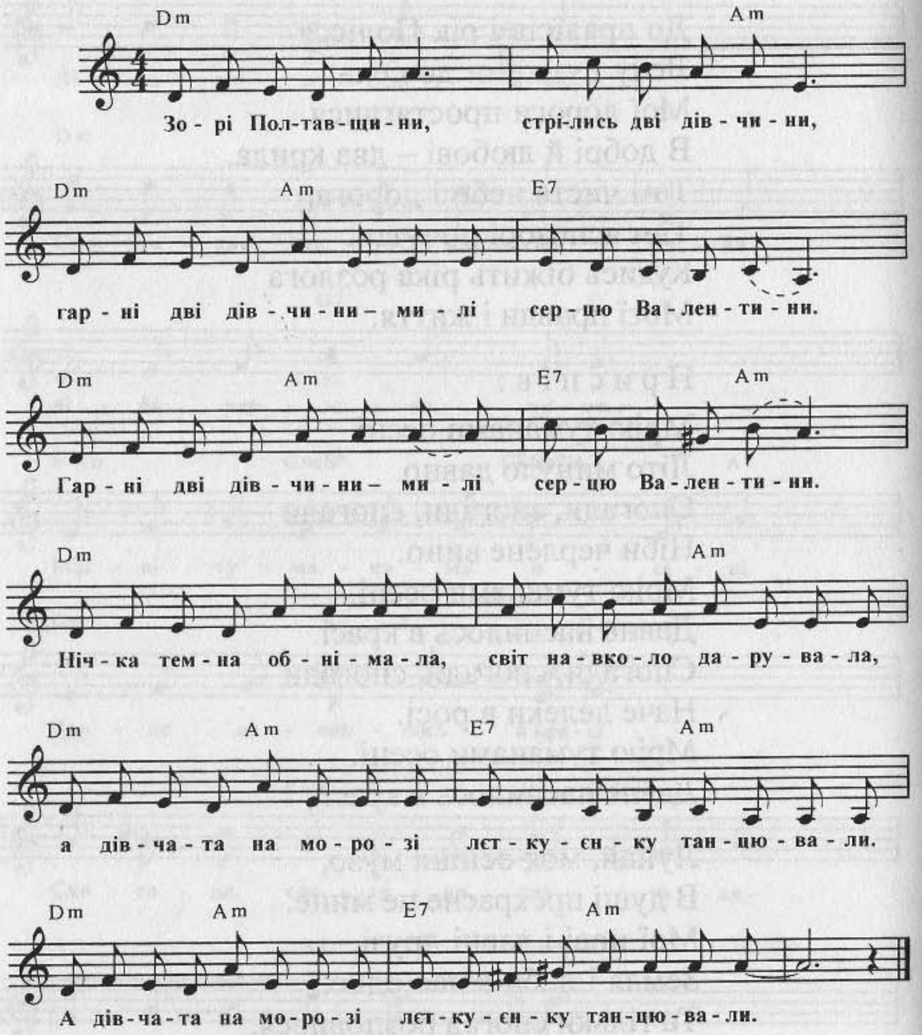
Лунай, моя осіння музо,
В душі прекрасне не мине.
Мої нові і давні друзі,
Земля і небо в нас одне.
Та тільки спогад розповився,
І все минуле ожило:
І сонцем скроплене Полісся,
І знов лелеки над селом.

Приспів.

ЗОРІ ПОЛТАВЩИНИ

Музика Володимира Матвієнка

Жваво, жартівливо

Зорі Полтавщини,
Стрілись дві дівчини,
Гарні дві дівчини –
Милі серцю Валентини. | Двічі
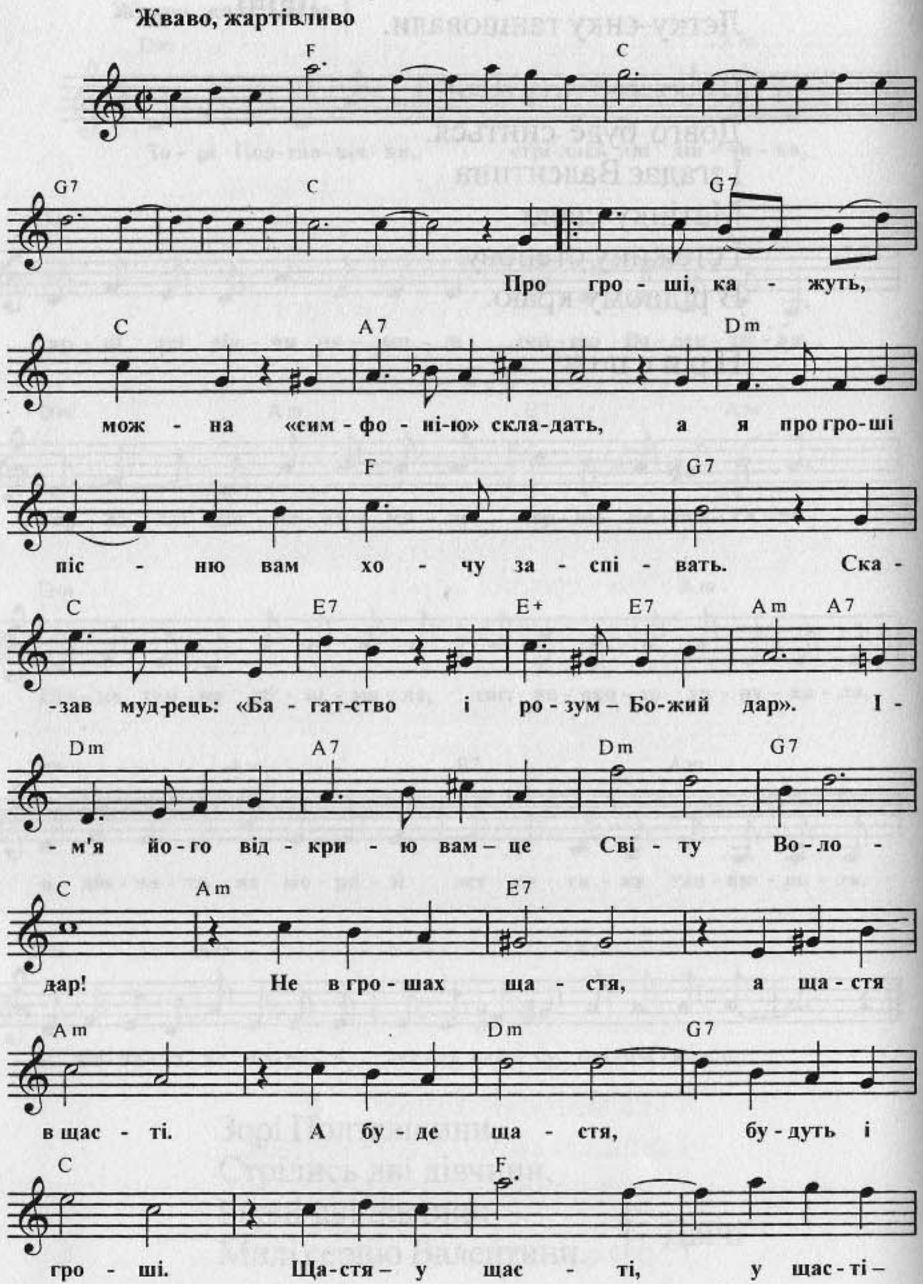
П р и с п і в:
Нічка темна обнімала,
Світ навколо дарувала,
А дівчата на морозі
Лєтку-єнку танцювали. | Двічі
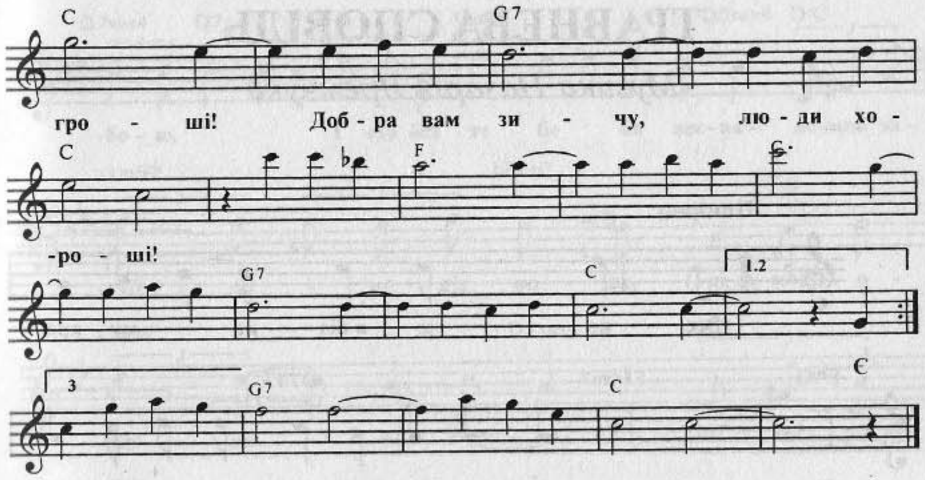
Шлях той до столиці
Довго буде сниться.
І згадає Валентина
Матінку свою
І стежину степову
В рідному краю.

П р и с п і в.

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ

Музика Володимира Оберенка

Про гроші, кажуть, можна «симфонію» складать,
А я про гроші пісню вам хочу заспівать.
Сказав мудрець: «Багатство і розум – Божий дар»
Ім'я його відкрию вам – це Світу Володар!

П р и с п і в :
Не в грошах щастя, а щастя в щасті.
А буде щастя, будуть і гроші.
Щастя – у щасті, у щасті – гроші!
Добра вам зичу, люди хороші!

Є «вимучені» гроші, бувають і «легкі»,
Та якщо їх багато, які ж вони тяжкі.
Сказав мудрець: «З грошима не треба загравать.
У банку, а не в банці потрібно їх тримать».
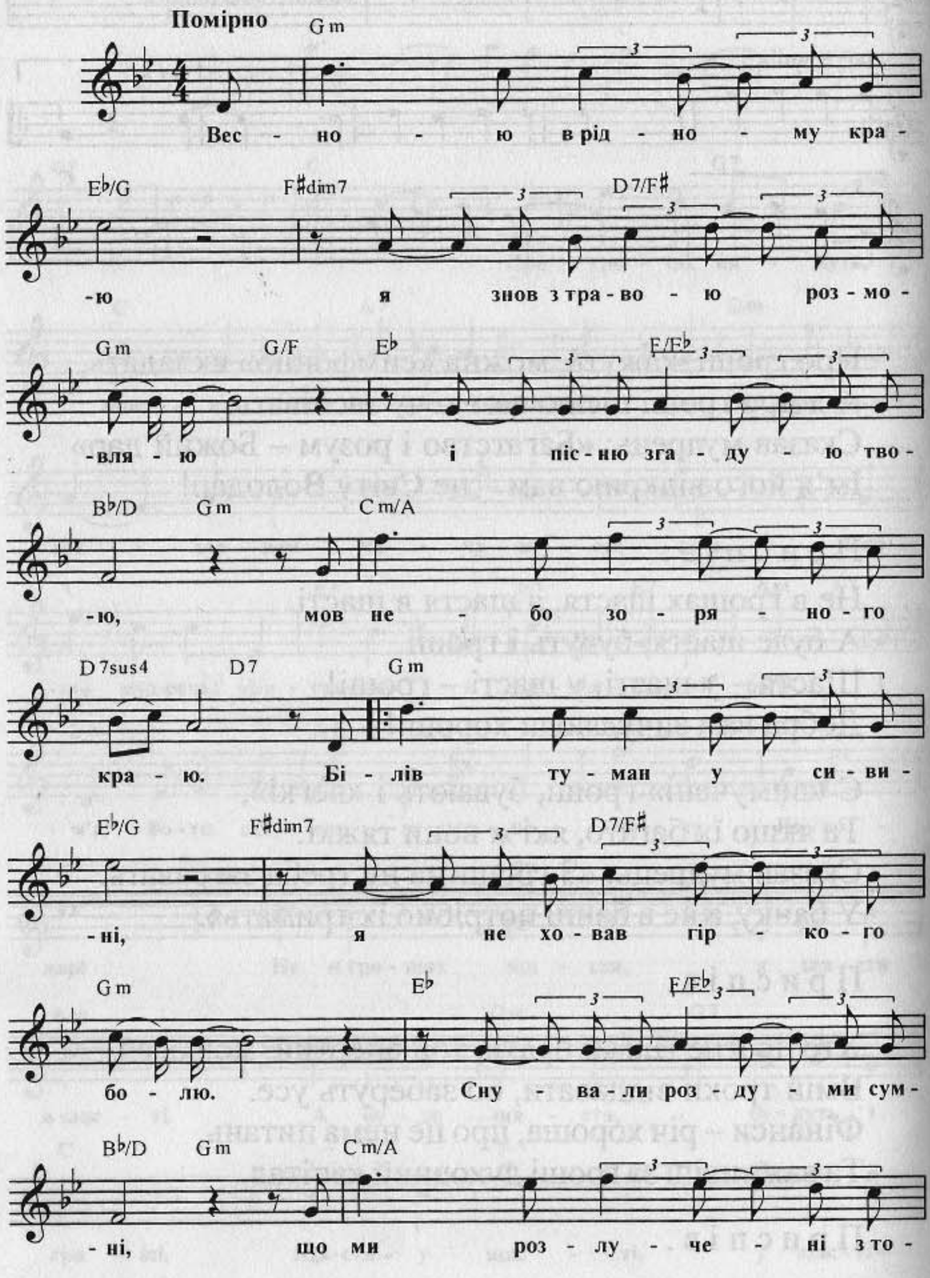
П р и с п і в .
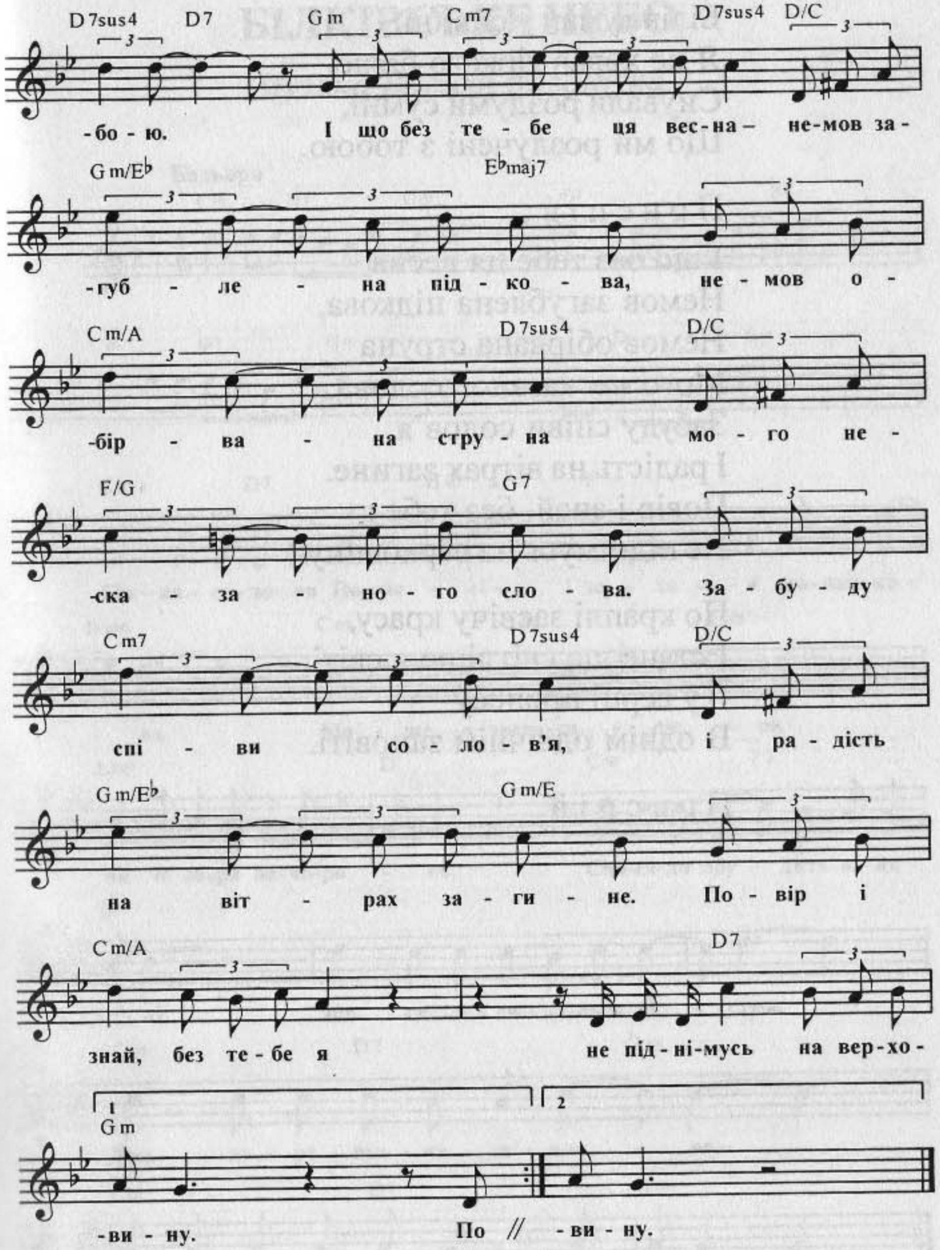
Хто прагне тільки брати, той впертий, мов осел.
Вмій трохи віддавати, бо заберуть усе.
Фінанси – річ хороша, про це нема питань,
Та важливіш за гроші духовний капітал.

П р и с п і в .

ТРАВНЕВА СПОВІДЬ

Музика Назарія Яремчука

Весною в рідному краю
Я знов з травою розмовляю
І пісню згадую твою,
Мов небо зоряного краю.

Білів туман у сивині,
Я не ховав гіркого болю.
Снували роздуми сумні,
Що ми розлучені з тобою.

П р и с п і в :
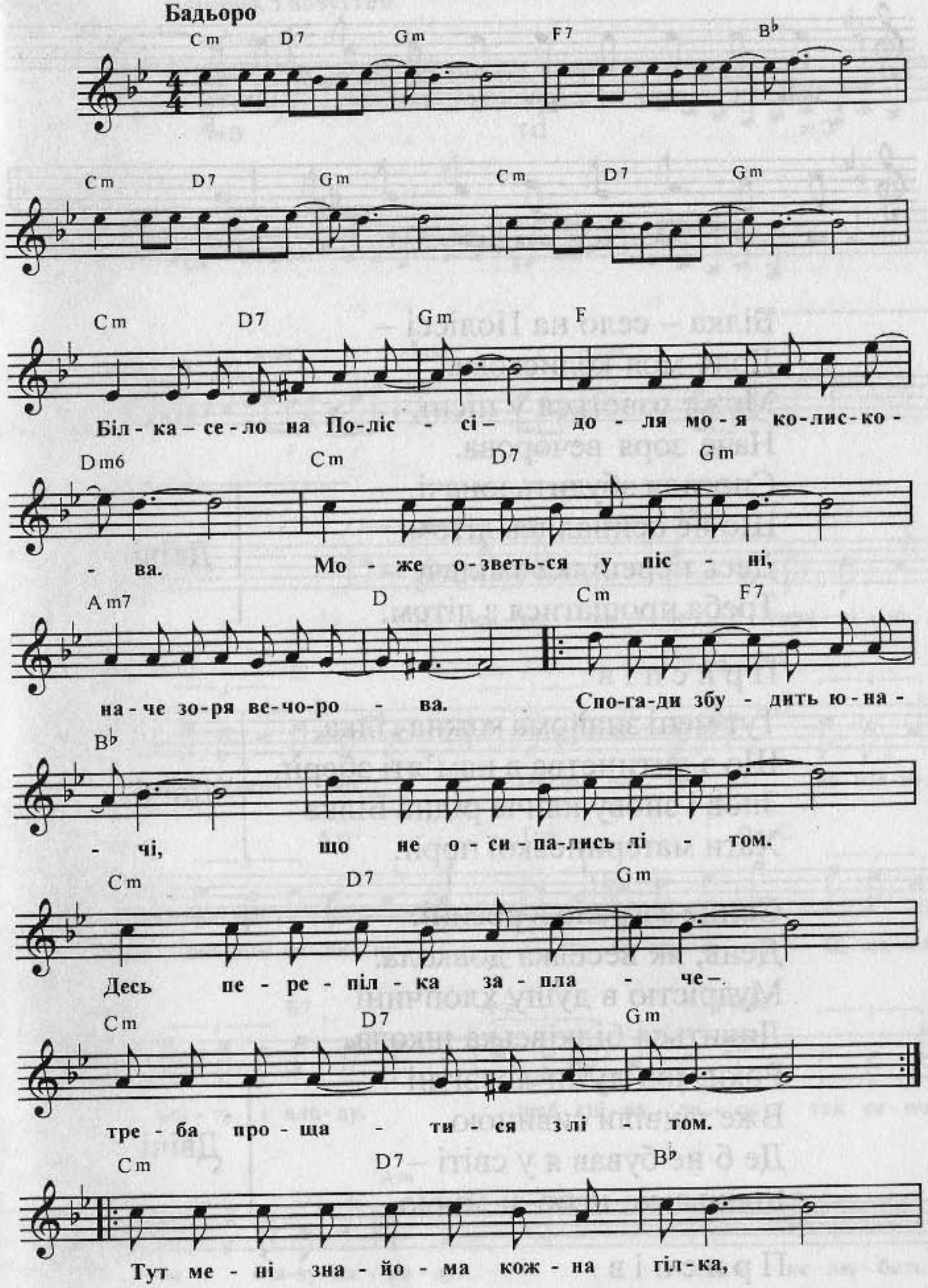
І що без тебе ця весна —
Немов загублена підкова,
Немов обірвана струна
Мого несказаного слова.
Забуду співи солов'я,
І радість на вітрах загине.
Повір і знай, без тебе я
Не піднімусь на верховину.
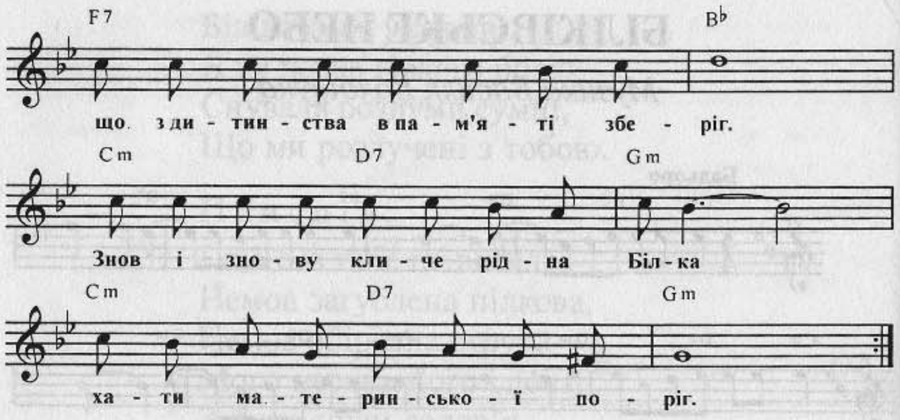
По краплі засвічу красу,
І стане ще світліше в світі,
Її у серці пронесу
В однім одвічнім заповіті.

П р и с п і в .

БІЛКІВСЬКЕ НЕБО

Музика Василя Волощука

Білка – село на Поліссі –
Доля моя колискова.
Може озветься у пісні,
Наче зоря вечорова.
Спогади збудить юначі,
Що не осипались літом.
Десь перепілка заплаче –
Треба прощатися з літом. | Двічі
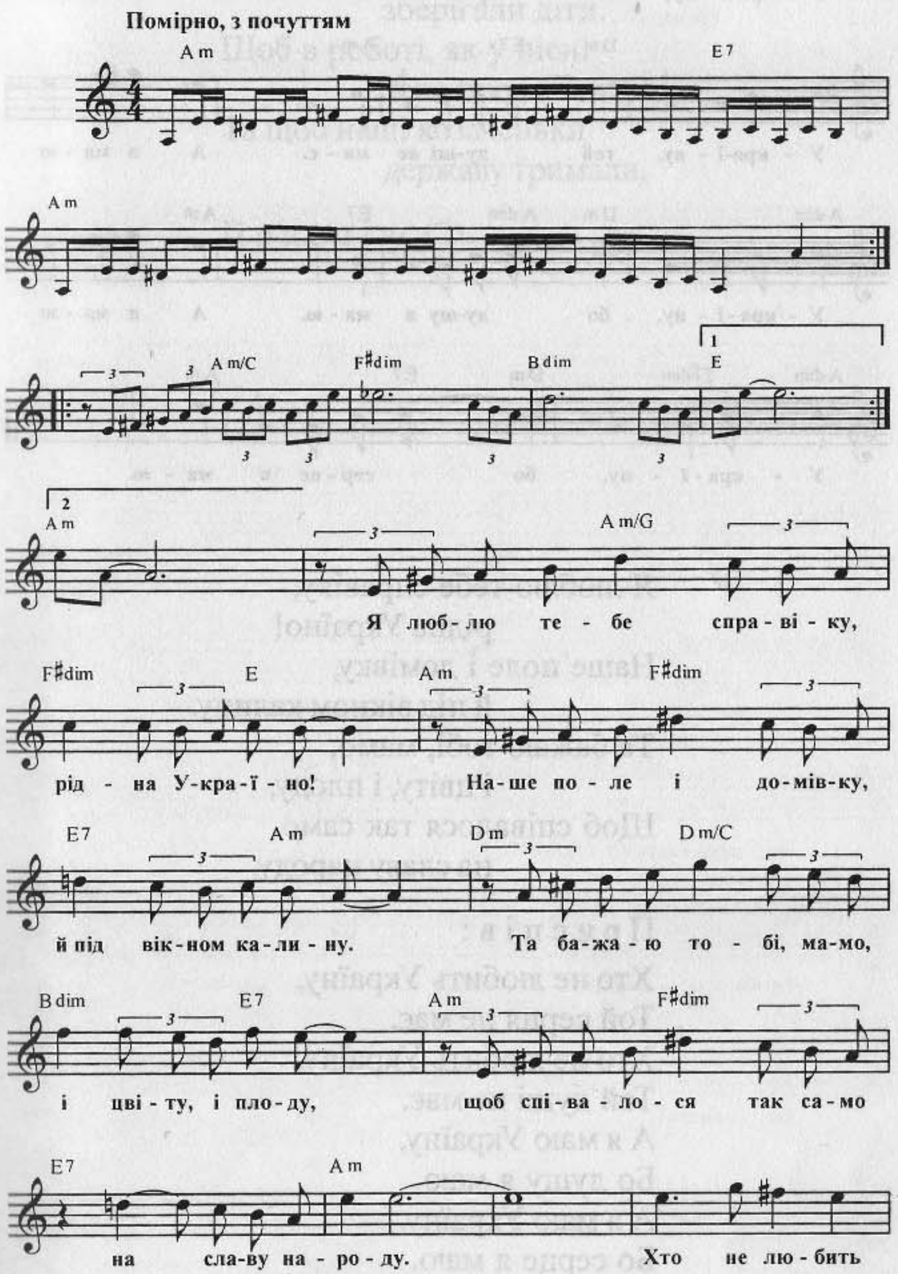
Приспів:
Тут мені знайома кожна гілка,
Що з дитинства в пам'яті зберіг.
Знов і знову кличе рідна Білка
Хати материнської поріг. | Двічі
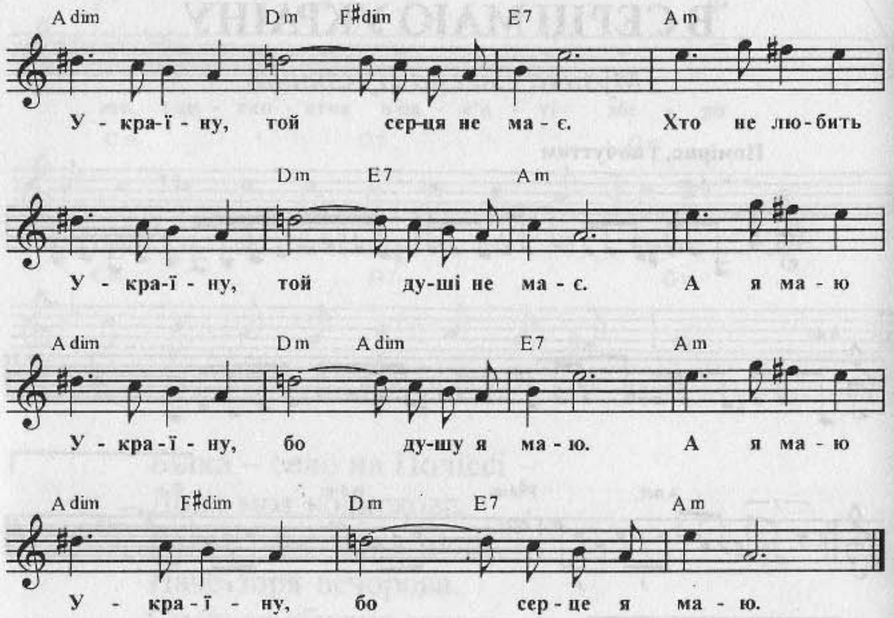
Сонце заграло в росині,
День, як веселка довкола.
Мудрістю в душу хлопчині
Дивиться білківська школа.
Роки,мов думи досвітні
Вже зацвіли сивиною.
Де б не бував я у світі –
Білківське небо зі мною. | Двічі

Приспів.

В СЕРЦІ МАЮ УКРАЇНУ

Музика Євгена Пухлянка

Я люблю тебе справіку,
рідна Україно!
Наше поле і домівку,
й під вікном калину.
Та бажаю тобі, мамо,
і цвіту, і плоду,
Щоб співалося так само
на славу народу.

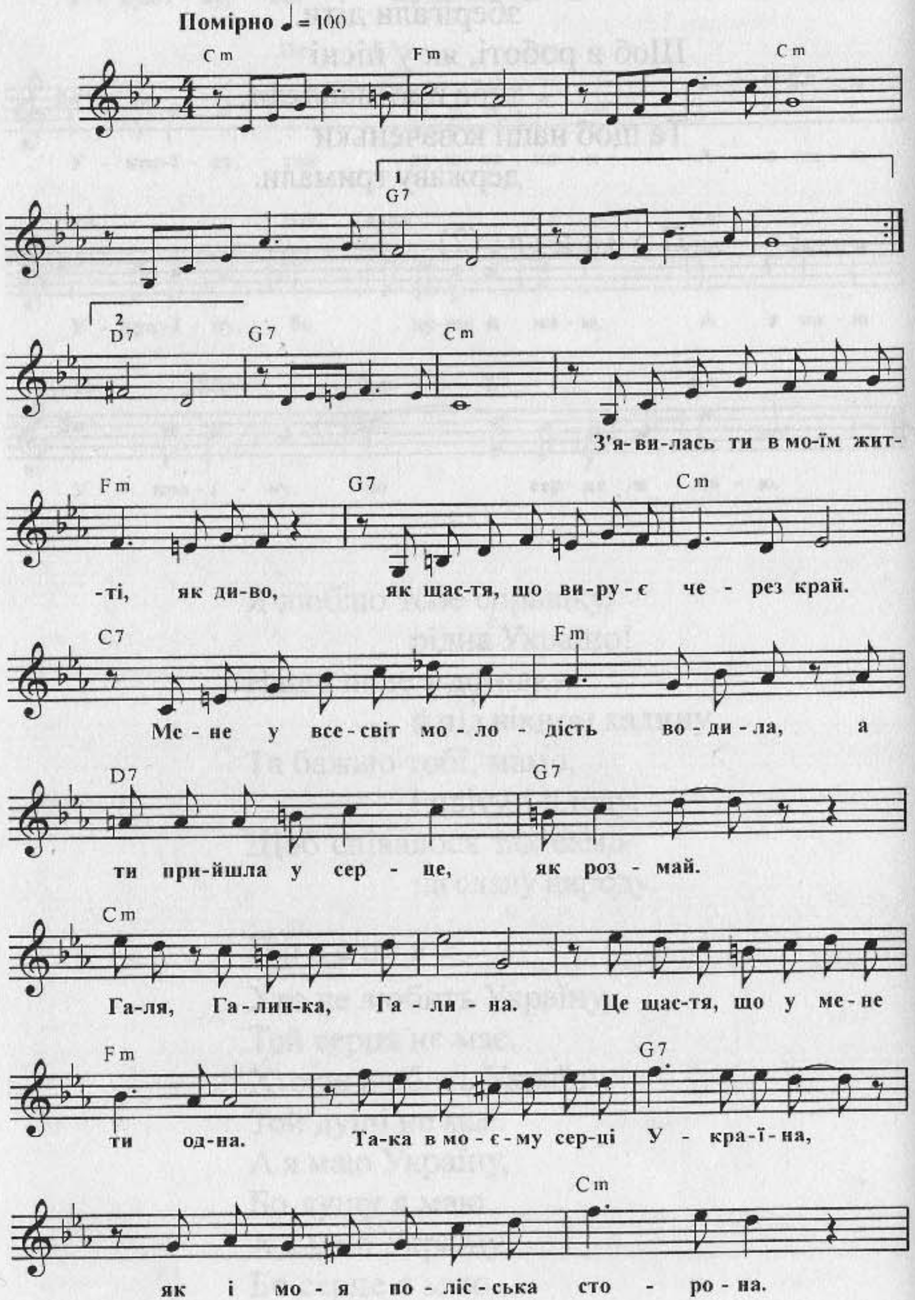
П р и с п і в :
Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю.
А я маю Україну,
Бо серце я маю.
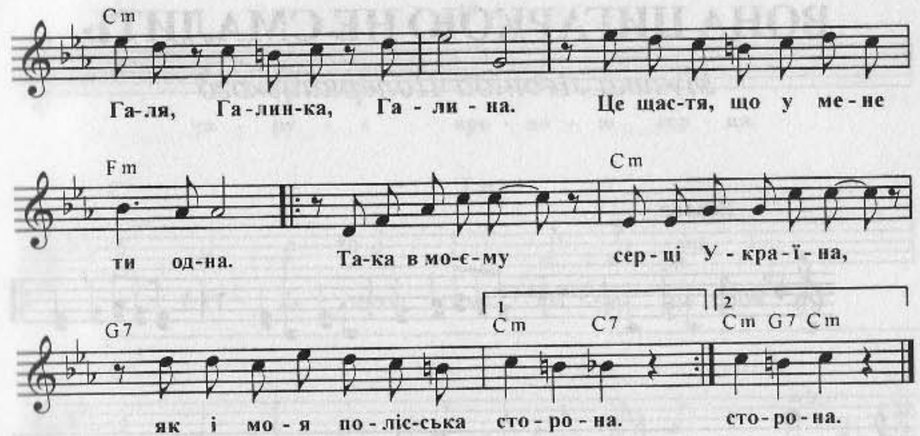
Нагадаю знов і знову
давні заповіти,
Щоб священну пісню-мову
зберігали діти.
Щоб в роботі, як у пісні
тебе прославляли,
Та щоб наші козаченьки
державу тримали.

П р и с п і в . (2)

ГАЛЯ-ГАЛИНКА

Музика Олександра Бурмицького та Василя Гулька

З'явилася ти в моїм житті, як диво,
Як щастя, що вирує через край.
Мене у всесвіт молодість водила,
А ти прийшла у серце, як розмай.

Приспів:

Галя, Галинка, Галина.
Це щастя, що у мене ти одна.
Така в моєму серці Україна,
Як і моя поліська сторона. | Двічі

Я чую твій, кохана, подих кожний,
І дам тобі я пісню, почуття.
З тобою поруч я непереможний,
І знов долаю труднощі життя.
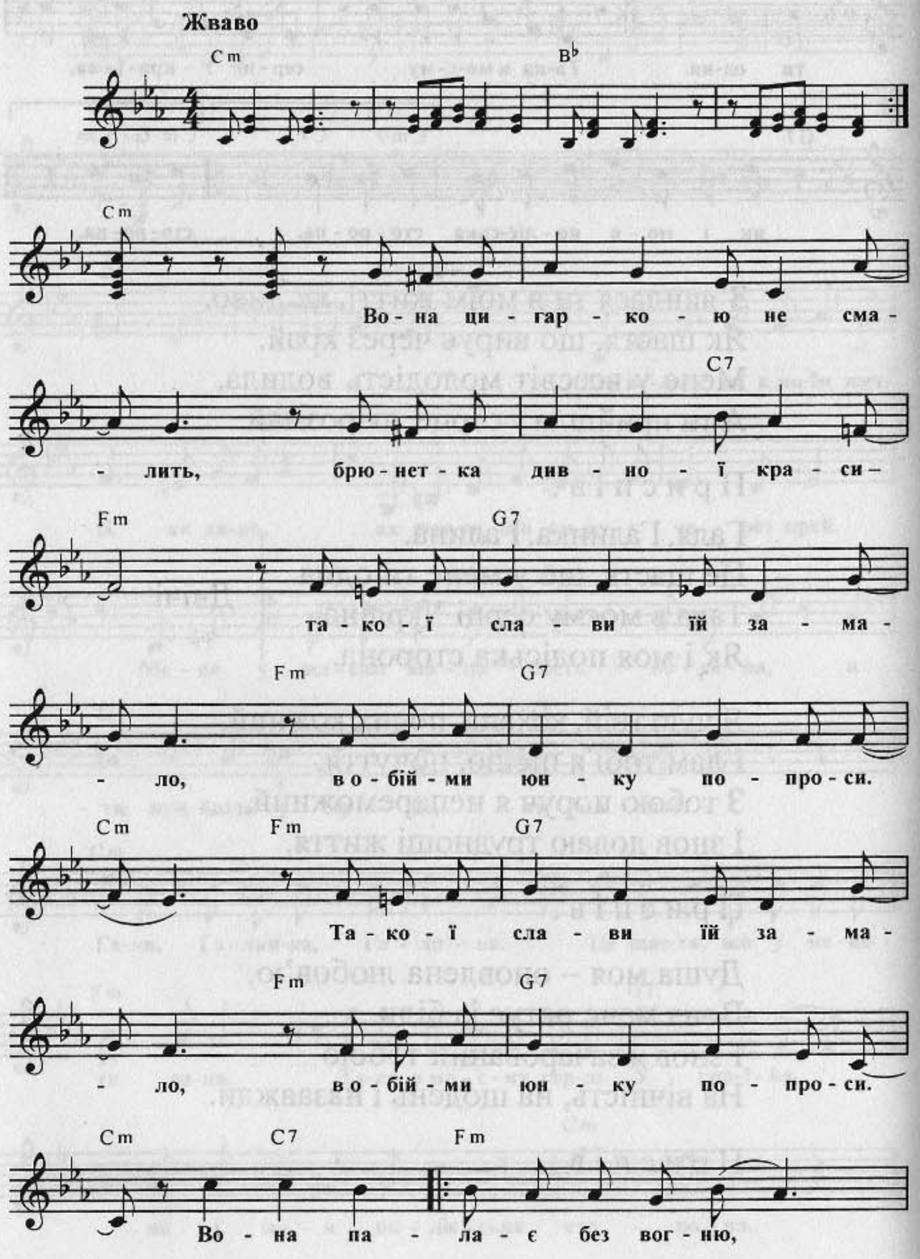
Приспів.
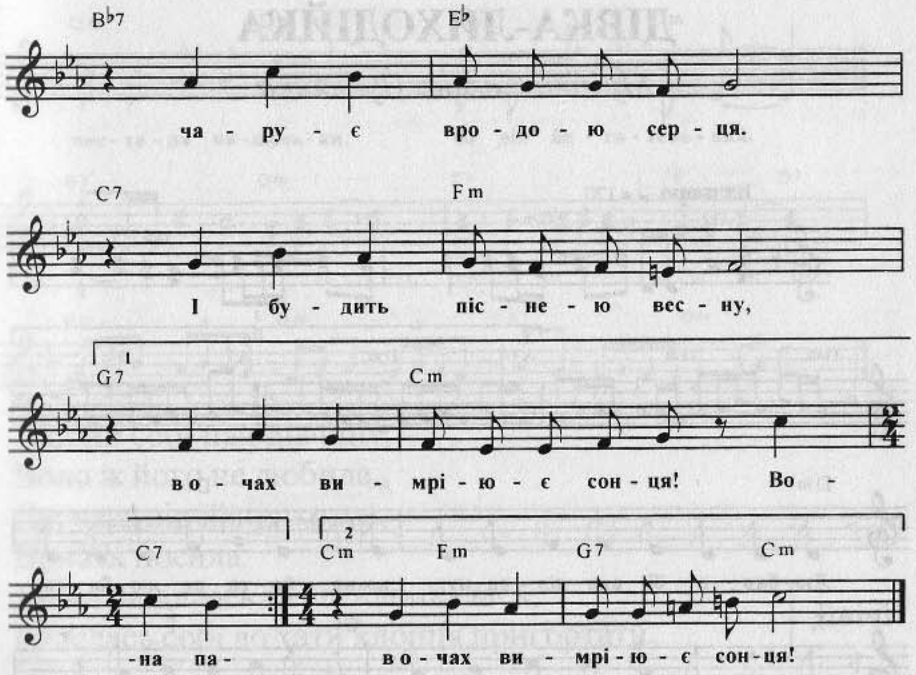
Душа моя – оновлена любов'ю,
Вона мене рятує із біди.
І знов я зачарований тобою
На вічність, на щодень і назавжди.

Приспів.

ВОНА ЦИГАРКОЮ НЕ СМАЛИТЬ

Музика Леоніда Попернацького

Вона цигаркою не смалить,
Брюнетка дивної краси –
Такої слави їй замало,
В обійми юнку попроси. | Двічі
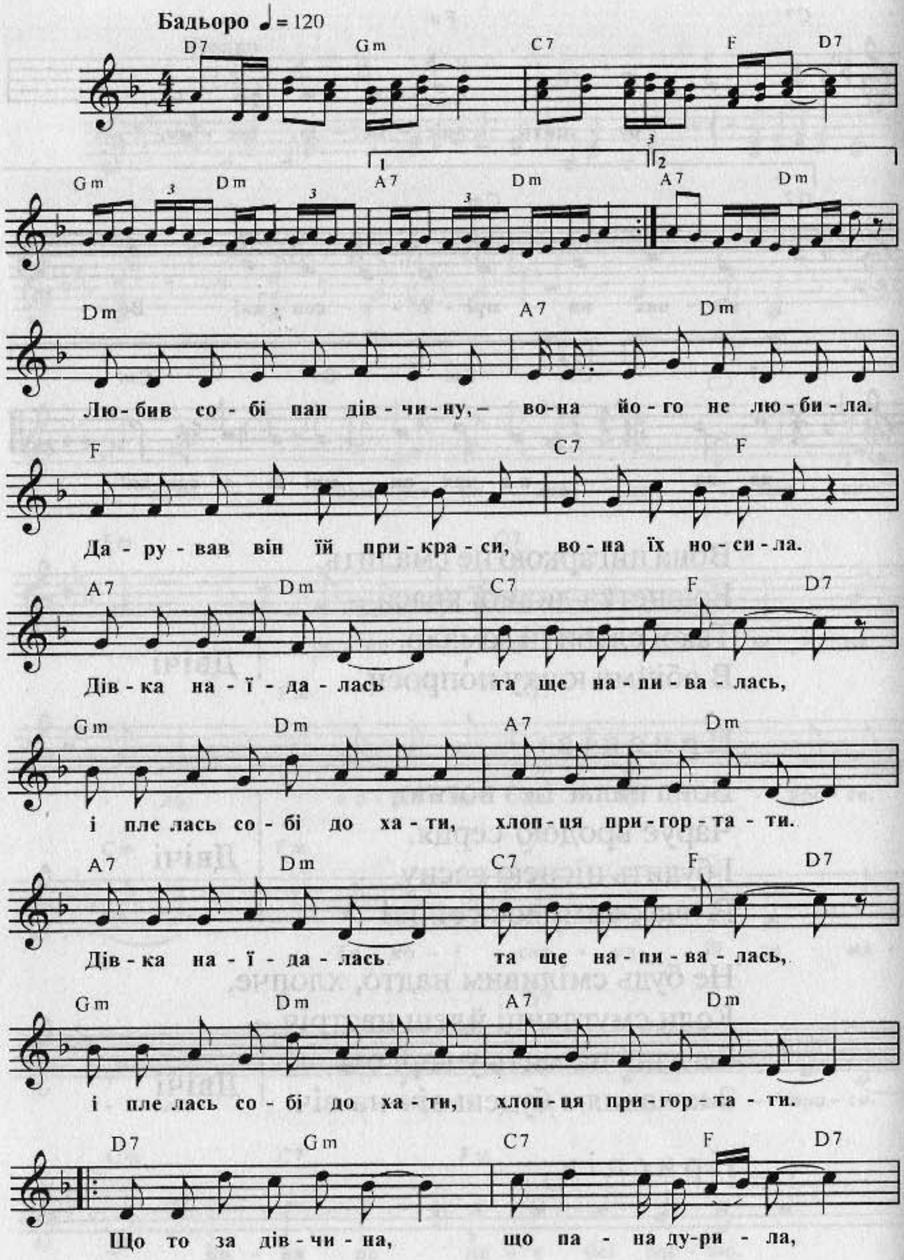
Приспів:
Вона палає без вогню,
Чарує вродою серця.
І будить піснею весну,
В очах вимріює сонця! | Двічі
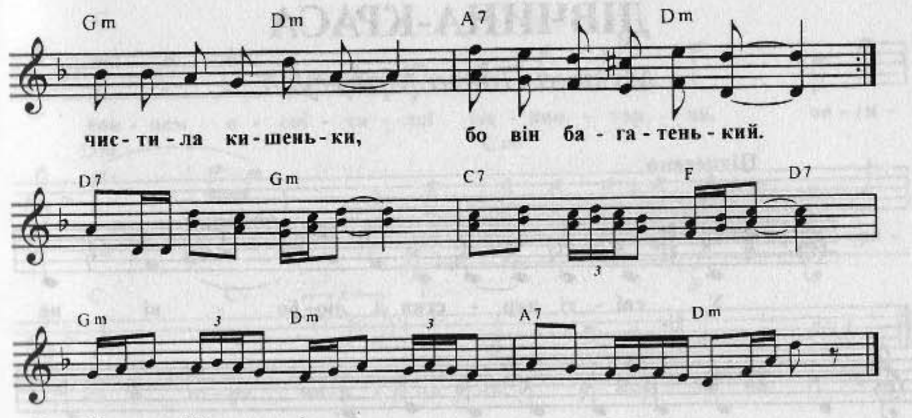
Не будь сміливим надто, хлопче,
Коли смуглянці йдеш настріч –
Заглянь на мить у карі очі –
З коханням будеш віч-на-віч. | Двічі

Приспів.

ДІВКА-ЛИХОДІЙКА

Музика Євгена Пухлянка

Любив собі пан дівчину, –
Вона ж його не любила.
Дарував він їй прикраси,
Вона їх носила.
Дівка наїдалась та ще напивалась,
І плелась собі до хати хлопця пригортати. | Двічі

Приспів:
Що то за дівчина, що пана дурила,
Чистила кишеньки, бо він багатенький. | Двічі

Якось пан цей розгнівився –
Узяв собі та й напився.
Геть з очей моїх, кохана, –
В тобі помилився.
Дівчина збагнула, сльозу проковтнула.
Вже багатства їй не бачить – он що воно значить. | Двічі
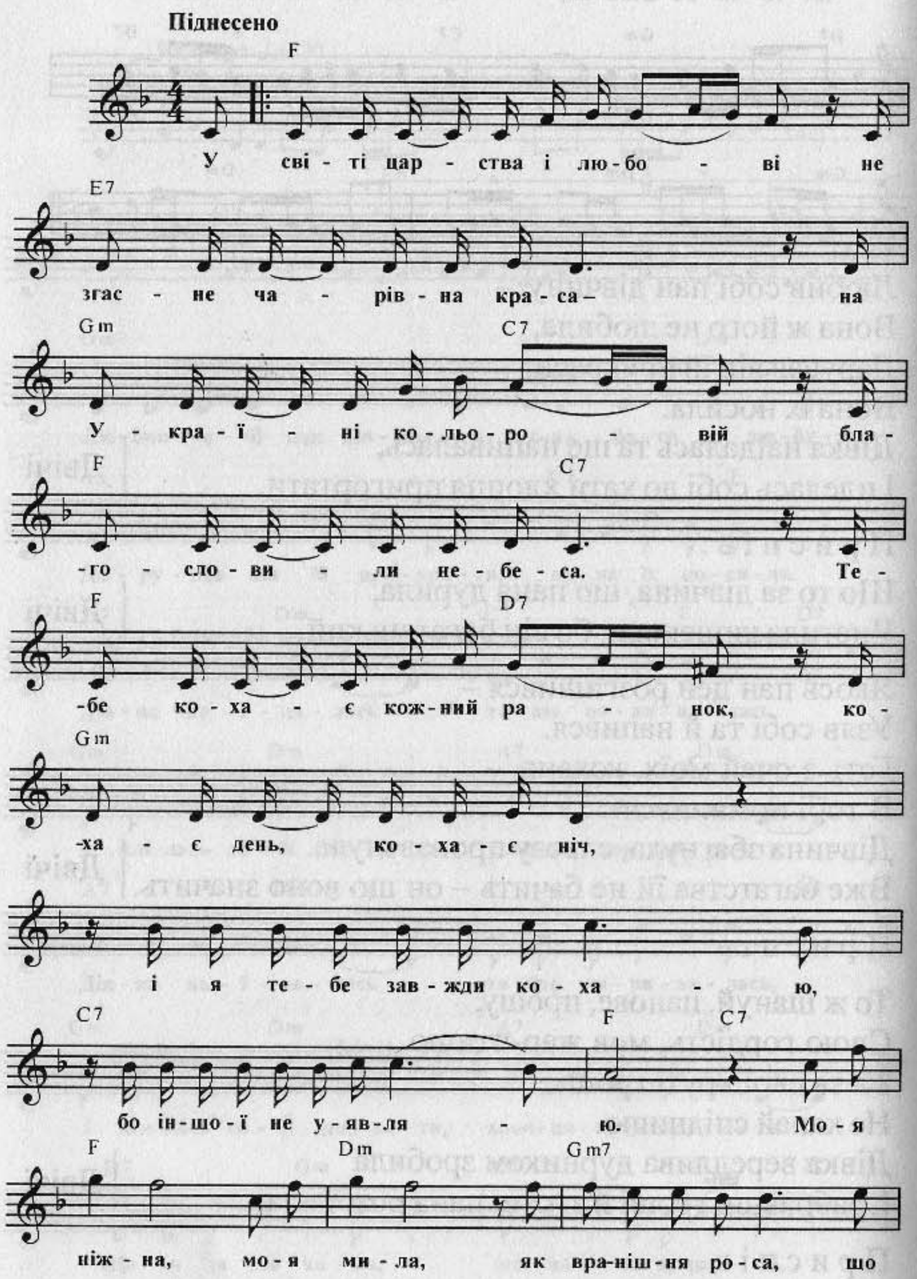
Приспів.

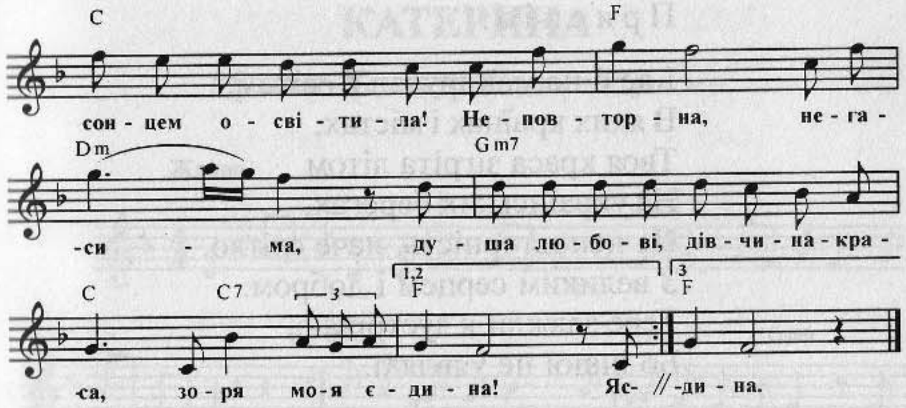
То ж шануй, панове, прошу,
Свою гордість, мов жар-птицю.
Та за свої круті гроші
Не хапай спідницю.
Дівка вередлива дурником зробила
І, забравши гроші й злото, пана розорила. | Двічі

Приспів.

ДІВЧИНА-КРАСА

Музика Павла Мрежука

У світі царства і любові
Не згасне чарівна краса –
На Україні кольоровій
Благословили небеса.
Тебе кохає кожний ранок,
Кохає день, кохає ніч,
І я тебе завжди кохаю,
Бо іншої не уявляю.

Приспів:

Моя ніжна, моя мила,
Як вранішня роса,
Що сонцем освітила!
Неповторна, негасима,
Душа любові, дівчина-краса,
Зоря моя єдина!

Яскраву посмішку я бачу,
Очей безмежних глибину –
Так радісно мені, неначе
У сні літаю й наяву.
Твоя краса, немов природа,
Радіє променем тепла,
І я тебе завжди чекаю,
Бо іншої не уявляю.
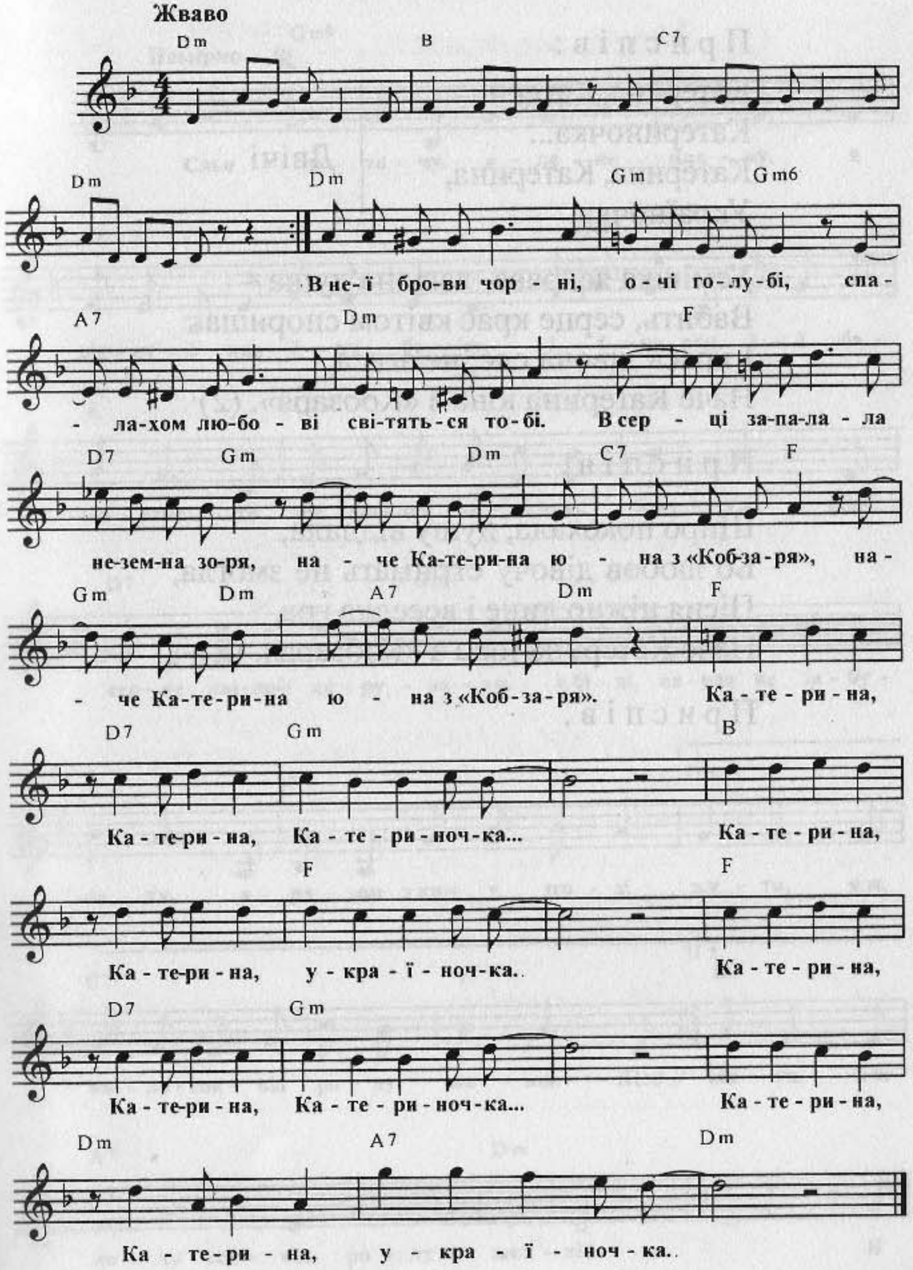
П р и с п і в.

І де б не мандрував я світом,
В яких країнах і містах,
Твоя краса зігріта літом
На українських берегах.
Ця неповторність, наче світло,
З великим серцем і добром.
Тебе завжди я зустрічаю,
Бо іншої не уявляю.

П р и с п і в.

КАТЕРИНА

Музика Леоніда Попернацького

В неї брови чорні, очі голубі
Спалахом любові світяться тобі.
В серці запалала неземна зоря,
Наче Катерина юна з «Кобзаря». (2)

Приспів:

Приспів:	
Катерина, Катерина, Катериночка... Катерина, Катерина, Україночка.	Двічі

Усмішка яскрава, лагідна душа –
Вабить, серце крає квітом спориша.
І краса дівоча сяє, не згаса,
Наче Катерина юна з «Кобзаря». (2)
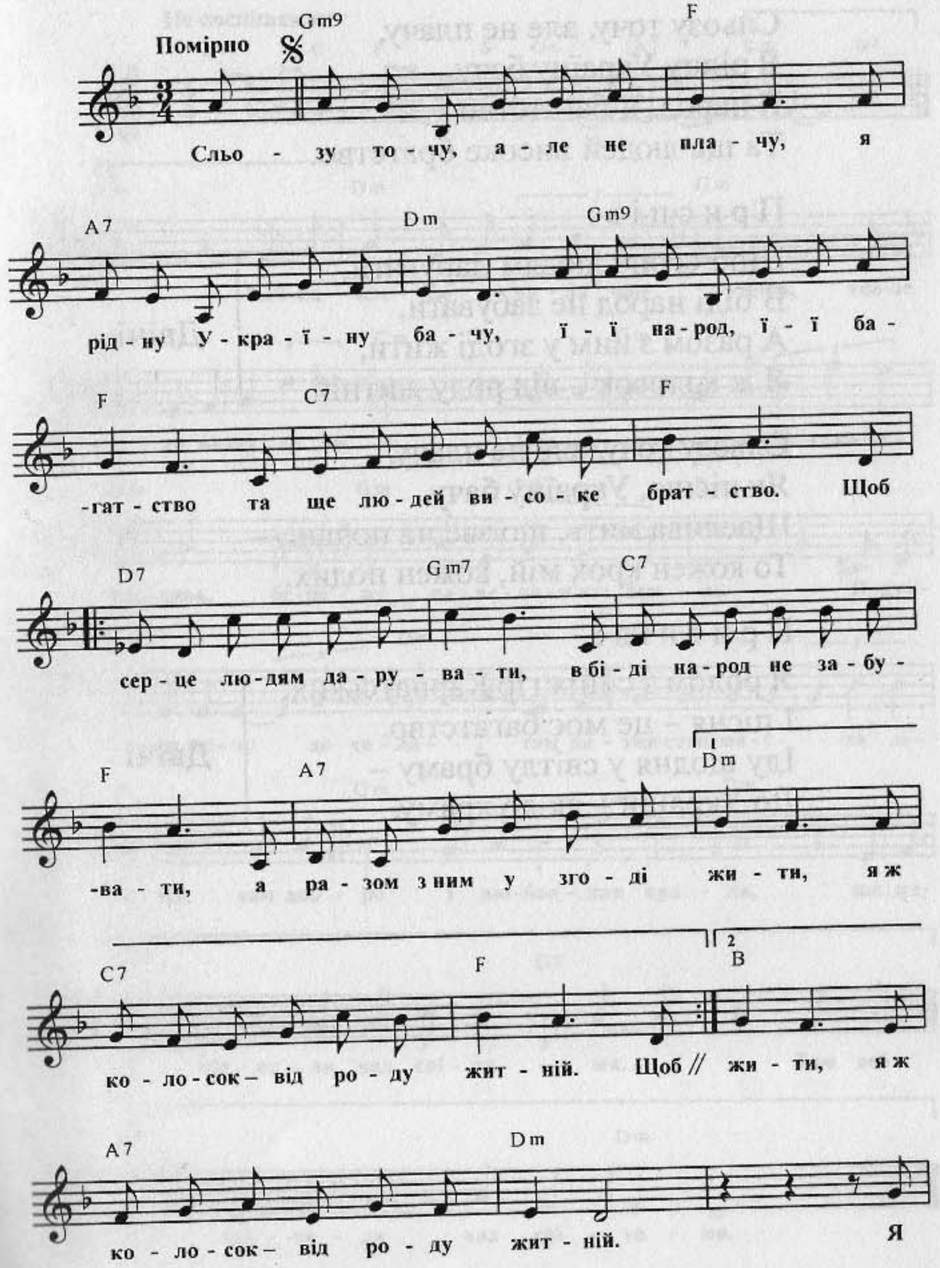
Приспів.
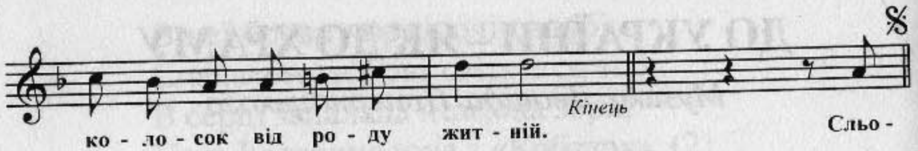
Щиро покохала, душу віддала,
Бо любов дівочу стримать не змогла,
Пісня ніжно лине і веселка гра,
Наче Катерина юна з «Кобзаря». (2)

Приспів.

ДО УКРАЇНИ – ЯК ДО ХРАМУ

Музика Леоніда Попернацького

Сльозу точу, але не плачу,
Я рідну Україну бачу,
Її народ, її багатство
Та ще людей високе братство.

П р и с п і в :

Щоб серце людям дарувати,
В біді народ не забувати,
А разом з ним у згоді жити,
Я ж колосок – від роду житній.
| Двічі

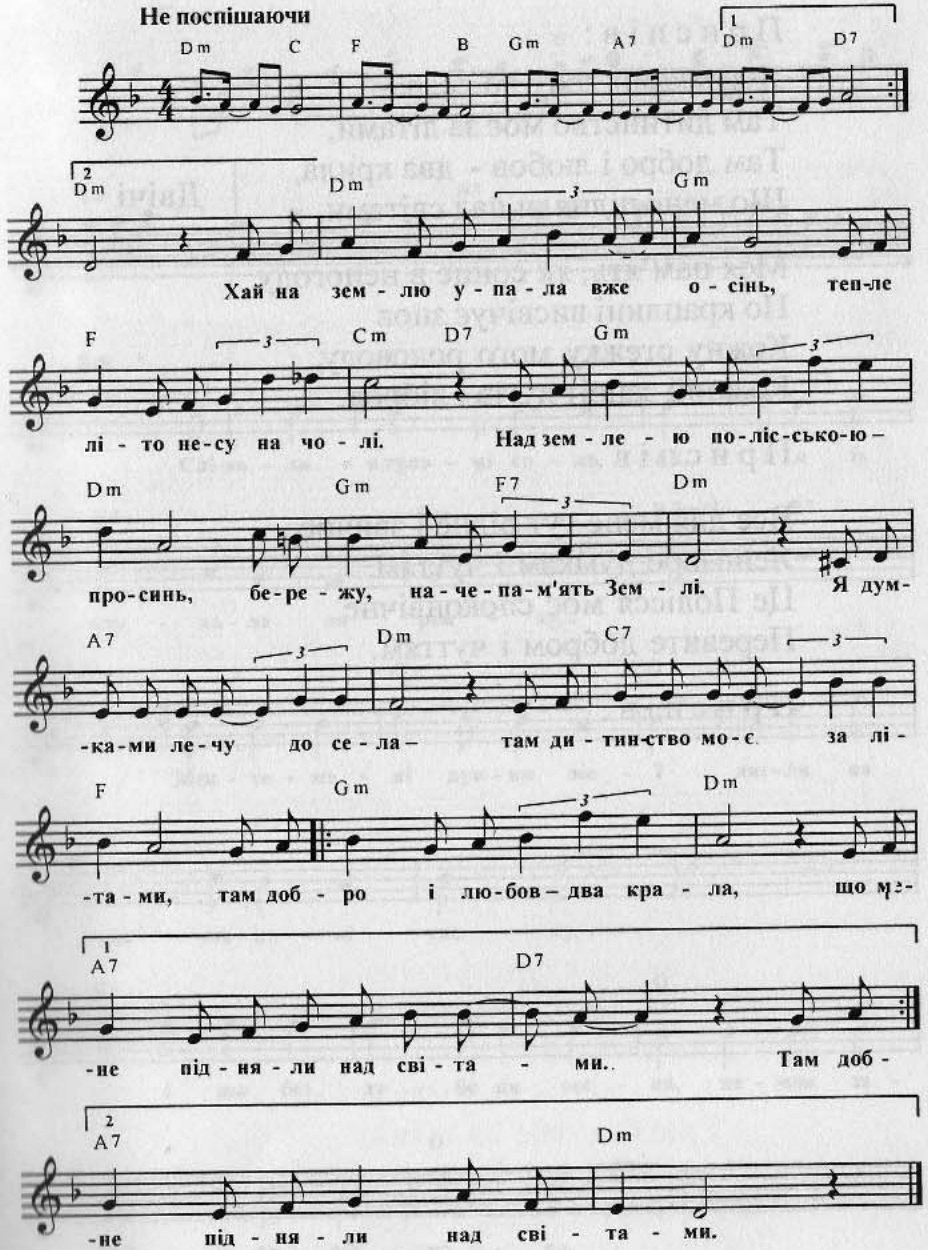
Сльозу точу, але не плачу,
Як пісню, Україну бачу.
Щаслива мить, що зве на подвиг, –
То кожен крок мій, кожен подих.

П р и с п і в :

Я родом з синіх гір Карпатських,
І пісня – це моє багатство.
Іду щодня у світлу браму –
До України – як до храму.
| Двічі

МОЄ ПОЛІССЯ

Музика Василя Гулька

Хай на землю упала вже осінь,
Тепле літо несу на чолі.
Над землею поліською – просинь,
Бережу, наче пам'ять Землі.

Приспів:
Я думками лечу до села –
Там дитинство моє за літами,
Там добро і любов – два крила,
Що мене підняли над світами.
| Двічі

Моя пам'ять, як сонце в непогоду,
По краплині висвічує знов
Кожну стежку мого родоводу,
Кожний зацвіт лугів і дібров.
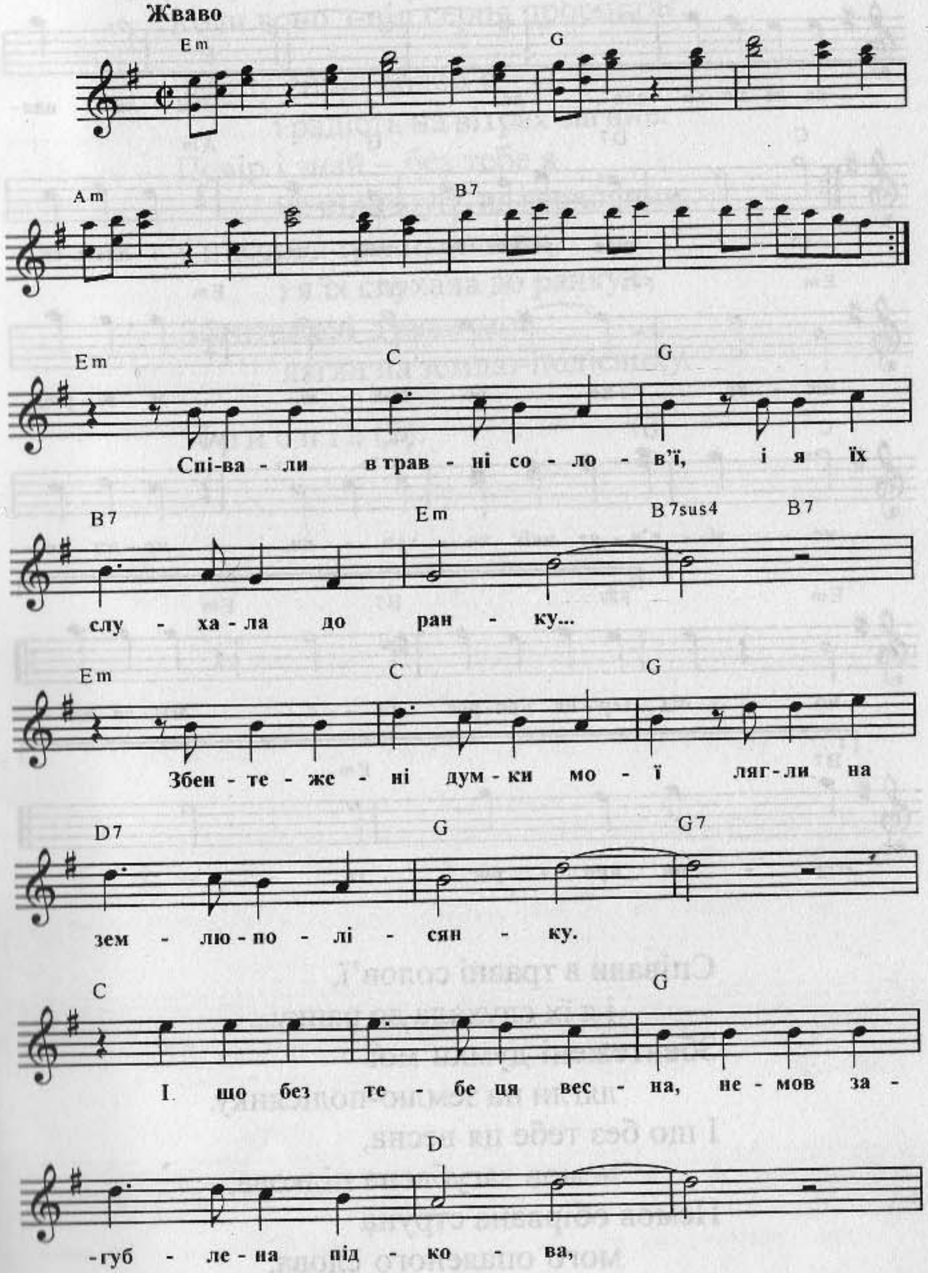
Приспів.
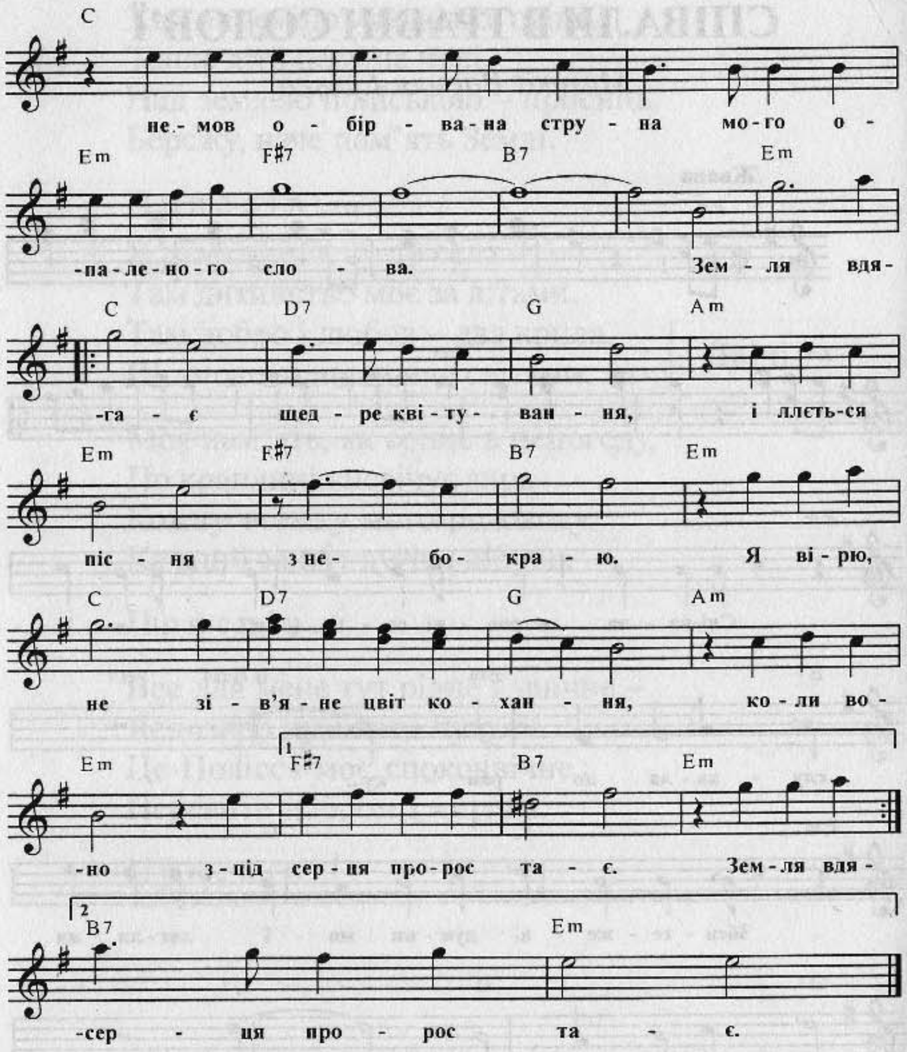
Все для мене тут рідне і звичне –
Яснозоро думкам і чуттям.
Це Полісся моє споконвічне
Перевите добром і чуттям.

Приспів.

СПІВАЛИ В ТРАВНІ СОЛОВ'Ї

Музика Василя Гулька

Співали в травні солов'ї,
і я їх слухала до ранку...
Збентежені думки мої
лягли на землю-полісянку.
І що без тебе ця весна,
немов загублена підкова,
Немов обірвана струна
мого опаленого слова.

Приспів:
Земля вдягає щедре квітування,
І ллється пісня з небокраю.
Я вірю, не зів'яне цвіт кохання,
Коли воно з-під серця проростає.
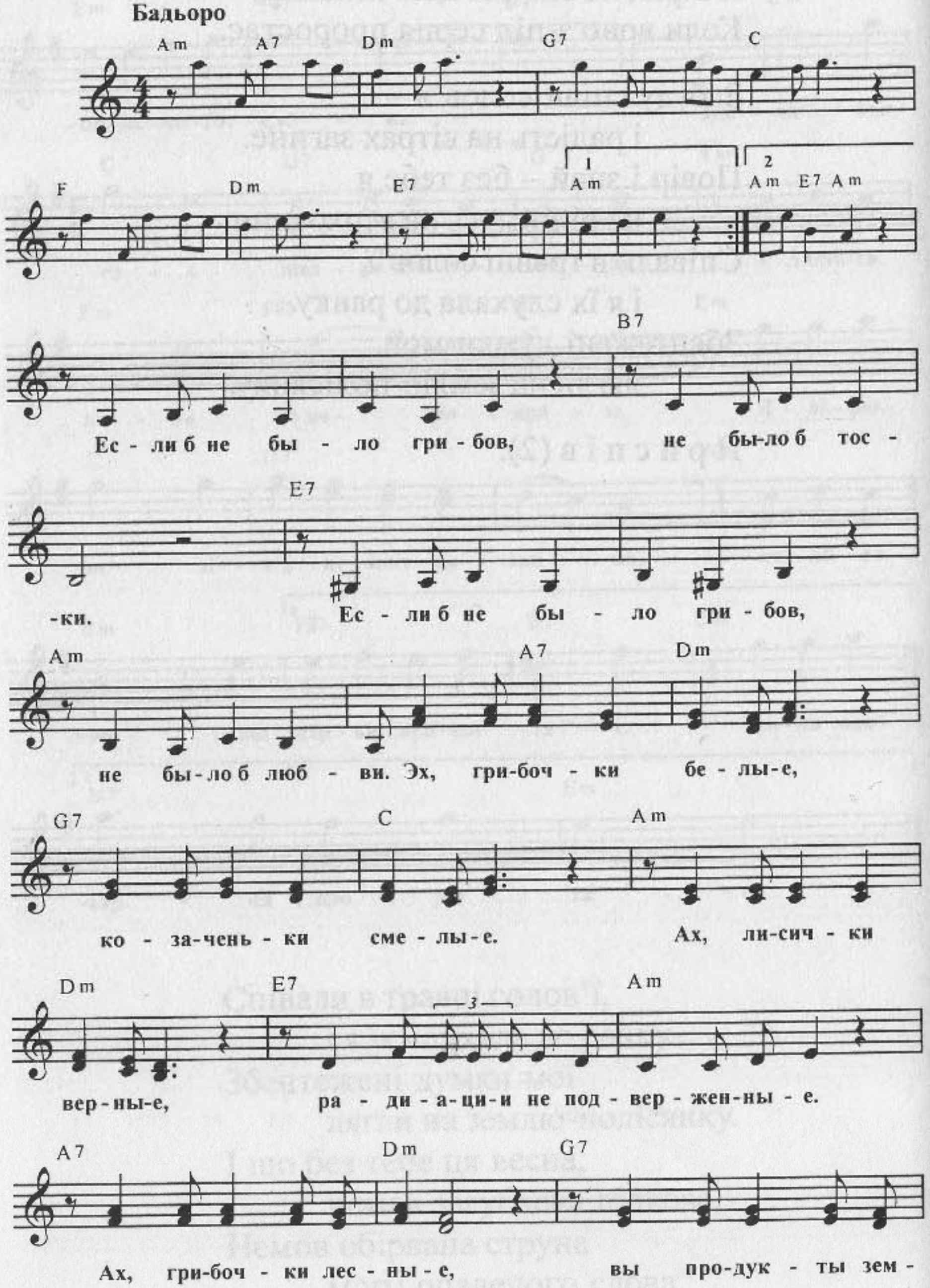
Забуду співи солов'я –
і радість на вітрах загине.
Повір і знай – без тебе я
не підіймусь на верховини.
Співали в травні солов'ї,
і я їх слухала до ранку.
Збентежені думки мої
лягли на землю-полісянку.
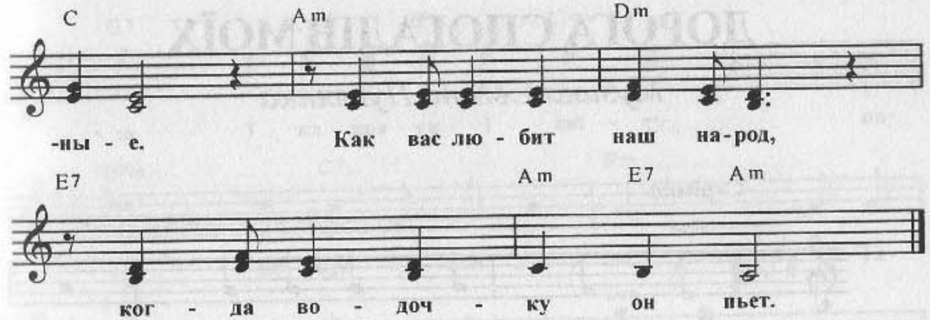
Приспів (2).

ЭХ, ГРИБОЧКИ БЕЛЫЕ

Музика Євгена Пухлянка

Бадьоро

Если б не было грибов,
Не было б тоски.
Если б не было грибов,
Не было б любви.

Припев:
Эх, грибочки белые,
Козаченьки смелые.
Ах, лисички верные,
Радиации не подверженные.
Ах, грибочки лесные,
Вы продукты земные.
Как вас любит наш народ,
Когда водочку он пьет.

Коли любим мы грибы,
Мы хотим весны.
Коли любим мы грибы,
Мы хотим любви.
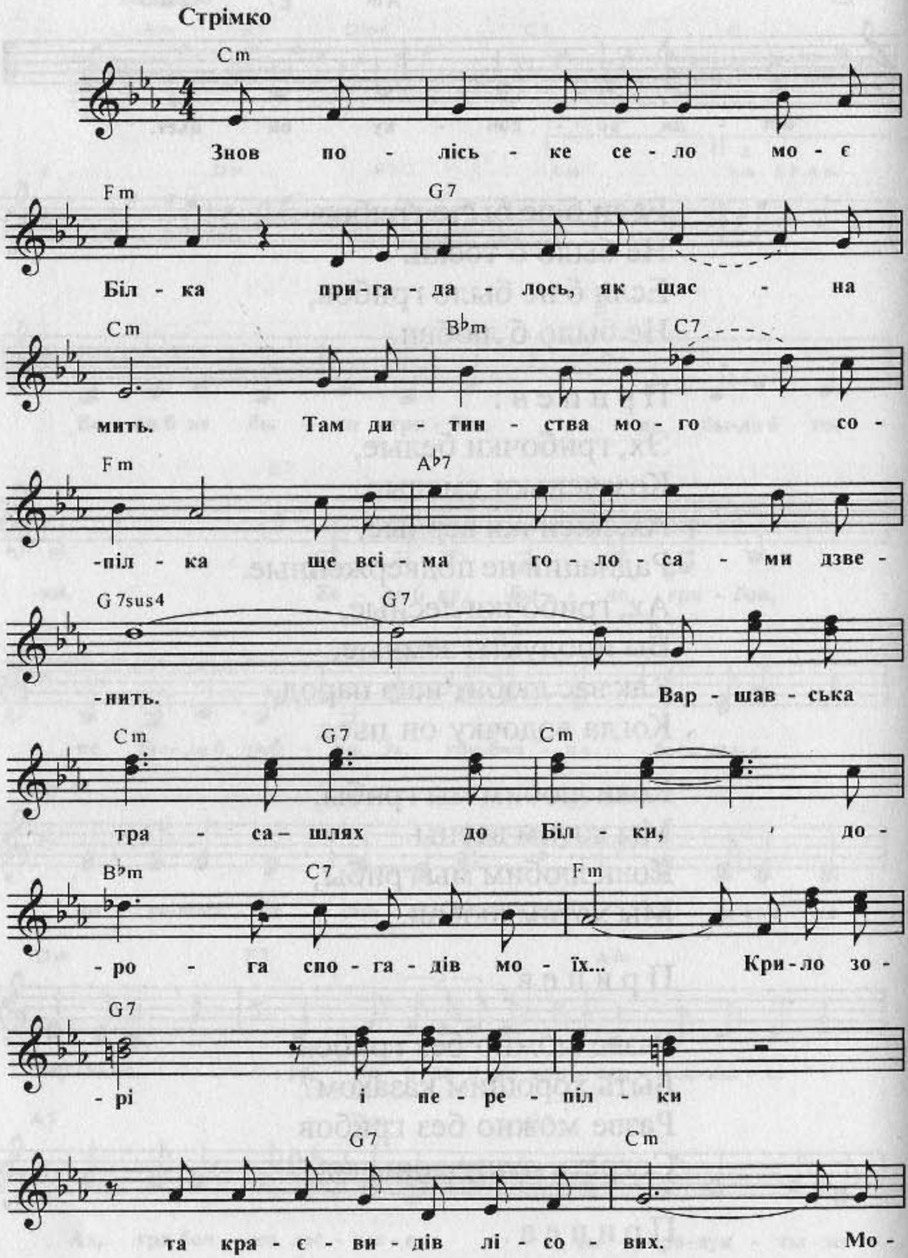
Припев.

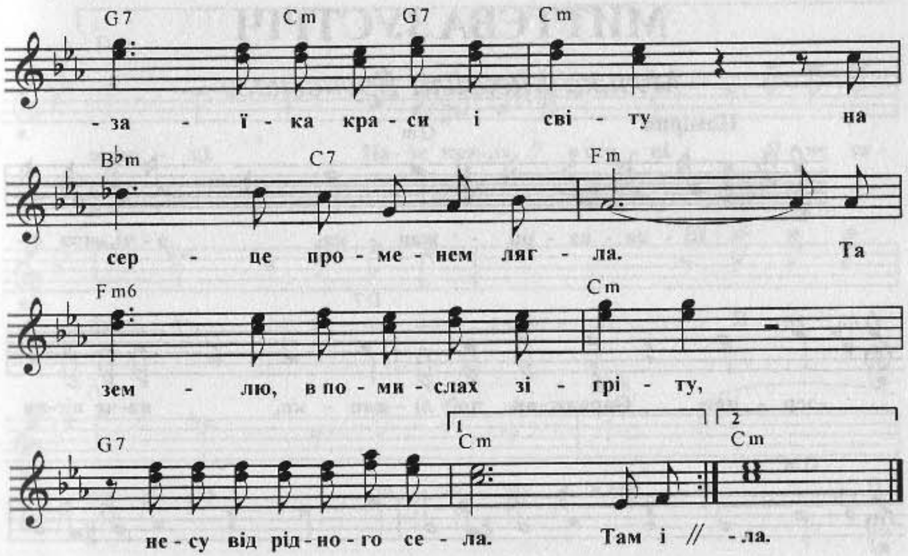
Разве можно без грибов
Быть хорошим казаком?
Разве можно без грибов
Согреть душу коньяком?

Припев.

ДОРОГА СПОГАДІВ МОЇХ

Музика Євгена Пухлянка

Знов поліське село моє Білка
Пригадалось, як щасна мить.
Там дитинства мого сопілка
Ще всіма голосами дзвенить.
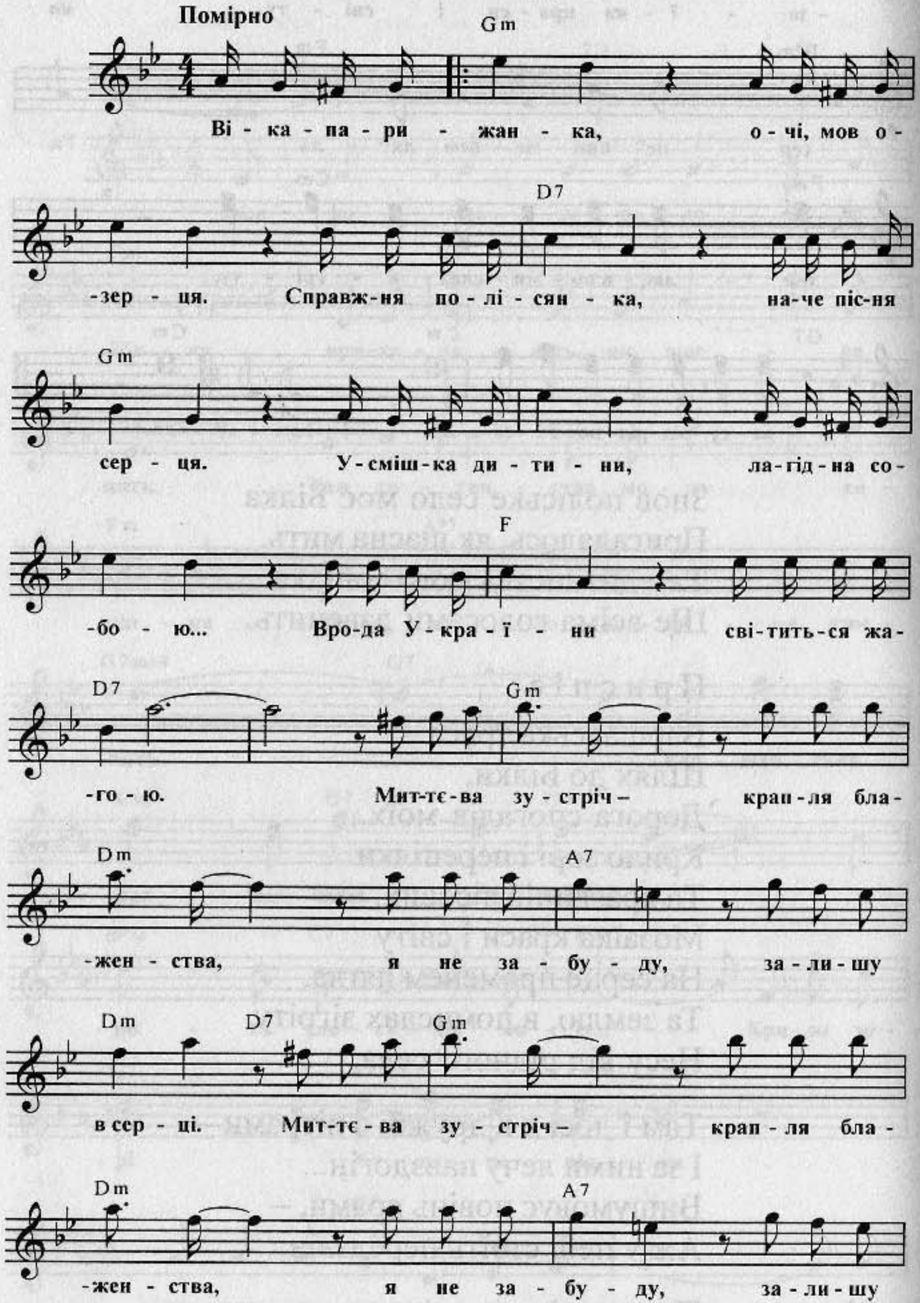
Приспів:
Варшавська траса –
Шлях до Білки,
Дорога спогадів моїх...
Крило зорі і перепілки
Та краєвидів лісових.
Мозаїка краси і світу
На серце променем лягла.
Та землю, в помислах зігріту,
Несу від рідного села.
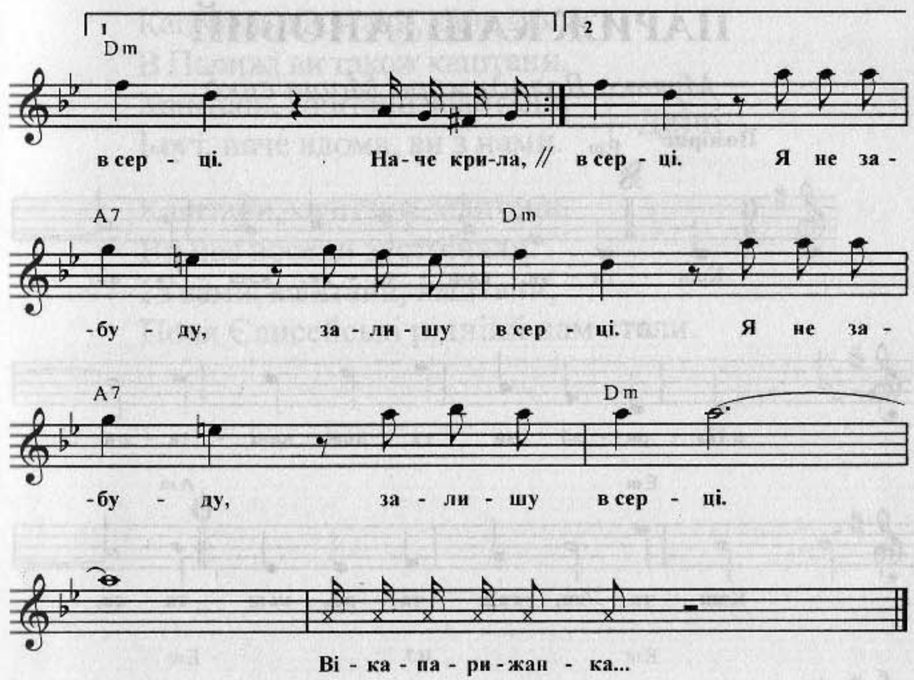
Там і досі я в дружбі з вітрами –
І за ними лечу навздогін...
Вишумовує повінь ярами, –
Аж у небі стоїть передзвін.

Приспів.

МИТТЄВА ЗУСТРІЧ

Музика Михайла Брунського

Віка-парижанка,
Очі, мов озерця.
Справжня полісянка,
Наче пісня серця.
Усмішка дитини,
Лагідна собою...
Врода України
Світиться жагою.

П р и с п і в:

Миттєва зустріч –
Крапля блаженства,
Я не забуду,
Залишу в серці.
| Двічі
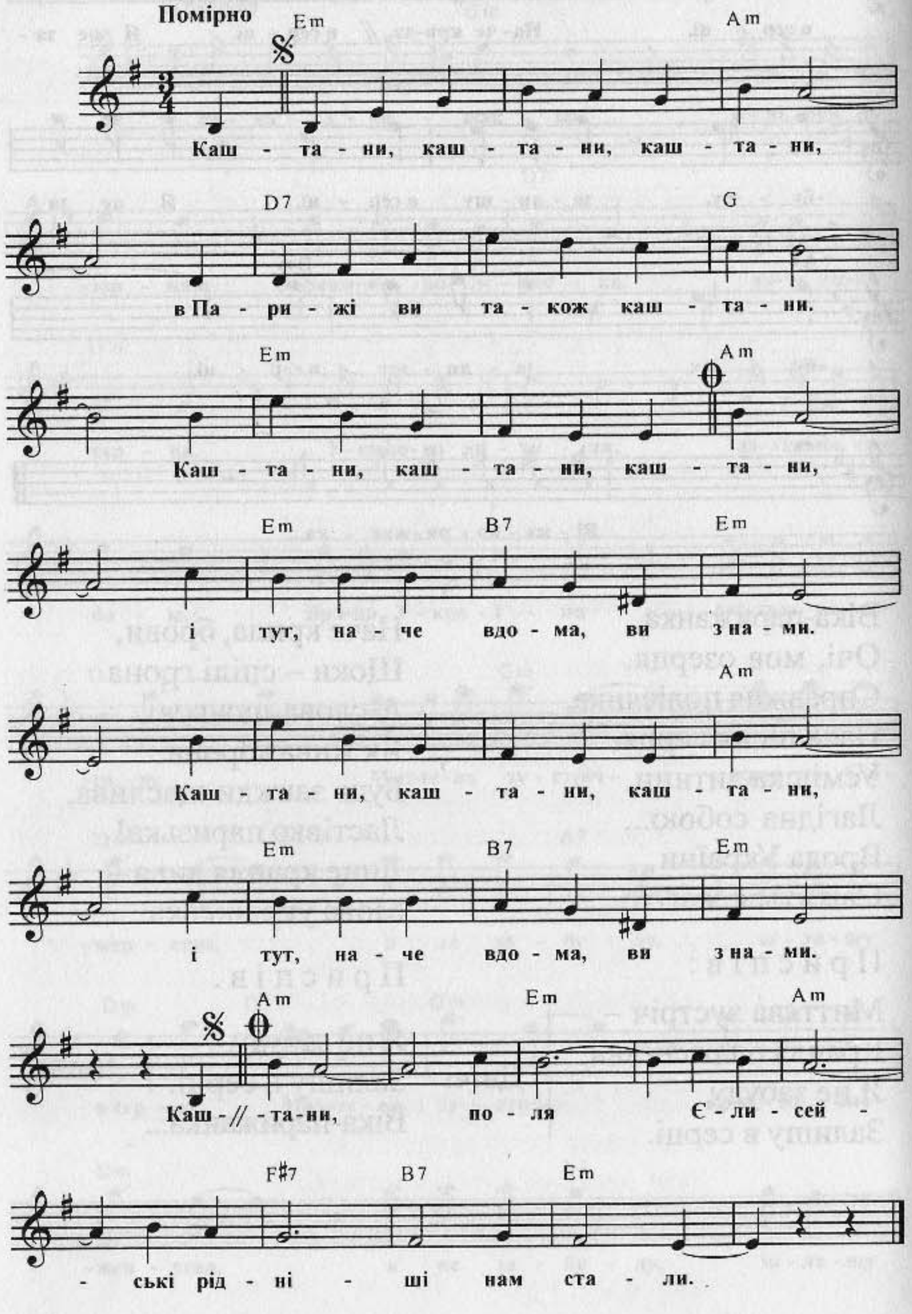
Наче крила, брови,
Щоки – спілі грона.
А слова шовкові,
Як жива корона.
Будь завжди щаслива,
Ластівко паризька!
Лине крапля дива –
Мова українська.

П р и с п і в.

Я не забуду,
Залишу в серці. | Двічі
Віка-парижанка...

ПАРИЖ КАШТАНОВИЙ

Музика Володимира Матвієнка
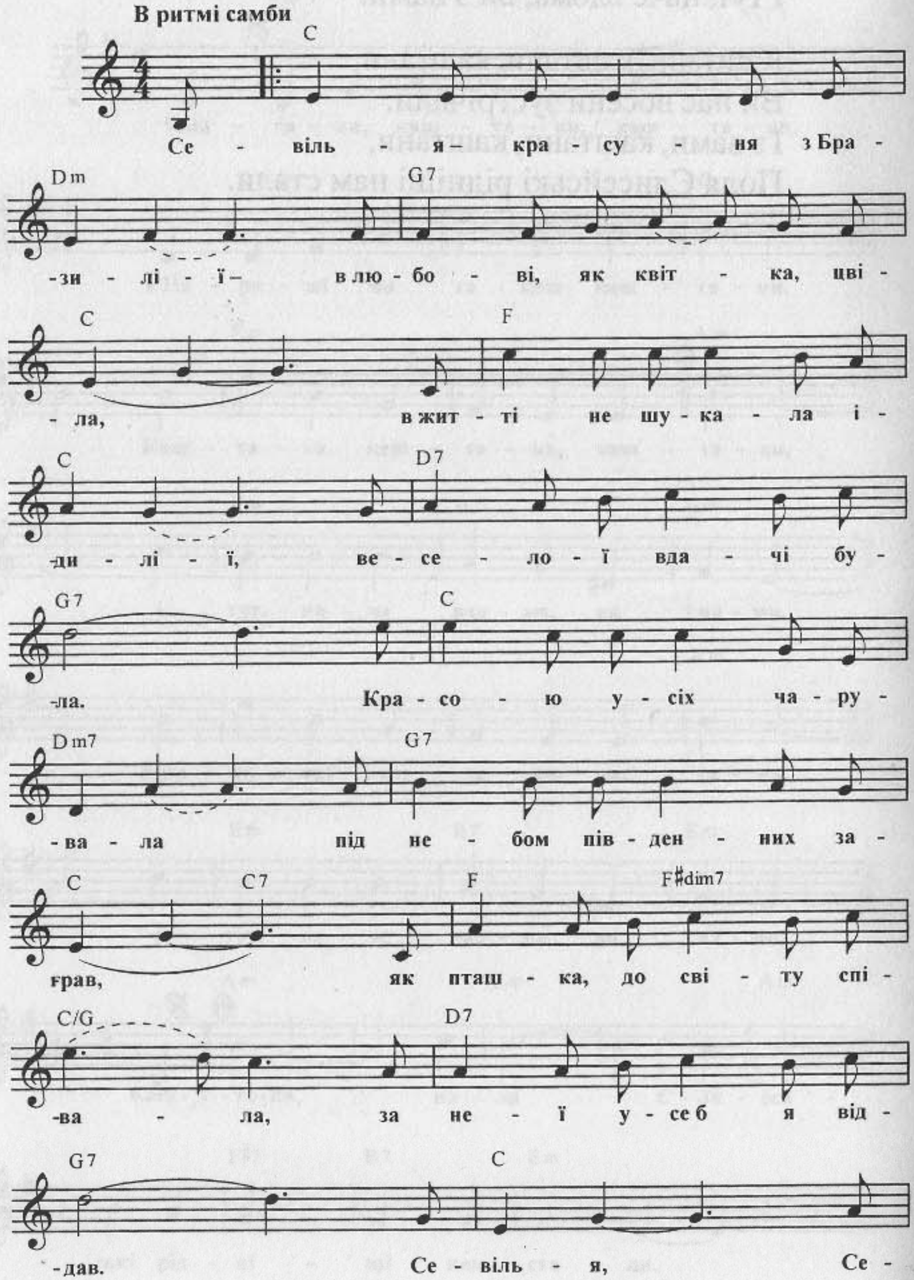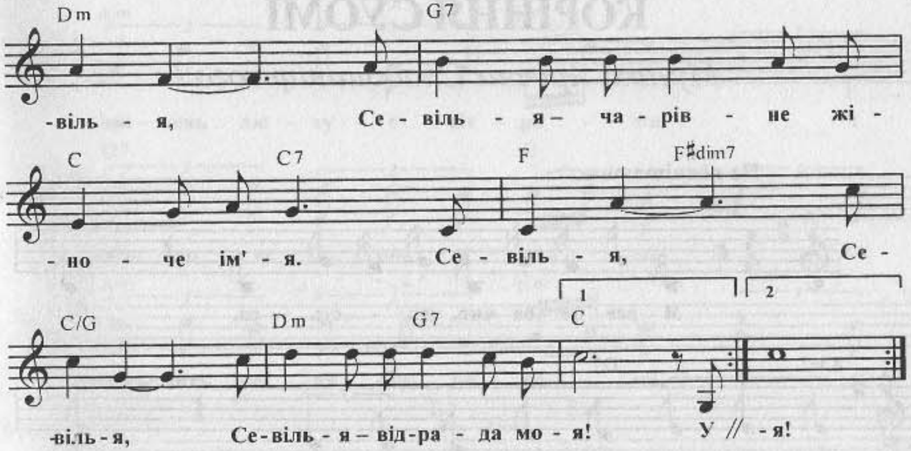

Каштани, каштани, каштани,
В Парижі ви також каштани.
Каштани, каштани, каштани, | Двічі
І тут, наче вдома, ви з нами.

Каштани, каштани, каштани,
Ви нас восени зустрічали.
І з вами, каштани, каштани,
Поля Єлисейські рідніші нам стали.

СЕВІЛЬЯ

Музика Євгена Пухлянка

Севілья – красуня з Бразилії –
В любові, як квітка, цвіла,
В житті не шукала ідилії,
Веселої вдачі була.
Красою усіх чарувала
Під небом південних заграв,
Як пташка, до світу співала,
За неї усе б я віддав.

Приспів:
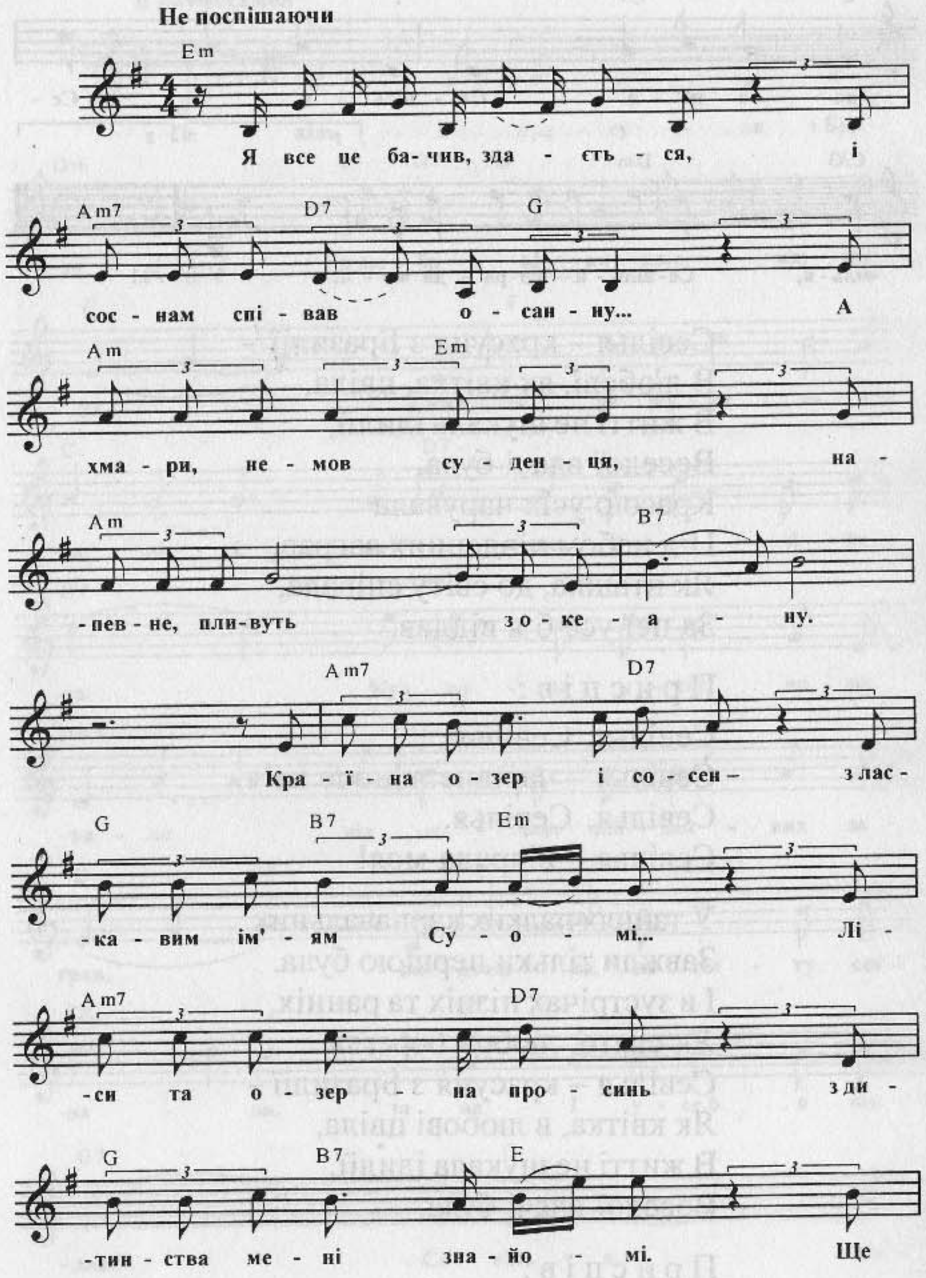
Севілья, Севілья,
Севілья – чарівне жіноче ім'я.
Севілья, Севілья,
Севілья – відрада моя!
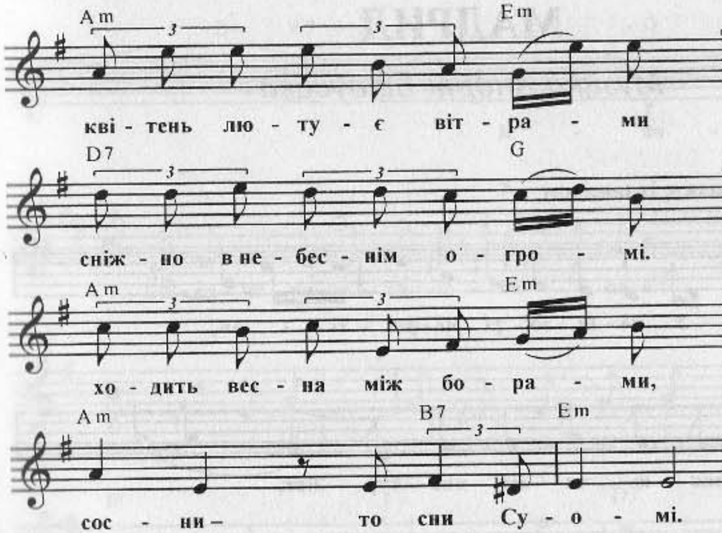
У танцях палких карнавальних
Завжди тільки першою була.
І в зустрічах пізніх та ранніх,
Як свято, любов берегла.
Севілья – красуня з Бразилії –
Як квітка, в любові цвіла,
В житті не шукала ідилії,
Веселої вдачі була.

Приспів.

КОРІННЯ СУОМІ

Музика Арсена Слабошпицького

Я все це бачив, здається,
І соснам співав осанну...
А хмари, немов суденця,
Напевне, пливуть з океану.

Приспів:
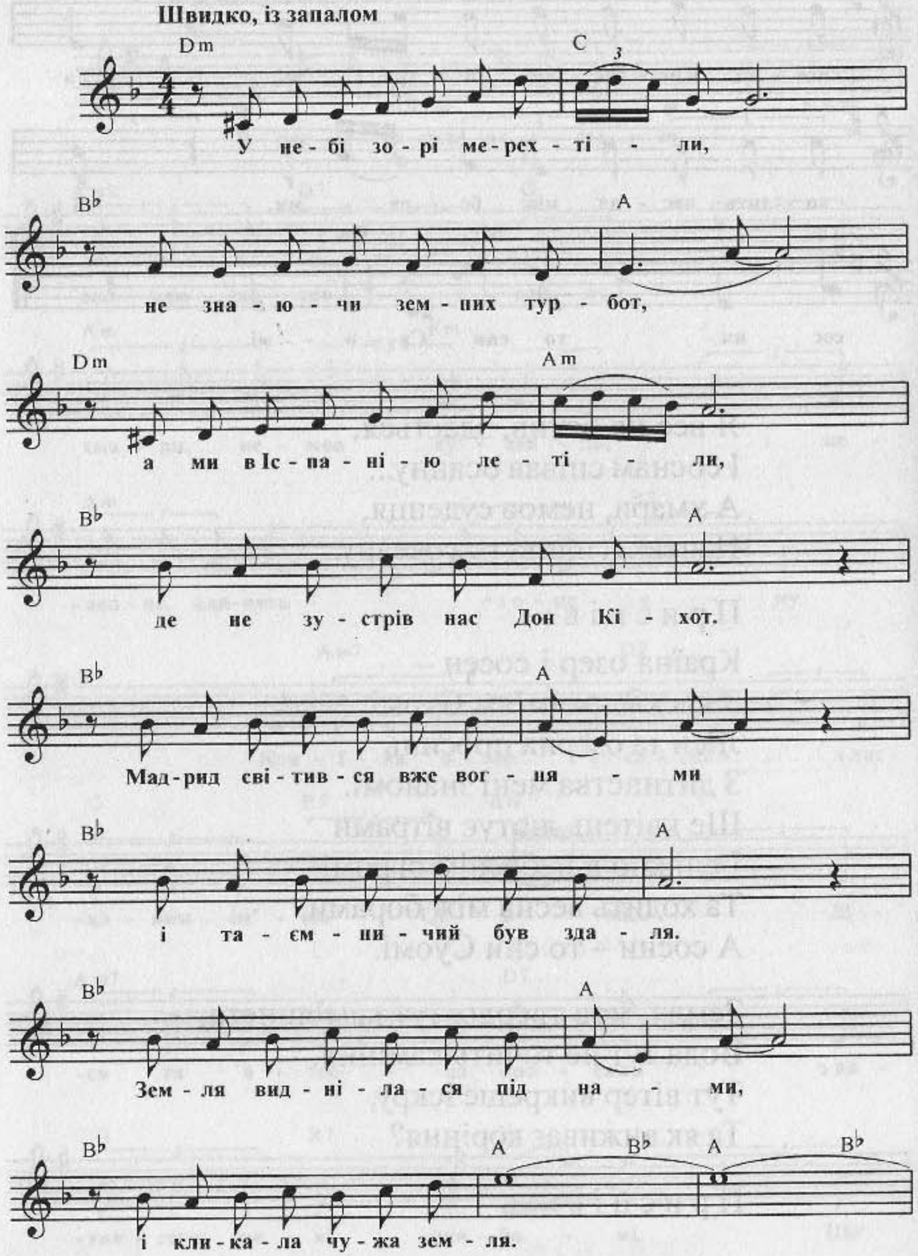
Країна озер і сосен –
З ласкавим ім'ям Суомі...
Ліси та озерна просинь
З дитинства мені знайомі.
Ще квітень лютує вітрами
І сніжно в небеснім огромі.
Та ходить весна між борами,
А сосни – то сни Суомі.

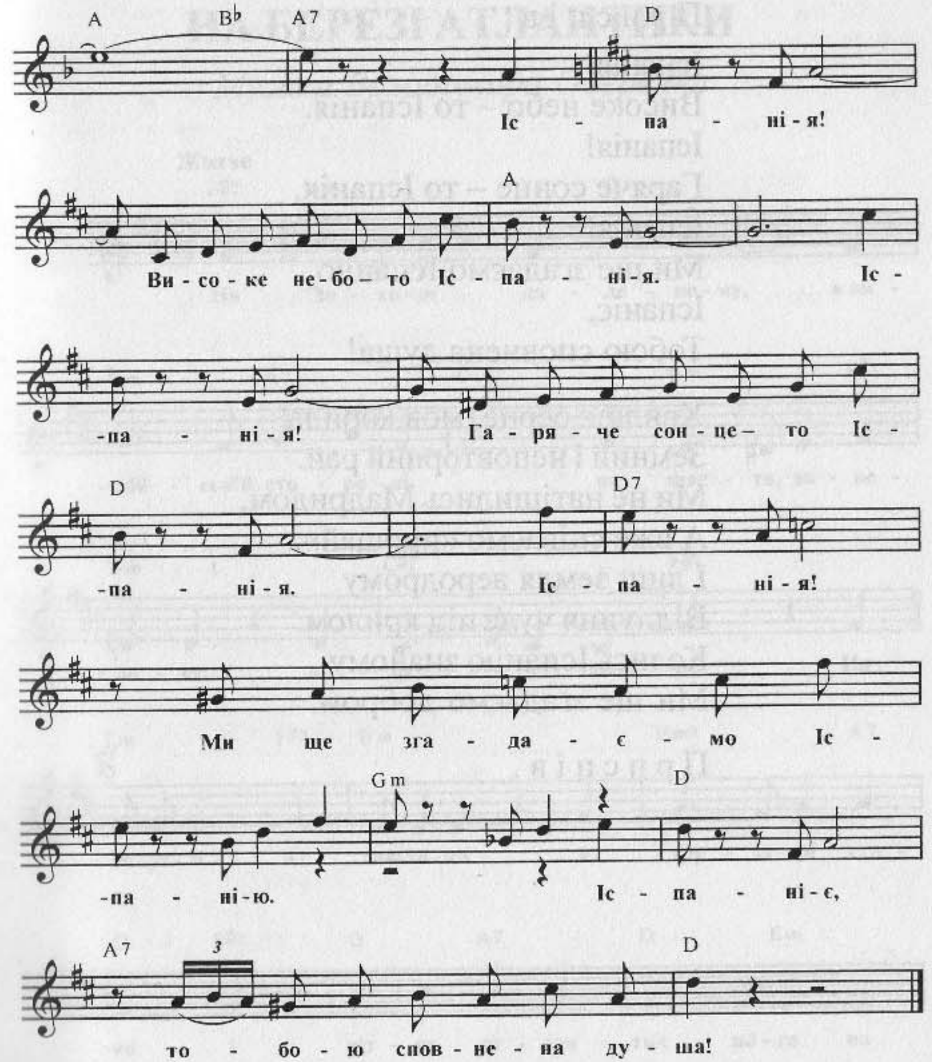
Земля, мов твердь, тут кам'яниста,
Вода тут не точить каміння.
Тут вітер викреше іскру,
Та як виживає коріння?

Приспів.

МАДРИД

Музика Андрія Білоусова

У небі зорі мерехтіли,
Не знаючи земних турбот,
А ми в Іспанію летіли,
Де не зустрів нас Дон Кіхот.
Мадрид світився вже вогнями
І таємничий був здаля.
Земля виднілася під нами,
І кликала чужа земля.
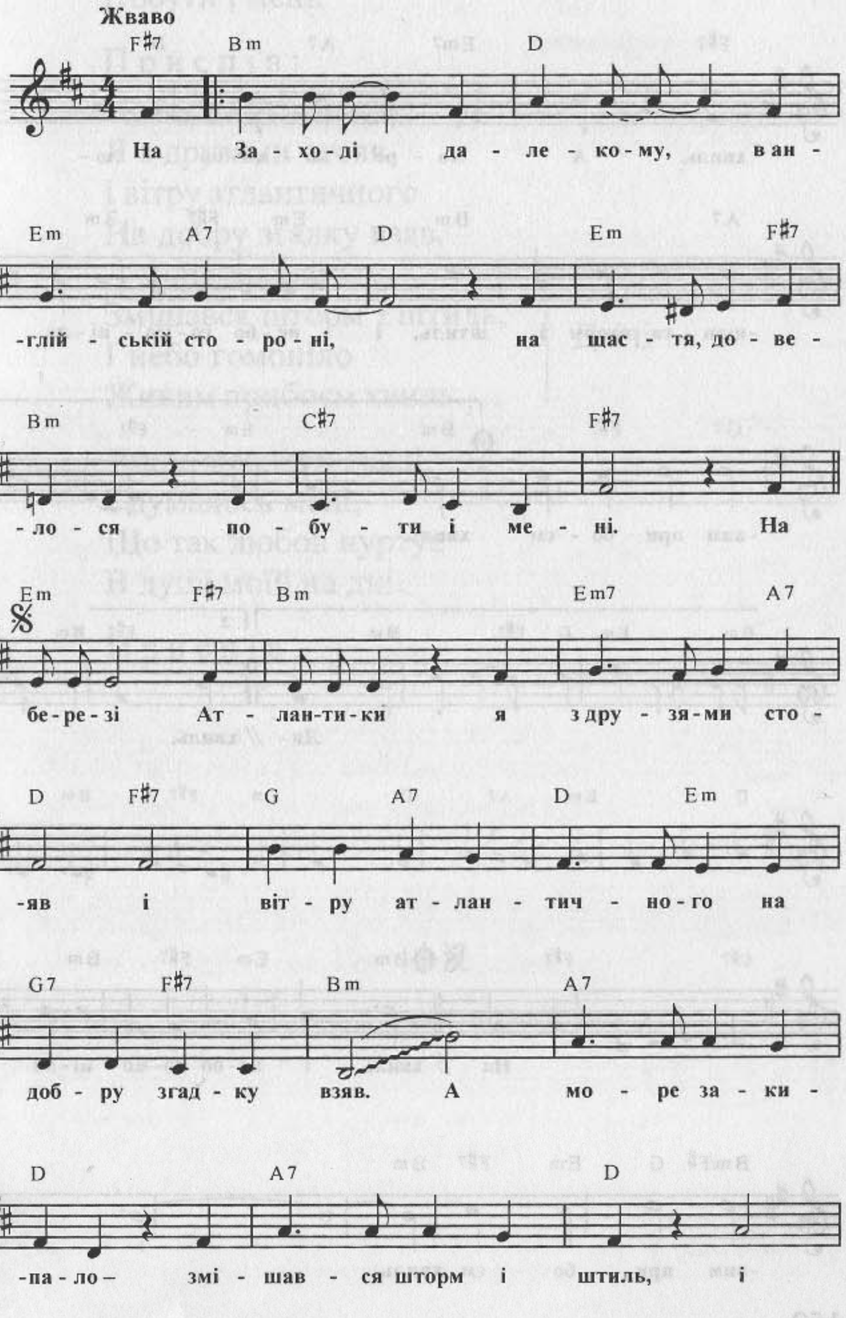
П р и с п і в :
Іспанія!
Високе небо – то Іспанія.
Іспанія!
Гаряче сонце – то Іспанія.
Іспанія!
Ми ще згадаємо Іспанію.
Іспаніє,
Тобою сповнена душа!
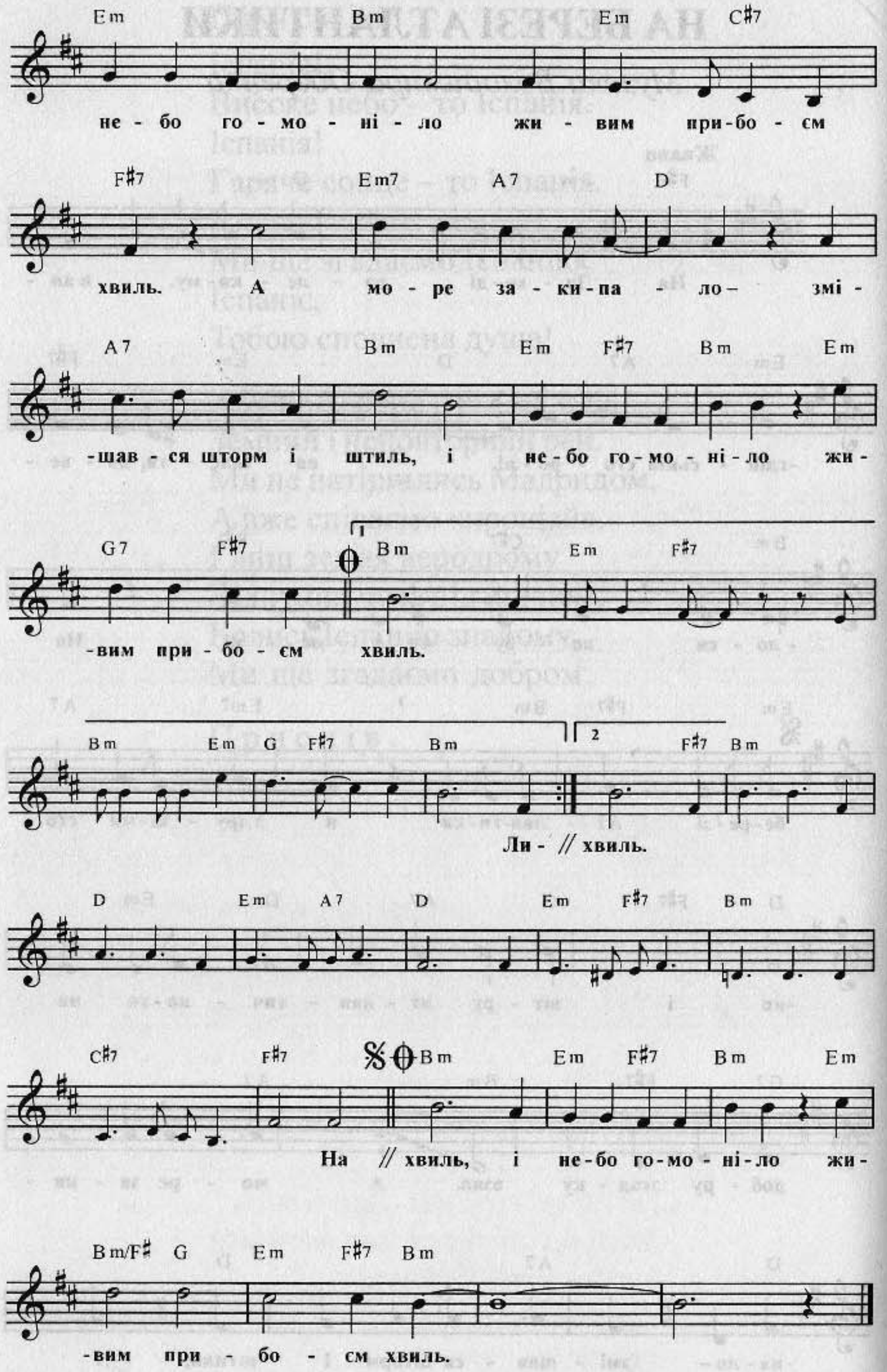
Хвилює серце, мов корида,
Земний і неповторний рай.
Ми не натішились Мадридом,
А вже співаємо «прощай».
І лиш земля аеродрому
Відлуння чула під крилом.
Колись Іспанію знайому
Ми ще згадаємо добром.

П р и с п і в .

НА БЕРЕЗІ АТЛАНТИКИ

Музика Володимира Оберенка

На Заході далекому,
В англійській стороні,
На щастя, довелося
Побути і мені.

П р и с п і в :
На березі Атлантики
Я з друзями стояв
І вітру атлантичного
На добру згадку взяв.
А море закипало –
Змішався шторм і штиль,
І небо гомоніло
Живим прибоєм хвиль. | Двічі
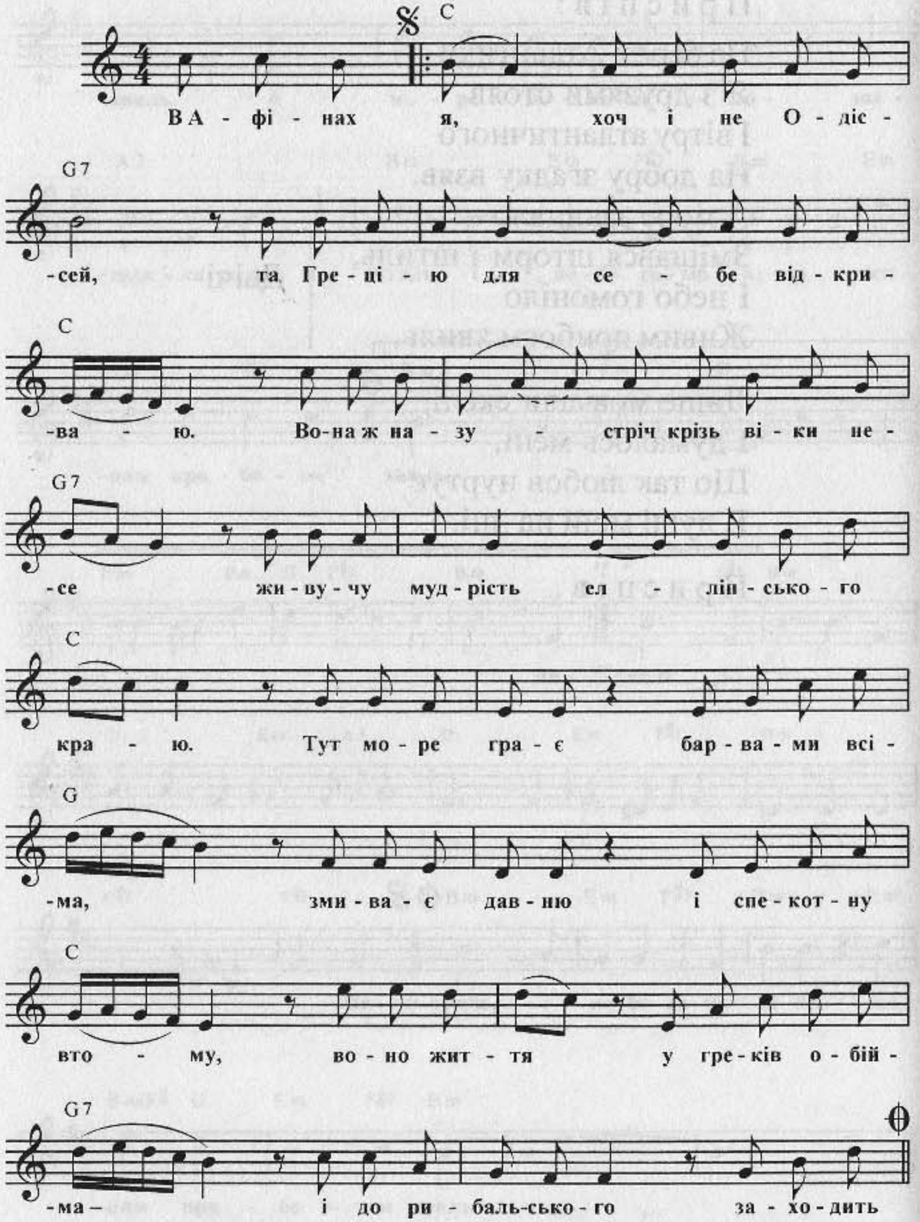
Лише мовчали скелі,
І думалось мені,
Що так любов нуртує
В душі моїй на дні.

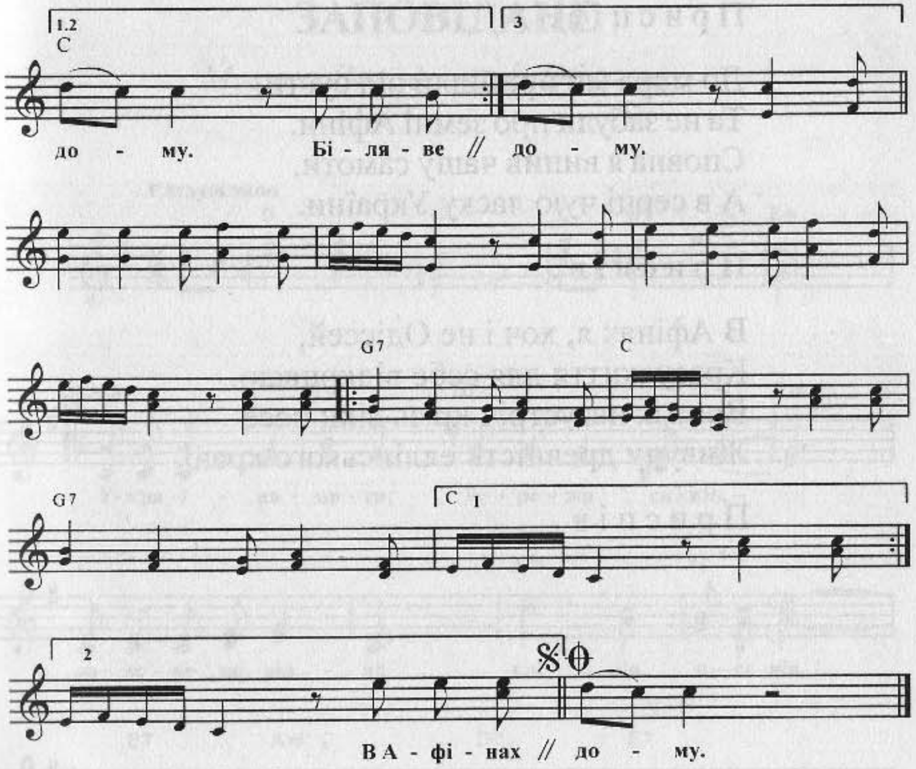
П р и с п і в .

ГРЕЦЬКА ОДІССЕЯ

Музика Олексія Беца

Помірно швидко

В Афінах я, хоч і не Одіссей,
Та Грецію для себе відкриваю.
Вона ж назустріч крізь віки несе
Живучу мудрість еллінського краю.

П р и с п і в :

Тут море грає барвами всіма,
Змиває давню і спекотну втому,
Воно життя у греків обійма —
І до рибальського заходить дому.

Біляве місто... Наче у фаті,
На берег моря вийшла наречена.
Мов білий корабель пливе у висоті,
Де небо пам'ятає плин ковчега.

Приспів.

До моря ми прийшли від суєти,
Та не забули про земні Афіни.
Сповна я випив чашу самоти,
А в серці чую ласку України.
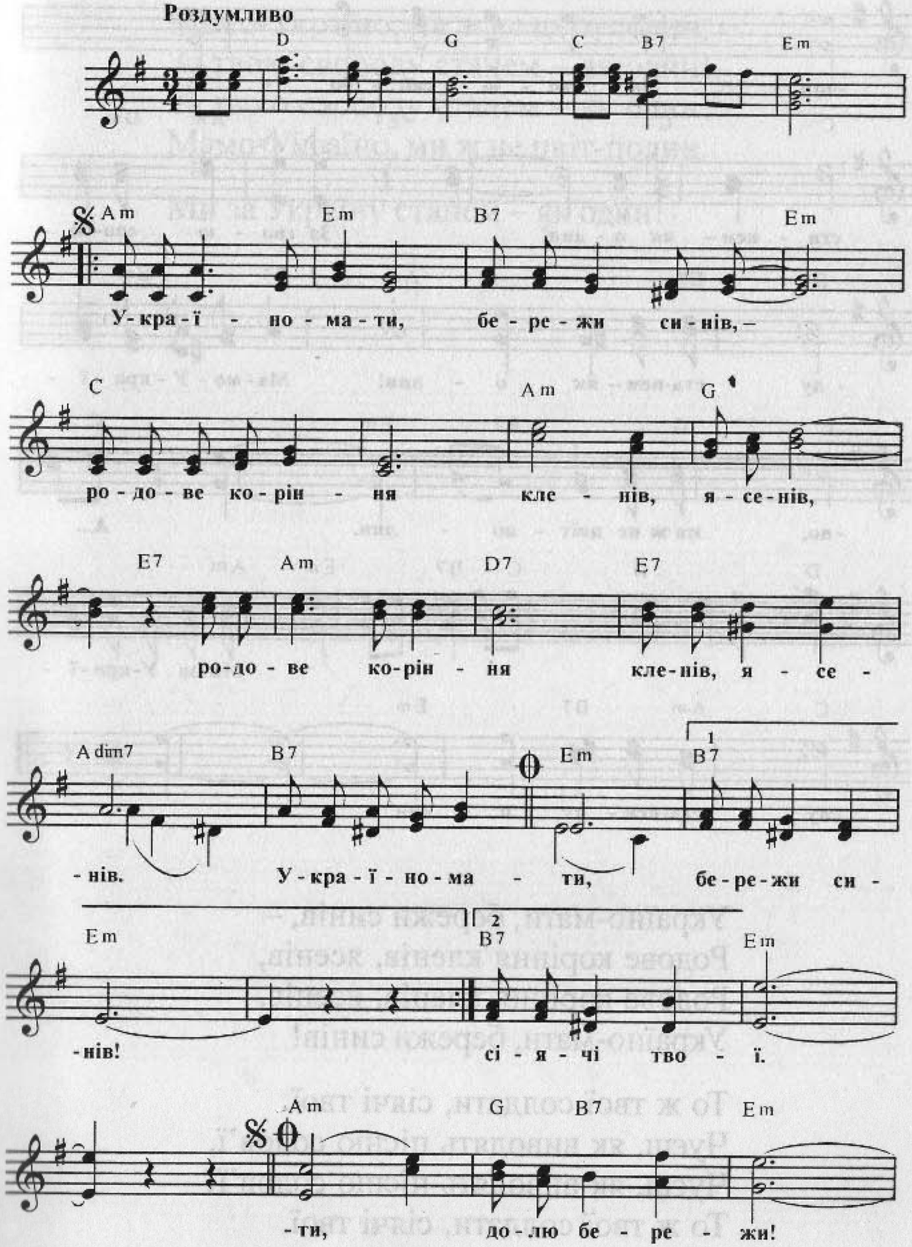
Приспів.
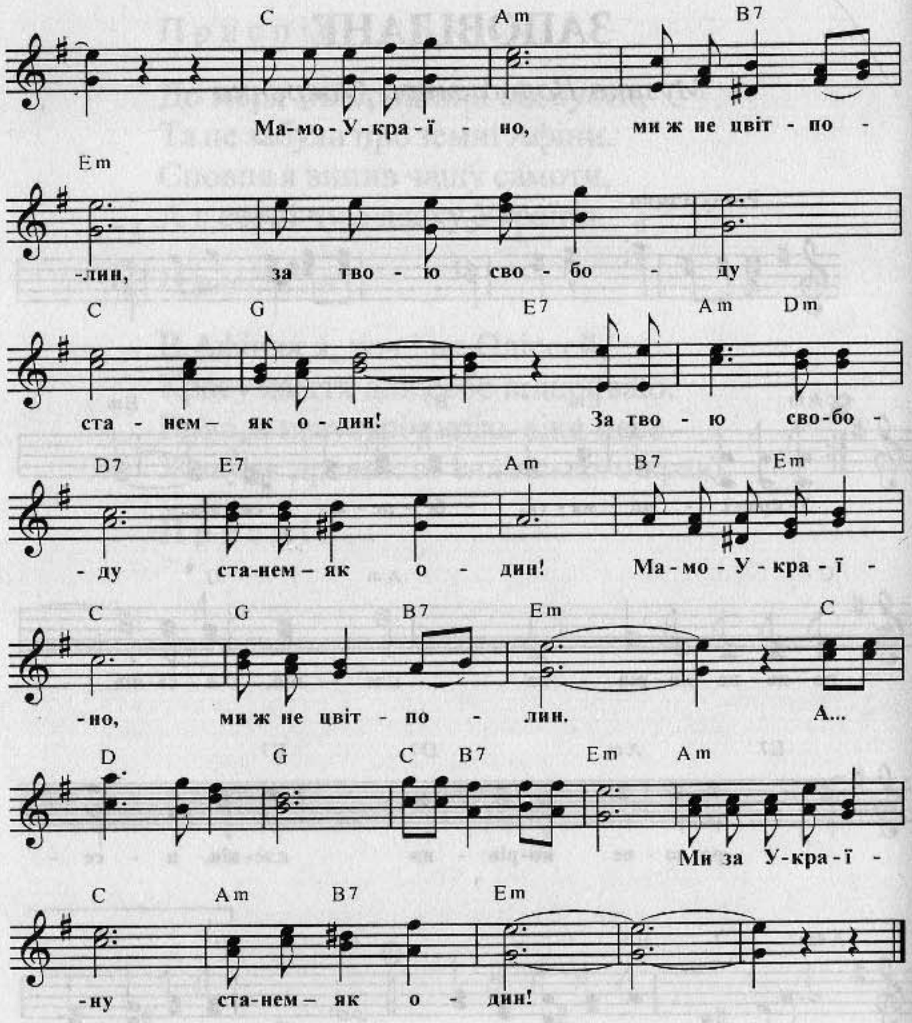
В Афінах я, хоч і не Одіссей,
Красу життя для себе відкриваю.
Вона ж назустріч крізь віки несе
Живучу древність еллінського краю.

Приспів.

ЗАПОВІДАНЕ

Музика Володимира Оберенка

Україно-мати, бережи синів, –
Родове коріння кленів, ясенів,
Родове коріння кленів, ясенів.
Україно-мати, бережи синів!

То ж твої солдати, сіячі твої.
Чуєш, як виводять пісню солов'ї,
Чуєш, як виводять пісню солов'ї?
То ж твої солдати, сіячі твої.
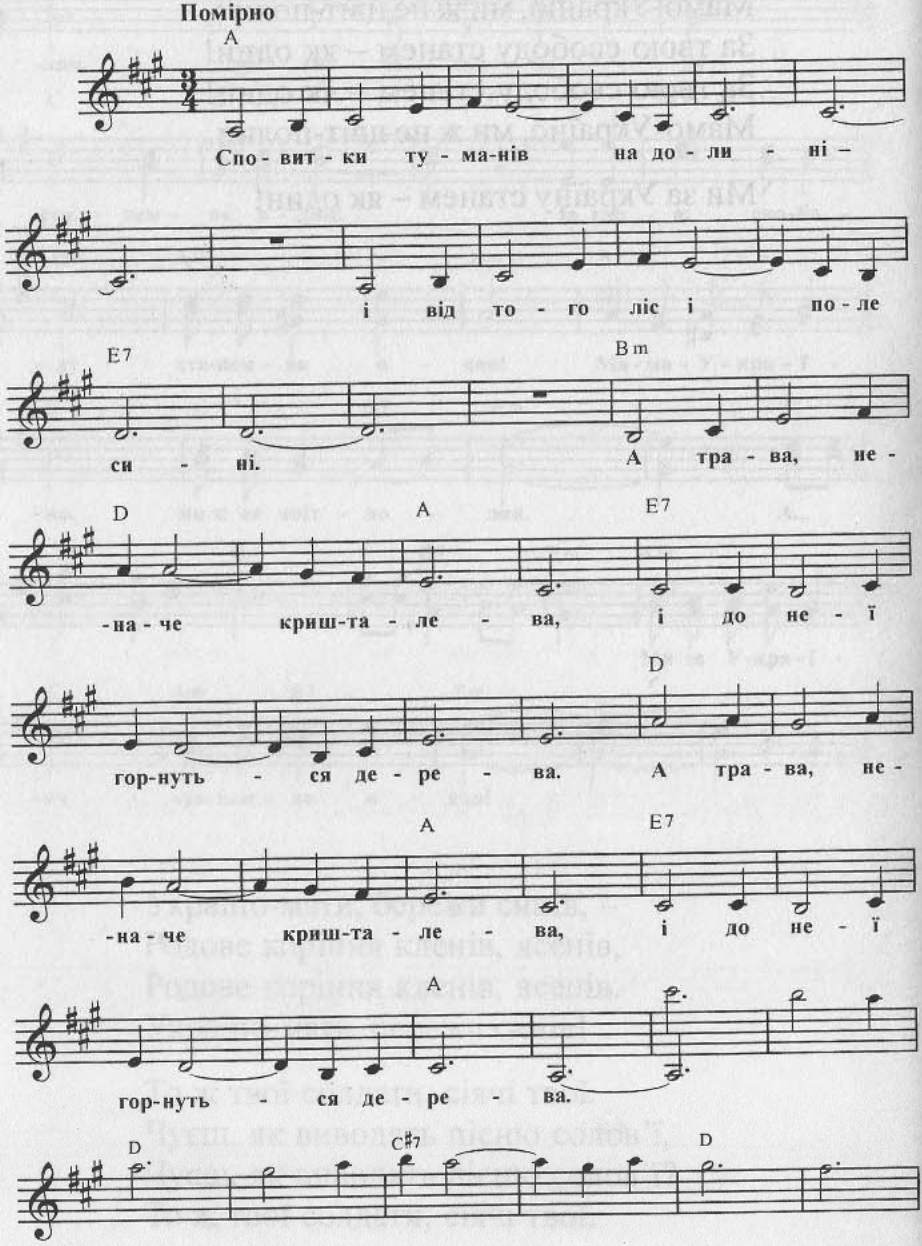
Україно-мати, долю бережи, –
Щоб не впали хлопці на твоїй межі,
Щоб не впали хлопці на твоїй межі.
Україно-мати, долю бережи!

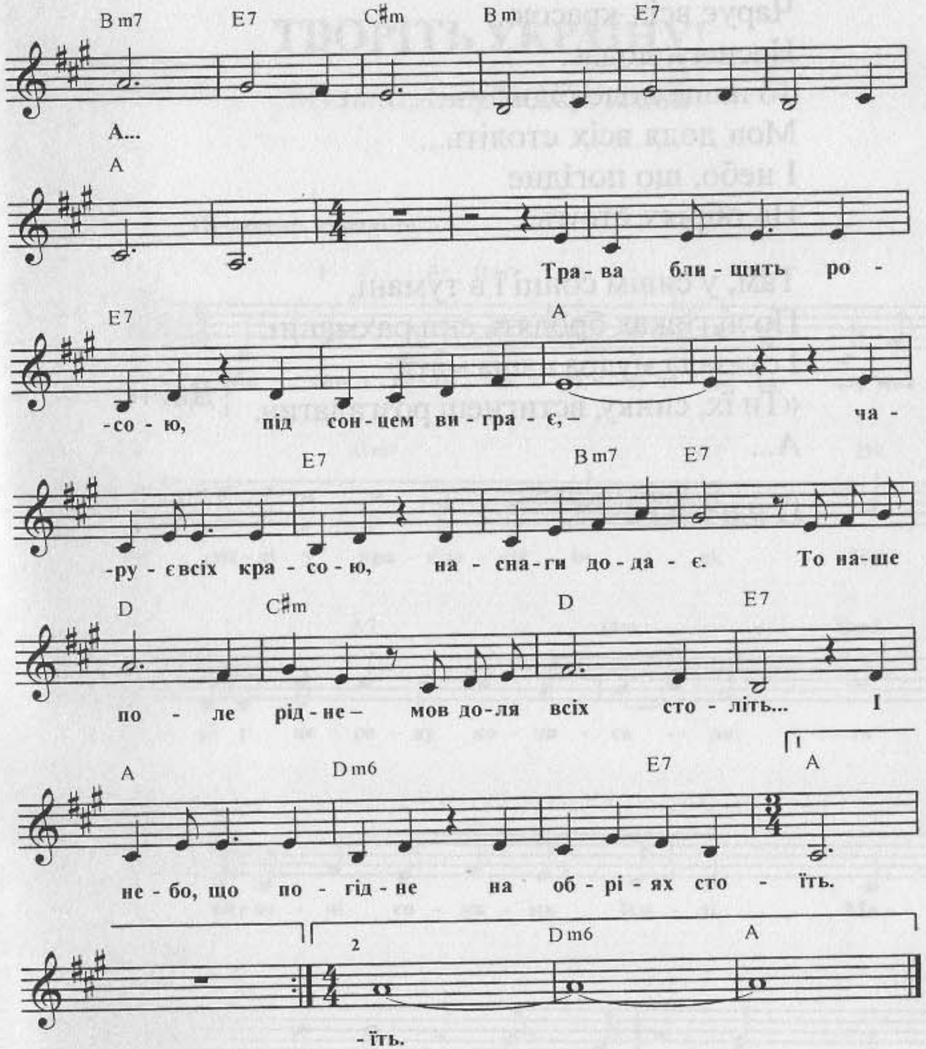
Мамо-Україно, ми ж не цвіт-полин,
За твою свободу станем – як один!
За твою свободу станем – як один!
Мамо-Україно, ми ж не цвіт-полин.

Ми за Україну станем – як один!

НЕРОЗГАДАНІ СНИ

Музика Олександра Костіна

Сповитки туманів на долині –
І від того ліс і поле сині.
А трава, неначе кришталева, | Двічі
І до неї горнуться дерева. |
А...

Приспів:
Трава блищить росою,
Під сонцем виграє, –

Чарує всіх красою,
Наснаги додає.
То наше поле рідне —
Мов доля всіх століть...
І небо, що погідне
На обріях стоїть.
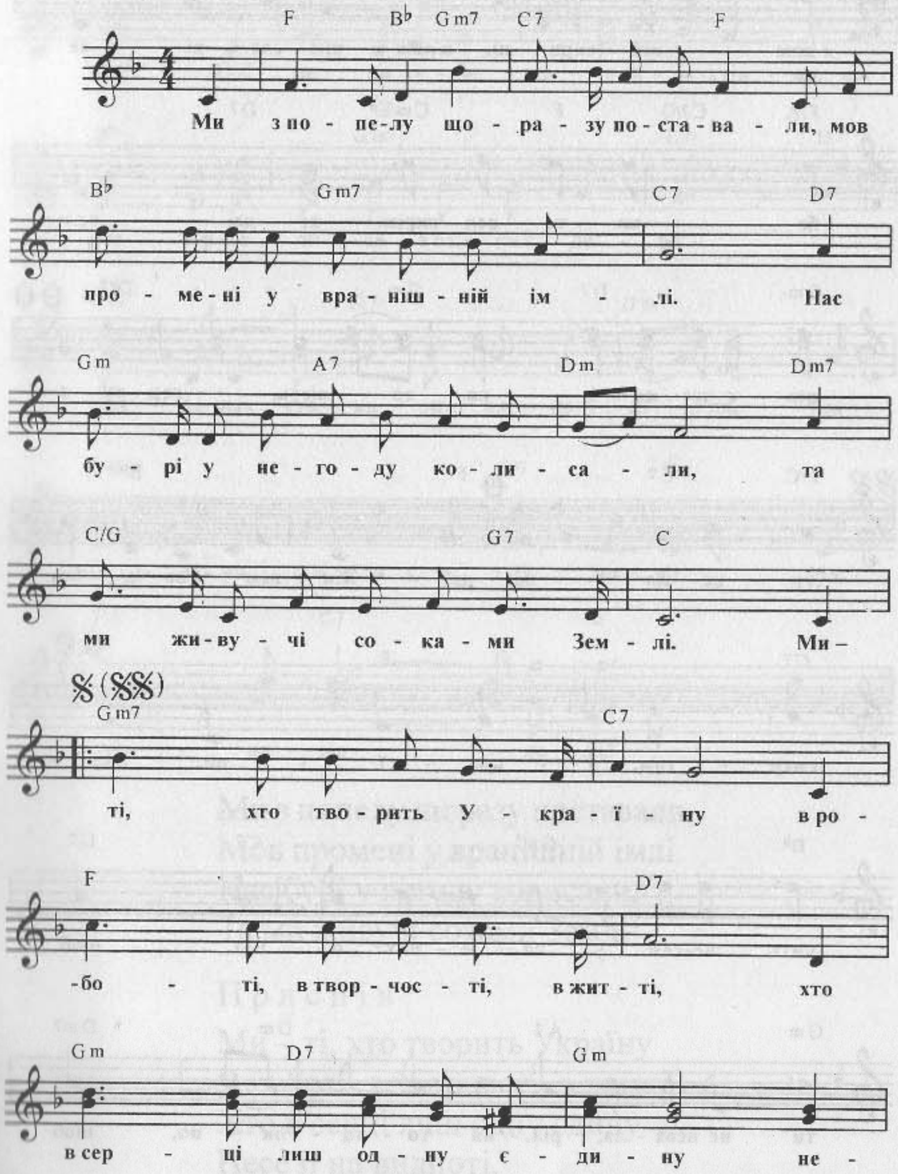
Там, у сивім сонці і в тумані,
По лугівках бродять сни рахманні.
І сказала мудра наша мати: | Двічі
«Ти їх, синку, встигнеш розгадати». |
А...
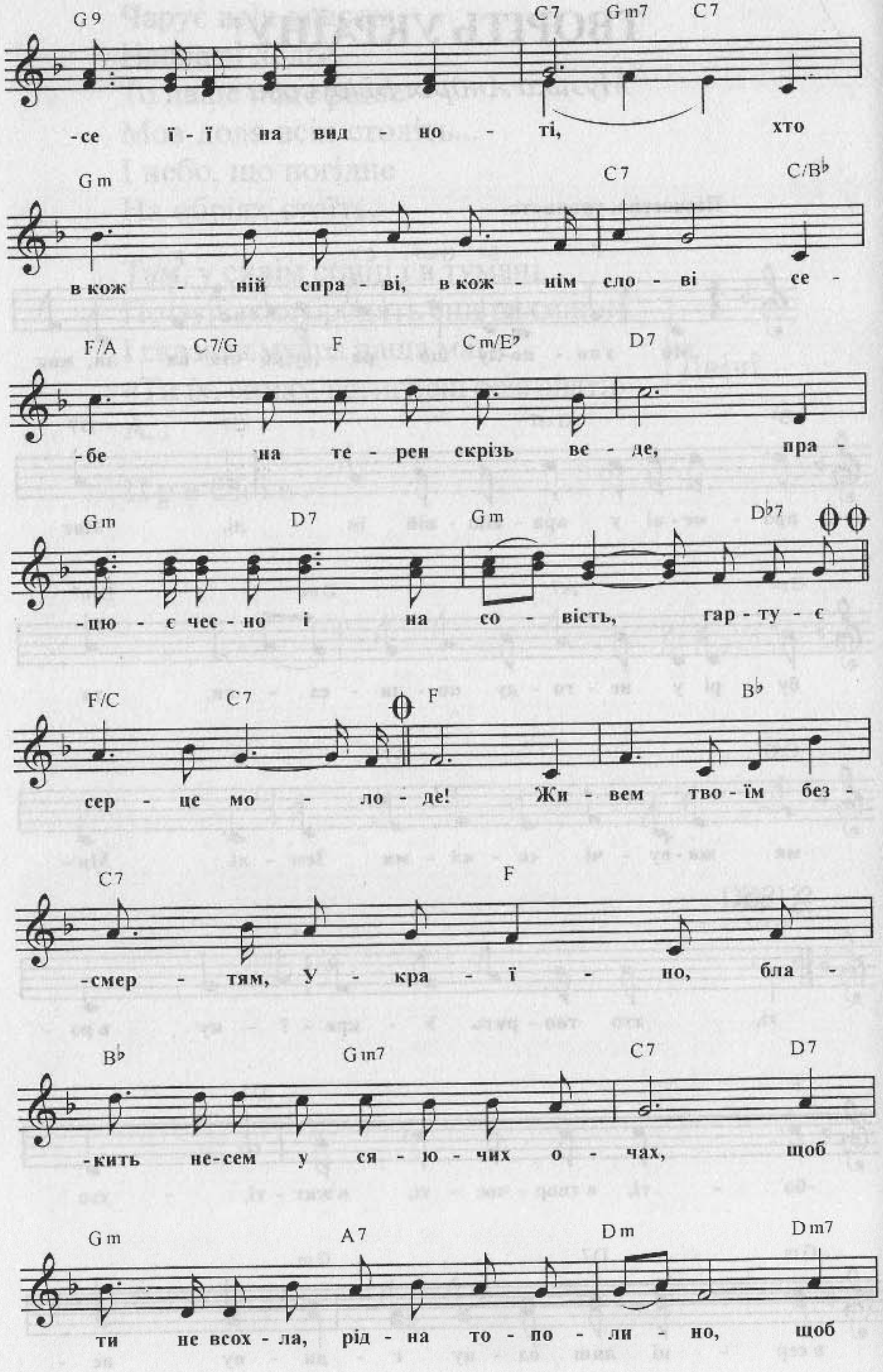
П р и с п і в .
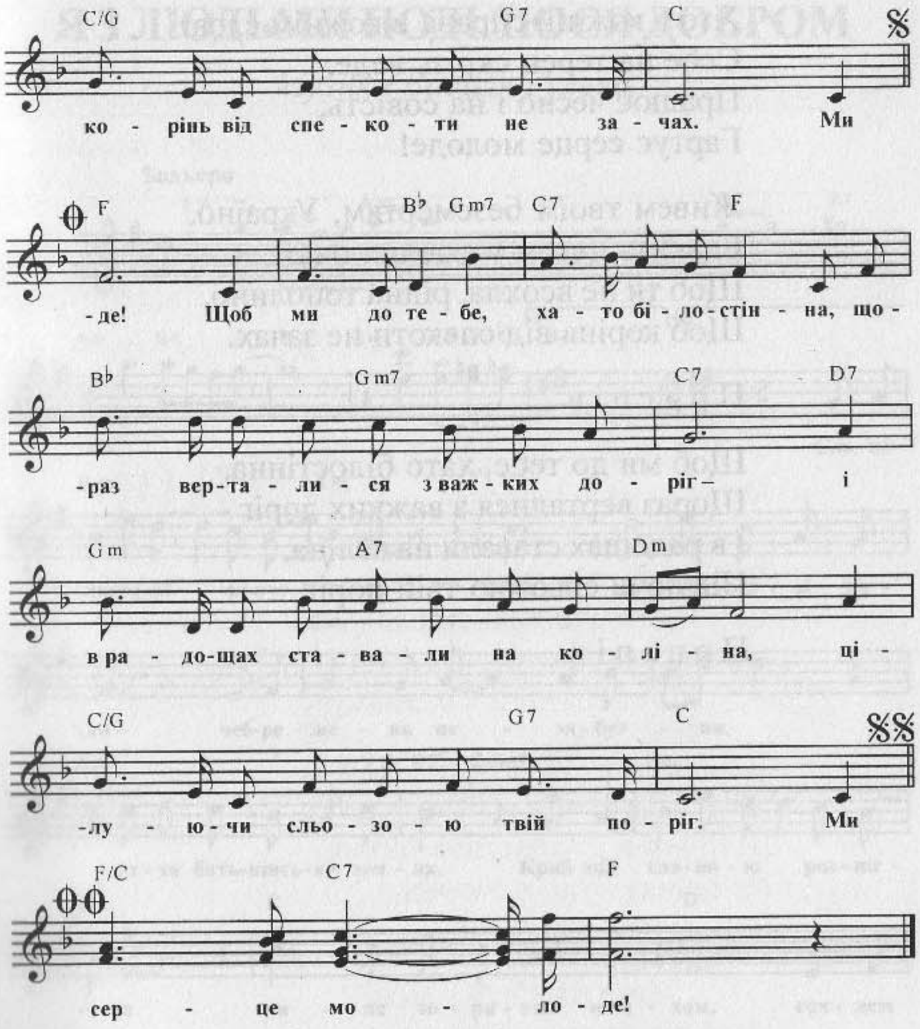
ТВОРІТЬ УКРАЇНУ!

Музика Андрія Білоусова

Піднесено, урочисто

Ми з попелу щоразу поставали,
Мов промені у вранішній імлі.
Нас бурі у негоду колисали,
Та ми живучі соками Землі.

П р и с п і в :
Ми – ті, хто творить Україну
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну єдину
Несе її на видноті,

Хто в кожній справі, в кожнім слові
Себе на терен скрізь веде,
Працює чесно і на совість,
Гартує серце молоде!

Живем твоїм безсмертям, Україно,
Блакить несем у сяючих очах,
Щоб ти не всохла, рідна тополино,
Щоб корінь від спекоти не зачах.
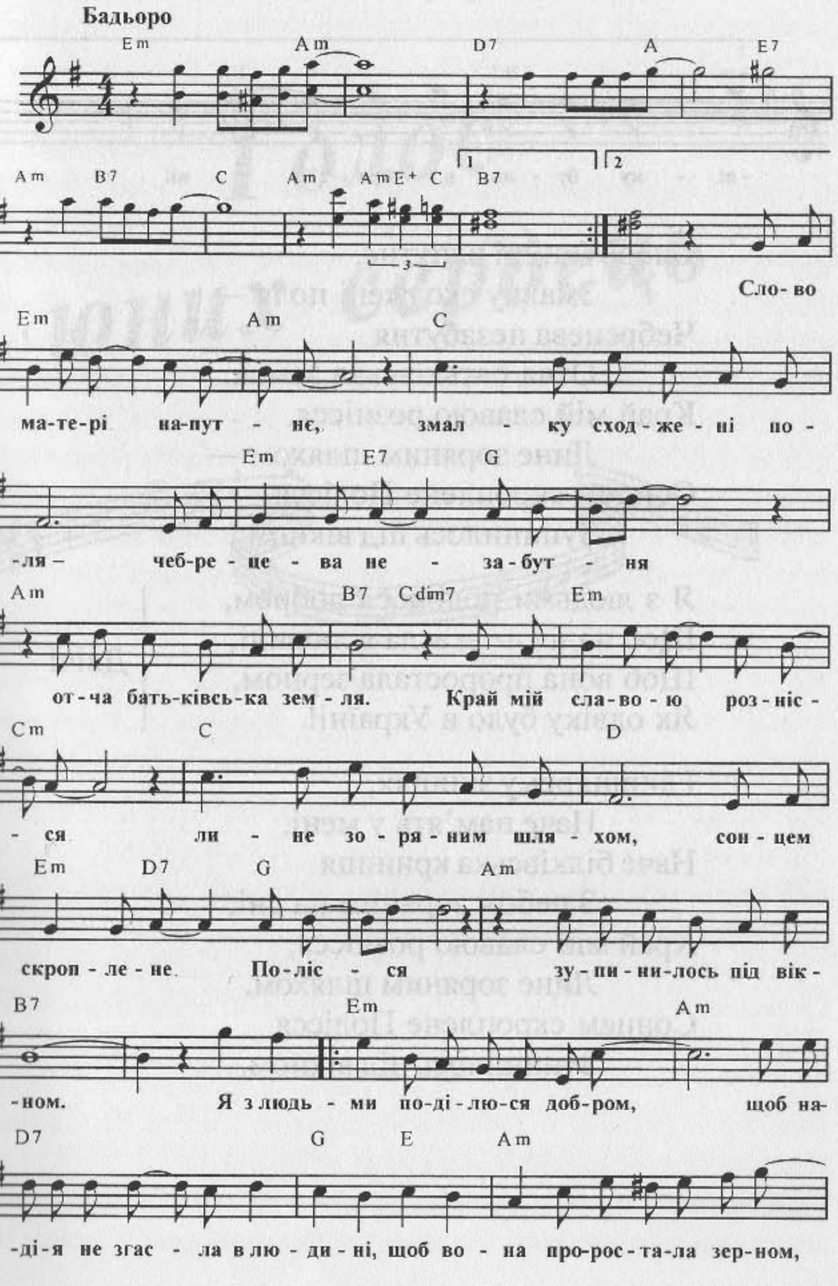
П р и с п і в.
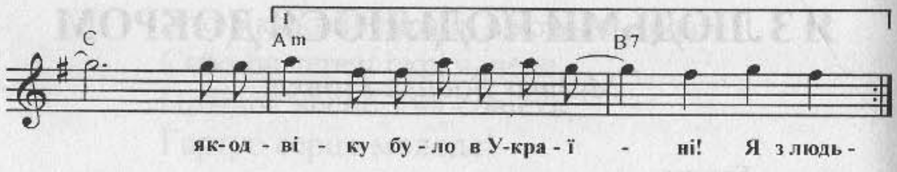
Щоб ми до тебе, хато білостінна,
Щораз верталися з важких доріг –
І в радощах ставали на коліна,
Цілуючи сльозою твій поріг.
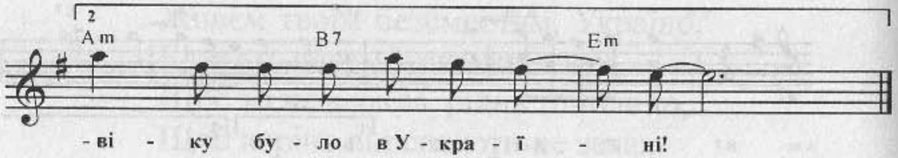
П р и с п і в.

Я З ЛЮДЬМИ ПОДІЛЮСЯ ДОБРОМ

Музика Василя Гулька
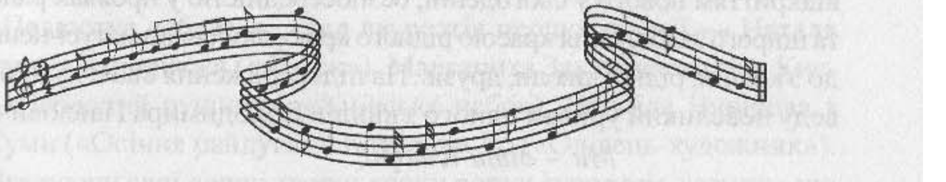

Слово матері напутнє,
Змалку сходжені поля —
Чебрецева незабутня
Отча батьківська земля.
Край мій славою розніся,
Лине зоряним шляхом —
Сонцем скроплене Полісся
Зупинилось під вікном.

Я з людьми поділюся добром, Щоб надія не згасла в людині, Щоб вона проростала зерном, Як одвіку було в Україні!	Двічі

І лишилось у зіницях,
Наче пам'ять у мені,
Наче білківська криниця
З небом зоряним на дні,
Край мій славою розніся,
Лине зоряним шляхом.
Сонцем скроплене Полісся
Зупинилось під вікном.

Голос юних сердець

МИ – ДІТИ ЗЕМЛІ СВОЄЇ

Значне місце у творчості заслуженого діяча мистецтв України Володимира Павловича Матвієнка займає дитяча і юнацька пісня. Твори поета-пісняра щодня лунають на хвилях українського радіо (Перший національний канал, «Промінь», «Культура», Всесвітня служба), по телебаченню, звучать зі сцени як найбільших концертних залів країни (Палац мистецтв «Україна», Міжнародний центр культури і мистецтв, Київський палац спорту тощо), так і сільських клубів та шкіл, на молодіжних вечірках і численних фестивальних заходах. Володимир Павлович з плином років не втратив, так би мовити, почуття дитячого сприйняття світу, пов'язаного зі щоденним відкриттям нового у сьогоденні, безпосередністю у проявах радості та щирого захоплення красою рідного краю, любові до матусі-неньки, до України, рідної школи, друзів. На підтвердження своєї думки наведу невеликий уривок одного з віршів Володимира Павловича:

Ми – діти історії,
Як і діти Землі своєї.
Тож обов'язок мій –
до витоків повертатись.

Вважаю, що саме ця грань творчого характеру Володимира Матвієнка дала змогу щасливо розкритись багатьом юним талантам на таких престижних всеукраїнських фестивалях, як «Пісенний вернісаж», «Дитячий пісенний вернісаж», «Ялтинське літо» (м. Ялта), «Українська родина» (Київська обл.) та ін.

Широко відомі успіхи юної зірки української естради Марти Спіженко. Справжніми хітами у її виконанні стали пісні на слова В. Матвієнка «Колискова» (музика В. Волощука), «Лелеча пісня» (музика В. Іванцова), «Кіт рудий» (музика Ю. Решетаря), «Срібна тополина» (музика І. Лебедєвої), а також наша з Володимиром Павловичем пісня «Вона цигаркою не смалить».

Дуже популярною серед радіослухачів є пісня «Катерина» у виконанні вінничанина Олександра Онофрійчука. Одразу після появи цього шлягеру в ефірі ім'я молодого співака стало знаним в Україні. Це засвідчив, зокрема, Всеукраїнський конкурс знавців сучасної естради на хвилях популярної радіопрограми «І знову зустріч» на Першому національному. При виконанні конкурсного завдання, за умовами якого необхідно називати твір і виконавця пропонованого пісенного фрагменту, учасники конкурсу безпомилково назвали О. Онофрійчука.

З піснями «Оберіг пам'яті», «Голос дивокраю» та «Мадрид» на слова В. Матвієнка Ольга Ларіна із Запоріжжя стала володаркою Гран-прі кількох престижних мистецьких форумів. Неодноразово отримувала Гран-прі на всеукраїнських і міжнародних фестивалях мистецтв Андрея Мешкова із Ужгорода з піснями «Ромашка-райдуга» і «Кіт рудий». Серед інших володарів Гран-прі всеукраїнських конкурсів — Юлія Козубаш з м. Городенки на Прикарпатті (за виконання пісень «Український коровай», «До України, як до храму»), Павло Дасюк із Хмельницького («Планета моїх надій» та «Пелюстка неба»), а серед лауреатів першої премії — Наталя Кокарь із Запоріжжя («Артек»), Маргарита Захаренкова з м. Києва («Небесний рушник», «Київське небо»), Неоніла Чукічова з м. Суми («Осіння райдуга»), Катерина Ло («Олівець-художник»).
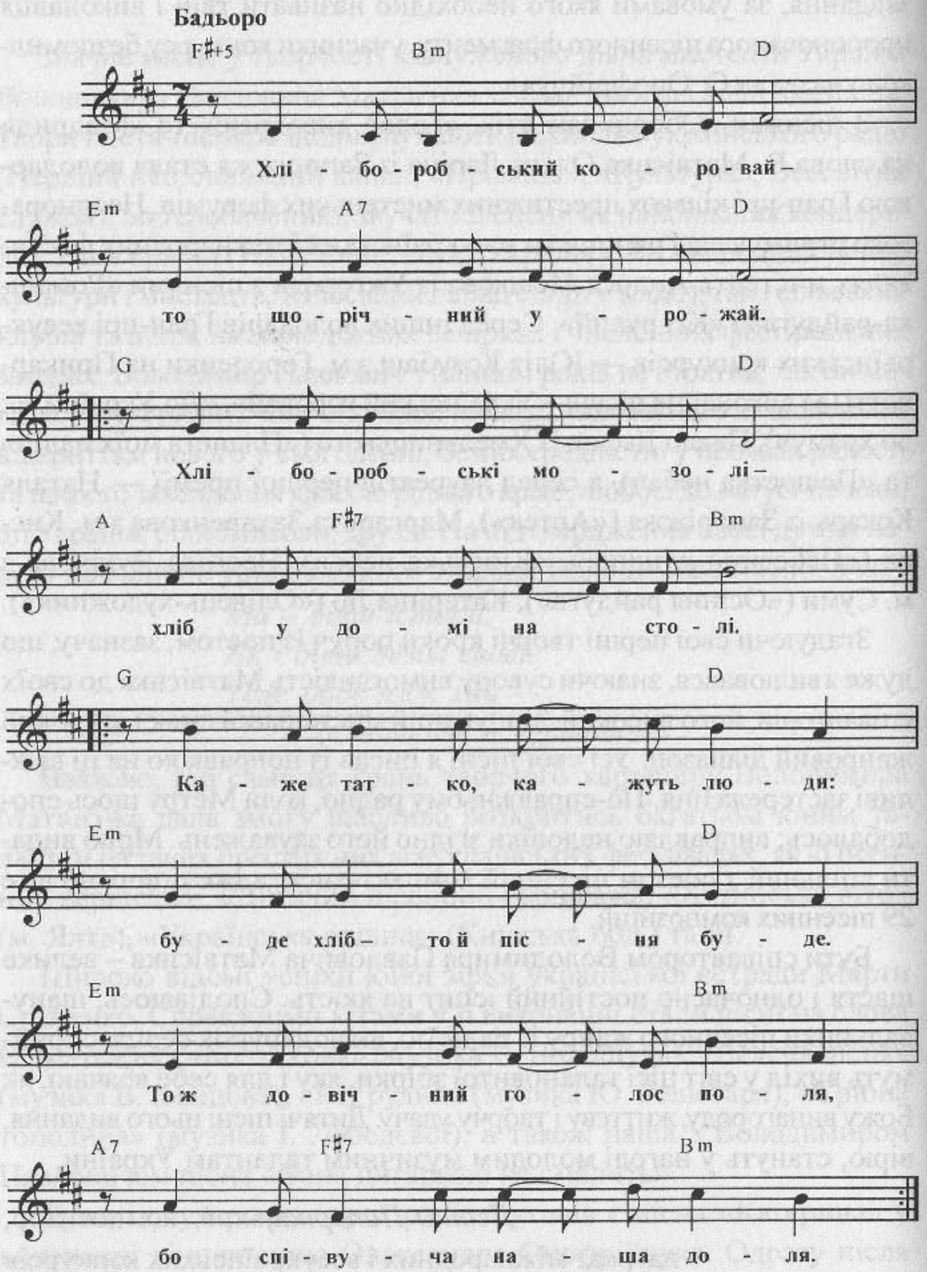
Згадуючи свої перші творчі кроки поруч із поетом, зазначу, що дуже хвилювався, знаючи сувору вимогливість Матвієнка до своїх співавторів, його високий, вишуканий мистецький смак і широкий жанровий діапазон. Усі свої пісні я писав із поправкою на ці важливі застереження. По-справжньому радію, коли Метру щось сподобалось; виправляю недоліки згідно його зауважень. Мрію видати спільний з поетом пісенний компакт-диск, адже створено вже 29 пісенних композицій.

Бути співавтором Володимира Павловича Матвієнка – велике щастя і одночасно постійний іспит на якість. Сподіваюсь, шанувальники пісенного жанру із радістю, як подарунок серця, сприймуть вихід у світ цієї талановитої збірки, яку і для себе вбачаю, як Божу винагороду, життєву і творчу удачу. Дитячі пісні цього видання, вірю, стануть у нагоді молодим музичним талантам України.

Леонід Попернацький, композитор,
лауреат міжнародних і всеукраїнських конкурсів

УКРАЇНСЬКИЙ КОРОВАЙ

Музика Леоніда Попернацького

Хліборобський коровай –
То щорічний урожай.
Хліборобські мозолі –
Хліб у домі на столі. | Двічі

Приспів:
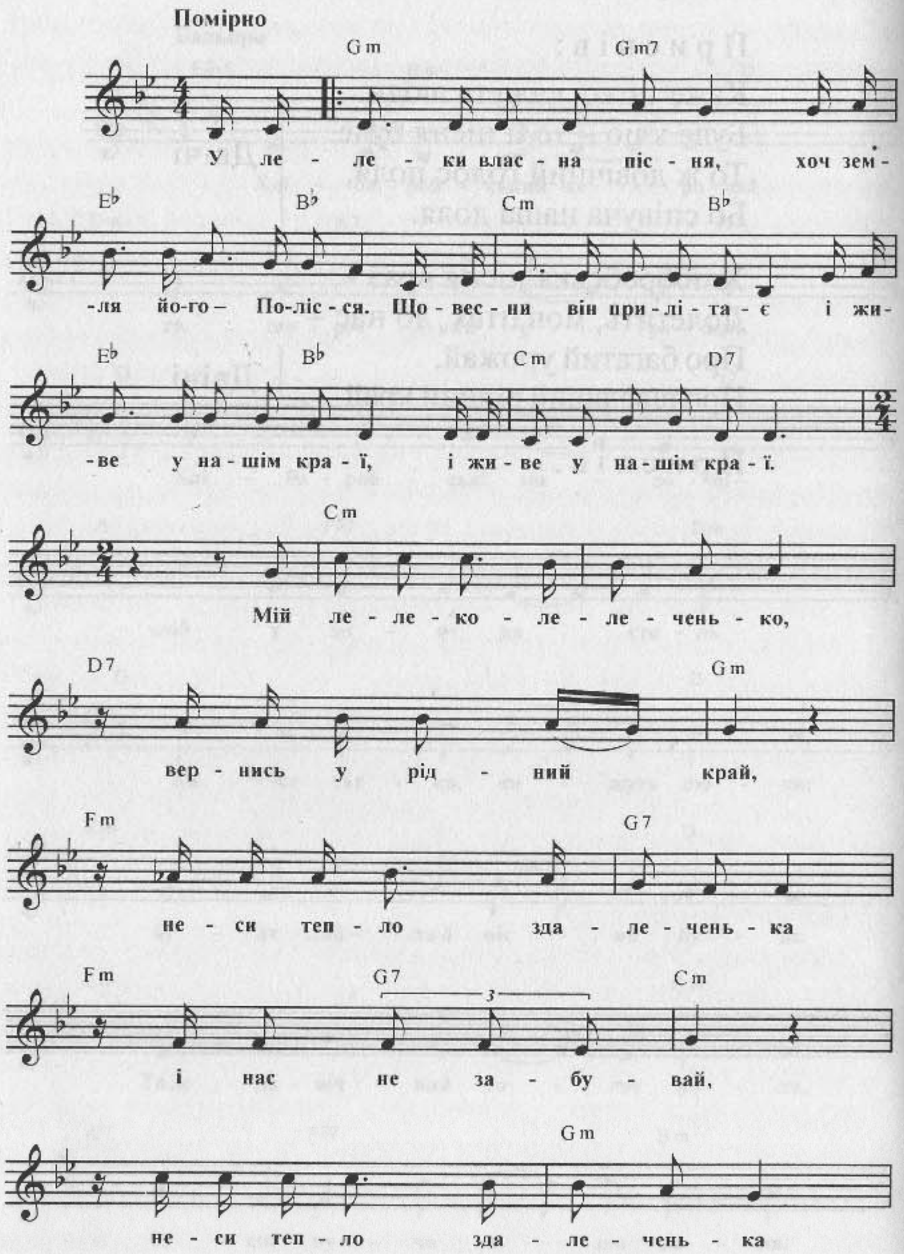
Каже татко, кажуть люди:
Буде хліб – то й пісня буде.
То ж довічний голос поля,
Бо співуча наша доля. | Двічі
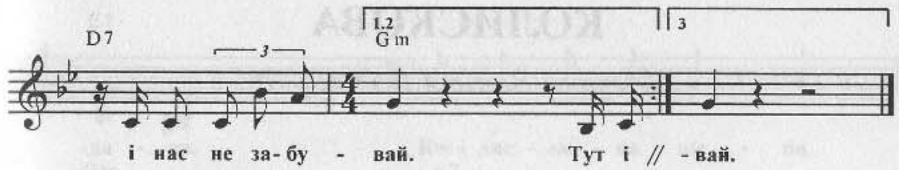
Хліборобська пісня враз
Долетить, мов птах, до нас –
Про багатий урожай,
Про щасливий рідний край. | Двічі

Приспів.

ЛЕЛЕЧА ПІСНЯ

Музика Валерія Іванцова

У лелеки власна пісня,
Хоч земля його – Полісся.
Щовесни він прилітає
І живе у нашім краї. (2)

Приспів:
Мій лелеко-лелеченько,
Вернись у рідний край,
Неси тепло здалеченька | Двічі
І нас не забувай.

Тут і небо, і дорога,
І ріка тече розлога.
Тут знаходить кожна птиця
Щось поїсти і напиться. (2)

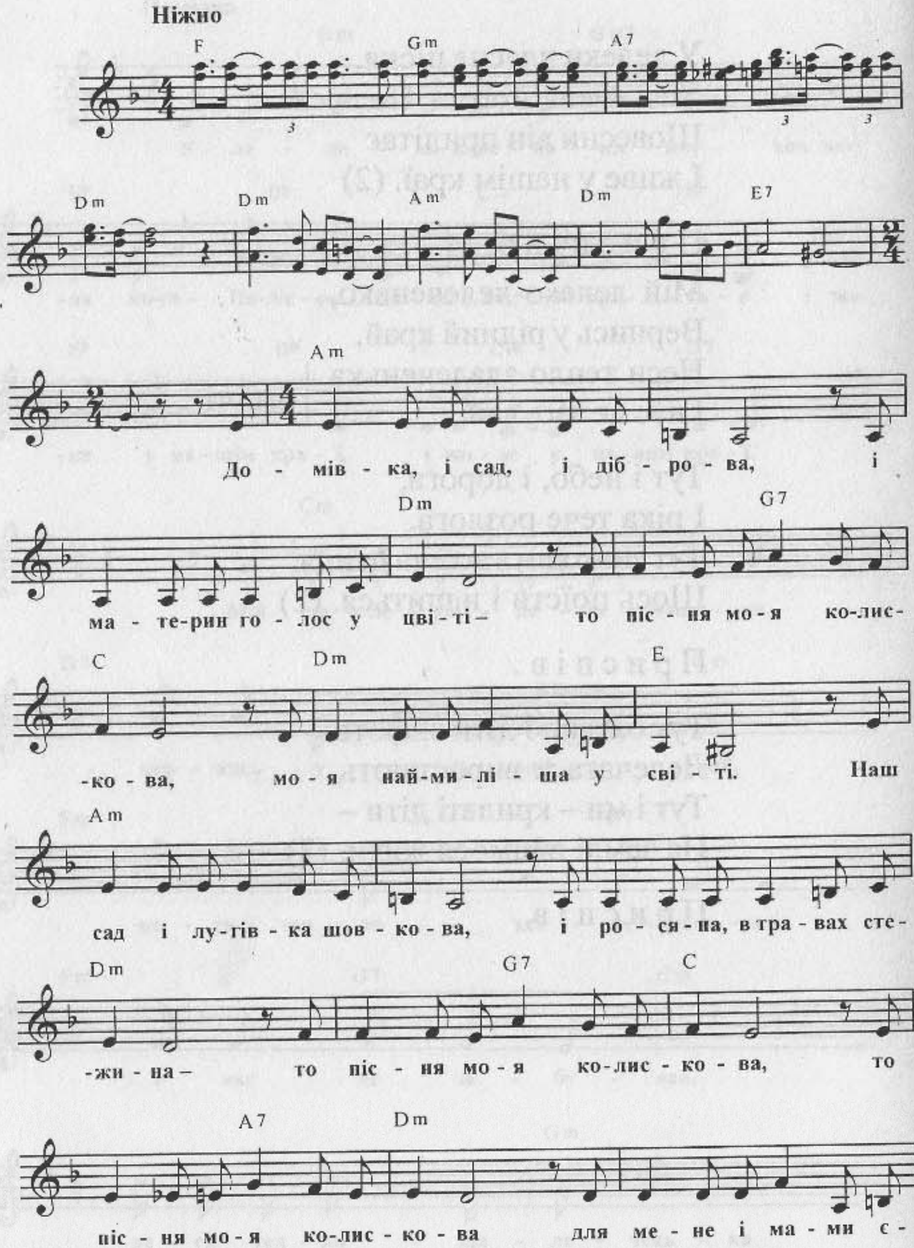
Приспів.
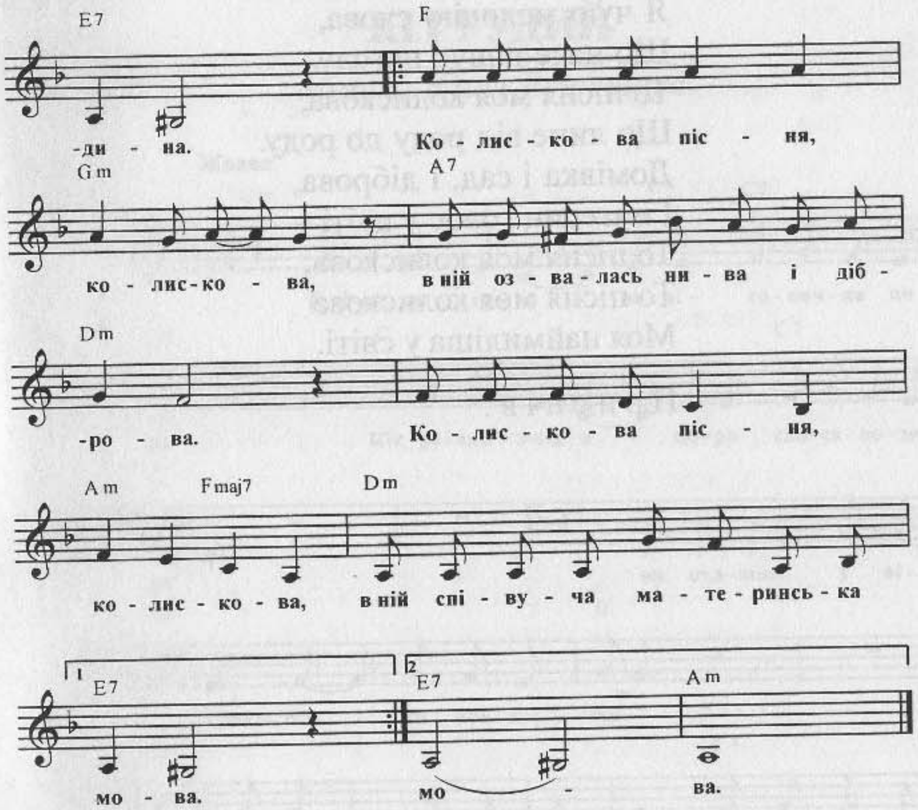
Тут батьки і діти знають:
Лелечата ж виростають.
Тут і ми – крилаті діти –
На землі вчимося жити. (2)

Приспів.

КОЛИСКОВА

Музика Василя Волощука

Домівка і сад, і діброва,
І материн голос у цвіті –
То пісня моя колискова,
Моя наймиліша у світі.
Наш сад і лугівка шовкова,
І росяна в травах стежина –
То пісня моя колискова,
То пісня моя колискова
Для мене і мами єдина.
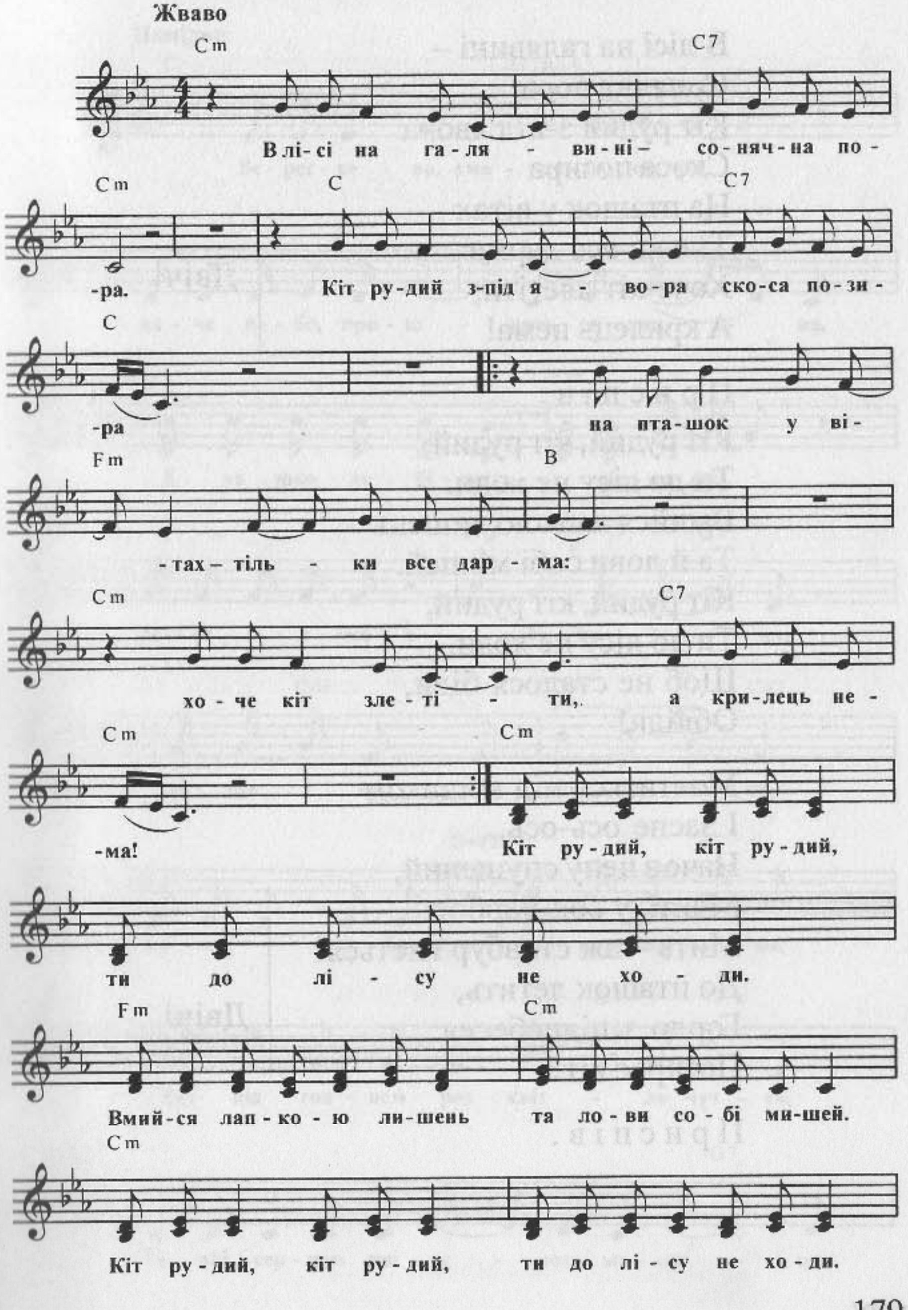
Приспів:
Колискова пісня, колискова
В ній озвалась нива і діброва.
Колискова пісня, колискова –
В ній співуча материна мова.
Двічі
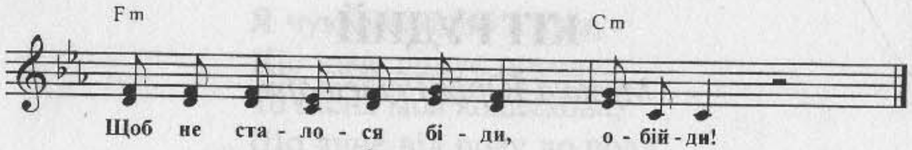
Я чую мелодію слова,
Що наче віщує погоду.
То пісня моя колискова,
Що лине від роду до роду.
Домівка і сад, і діброва,
І материн голос у цвіті –
То пісня моя колискова,
То пісня моя колискова
Моя наймиліша у світі.

П р и с п і в .

КІТ РУДИЙ

Музика Юрія Решетаря

В лісі на галявині –
Сонячна пора.
Кіт рудий з-під явора
Скоса позира
На пташок у вітах –
Тільки все дарма:
Хоче кіт злетіти,
А крилець нема! } Двічі
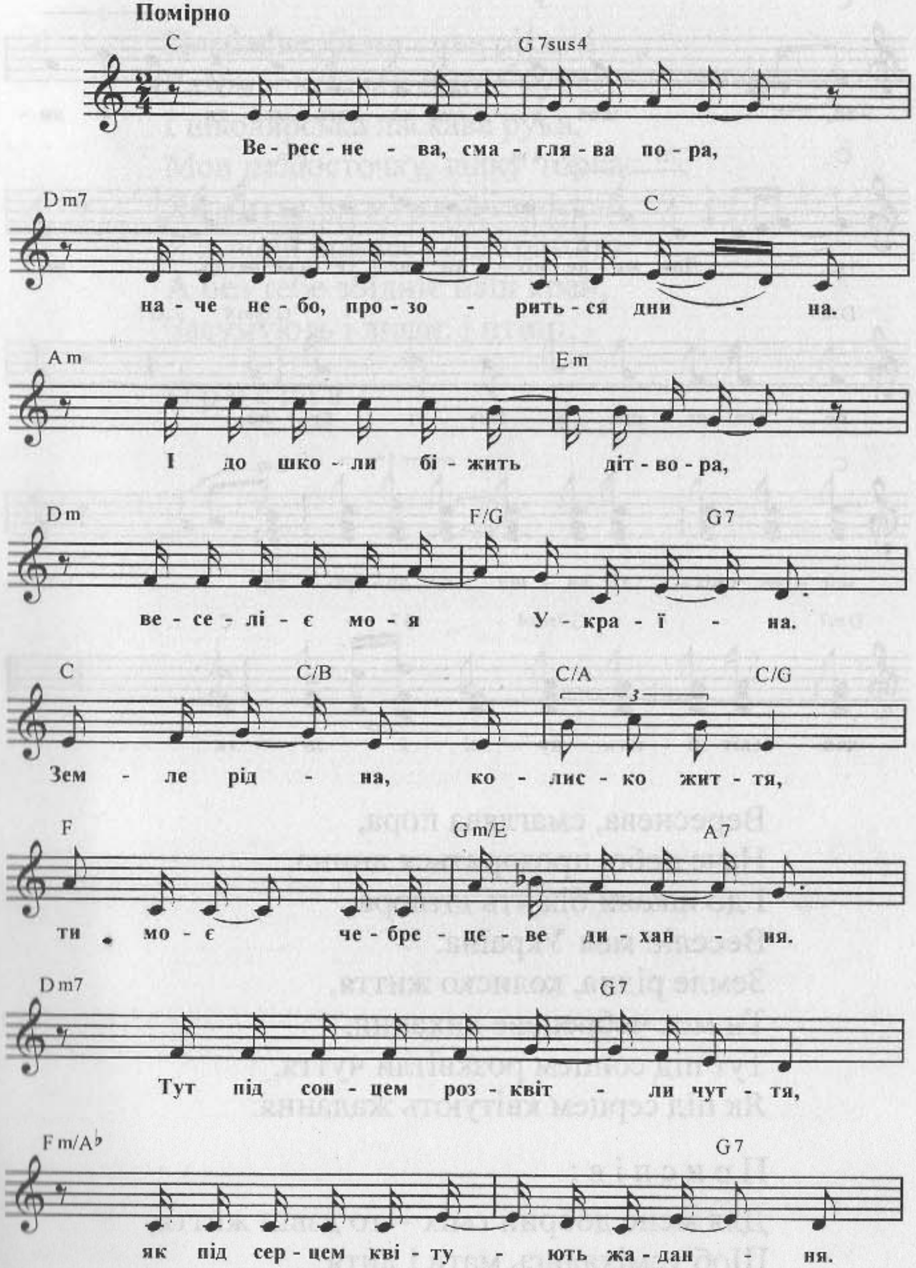
П р и с п і в :
Кіт рудий, кіт рудий,
Ти до лісу не ходи.
Вмийся лапкою лишень
Та й лови собі мишей.
Кіт рудий, кіт рудий,
Ти до лісу не ходи.
Щоб не сталося біди,
Обійди!
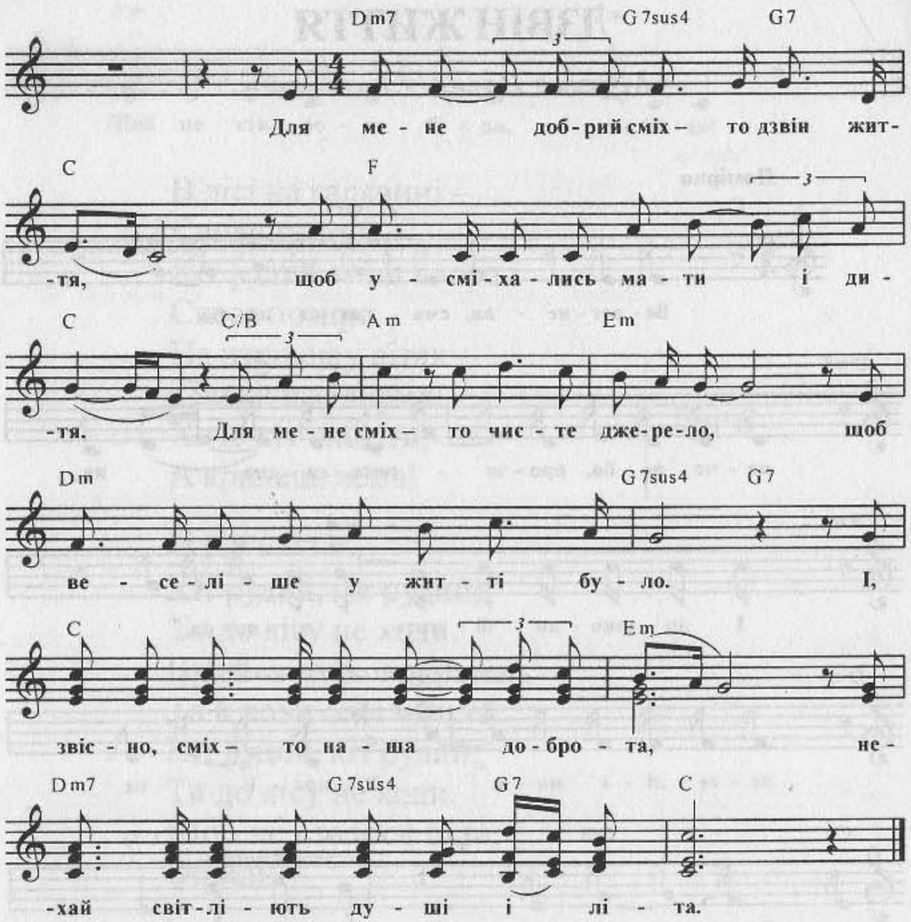
Моститься під кущиком
І засне ось-ось...
Наче з цепу спущений,
Мчить у сон Барбос.
Мить – аж стовбур гнеться!
До пташок летить,
Гордо з піднебесся
Позирає кіт! } Двічі

П р и с п і в .

ДЗВІН ЖИТТЯ

Музика Валерія Іванцова

Вереснева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора,
Веселіє моя Україна.
Земле рідна, колиско життя,
Ти моє чебрецеве дихання.
Тут під сонцем розквітли чуття,
Як під серцем квітують жадання.

Приспів:

Для мене добрий сміх – то дзвін життя,
Щоб усміхались мати і дитя.

Для мене сміх – то чисте джерело,
Щоб веселіше у житті було.
І, звісно, сміх – то наша доброта,
Нехай світліють душі і літа.
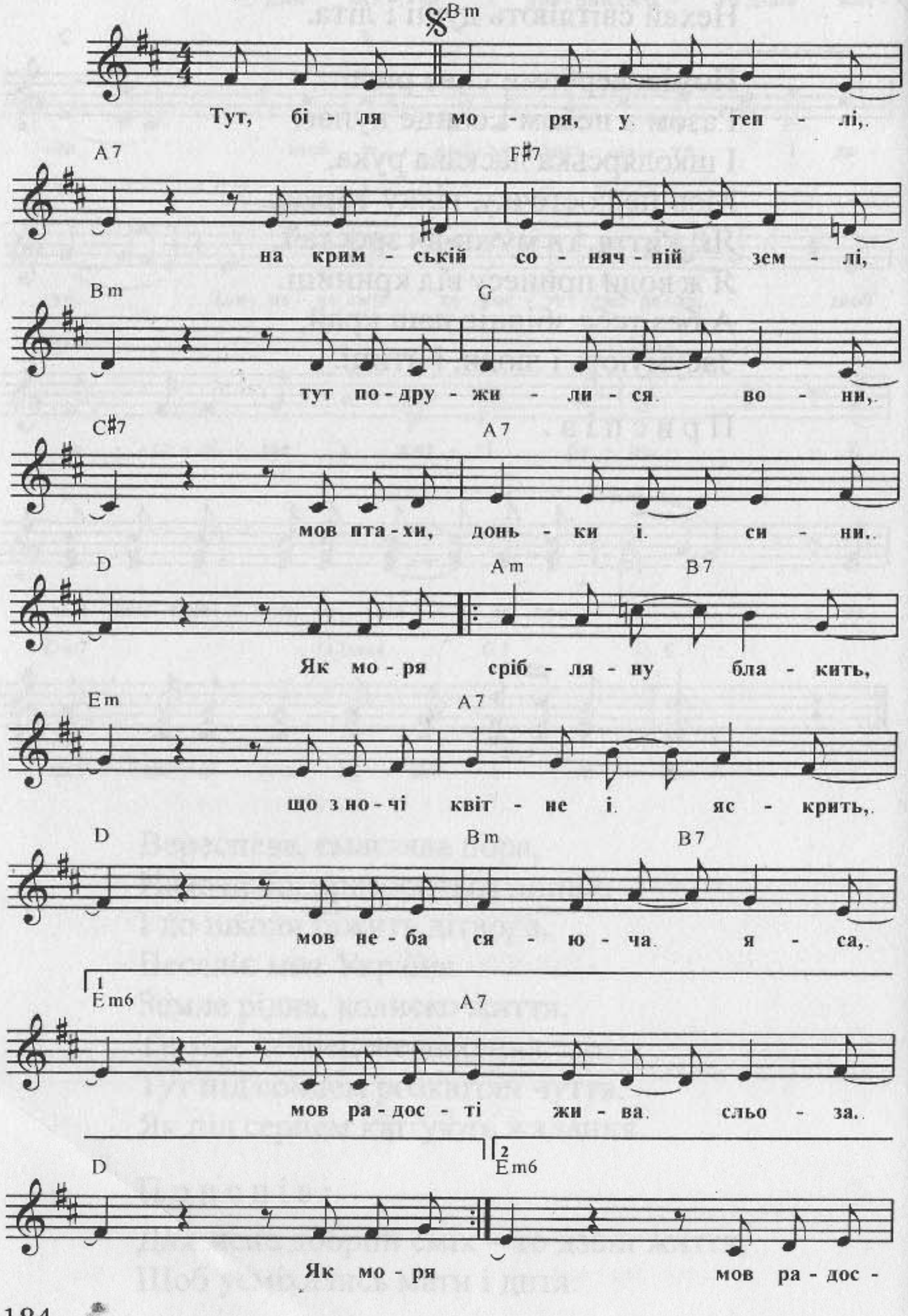
Поміж вербами сива ріка
Разом з небом і сонце купає.
І школярська ласкава рука,
Мов пелюсточку, гілку торкає.
Як життя, ти мужній і зростай,
Я ж води принесу від криниці.
А без тебе збідніє наш край,
Засумують і люди, і птиці.
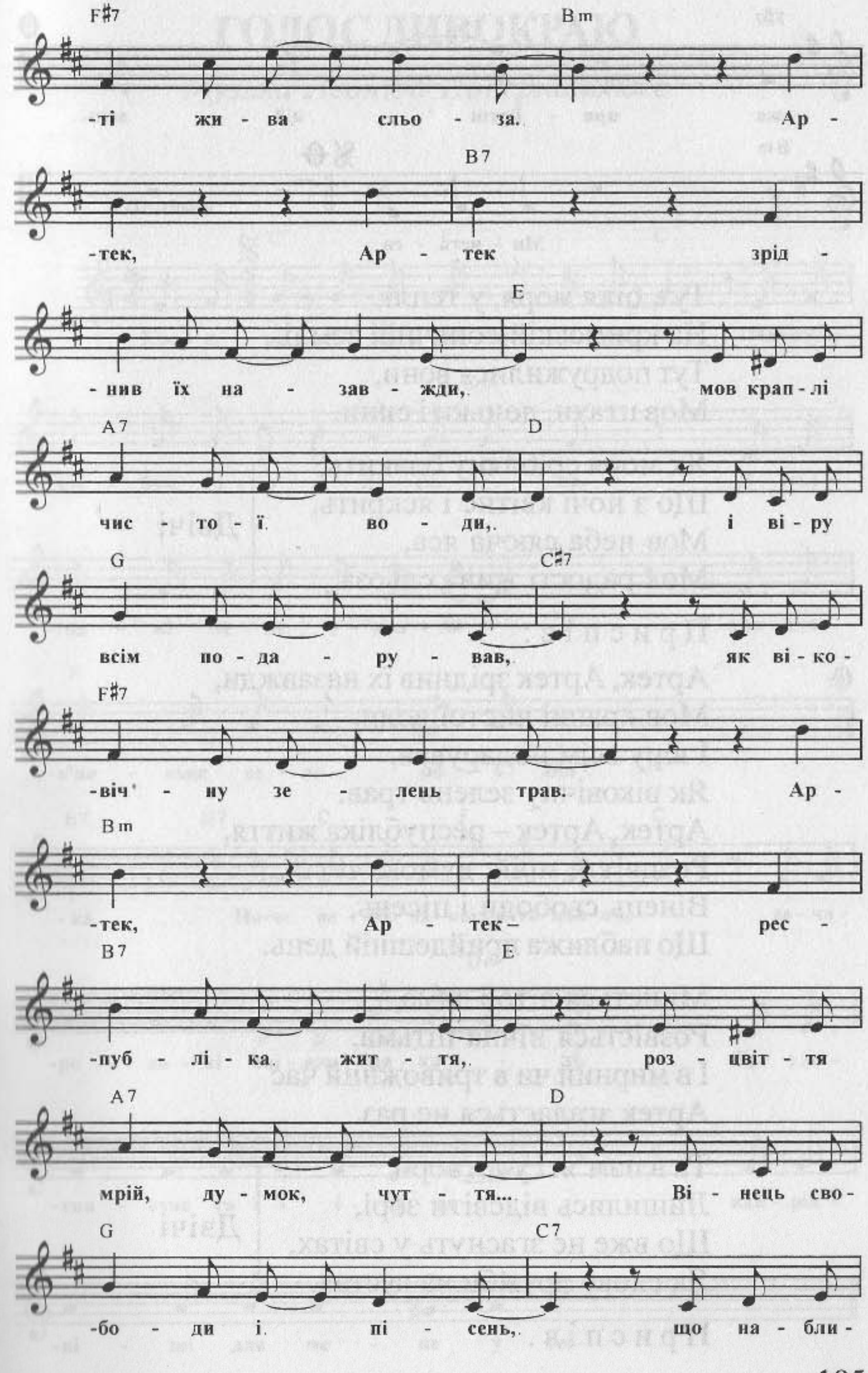
Приспів.
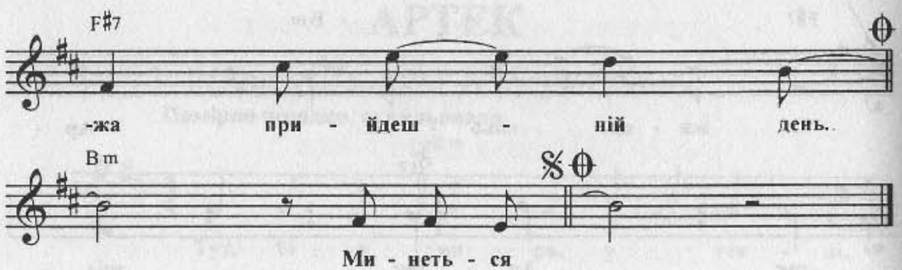
АРТЕК

Музика Леоніда Попернацького

Помірно швидко, схвильовано

Тут, біля моря, у теплі,
На кримській сонячній землі,
Тут подружилися вони,
Мов птахи, доньки і сини.

Як моря срібляну блакить,
Що з ночі квітне і яскрить,
Мов неба сяюча яса,
Мов радості жива сльоза. | Двічі

П р и с п і в :
Артек, Артек зріднив їх назавжди,
Мов краплі чистої води,
І віру всім подарував,
Як віковічну зелень трав.
Артек, Артек – республіка життя,
Розцвіття мрій, думок, чуття...
Вінець свободи і пісень,
Що наближа прийдешній день.
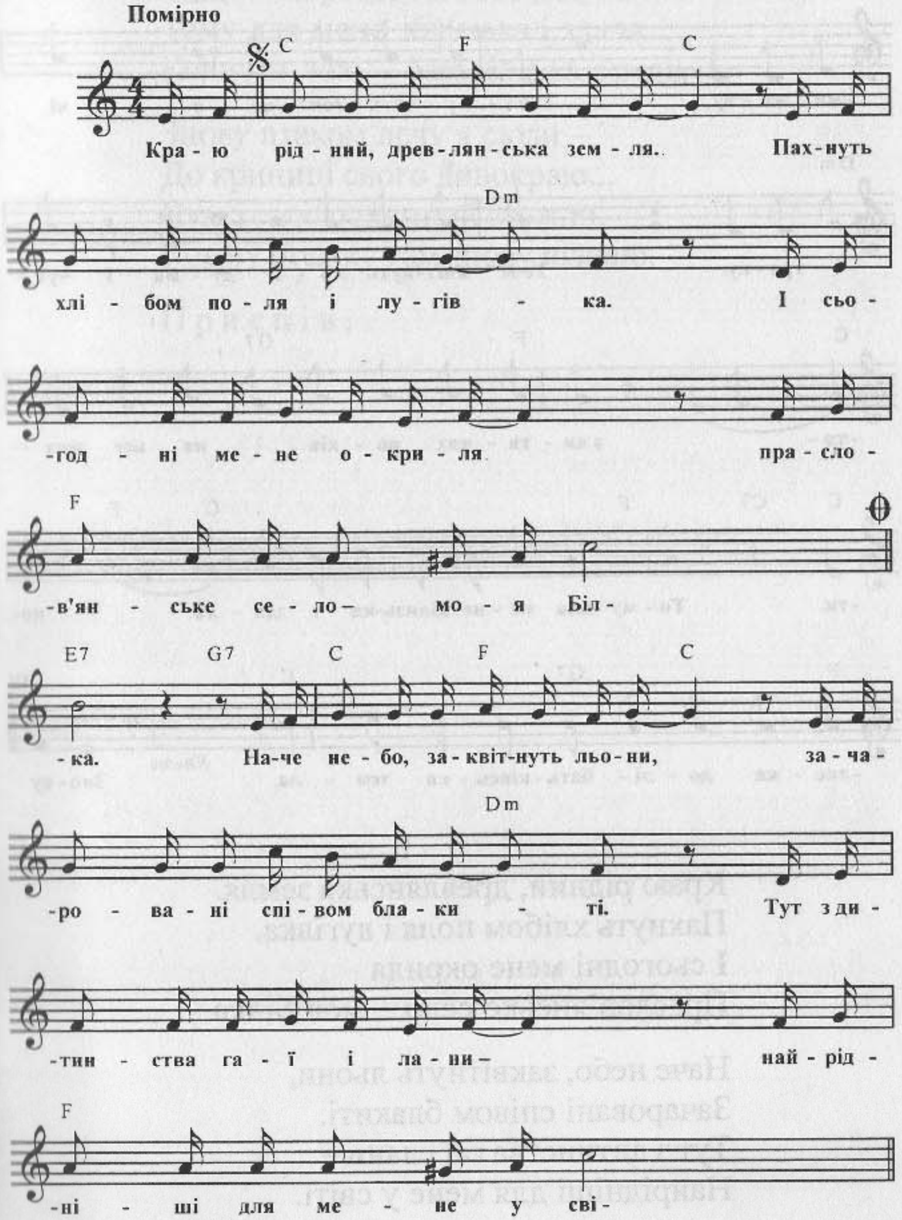
Минеться літо і зима,
Розвіється нічна пітьма,
І в мирний чи в тривожний час
Артек згадається не раз.
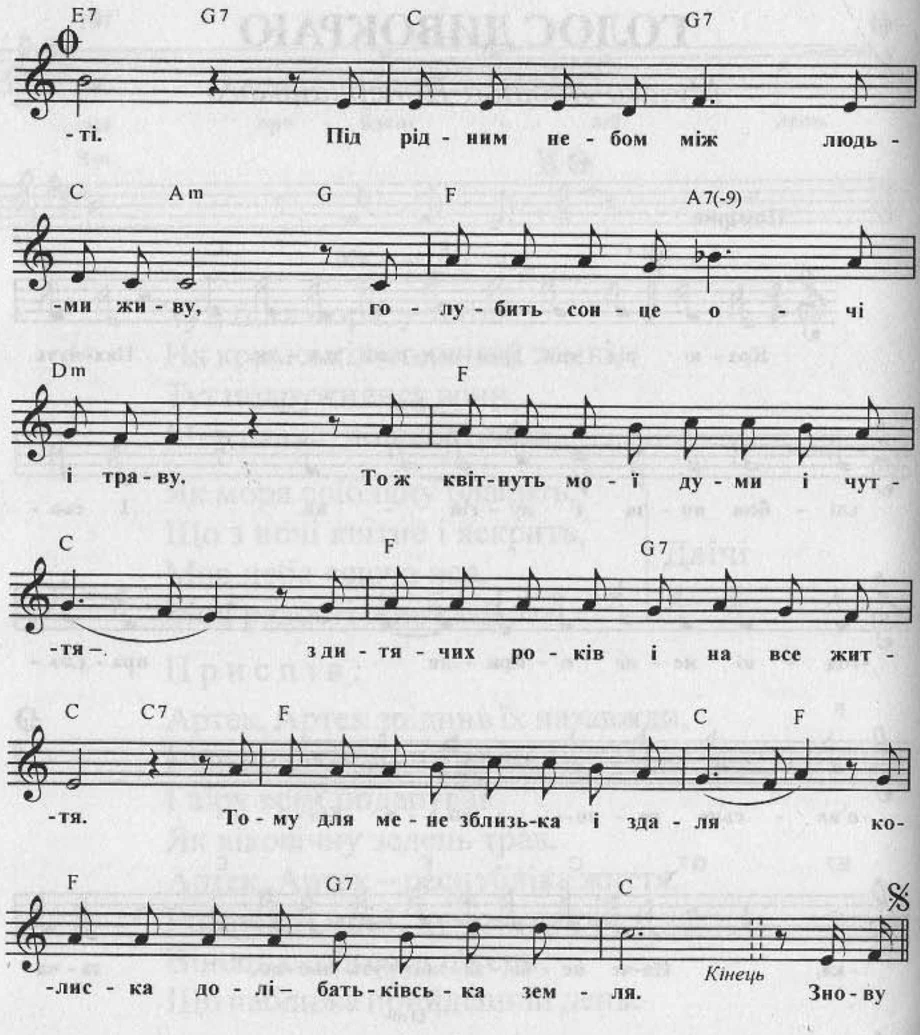
Та в пам'яті у дітвори
Лишились відсвіти зорі,
Що вже не згаснуть у світах,
Як слово дружби на вустах. | Двічі

П р и с п і в .

ГОЛОС ДИВОКРАЮ

Музика Леоніда Попернацького

Краю рідний, древлянська земля.
Пахнуть хлібом поля і лугівка.
І сьогодні мене окриля
Праслов'янське село – моя Білка.

Наче небо, заквітнуть льони,
Зачаровані співом блакиті.
Тут з дитинства гаї і лани –
Найрідніші для мене у світі.
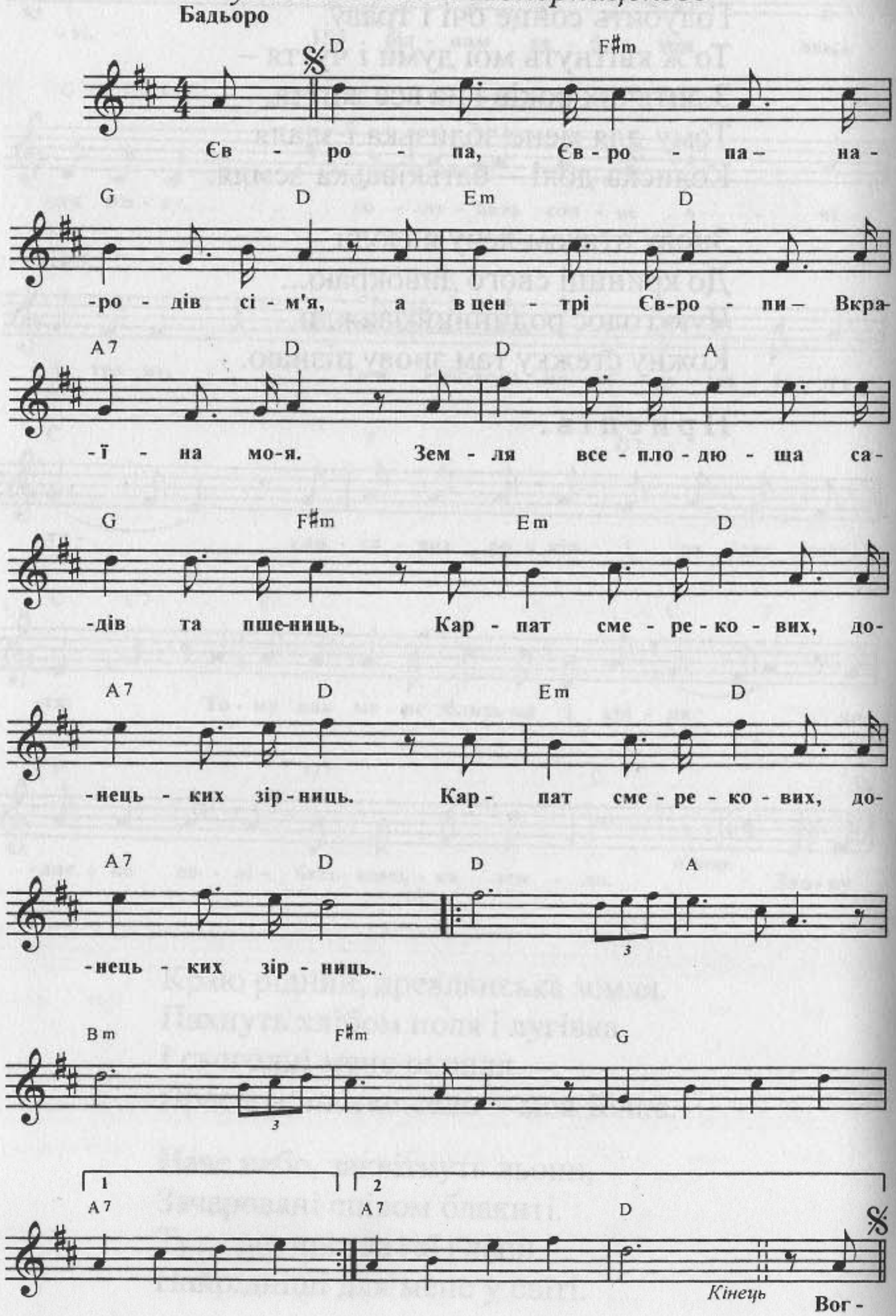
Приспів:
Під рідним небом між людьми живу,
Голубить сонце очі і траву.
То ж квітнуть мої думи і чуття –
З дитячих років і на все життя.
Тому для мене зблизька і здаля
Колиска долі – батьківська земля.

Знову птахом лечу я сюди –
До криниці свого дивокраю...
Чую голос родинний завжди,
Кожну стежку там знову пізнаю.

Приспів.

ЗЕМЛЯ МОЇХ БАТЬКІВ І ДОЛІ

Музика Леоніда Попернацького

Європа, Європа –
Народів сім'я,
А в центрі Європи –
Вкраїна моя.
Земля всеплодюща
Садів та пшениць,
Карпат смерекових,
Донецьких зірниць. | Двічі
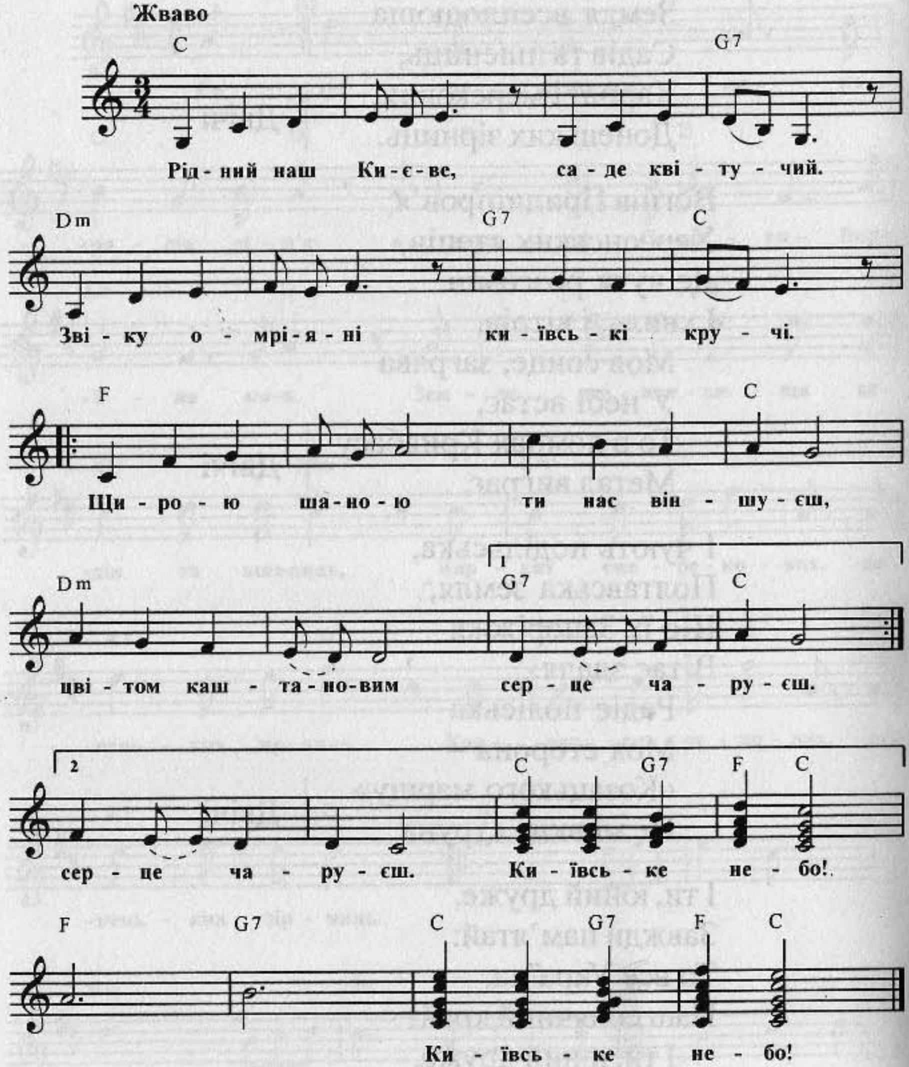
Вогнів Придніпров'я,
Херсонських степів,
Де чути розгомін
І хвиль, і вітрів.
Мов сонце, заграва
У небі встає,
То в домнах Кривбасу
Метал виграє. | Двічі

І чують подільська,
Полтавська земля,
Що їх Запоріжжя
Вітає здаля.
Радіє поліська
Моя сторона –
«Козацького маршу»
Не мовкне струна. | Двічі

І ти, юний друже,
Завжди пам'ятай:
То все Україна,
Наш сонячний край!
І ти, юний друже,
Завжди пам'ятай:
То все Україна,
Наш сонячний край! | Тричі

КИЇВСЬКЕ НЕБО

Музика Леоніда Попернацького

Рідний наш Києве,
Саде квітучий.
Звіку омріяні
Київські кручі.

Щирою шаною
Ти нас віншуєш,
Цвітом каштановим
Серце чаруєш. — Двічі

Київське небо. (2)

Києве-ратнику,
З повною честю
Сяєш Хрещатиком,
Вабиш Печерськом.

В кожній обнові
Славен трудами.
Вічній любові
Освітлюєш брамами. — Двічі

Київське небо. (2)
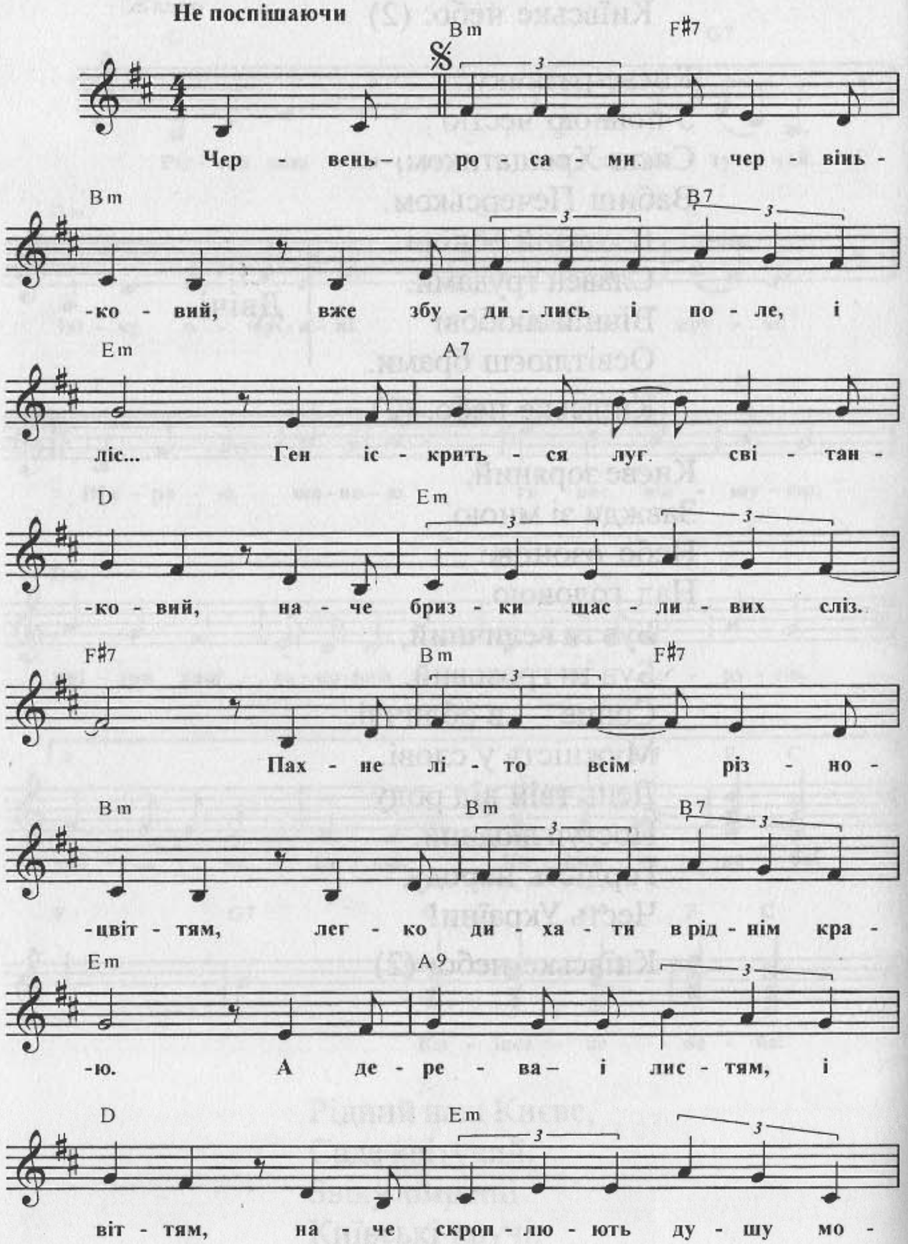
Києве зоряний,
Завжди зі мною...
Небо озонове
Над головою.
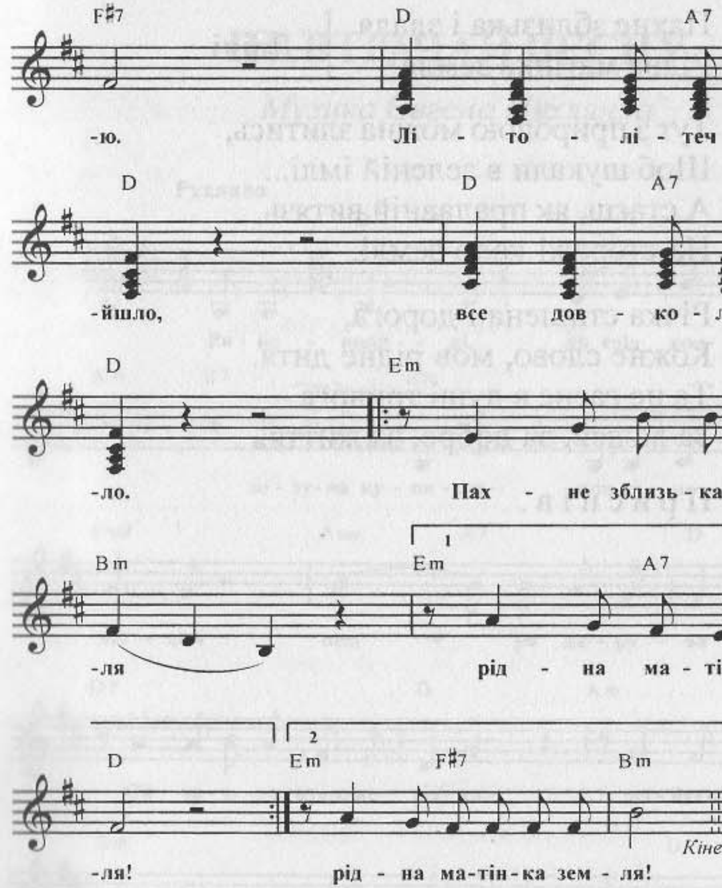
Був ти величний,
Був ти грозовий.
Сонце — в обличчі.
Мужність у слові.
День твій від роду —
Поступ людини.
Гордість народу,
Честь України!

Київське небо. (2)

ЛІТО-ЛІТЕЧКО

Музика Леоніда Попернацького

Червень – росами червіньковий,
Вже збудились і поле, і ліс...
Ген іскриться луг світанковий,
Наче бризки щасливих сліз.

Пахне літо всім різноцвіттям,
Легко дихати в ріднім краю.
А дерева – і листям, і віттям,
Наче скроплюють душу мою.

Приспів:

Літо-літечко прийшло,
Все довкола зацвіло.

Пахне зблизька і здаля | Двічі
Рідна матінка земля! |

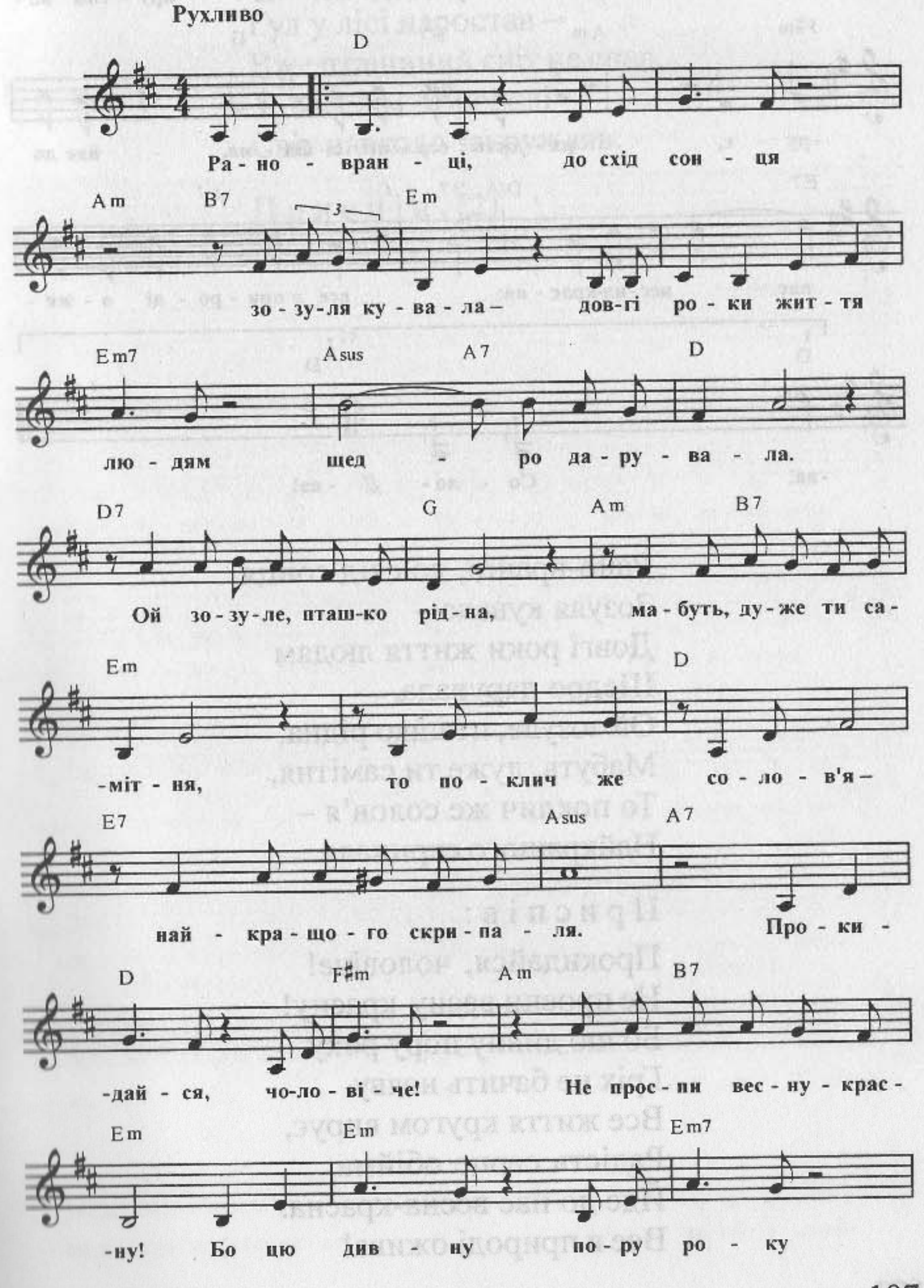
Тут з природою можна злитись,
Щоб шукали в зеленій імлі...
А стаєш, як прадавній витязь,
На сторожі коло землі.
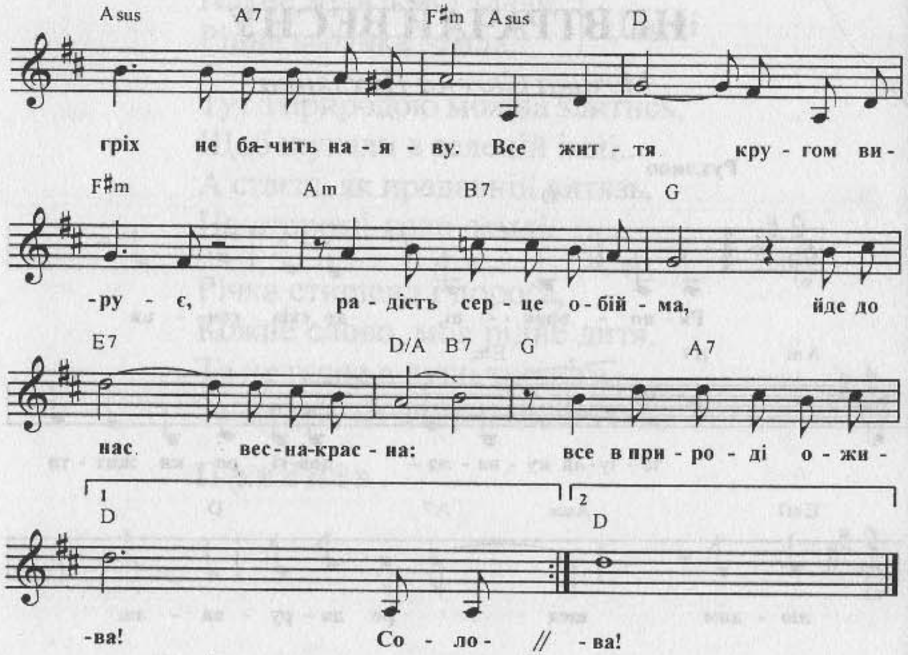
Річка стишена і дорога,
Кожне слово, мов рідне дитя.
Та не гасне в душі тривога –
За людей, за добро, за життя.

П р и с п і в.

НЕ ВТРАЧАЙ ВЕСНУ

Музика Євгена Пухлянка

Рано-вранці, до схід сонця
Зозуля кувала –
Довгі роки життя людям
Щедро дарувала.
Ой зозуле, пташко рідна,
Мабуть, дуже ти самітня,
То поклич же солов'я –
Найкращого скрипаля.
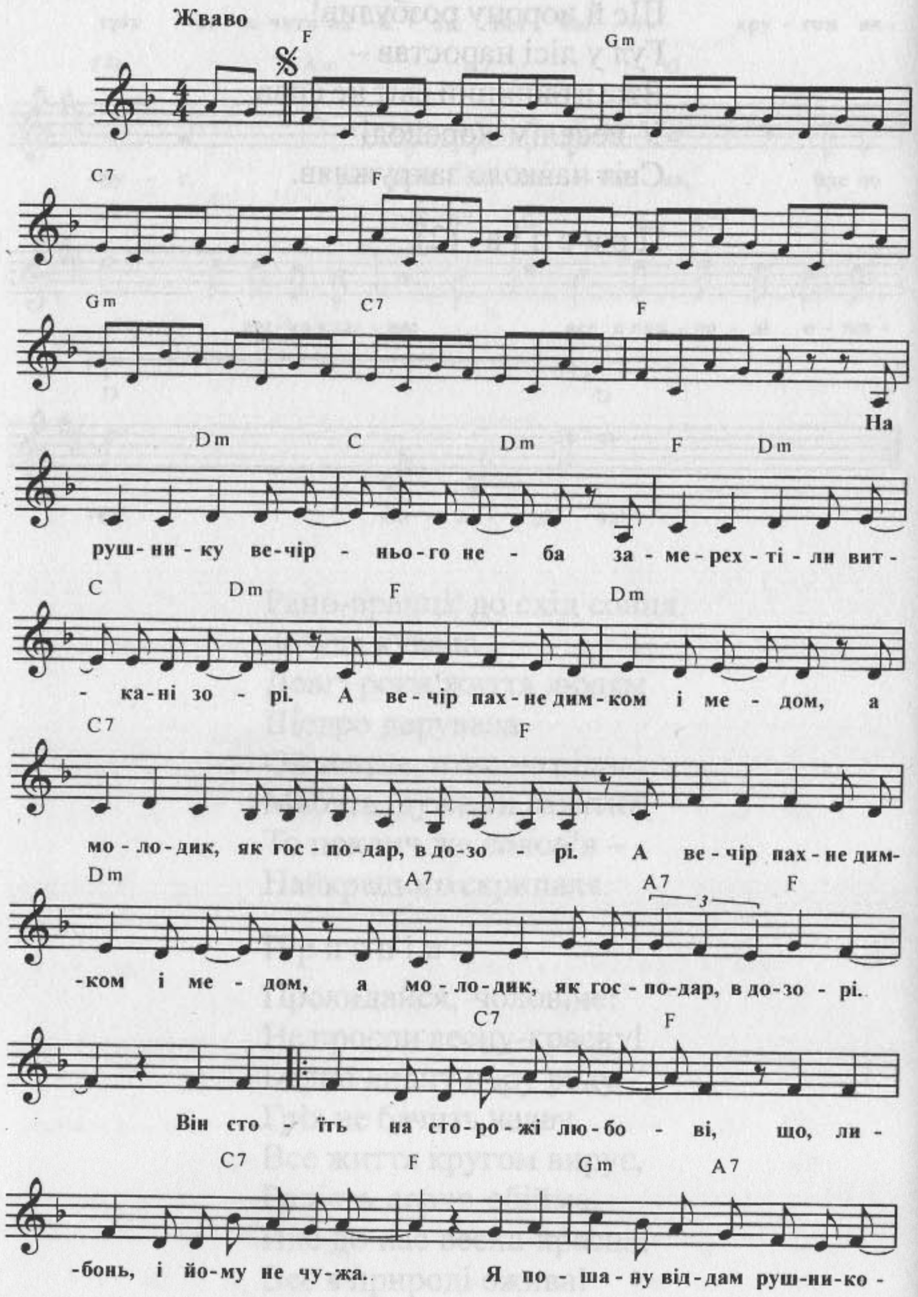
Приспів:
Прокидайся, чоловіче!
Не проспи весну-красну!
Бо цю дивну пору року
Гріх не бачить наяву.
Все життя кругом вирує,
Радість серце обійма,
Йде до нас весна-красна:
Все в природі ожива!
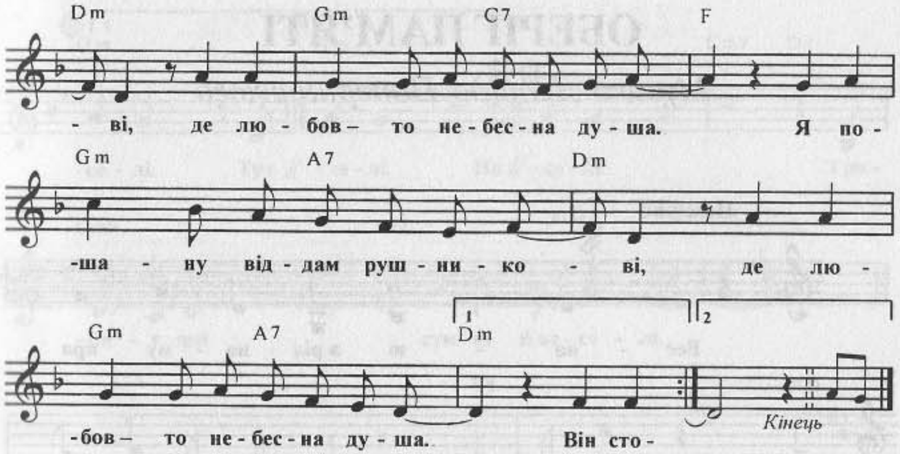
Соловейко враз затьохкав
Серед птиць на всі лади,
Горобців він розполохав,
Ще й ворону розбудив!
Гул у лісі наростав –
Вже пташиний світ не спав.
У веселім хороводі
Світ навколо закружляв.

Приспів. (2)

НЕБЕСНИЙ РУШНИК

Музика Леоніда Попернацького

На рушнику вечірнього неба
Замерехтіли виткані зорі.
А вечір пахне димком і медом,
А молодик, як господар, в дозорі. | Двічі

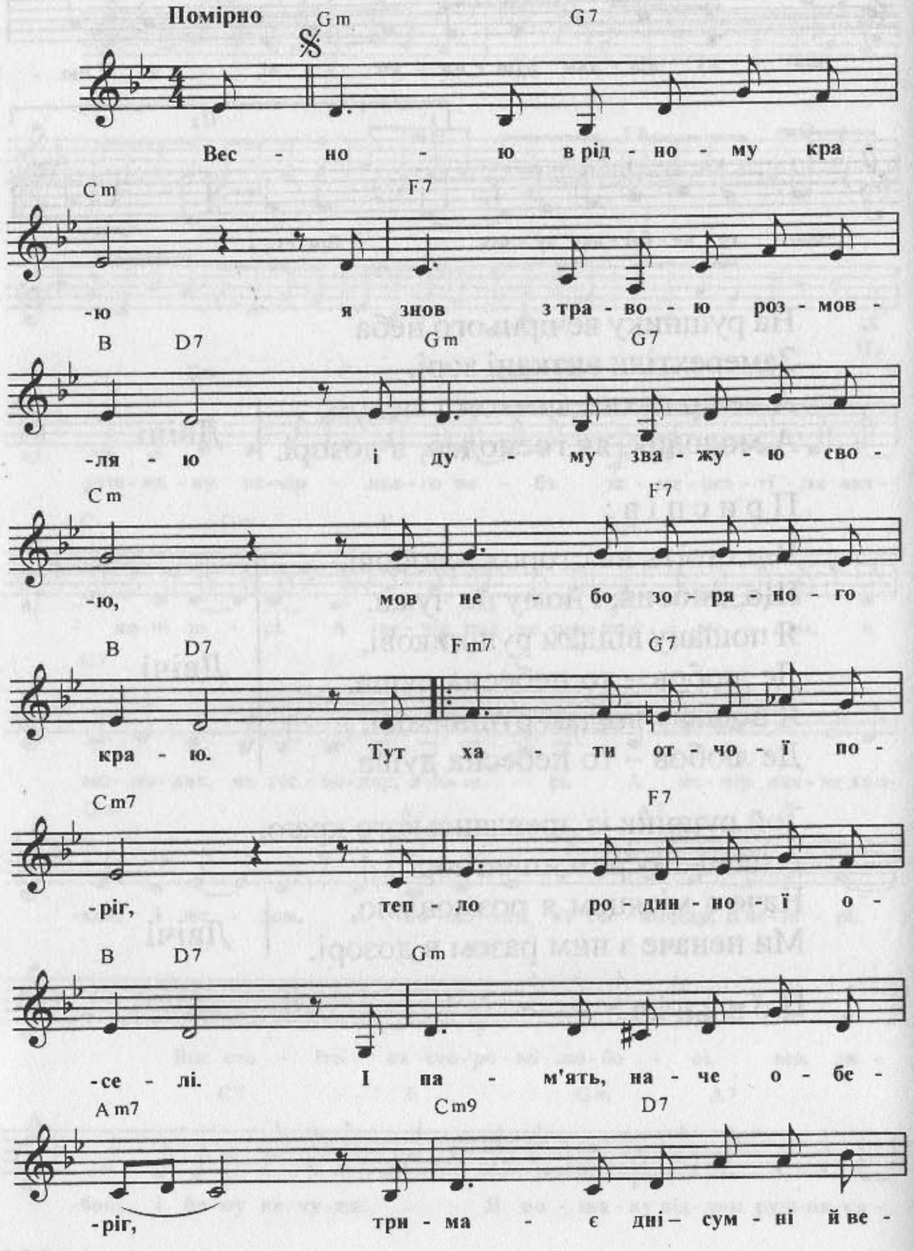
Приспів:
Він стоїть на сторожі любові,
Що, либонь, і йому не чужа.
Я пошану віддам рушникові,
Де любов – то небесна душа.
Я пошану віддам рушникові,
Де любов – то небесна душа. | Двічі
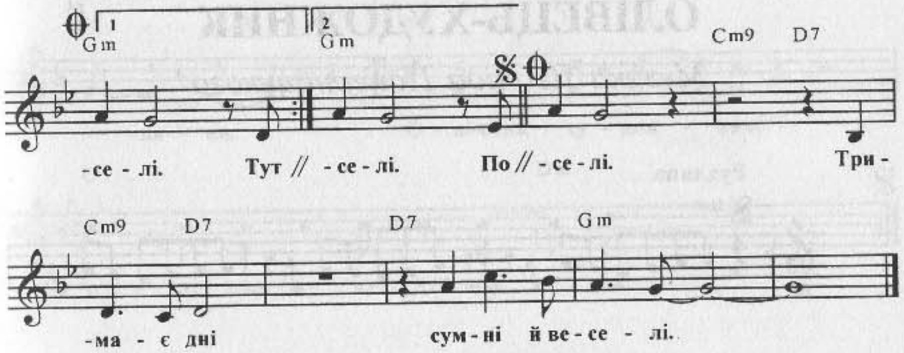
Той рушник із древлянського краю,
А на ньому розсипані зорі...
Наче з місяцем я розмовляю,
Ми неначе з ним разом в дозорі. | Двічі

Приспів.

ОБЕРІГ ПАМ'ЯТІ

Музика Леоніда Попернацького

Весною в рідному краю
Я знов з травою розмовляю
І думу зважую свою,
Мов небо зоряного краю.

П р и с п і в :
Тут хати отчої поріг,
Тепло родинної оселі.
І пам'ять, наче оберіг,
Тримає дні –
сумні й веселі.
Тримає дні –
сумні й веселі.
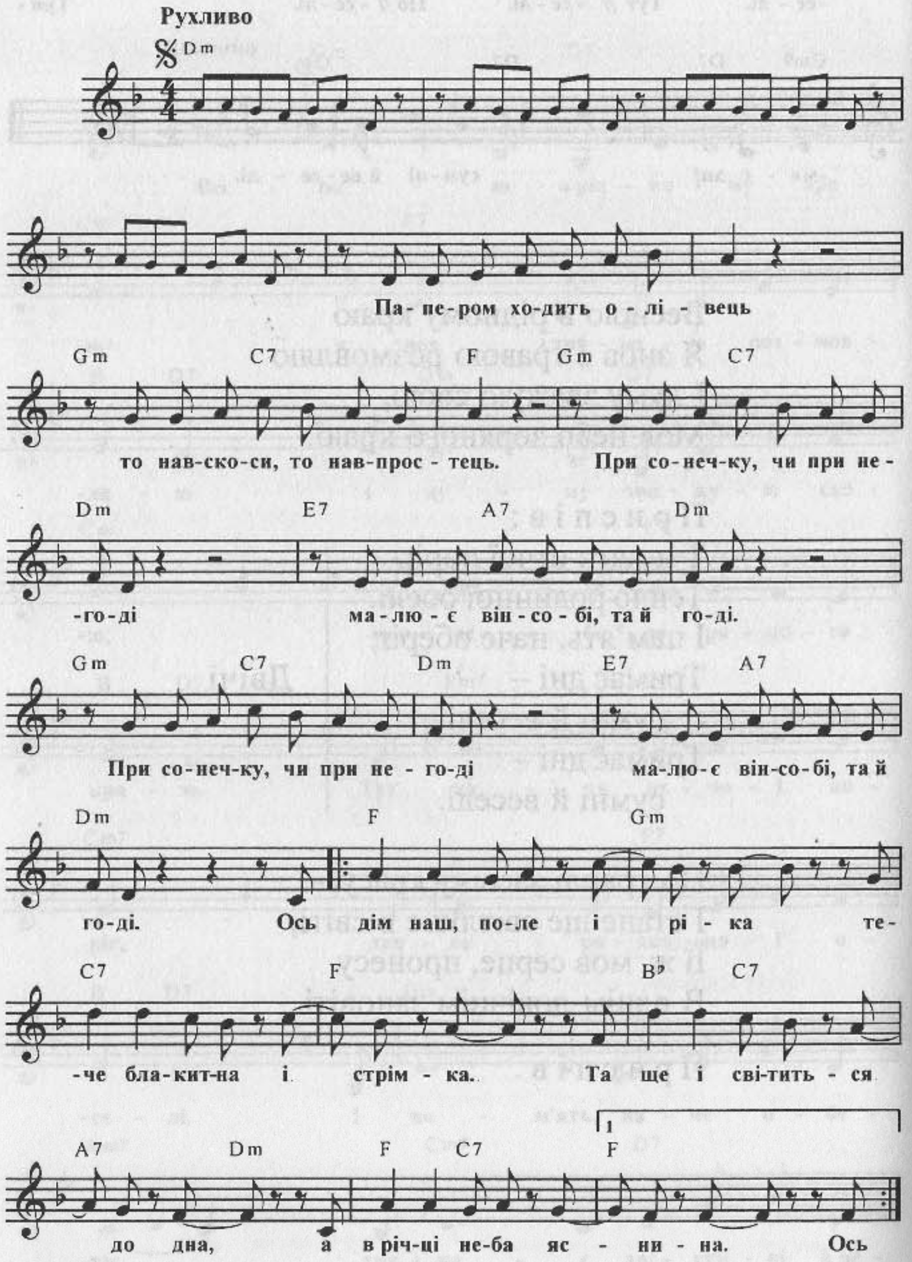
Двічі

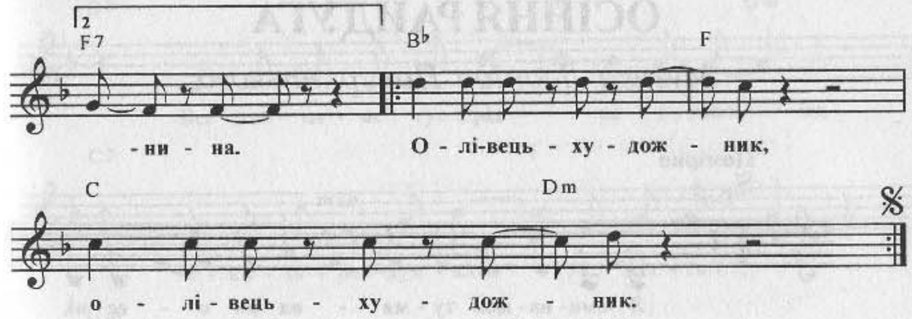
По краплі засвічу красу –
І стане ще світліше в світі,
Її ж, мов серце, пронесу
В однім довічнім заповіті.

П р и с п і в .

ОЛІВЕЦЬ-ХУДОЖНИК

Музика Леоніда Попернацького

Папером ходить олівець
То навскоси, то навпростець.
При сонечку, чи при негоді
Малює він собі, та й годі. | Двічі

Приспів:
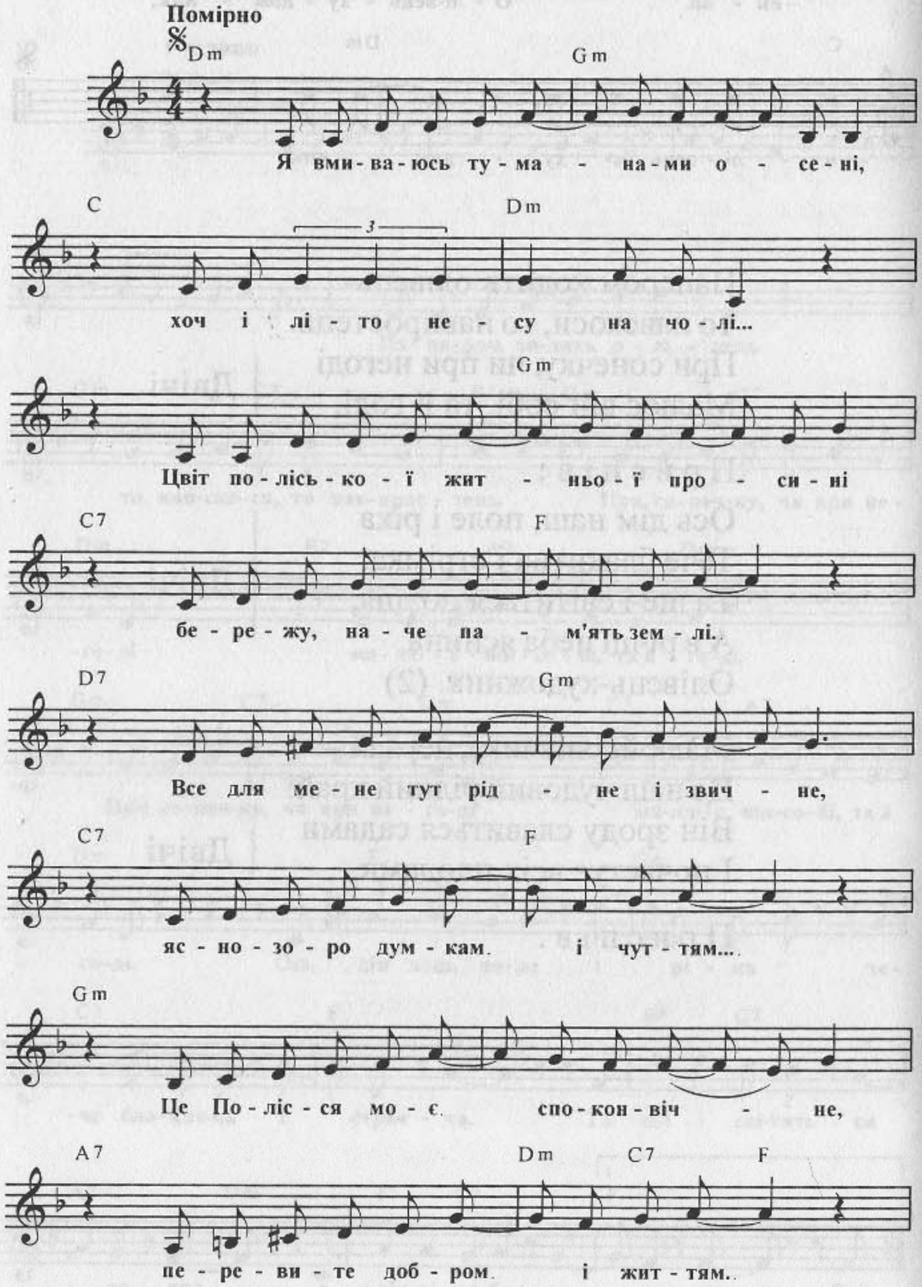
Ось дім наш, поле і ріка
Тече блакитна і стрімка.
Та ще і світиться до дна,
А в річці неба яснина. | Двічі
Олівець-художник. (2)
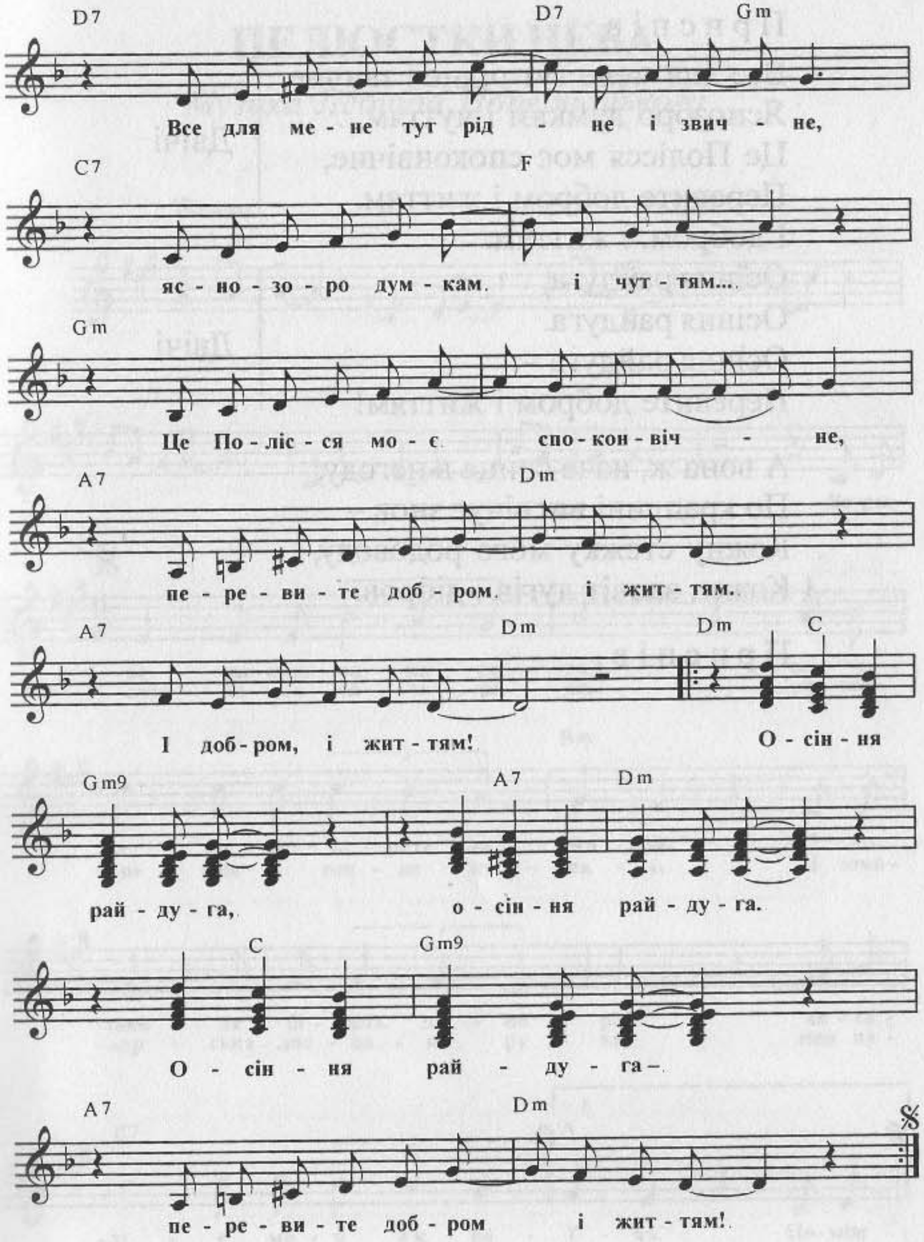
Малюй, олівчику, дерзай –
Це наш чудовий рідний край.
Він зроду славиться садами
І почастує всіх плодами. | Двічі

Приспів.

ОСІННЯ РАЙДУГА

Музика Леоніда Попернацького

Я вмиваюсь туманами осені,
Хоч і літо несу на чолі...
Цвіт поліської житньої просині
Бережу, наче пам'ять землі.

П р и с п і в :

Все для мене тут рідне і звичне,
Яснозоро думкам і чуттям... | Двічі
Це Полісся моє споконвічне,
Перевите добром і життям.
І добром, і життям.
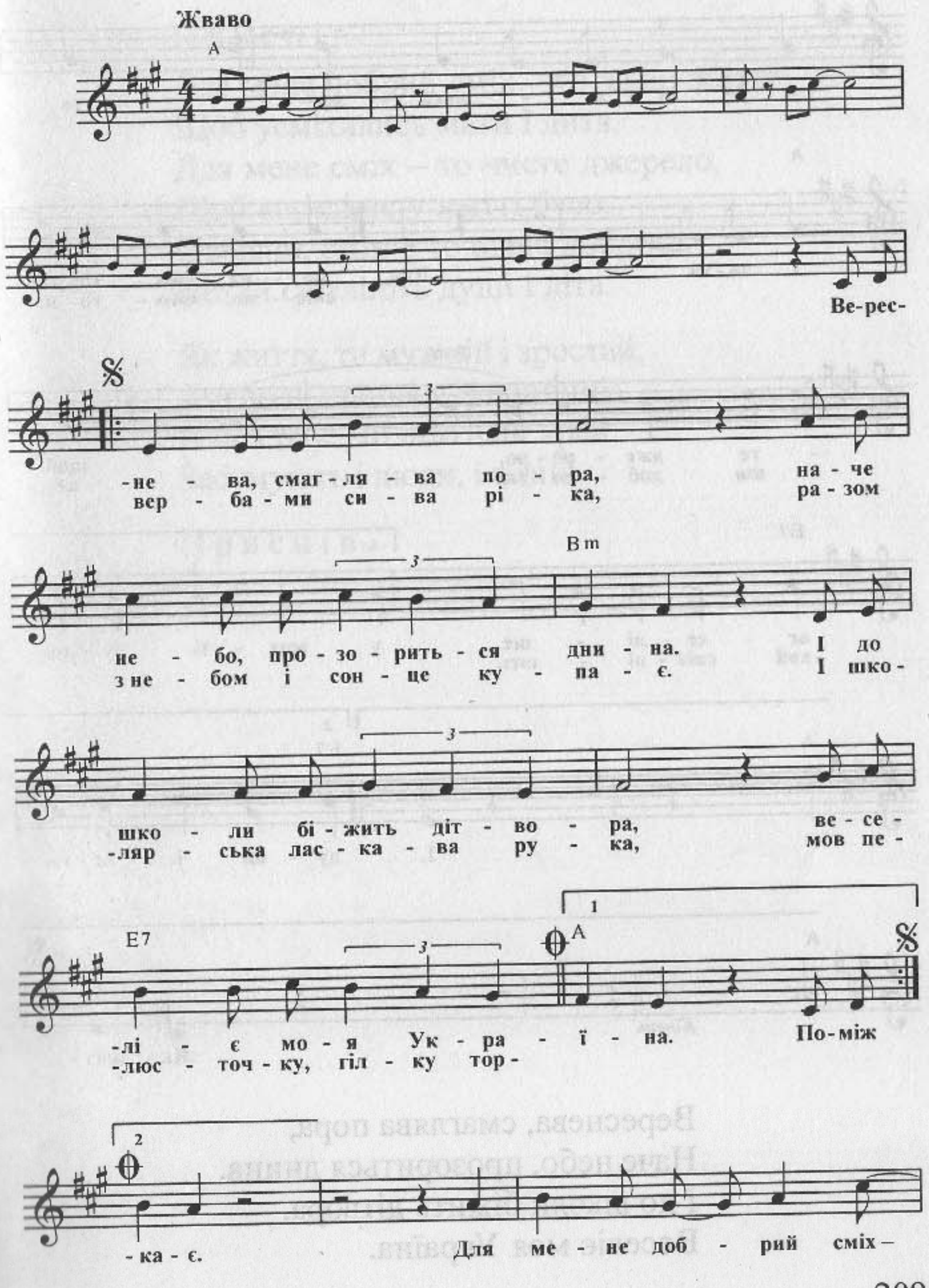
Осіння райдуга,
Осіння райдуга.
Осіння райдуга – | Двічі
Перевите добром і життям!
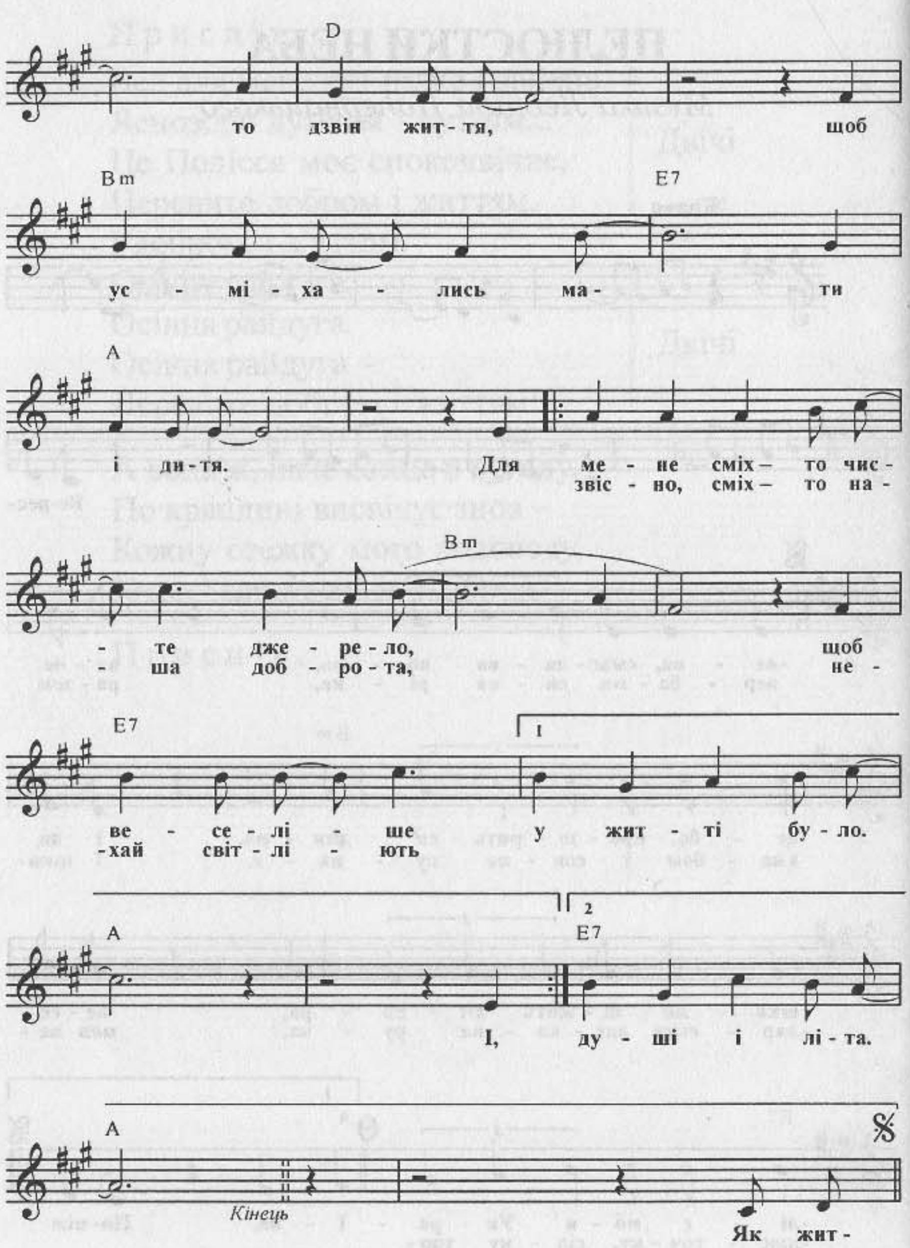
А вона ж, наче сонце в негоду,
По краплині висвічує знов –
Кожну стежку мого родоводу,
Кожен зацвіт лугів і дібров.

П р и с п і в .

ПЕЛЮСТКИ НЕБА

Музика Леоніда Попернацького

Веренева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора,
Веселіє моя Україна.

Поміж вербами сива ріка,
Разом з небом і сонце купає.
І школярська ласкава рука,
Мов пелюсточку, гілку торкає.

П р и с п і в :

Для мене добрий сміх – то дзвін життя,
Щоб усміхались мати і дитя.
Для мене сміх – то чисте джерело,
Щоб веселіше у житті було.
І, звісно, сміх – то наша доброта,
Нехай світліють душі і літа.
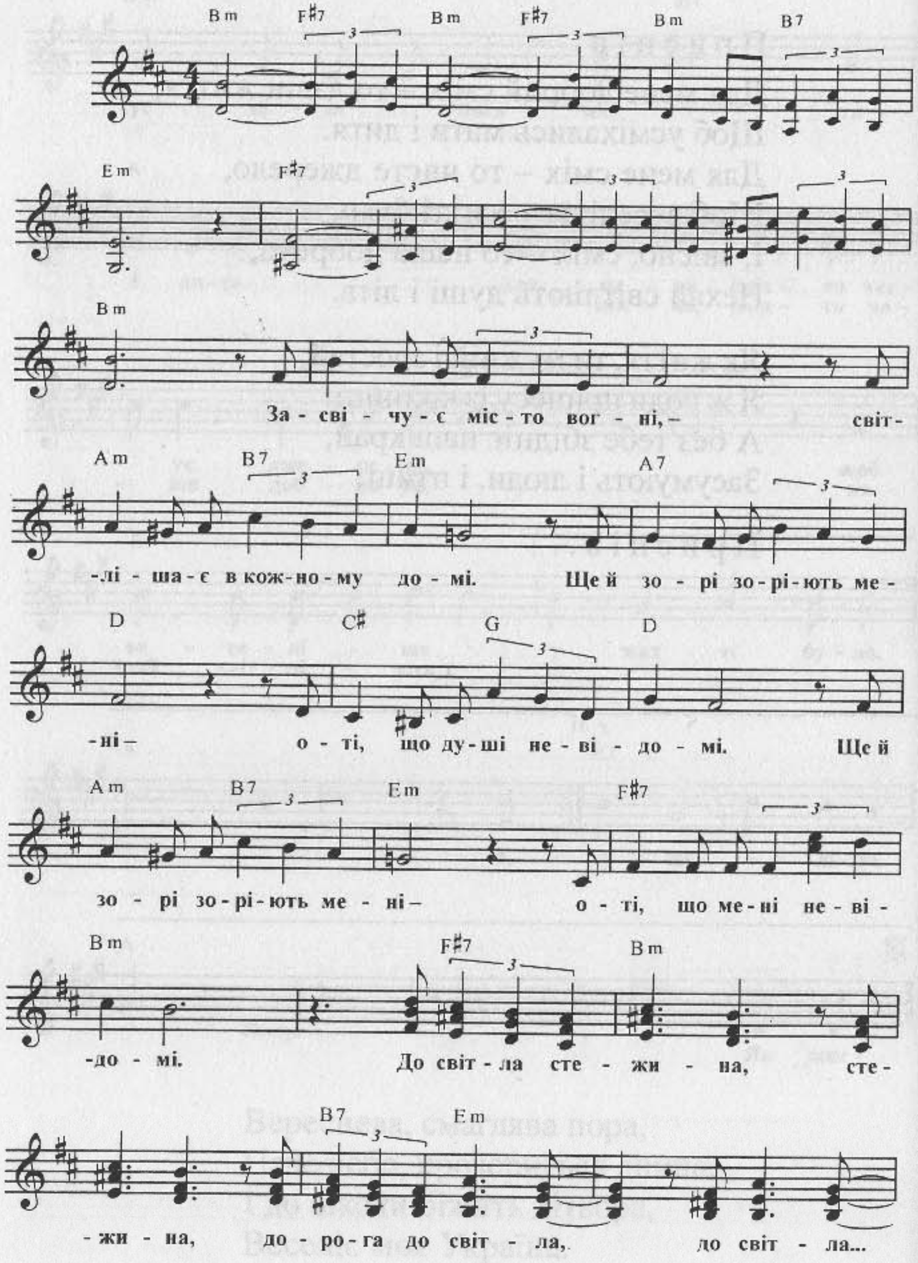
Як життя, ти мужній і зростай,
Я ж води принесу із криниці.
А без тебе збідніє наш край,
Засумують і люди, і птиці.
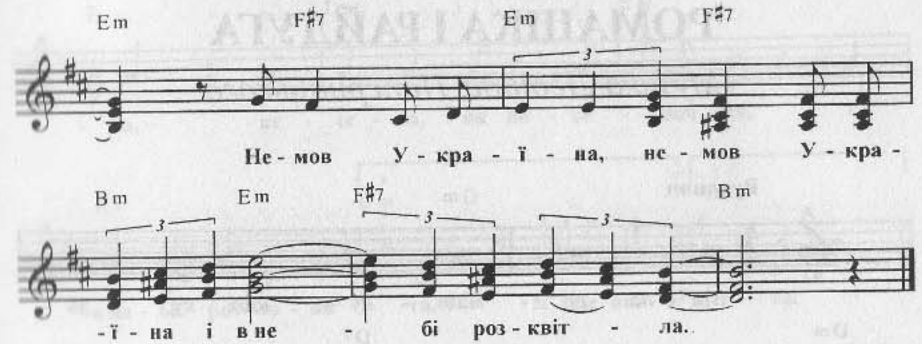
П р и с п і в .

ПЛАНЕТА МОЇХ НАДІЙ

Музика Леоніда Попернацького

Урочисто

Засвічує місто вогні, –
Світлішає в кожному домі.
Ще й зорі зоріють мені –
Оті, що душі невідомі. | Двічі

П р и с п і в:
До світла стежина, стежина,
Дорога до світла, до світла...
Немов Україна, немов Україна
І в небі розквітла.

Зоря – то планета життя,
Що вабить завжди мої очі...
Тому і думки, і чуття
Вирують, не сплять до півночі. | Двічі
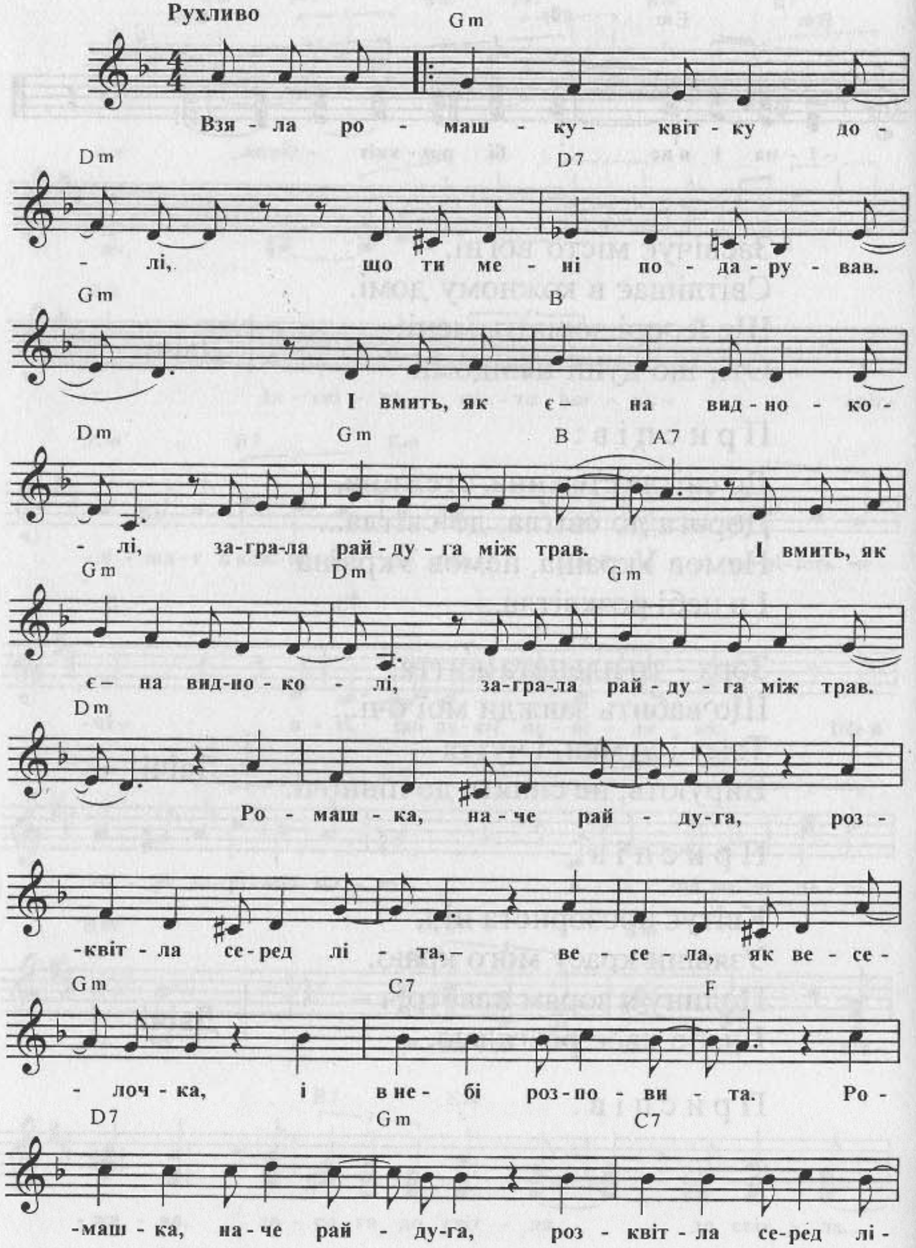
П р и с п і в.
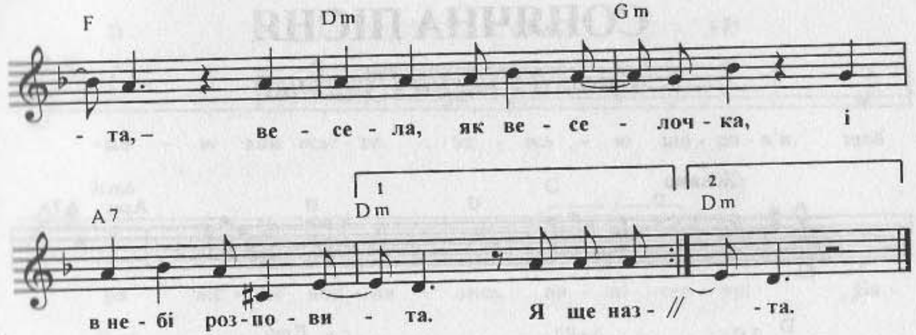
Квітує прозориста ніч,
Узявши красу мого краю.
Полину я зорям навстріч –
І небо своє розгадаю. | Двічі

П р и с п і в.

РОМАШКА І РАЙДУГА

Музика Леоніда Попернацького

Взяла ромашку – квітку долі,
Що ти мені подарував.
І вмить, як є – на видноколі,
Заграла райдуга між трав. | Двічі

Приспів:
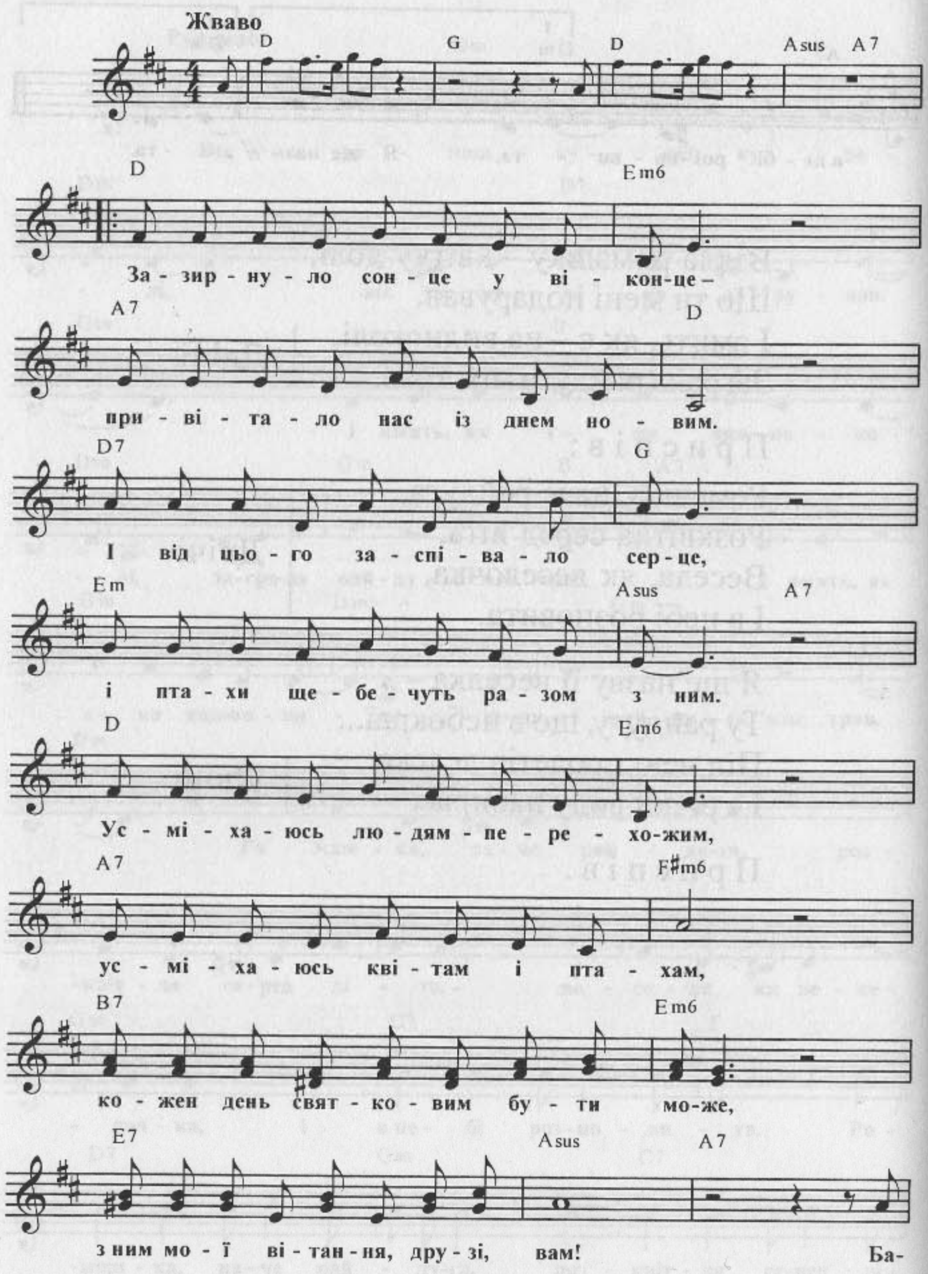
Ромашка, наче райдуга,
Розквітла серед літа, –
Весела, як веселочка,
І в небі розповита. | Двічі
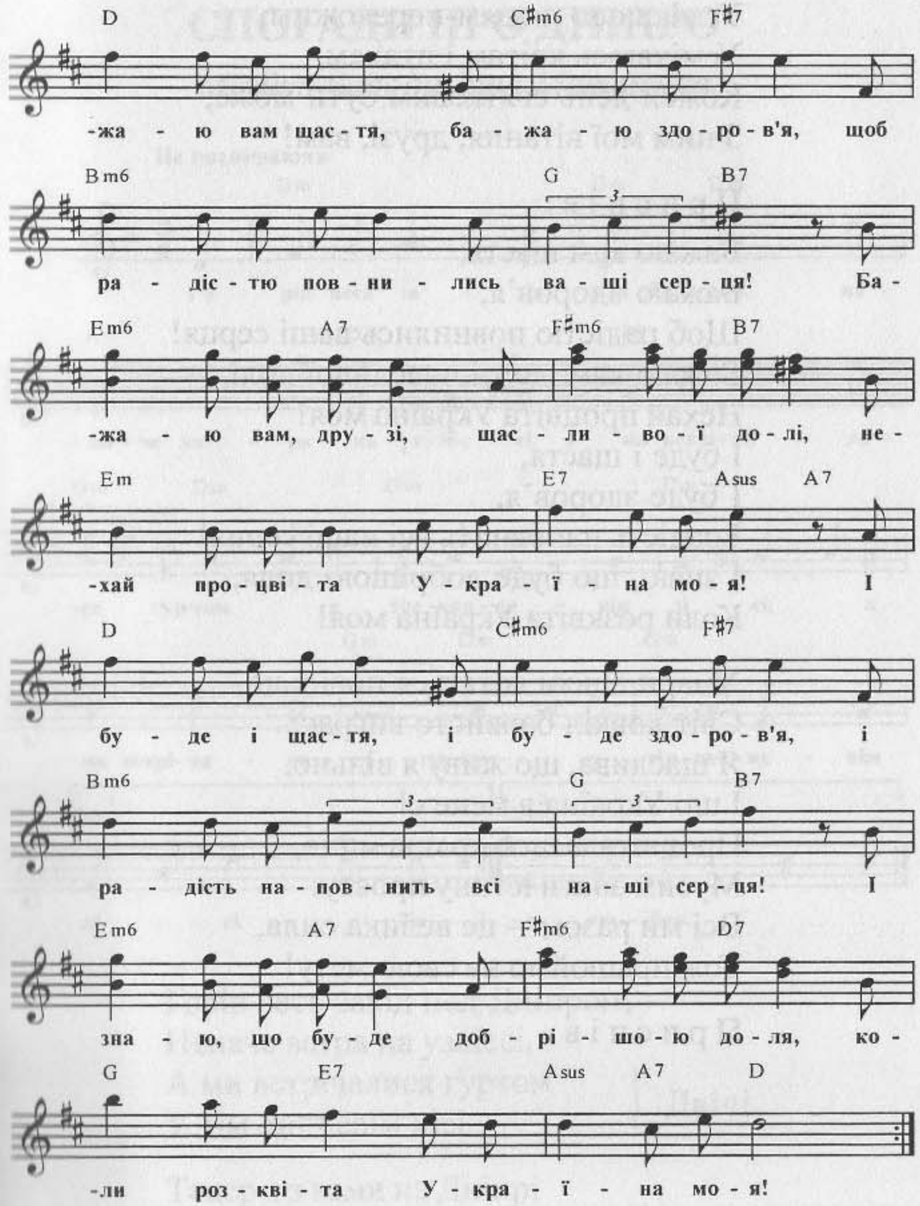
Я ще назву її веселка –
Ту райдугу, що в небокраї...
Під нею пролетів лелека.
І з річки воду набирає. | Двічі

Приспів.

СОНЯЧНА ПІСНЯ

Музика Євгена Пухлянка

Зазирнуло сонце у віконце –
Привітало нас із днем новим.
І від цього заспівало серце,
І птахи щебечуть разом з ним.

Усміхаюсь людям-перехожим,
Усміхаюсь квітам і птахам,
Кожен день святковим бути може,
З ним мої вітання, друзі, вам!
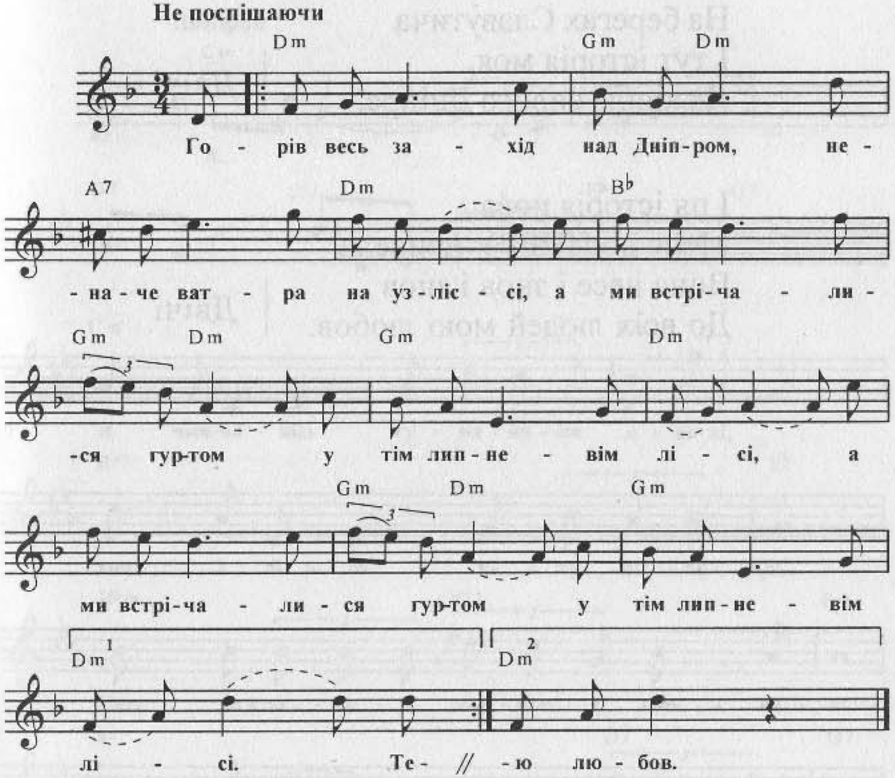
Приспів:
Бажаю вам щастя,
Бажаю здоров'я,
Щоб радістю повнились ваші серця!
Бажаю вам, друзі, щасливої долі,
Нехай процвіта Україна моя!
І буде і щастя,
І буде здоров'я,
І радість наповнить всі наші серця!
І знаю, що буде добрішою доля,
Коли розквіта Україна моя!

Хмари в небі котяться повільно,
Світ довкіл барвисто виграє...
Я щаслива, що живу я вільно,
І що Україна в мене є!
Процвітала щоб країна мила,
Мусим знати істину просту:
Всі ми разом – це велика сила,
Тож працюймо на свою мету!

Приспів.

СПОГАДИ ПРО ДНІПРО

Музика Володимира Матвієнка

Горів весь захід над Дніпром,
Неначе ватра на узліссі,
А ми зустрічалися гуртом
У тім липневім лісі. | Двічі

Тепер я з вами на Дніпрі
Гойдаю хвилі голубі,
А біля нас снують дніпрянки,
Як чорноокії циганки. | Двічі

А в небі місяць молодий
Козацькі вуса підкрутив,
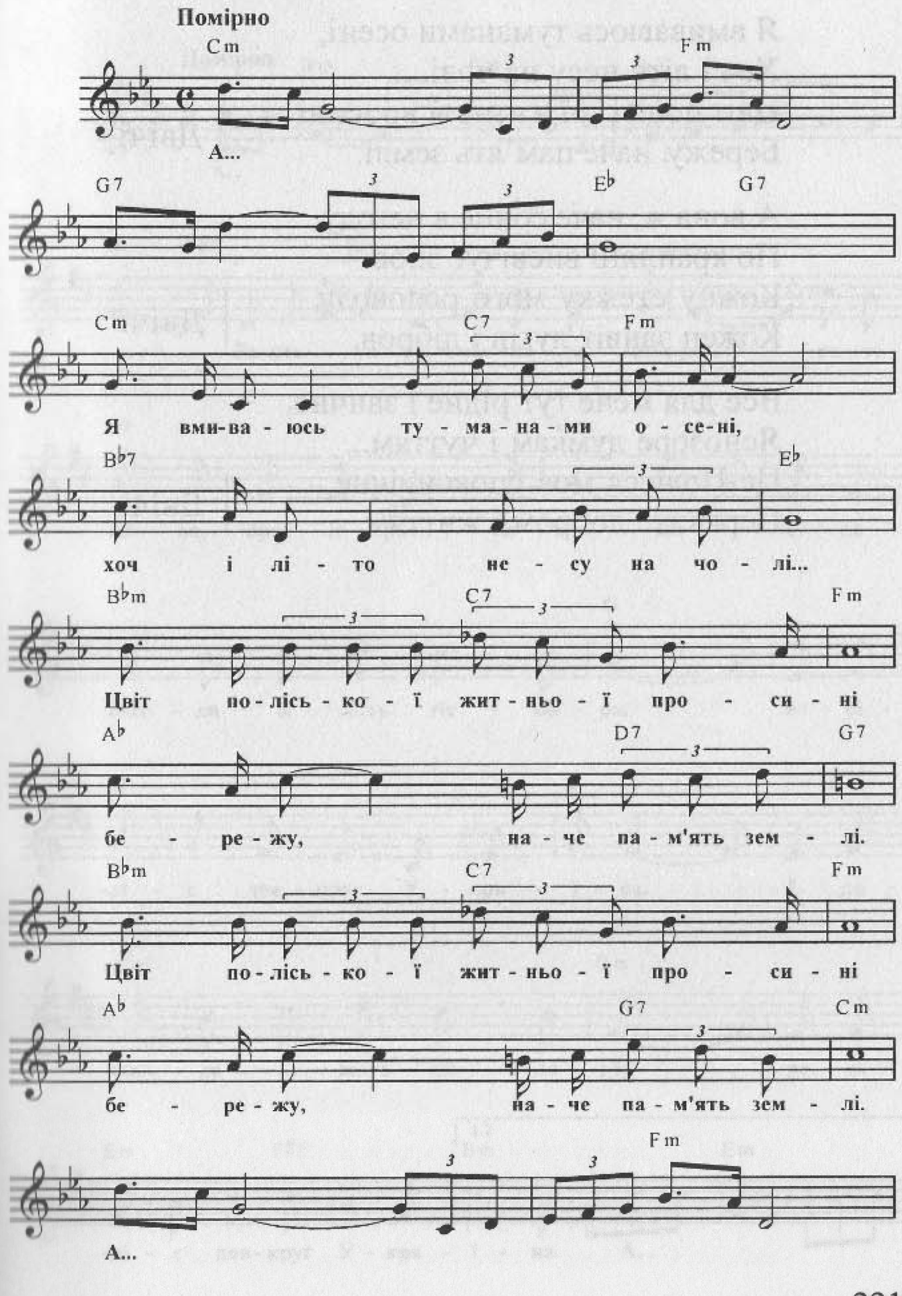
І весь Дніпро в огнях горів
Та я це місто полюбив. | Двічі
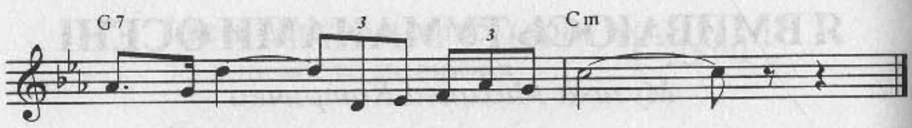
Я народився в літні дні
На берегах Славутича
І тут історія моя,
Як хвиля сивого Дніпра. | Двічі

І ця історія нова
Мене до ПНЕРУ привела
Вона несе і знов і знов
До всіх людей мою любов. | Двічі

Я ВМИВАЮСЬ ТУМАНАМИ ОСЕНІ

Музика Михайла Катричка
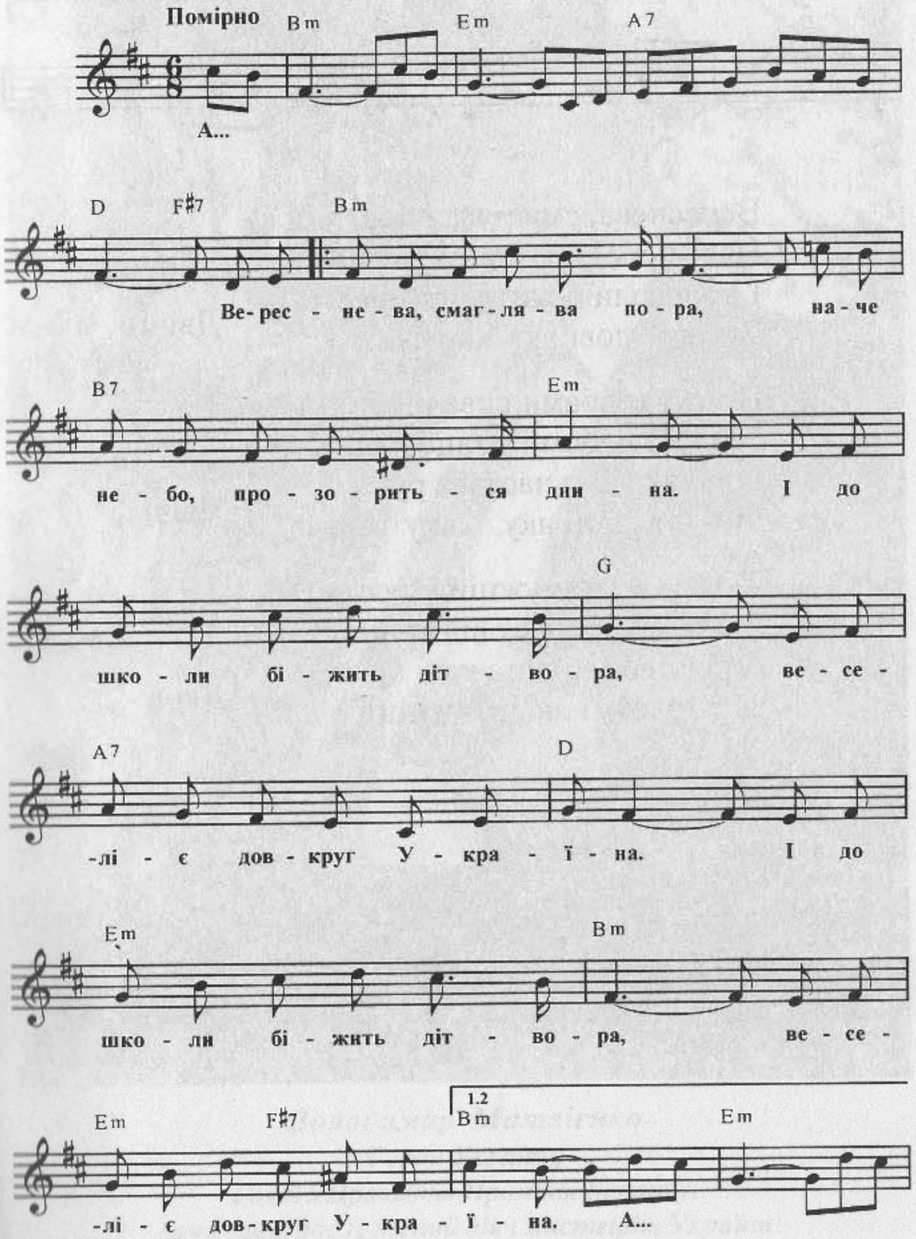

Я вмиваюсь туманами осені,
Хоч і літо несу на чолі...
Цвіт поліської житньої просині
Бережу, наче пам'ять землі. | Двічі
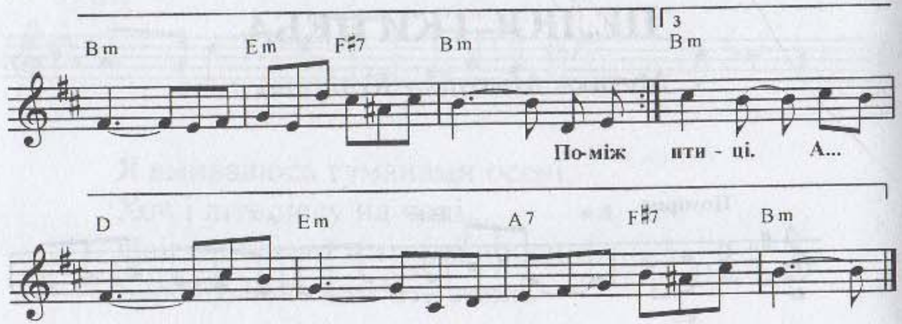
А вона ж, наче сонце в негоду,
По краплині висвічує знов —
Кожну стежку мого родоводу,
Кожен зацвіт лугів і дібров. | Двічі

Все для мене тут рідне і звичне,
Яснозоре думкам і чуттям...
Це Полісся мов споконвічне,
Перевите добром і життям. | Двічі

ПЕЛЮСТКИ НЕБА

Музика Михайла Катричка

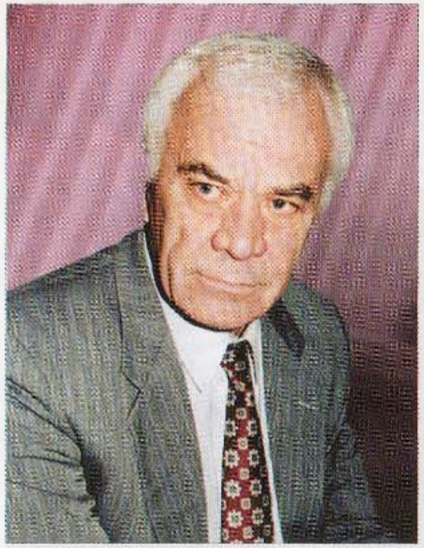
Вереснева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора, | Двічі
Веселіє довкруг Україна. |

Поміж вербами сива ріка
Разом з небом і сонце купає.
І школярська ласкава рука, | Двічі
Мов пелюсточку, гілку торкає. |

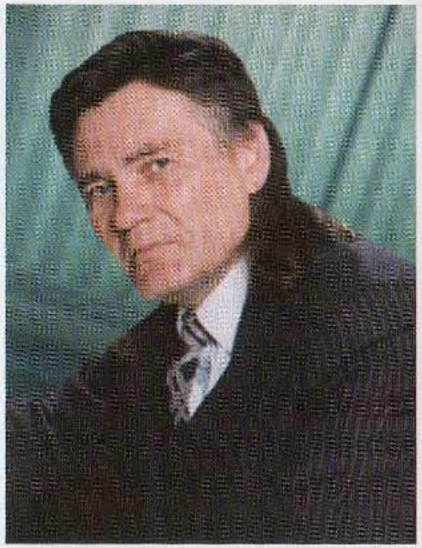
Як життя, ти мужній і зростай,
Я ж води принесу від криниці.
А без тебе збідніє наш край, | Двічі
Засумують і люди, і птиці. |

Володимир Матвієнко
Герой України,
Голова Правління Промінвестбанку,
професор, заслужений діяч мистецтв України

Олександр Костін,
композитор,
народний артист України,
лауреат Національної премії
України імені Т.Г. Шевченка

Леонід Попернацький,
композитор,
лауреат міжнародних
і всеукраїнських
конкурсів

Василь Волощук,
композитор,
заслужений артист України

Євген Пухлянко,
композитор, заслужений
діяч мистецтв України

Наталія Бучинська,
народна артистка України

Февій Мустафаєв,
народний артист України

Ніна Шестакова,
народна артистка України

Олександр Гурець,
народний артист України

Володимир Оберенко,
народний артист України

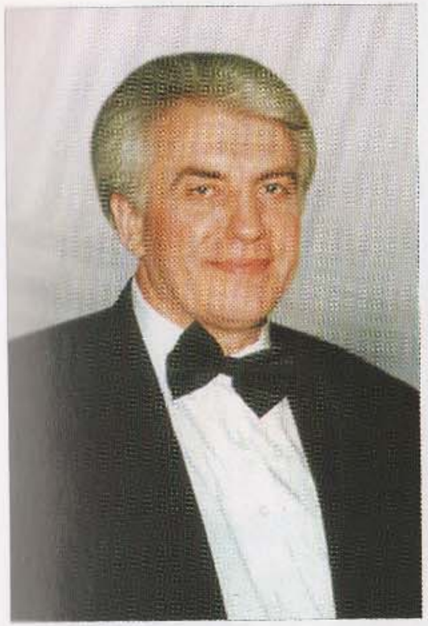
Валентина Степова,
народна артистка України

Павло Дворський,
народний артист України

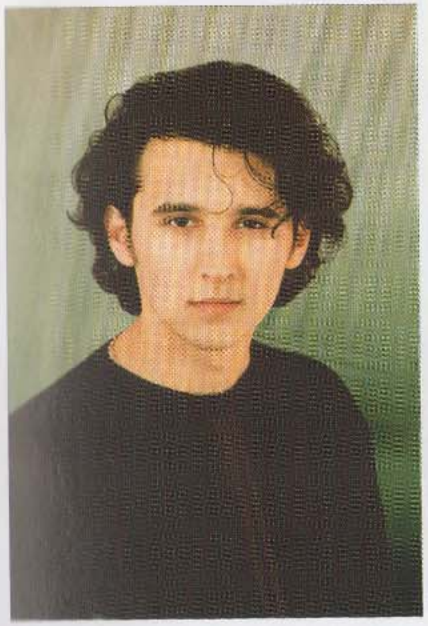
Ірина Семененко,
заслужена артистка України

Семен Торбенко,
заслужений артист України

Ольга Микитенко,
заслужена артистка України

Дмитро Яремчук,
заслужений артист України

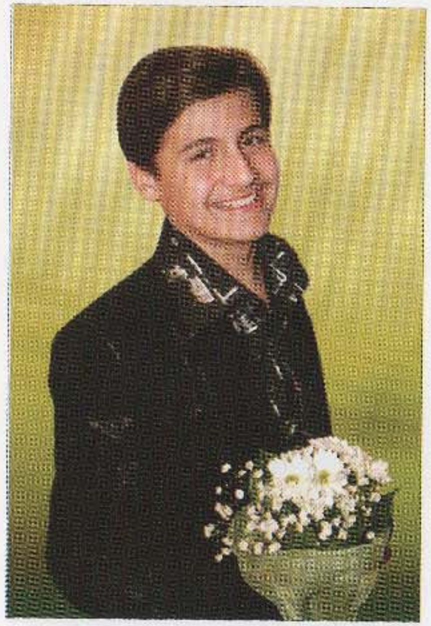
Ірина Шинкарук,
лауреат конкурсів

Марта Спіженко,
лауреат конкурсів

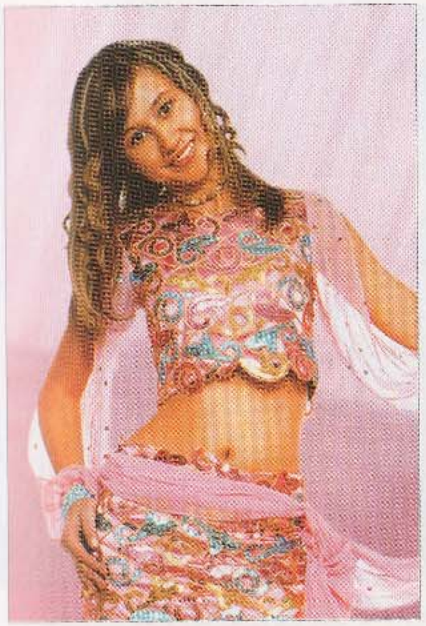
Олександр Онофрійчук,
лауреат конкурсів

Павло Скляров,
лауреат конкурсів

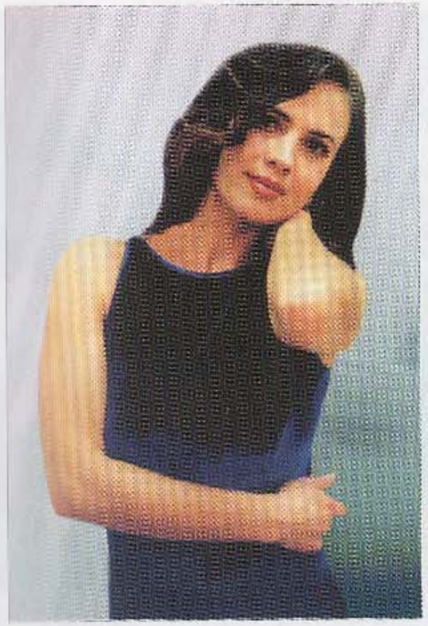
Маргарита Захаренкова,
лауреат конкурсів

Юлія Козубаш,
лауреат конкурсів

Неоніла Чукічова,
лауреат конкурсів
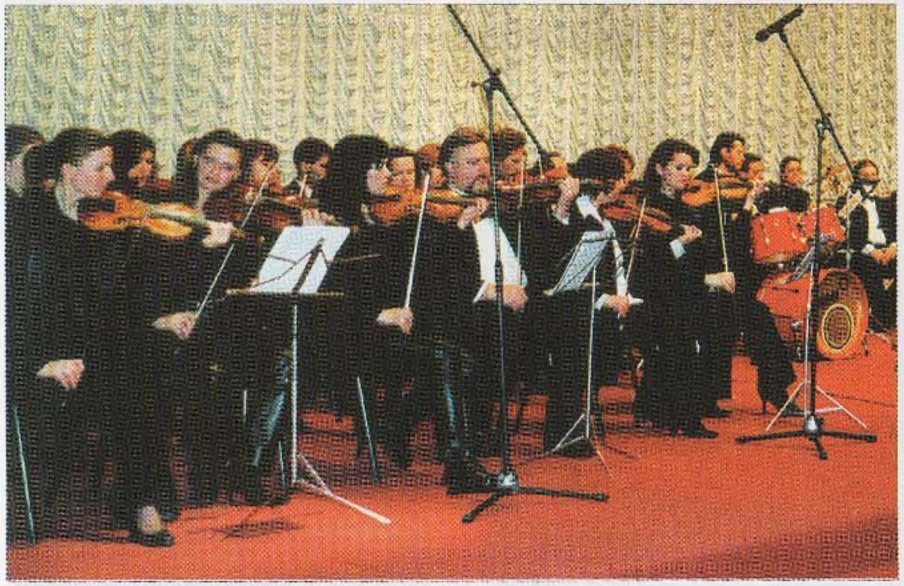

Ірен Левицька,
лауреат конкурсів

Світлана Канюк,
лауреат конкурсів

Плеяду яскравих виконавців пісень на вірші
заслуженого діяча мистецтв України
Володимира Матвієнка представляють також
народні артисти України Володимир Гришко,
Анатолій Мокренко, Володимир Єсипок,
заслужені артисти України Надія Петренко-Матвійчук,
Ані Лорак, Алла Попова, Павло Мрежук,
заслужений діяч мистецтв України Володимир Горбатюк,
лауреати всеукраїнських та міжнародних конкурсів
Валерій Іванцов, Ірина Лебедєва, Софія Федина,
Ольга Ларіна, Олеся Синяк, Еліна Чебан, Наталя Кокарь,
лауреати українських конкурсів Андрея Мешкова,
Павло Дасюк, Катерина Ло, Наталія Шинкаренко

Національний естрадно-симфонічний оркестр України

Творчий вечір Володимира Матвієнка у Національній філармонії України.
м. Київ, 5 січня 1998 р.

Творча зустріч у Колонному залі імені М.В. Лисенка Національної філармонії України.
м. Київ, 1999 р.

Авторський вечір ***"На рідних роздолах".***
Національний академічний театр опери та балету
імені Т.Г. Шевченка, м. Київ, 27 серпня 1999 р.

Авторський вечір ***"Пісне моя зоряна".***
Хмельницький обласний музично-драматичний
театр імені Г.І. Петровського, 18 травня 2001 р.

Авторський вечір ***"Пісне моя зоряна".***
Харківський академічний театр опери та балету
імені М.В. Лисенка, 14 червня 2001 р.

Творчий вечір ***"Оберіг пам'яті".***
Національний будинок органної та камерної музики України,
м. Київ, 25 червня 2001 р.

Авторський вечір ***"Пісне моя зоряна".***
Одеський національний академічний
театр опери та балету, 11 липня 2001 р.

Авторський концерт ***"Пісне моя зоряна".***
м. Коростень, Центральна площа,
8 травня 2002 р.

Авторський вечір ***"Пісне моя зоряна".***
Палац молоді "Юність",
м. Донецьк, 16 листопада 2001 р.

Творчий вечір ***"Моя зоря".***
Національний академічний театр опери та балету
імені Т.Г. Шевченка, м. Київ, 1 листопада 2002 р.

Творчий вечір "Козацька доля".
Культурний центр України в Москві,
5 грудня 2002 р.

Концерт на честь Родинного свята.
Палац культури СДП "Обрій",
с. Білка, 7 лютого 2003 р.

Концерт на честь Дня Перемоги
Чернігів, Красна площа,
9 травня 2003 р.

Авторський концерт "Творімо Україну разом!"
Центр ділового та культурного співробітництва
"Український дім", м. Київ, 11 грудня 2003 р.

Концерт **"Нові українські романси"**.
Національна філармонія України,
м. Київ, 19 березня 2004 р.

Концерт **"Наша родина – це вся Україна!"**
Одеський російський драматичний театр,
27 травня 2004 р.

Урочистий концерт **"Промінвестбанку – 12 років"**.
Міжнародний центр культури та мистецтв
профспілок України, м. Київ, 20 жовтня 2004 р.

Урочистий концерт, присвячений **Дню Києва.**
Виконується пісня на вірші В. Матвієнка "Стольний град Київ".
м. Київ, Національний Палац мистецтв "Україна", 29 травня 2004 р.

Концерт ***"Наша родина – це вся Україна!"***
Харківський академічний театр опери та балету
імені М.В. Лисенка, 27 жовтня 2004 р.

Концерт, присвячений І З'їзду ВДГО "Козаченьки".
Центр ділового та культурного співробітництва
"Український дім", м. Київ, 10 вересня 2005 р.

Концерт ***"Славен край наш – Україна!"***
Львівський національний академічний театр опери та балету
імені Соломії Крушельницької, 18 січня 2006 р.

Концерт ***"Славен край наш – Україна!"***
Палац молоді "Юність",
м. Донецьк, 9 лютого 2006 р.

Концерт **"Славен край наш – Україна!"**
Палац культури "Машинобудівник",
м. Дніпропетровськ, 15 лютого 2006 р.

Концерт **"Славен край наш – Україна!"**
Одеський російський драматичний театр,
27 лютого 2006 р.

Концерт **"Славен край наш – Україна!"**
Національний Палац мистецтв "Україна",
м. Київ, 13 березня 2006 р.

Концерт з нагоди визнання Промінвестбанку
"Банком року в Україні".
Національна філармонія України, м. Київ, 15 грудня 2006 р.

Телерадіофестиваль ***"Шлягер року – 1998".***
Народний артист України Февмій Мустафаєв виконує пісню "Севілья", яка стала лауреатом фестивалю

Всеукраїнський фестиваль ***"Пісенний вернісаж – 1998".***
Звучить пісня на слова В. Матвієнка "Величаві Карпати" у виконанні народного артиста України Февмія Мустафаєва

Всеукраїнський фестиваль
"Дитячий пісенний вернісаж – 2000".
Національний Палац мистецтв "Україна", м. Київ, 26 березня 2000 р.

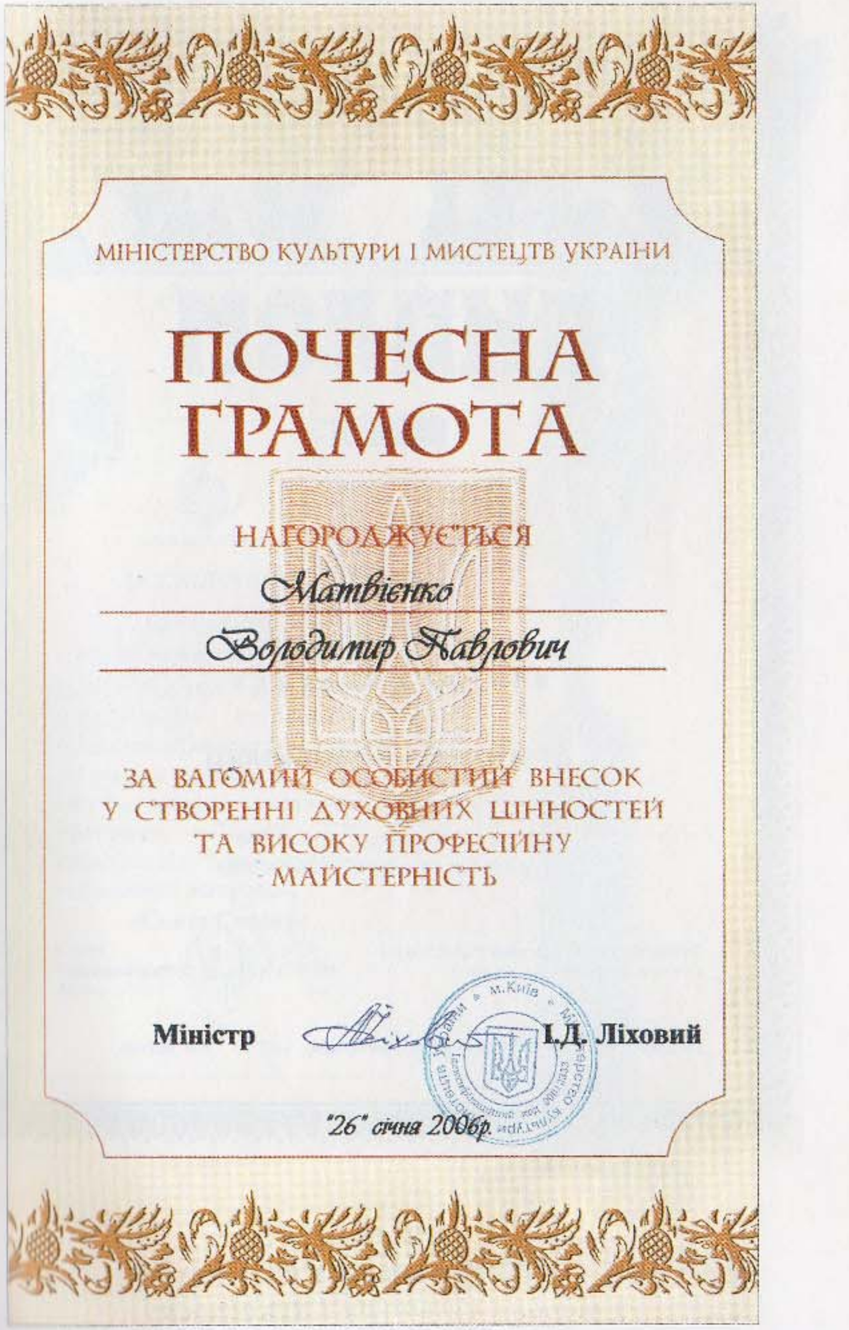
Всеукраїнський фестиваль ***"Пісенний вернісаж – 2002".***
В. Герасимов вручає В. Матвієнку диплом лауреата фестивалю за текст пісні "Співали в травні солов'ї"

Нагрудний знак та свідоцтво
про присвоєння почесного звання
"Заслужений діяч мистецтв України"

Почесна відзнака
Міністерства культури і мистецтв України
"За досягнення в розвитку культури і мистецтв"

Почесна грамота
Міністерства культури і мистецтв України

ДИПЛОМ

Нагороджується

Матвієнко Володимир

За вагомий внесок у розвиток української культури та мистецтва

Голова Комітету Верховної Ради України з питань культури і духовності — В.О. Яворівський

Президент Українського видавничого консорціуму — В.В. Болгов

Почесна нагорода
Комітету Верховної Ради України
з питань культури і духовності
та Українського видавничого консорціуму
"За вагомий внесок у розвиток
української культури та мистецтва"

АСАМБЛЕЯ ДІЛОВИХ КІЛ

ПОСВІДЧЕННЯ

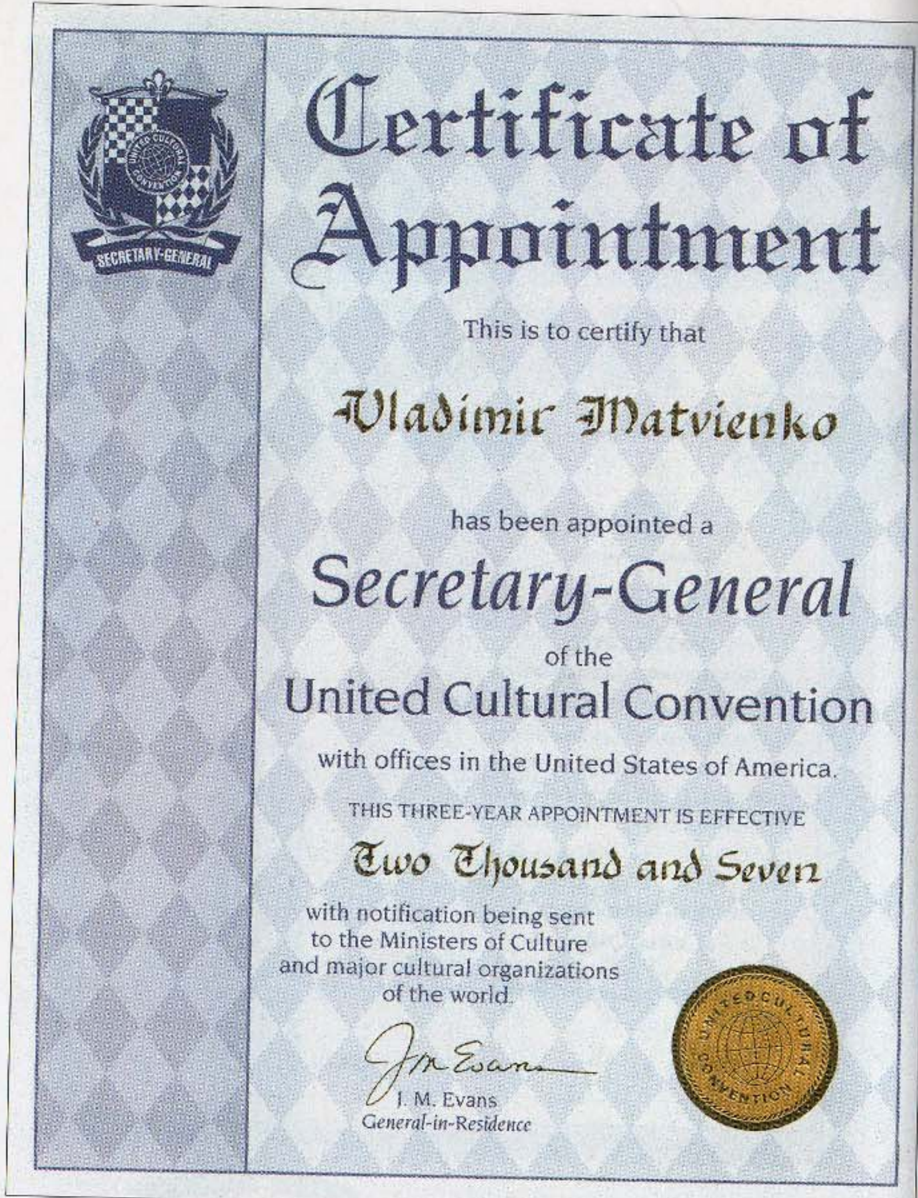
МАТВІЄНКО
Володимир Павлович

за особистий внесок у відродження духовності, національної науки та культури рішенням Експертної ради міжнародної іміджевої програми «Лідери XXI століття» від 17 червня 2005р. відзначений нагородою

«Свята Софія»

Голова Експертної Ради — *А. САВВОВ*
Реєстр. № 416

Почесна нагорода "Свята Софія"
Асамблеї ділових кіл за особистий внесок у відродження
духовності, національної науки та культури

Certificate of Appointment

This is to certify that

Vladimir Matvienko

has been appointed a

Secretary-General

of the

United Cultural Convention

with offices in the United States of America.

THIS THREE-YEAR APPOINTMENT IS EFFECTIVE

Two Thousand and Seven

with notification being sent to the Ministers of Culture and major cultural organizations of the world.

J. M. Evans
General-in-Residence

Сертифікат про призначення на посаду
Генерального секретаря Об'єднаної конвенції з питань розвитку культури (США)

Дане повідомлення у 2007 р. надіслано міністрам культури та найбільшим організаціям світу, що займаються питаннями розвитку культури

НАГОРОДЖЕНО

Володимира Матвієнка

"ШЛЯГЕР"

Цим дипломом ми нагороджуємо автора тексту пісні "Севілья", яка стала лауреатом телерадіофестивалю "Шлягер року"

за 1998 рік

Диплом телерадіофестивалю ***"Шлягер року – 1998"***
за текст пісні ***"Севілья"***

ДИПЛОМ

НАГОРОДЖЕНО АВТОРА

ВОЛОДИМИРА МАТВІЄНКА

(поет)

Цей диплом видано, як підтвердження перемоги пісні

"КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР"

в телерадіопроекті

"ШЛЯГЕР РОКУ"

за 1999 рік

Генеральний продюсер — О. Свистунов

Директор програм — А. Норбока — 11.12.1999р.

Диплом телерадіофестивалю ***"Шлягер року – 1999"***
за текст пісні ***"Князю Володимиру"***

Диплом XI Всеукраїнського фестивалю
сучасної української естрадної пісні
"Пісенний вернісаж – 1997"
за текст пісні ***"Поліські в'язи"***

Диплом XII Всеукраїнського фестивалю
сучасної української естрадної пісні
"Пісенний вернісаж – 1998"
за текст пісні ***"Величаві Карпати"***

Диплом XIII Всеукраїнського фестивалю
сучасної української естрадної пісні
"Пісенний вернісаж – 1999"
за текст пісні ***"Пісне моя зоряна"***

Диплом XV Всеукраїнського фестивалю
сучасної української естрадної пісні
"Пісенний вернісаж – 2002"
за текст пісні ***"Співали в травні солов'ї"***

Дипломи та почесна нагорода
Всеукраїнських фестивалів української сучасної
естрадної пісні ***"Пісенний вернісаж – 2005"***
та ***"Пісенний вернісаж – 2006"***

Дипломи міжнародних та всеукраїнських музичних фестивалів та конкурсів за тексти пісень у виконанні володарів Гран-прі та лауреатів

Оберіг пам'яті

НОВІ УКРАЇНСЬКІ РОМАНСИ

Моє знайомство з поезією Володимира Павловича Матвієнка почалося в 1998 році з пропозиції чудової талановитої співачки Ольги Микитенко написати для неї пісню-романс на вірш В. П. Матвієнка «Моя зоря», в якому є такі чудові слова:

Моя прекрасна зоре,
Ти сяєш звіддаля.
В твоє тепло і світло
Вбирається Земля.
Як ти мене чекала!
Як я до тебе йшов!
В служінні Україні
Зорю свою знайшов.

«... Мала планета, відкрита Кримською астрофізичною обсерваторією та зареєстрована у міжнародному каталозі під номером 6622, отримала ім'я МАТВІЄНКО на честь професора Володимира Павловича Матвієнка – відомого українського вченого в галузі економіки, Голови Правління Промінвестбанку України» – так написано в Офіційному свідоцтві. Цій знаменній події у житті поета присвячена пісня «Моя зоря», прем'єра якої відбулася 27 серпня 1999 року на авторському вечері поета в Національній опері України. Саме тоді я вперше зустрівся із Володимиром Павловичем. Я почув від нього добрі слова подяки за музику до пісні та отримав у подарунок авторський збірник поезій «На рідних роздолах» з побажанням «удачі у співпраці».

Багато віршів з цього збірника глибоко вразили мою душу своєю щирістю, довірливою простотою та дивним національним колоритом. Своїми враженнями від прочитаного я поділився з давнім другом, чудовим співаком, народним артистом України Фемієм Мустафаєвим. Саме йому належить ідея створення на основі поезії Володимира Матвієнка вокального циклу.

Мені вдалося легко та швидко написати цей вокальний цикл. Особливу увагу я приділив побудові драматургії. Разом із Ф. Мустафаєвим ми записували по два-три романси у супроводі фортепіано та показували результат Володимиру Павловичу. Коли були записані всі десять романсів, народилася назва нашої роботи – «Оберіг пам'яті». Приємно згадати, як ми разом із Володимиром Павловичем у його робочому кабінеті вперше прослухали весь вокальний цикл без зупинок та коментарів. Раптом на очах поета я побачив скупу чоловічу сльозу та відкрив для себе, що цей могутній фінансист має тонку душу та добре серце.

Далі до циклу я додав оркестрові фарби – і на світ з'явився новий музичний твір, від роботи над яким я отримав творчу насолоду. Подальша доля вокального циклу «Оберіг пам'яті» склалась досить успішно: він часто виконується у концертних програмах, зокрема, у Національній філармонії України, вийшло друком нотне видання, записаний компакт-диск, педагоги музичних навчальних закладів включають окремі номери до репертуару своїх студентів.

Не можу не висловити велику подяку Фемію Мустафаєву. Під час роботи я почув від нього багато цінних порад стосовно вокальної партії. А його чудовий м'який тембр голосу, неповторна манера співу, чуйне і дбайливе ставлення до слова, до кожної музичної фрази безперечно сприяли нашому успіху.

Хотілось би загадати ще один яскравий приклад моєї творчої співпраці з Володимиром Матвієнком. У вже згаданому мною поетичному збірнику «На рідних роздолах» є дуже симпатичний цикл віршів «На гостинець дітям». Він став основою моєї сюїти для дитячого хору a cappella під назвою «Лелеча пісня». Багато років ця сюїта з успіхом виконується на концертах, дитячих хорових конкурсах, а першим її виконавцем був дитячий хор «Сяйво» Ніжинської дитячої музичної школи №1, якому й присвячена сюїта.
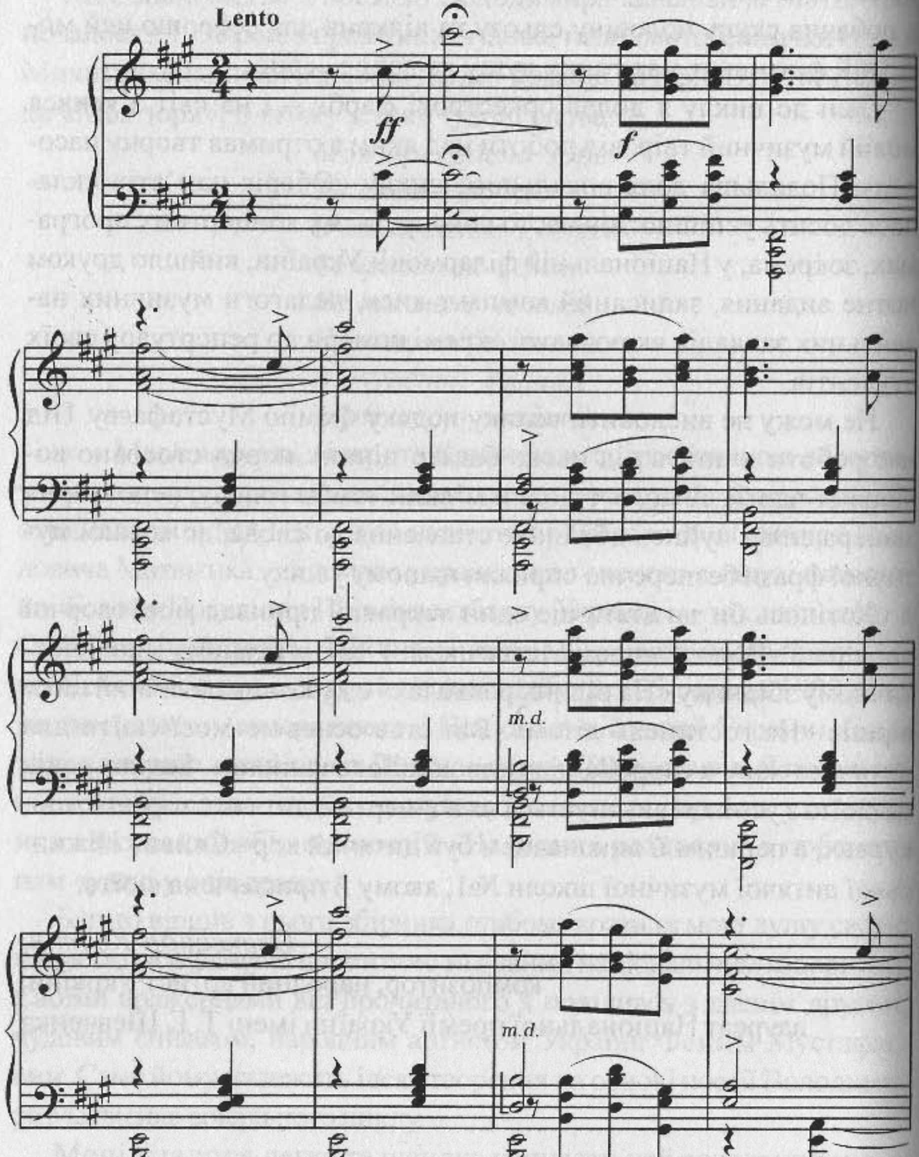
Олександр Костін,
композитор, народний артист України,
лауреат Національної премії України імені Т. Г. Шевченка

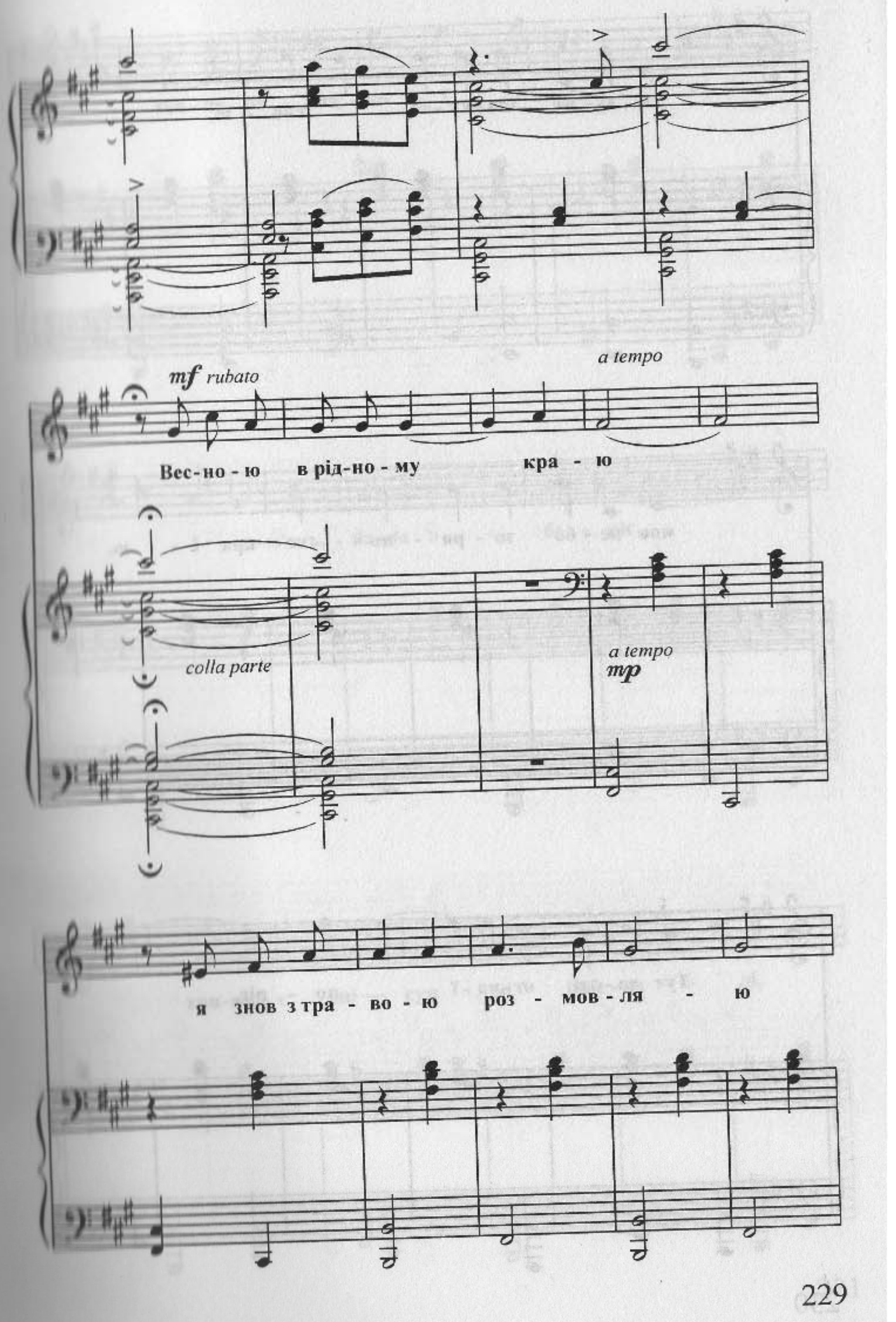
ОБЕРІГ ПАМ'ЯТІ

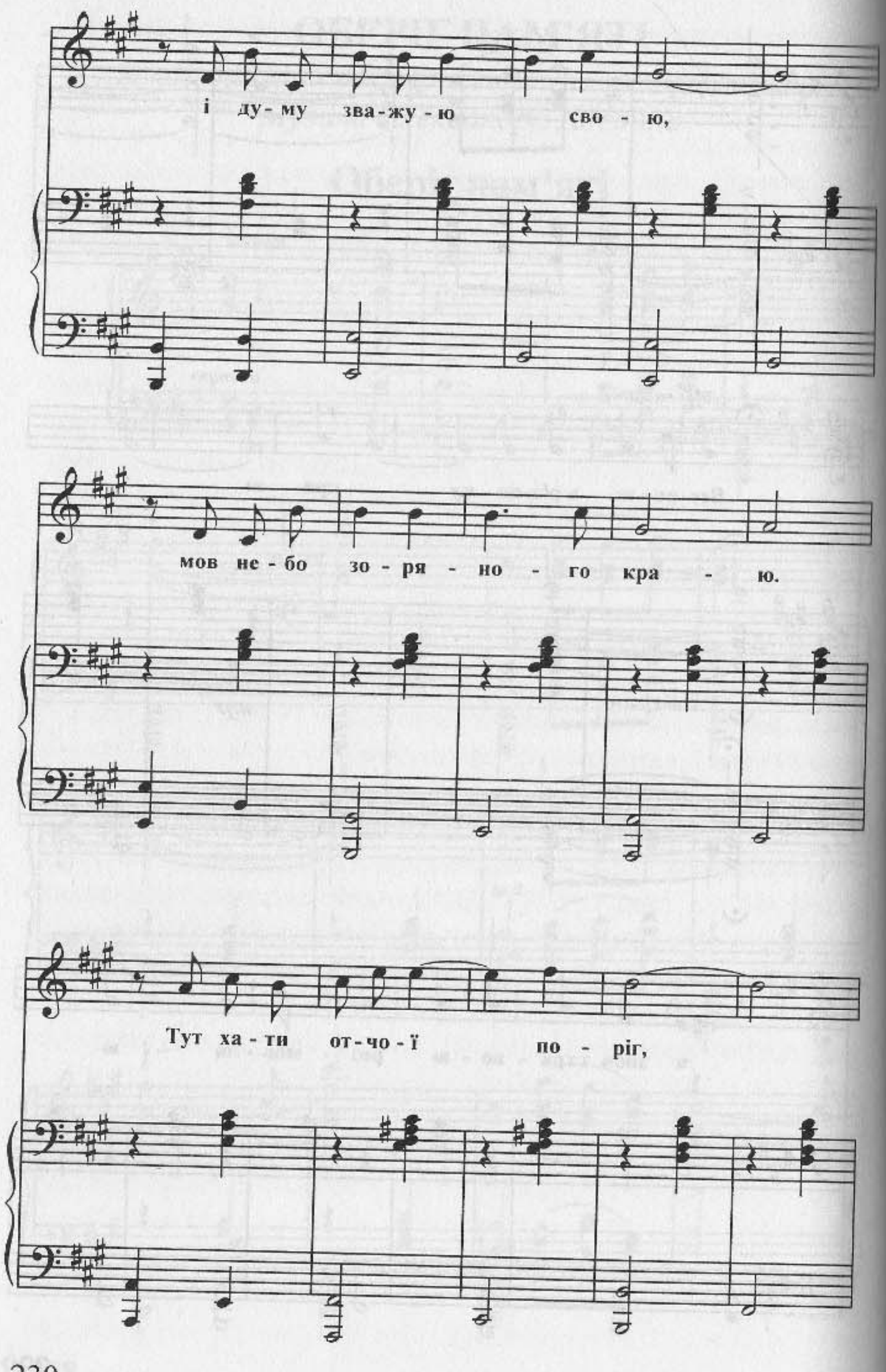
Вокальний цикл для середнього голосу і фортепіано

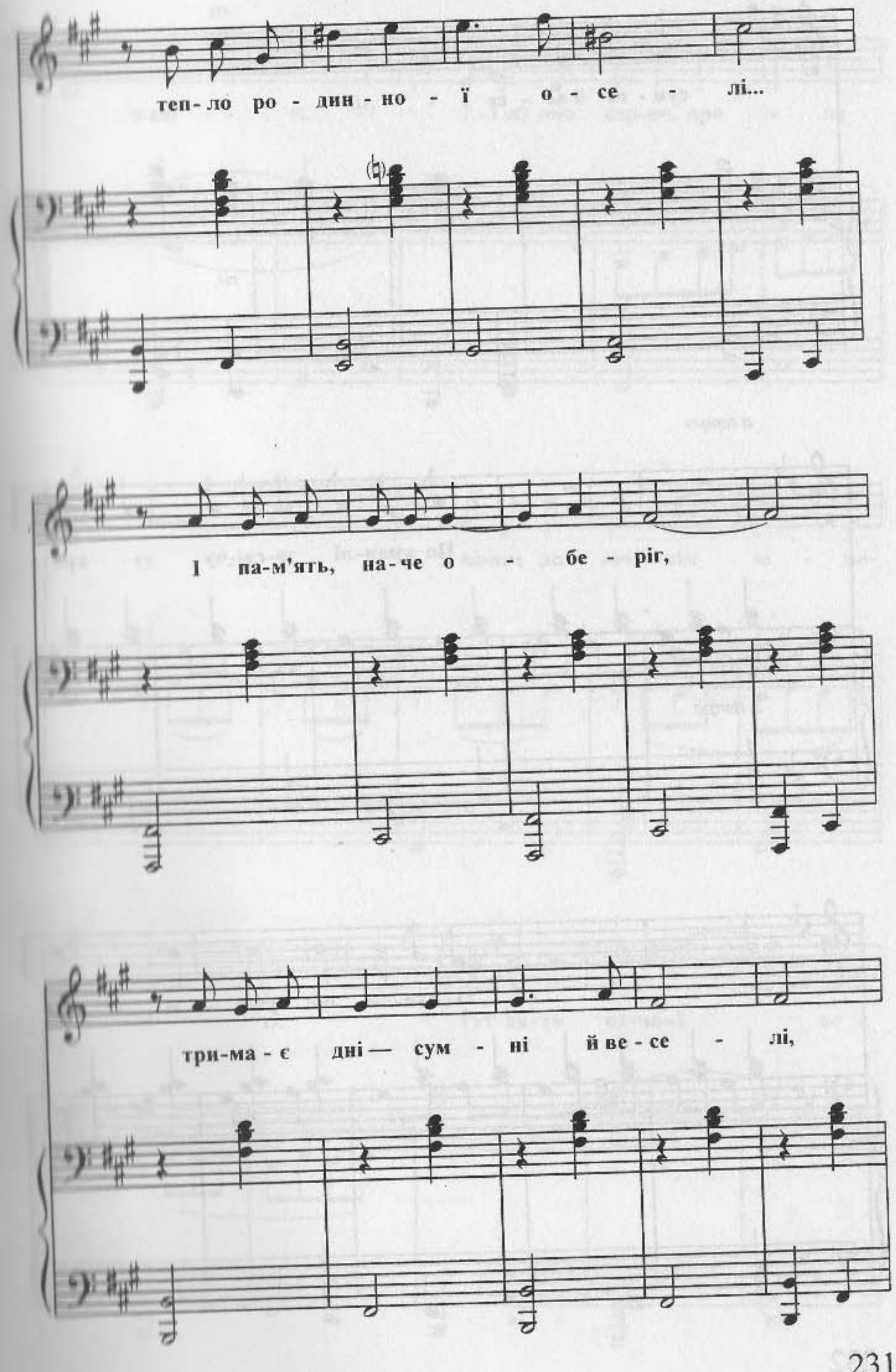
Музика Олександра Костіна

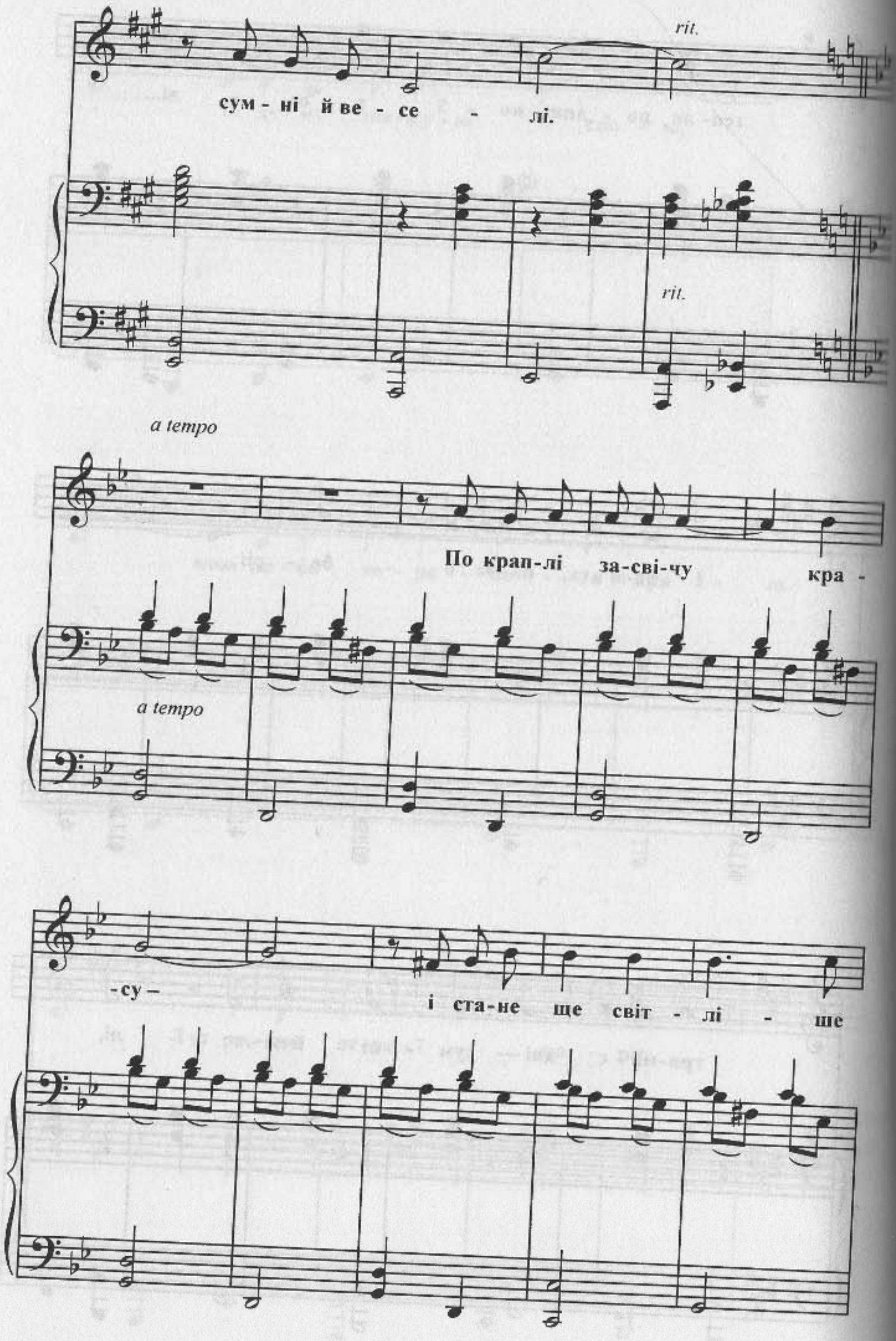
Оберіг пам'яті
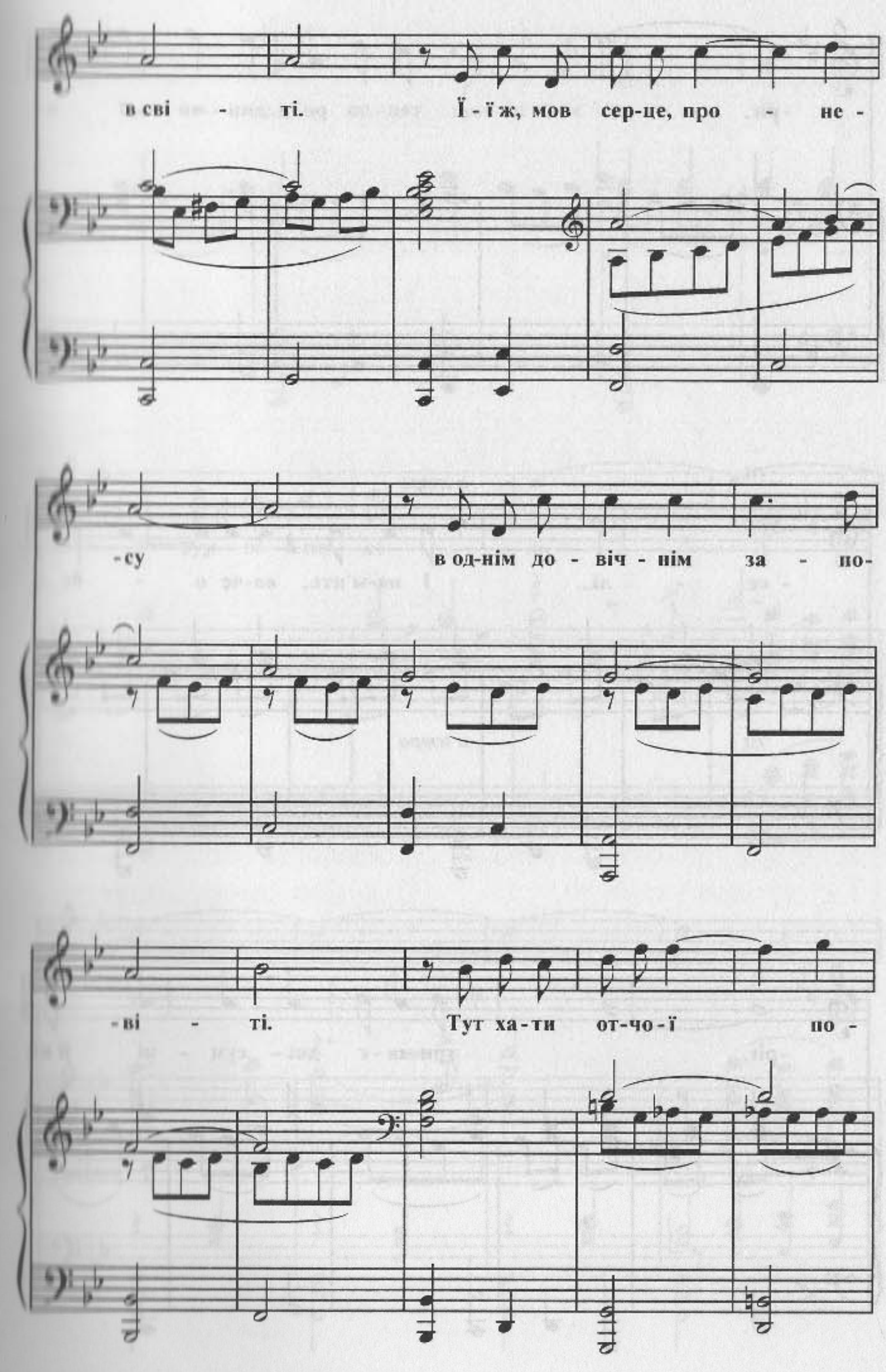

і ду - му зва - жу - ю сво - ю,
мов не - бо зо - ря - но - го кра - ю.
Тут ха - ти от - чо - ї по - ріг,
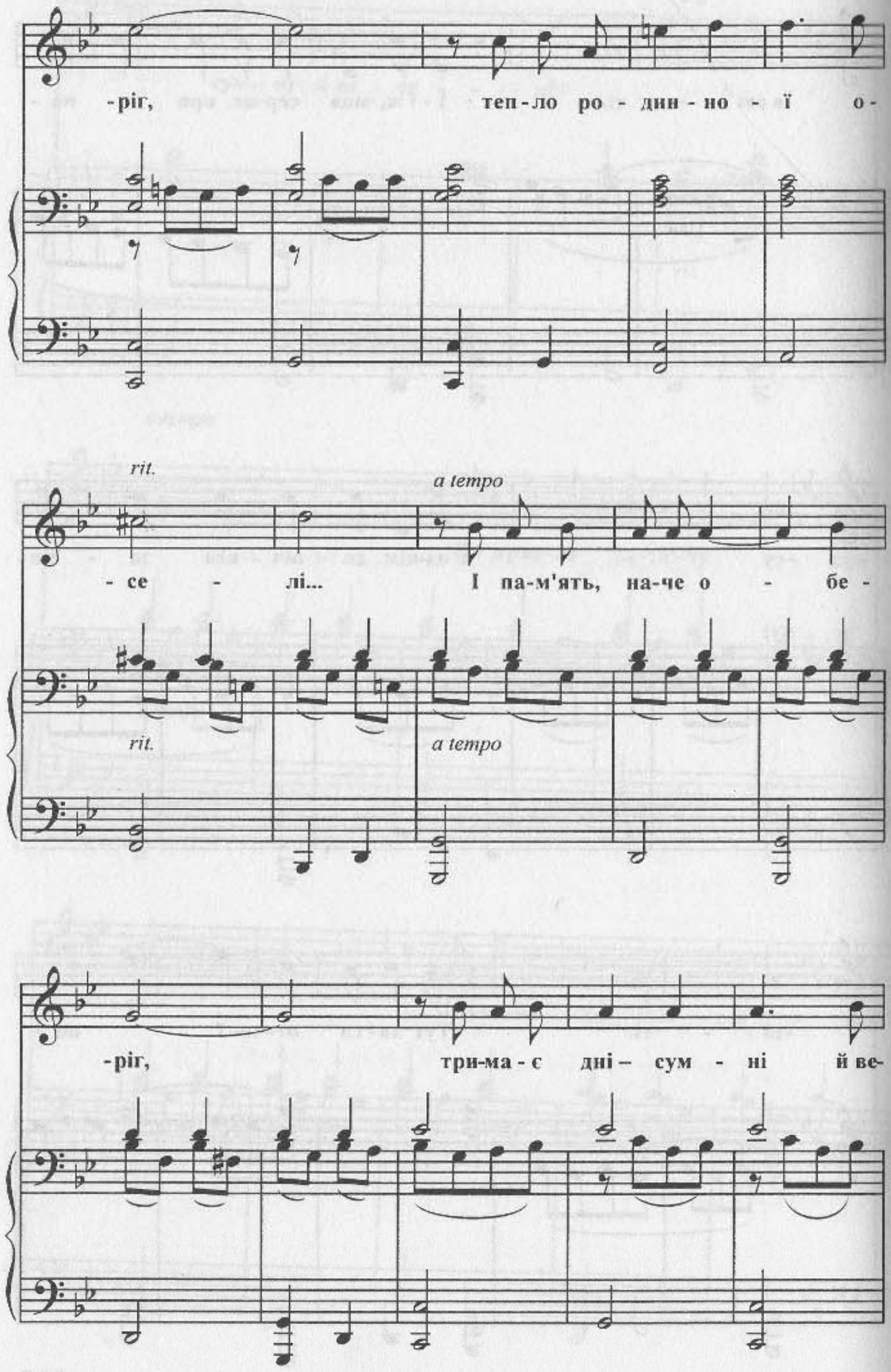

теп - ло ро - дин - но - ї о - се - лі...
І па - м'ять, на - че о - бе - ріг,
три - ма - є дні — сум - ні й ве - се - лі,
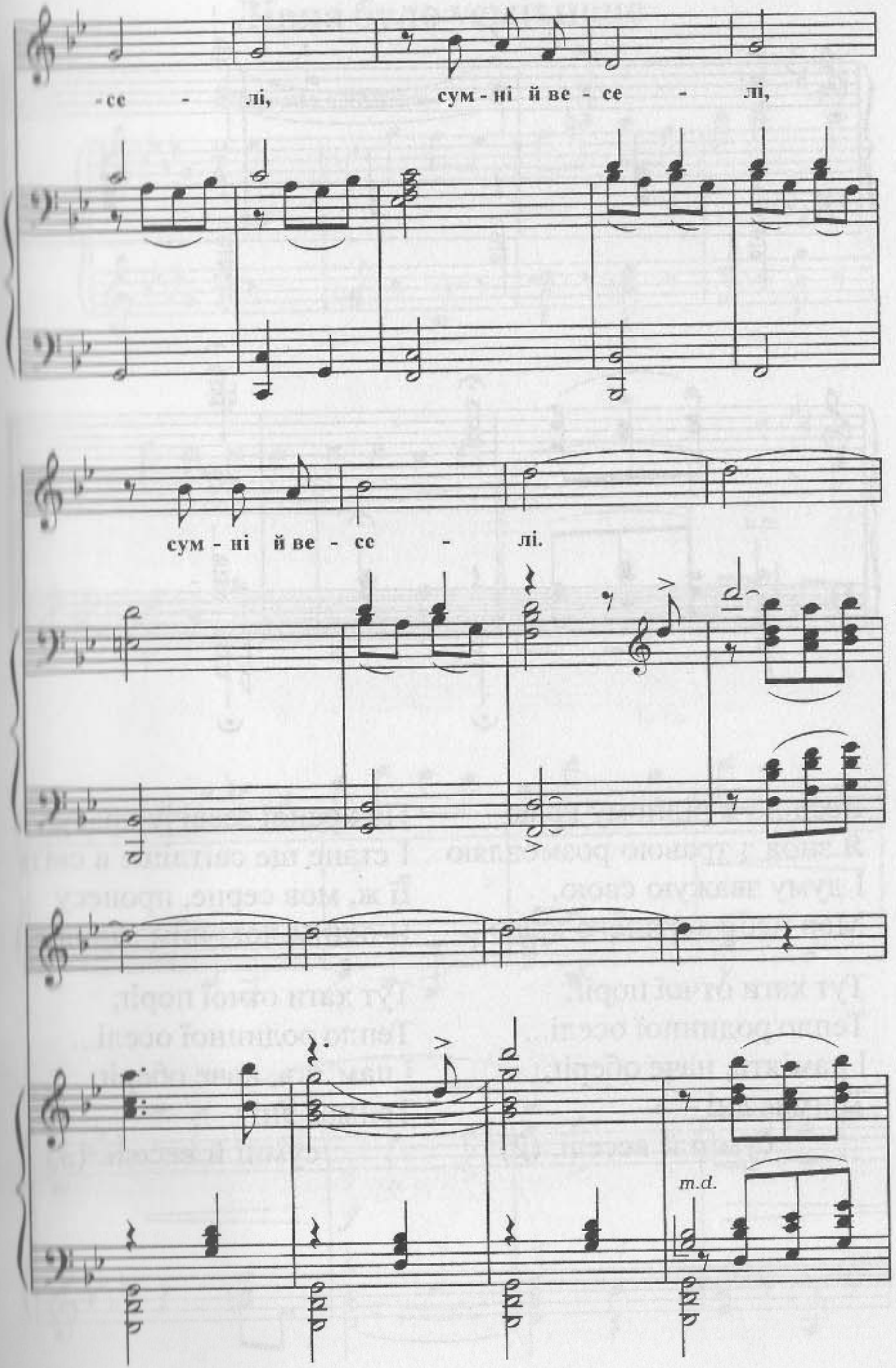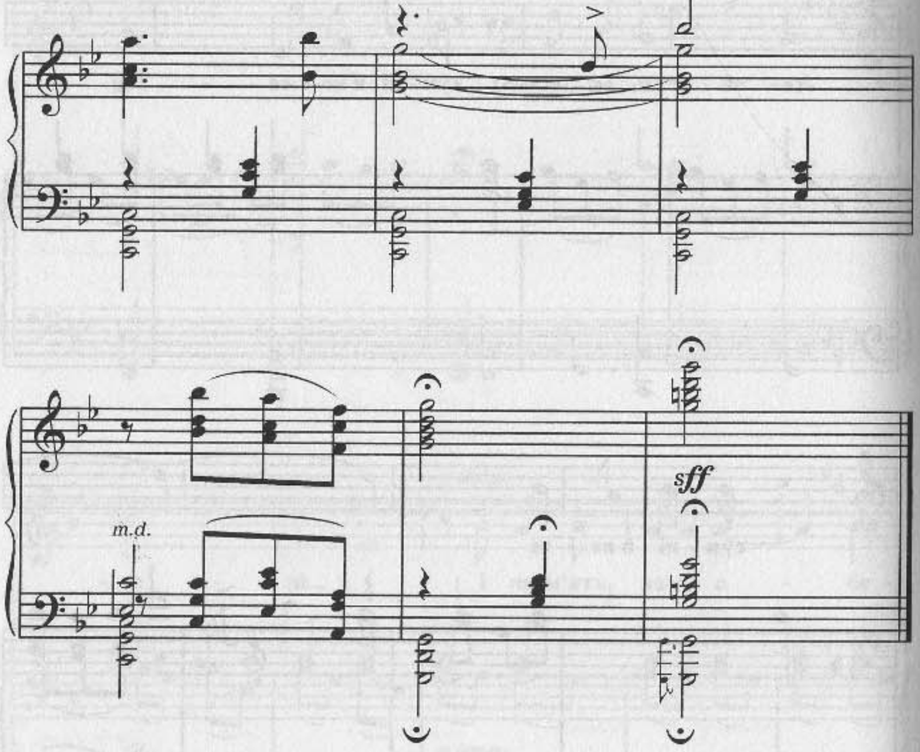

rit.
сум - ні й ве - се - лі.
rit.
a tempo
По крап-лі за-сві-чу кра -
a tempo
-су
і ста-не ще світ - лі - ше

в сві - ті. Ї - ї ж, мов сер-це, про - не -
-су в од-нім до - віч - нім за - по-
-ві - ті. Тут ха-ти от-чо-ї по -

-ріг, теп-ло ро-дин-но-ї о-
rit.
a tempo
-се - лі... І па-м'ять, на-че о - бе-
rit.
a tempo
-ріг, три-ма-є дні- сум - ні й ве-

-се - лі, сум-ні й ве-се - лі,
сум-ні й ве-се - лі.
m.d.
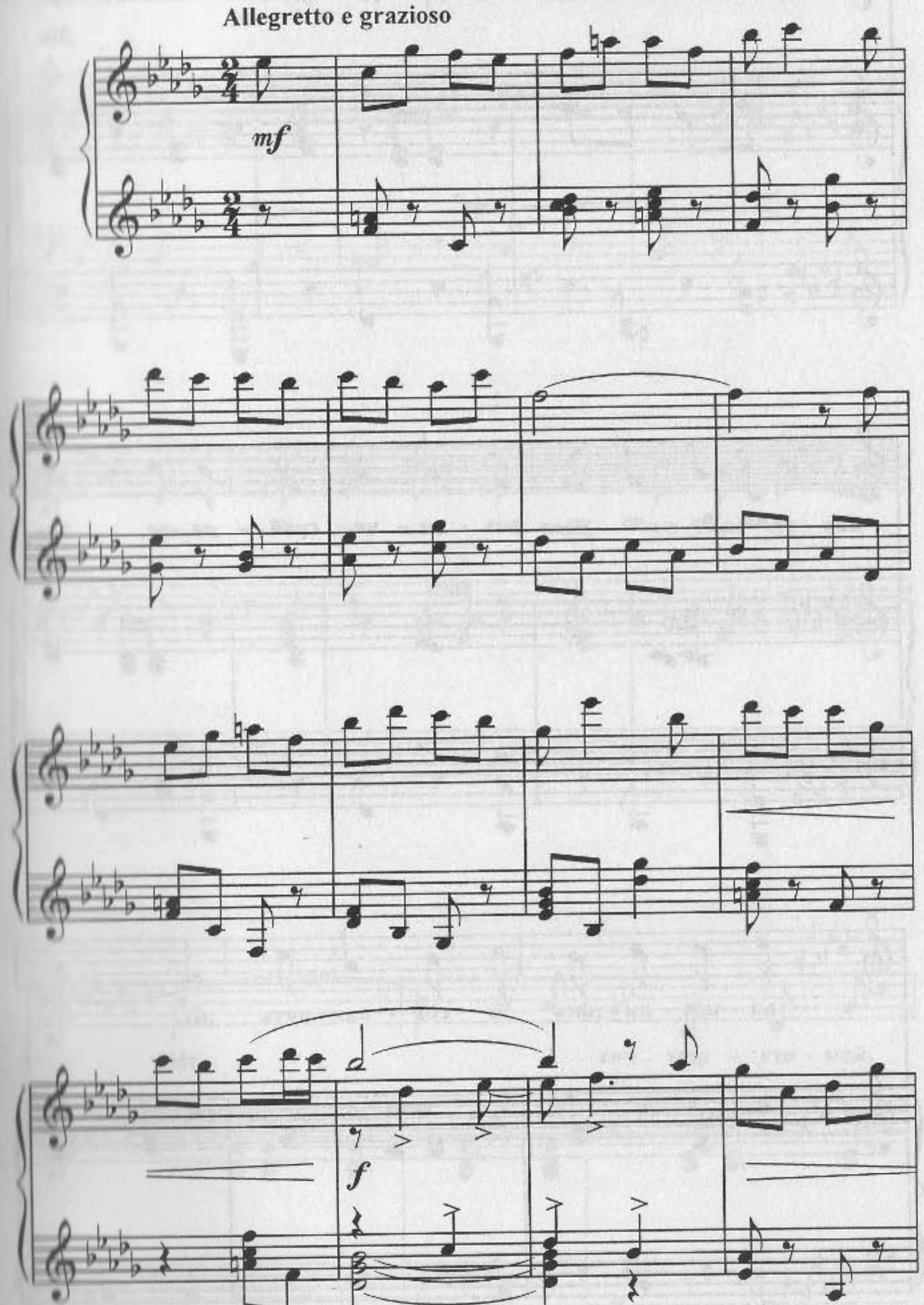

Весною в рідному краю
Я знов з травою розмовляю
І думу зважую свою,
Мов небо зоряного краю.
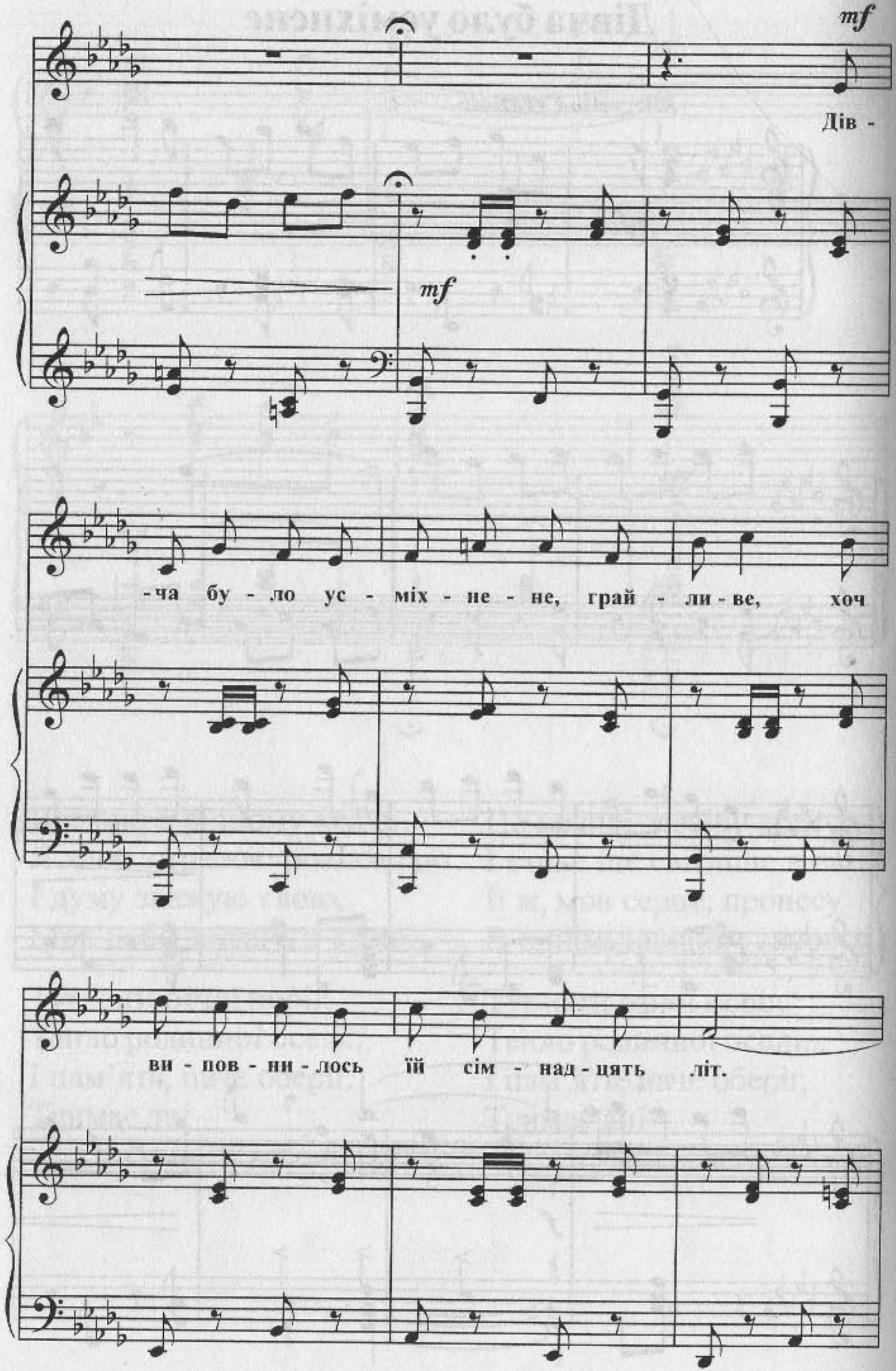
По краплі засвічу красу –
І стане ще світліше в світі.
Її ж, мов серце, пронесу
В однім довічнім заповіті.
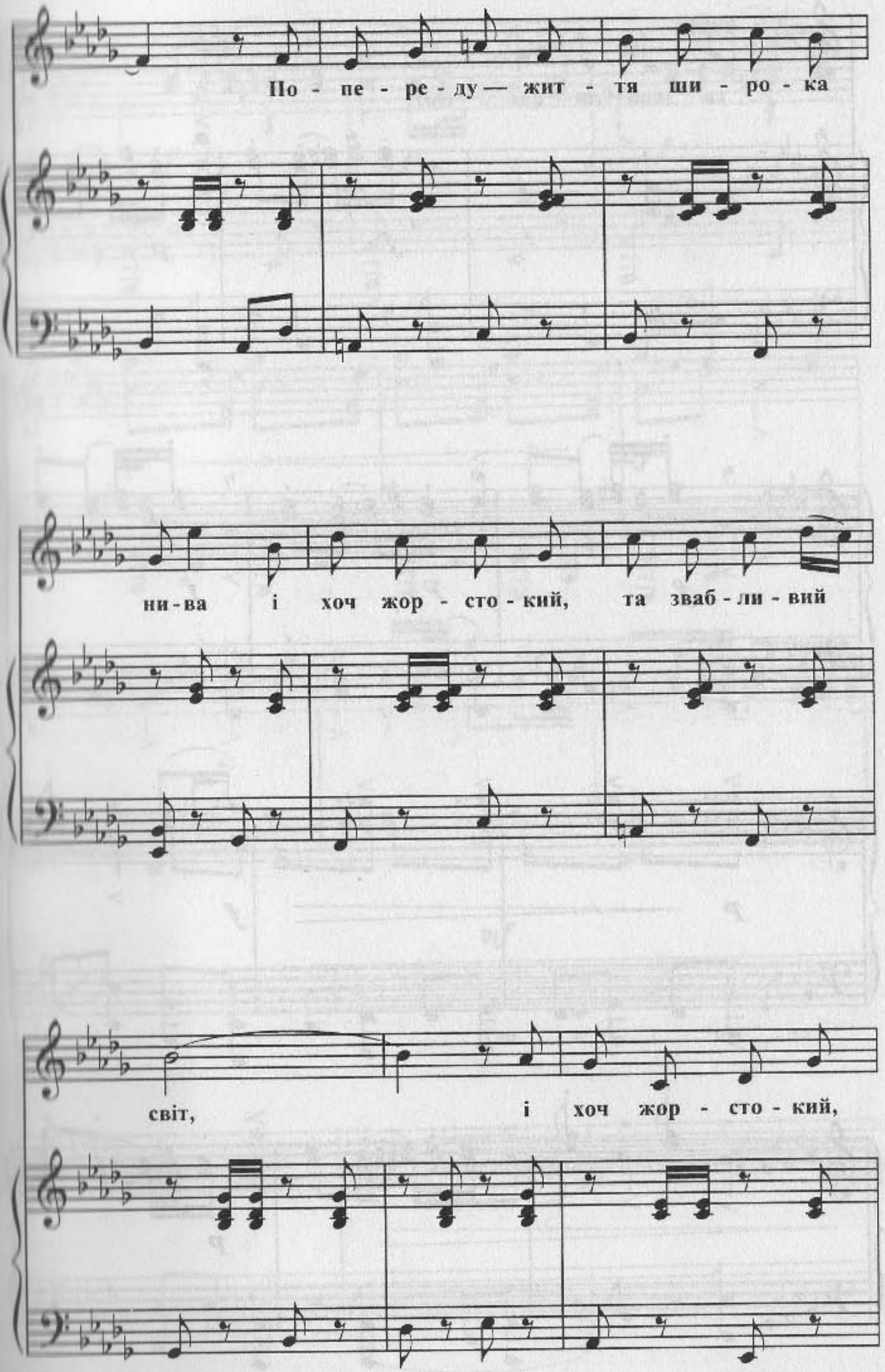
Тут хати отчої поріг,
Тепло родинної оселі...
І пам'ять, наче оберіг,
Тримає дні –
сумні й веселі. (2)
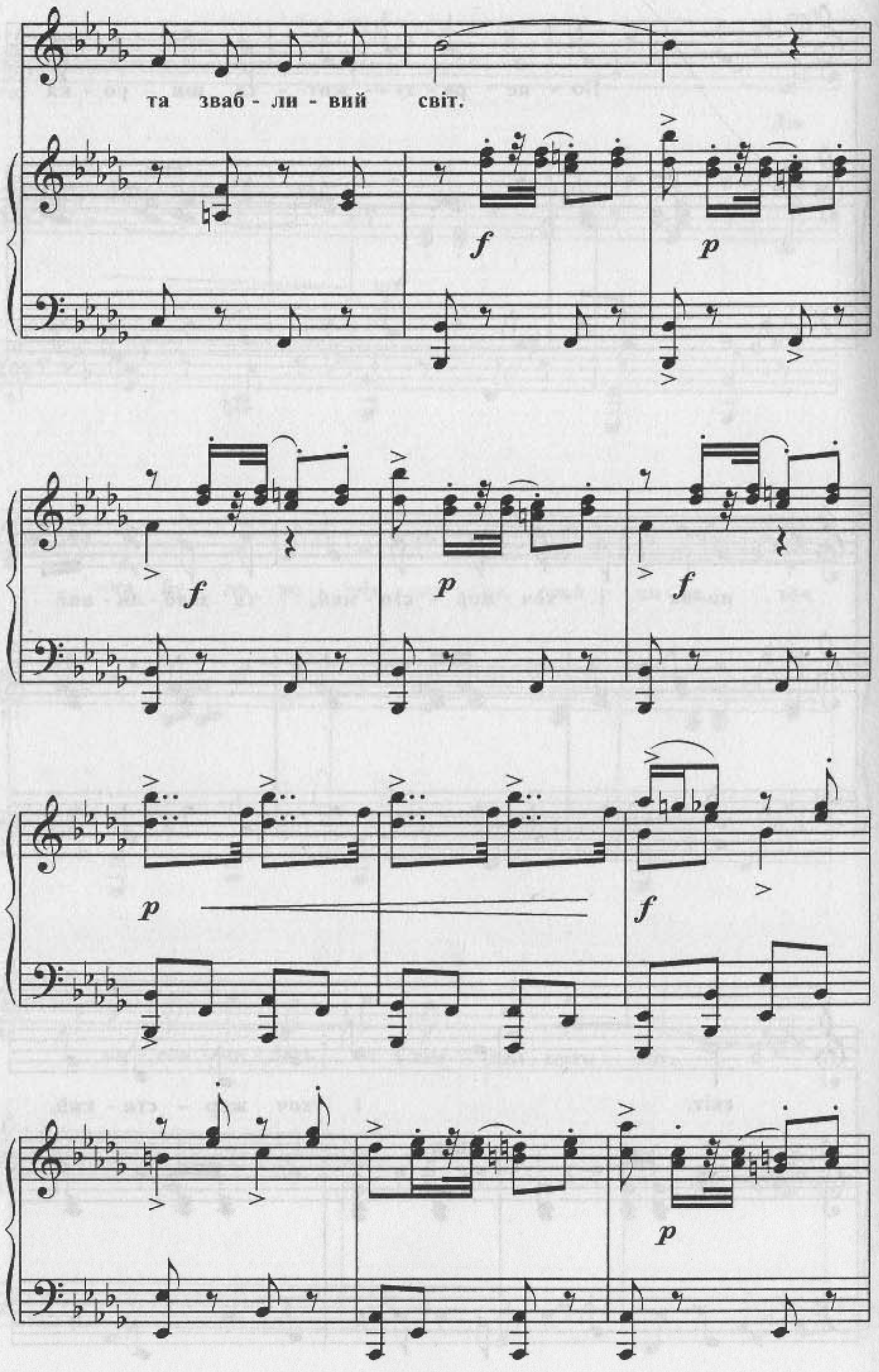
Тут хати отчої поріг,
Тепло родинної оселі...
І пам'ять, наче оберіг,
Тримає дні –
сумні й веселі. (3)
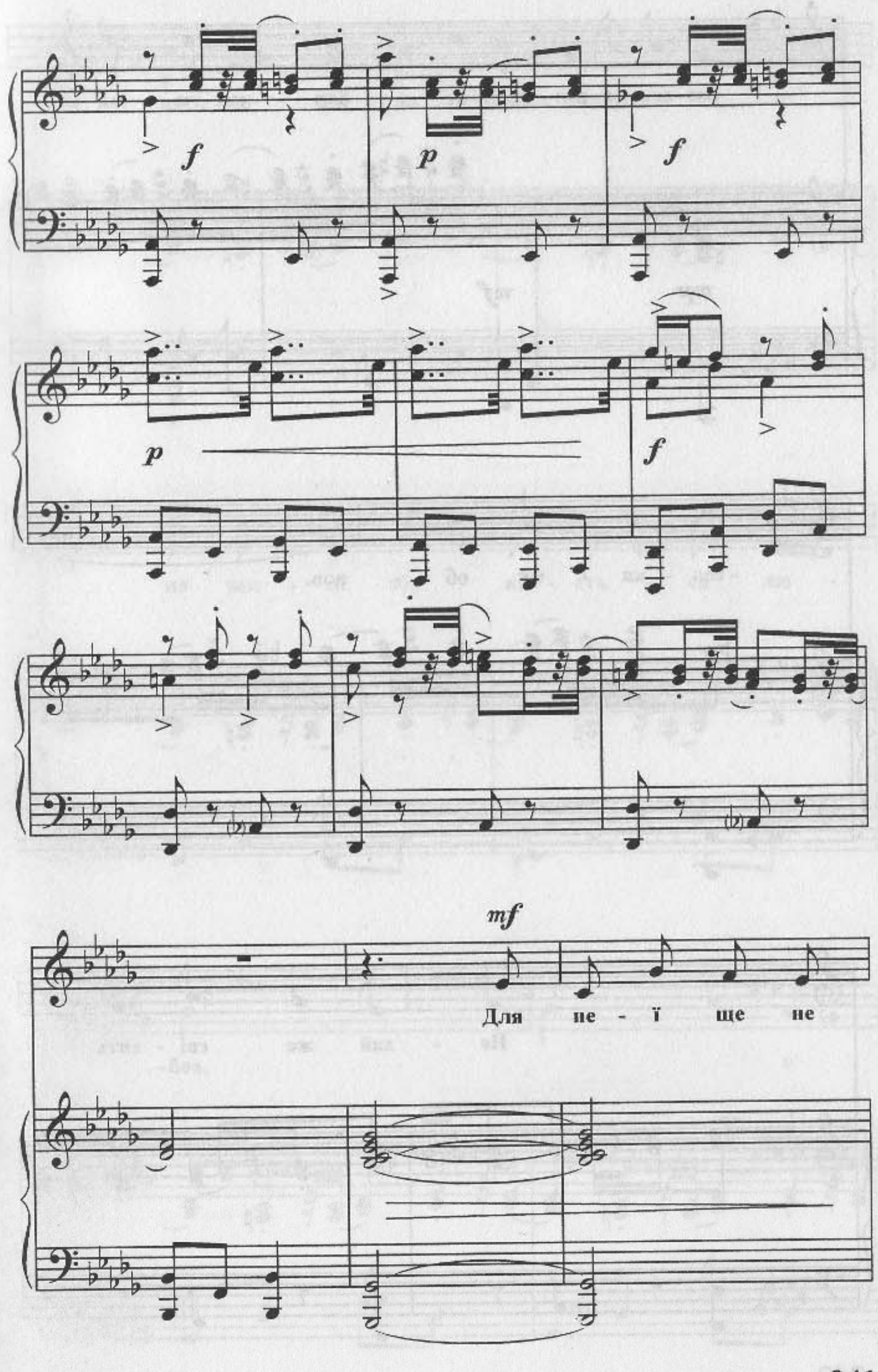
Дівча було усміхнене
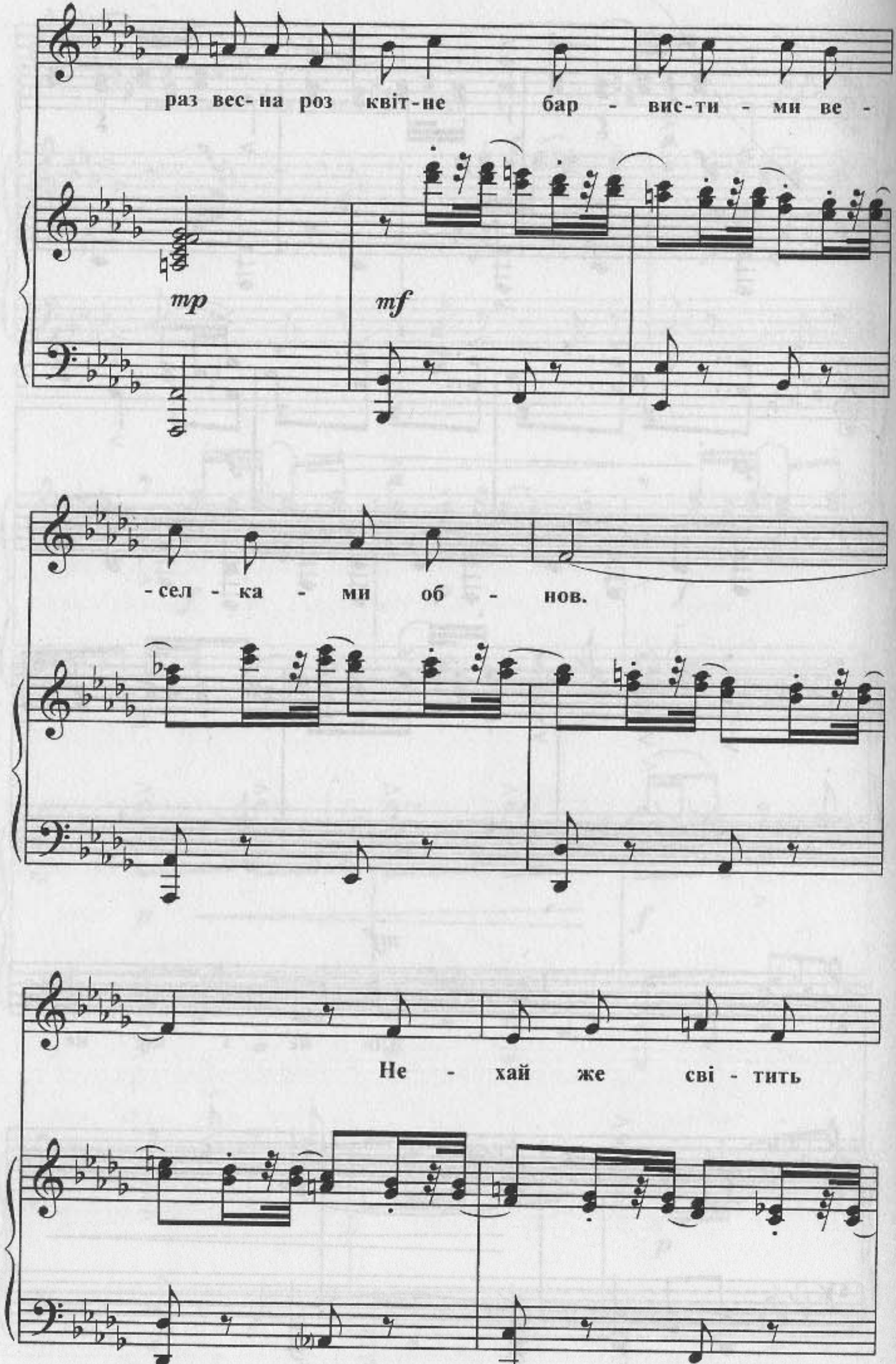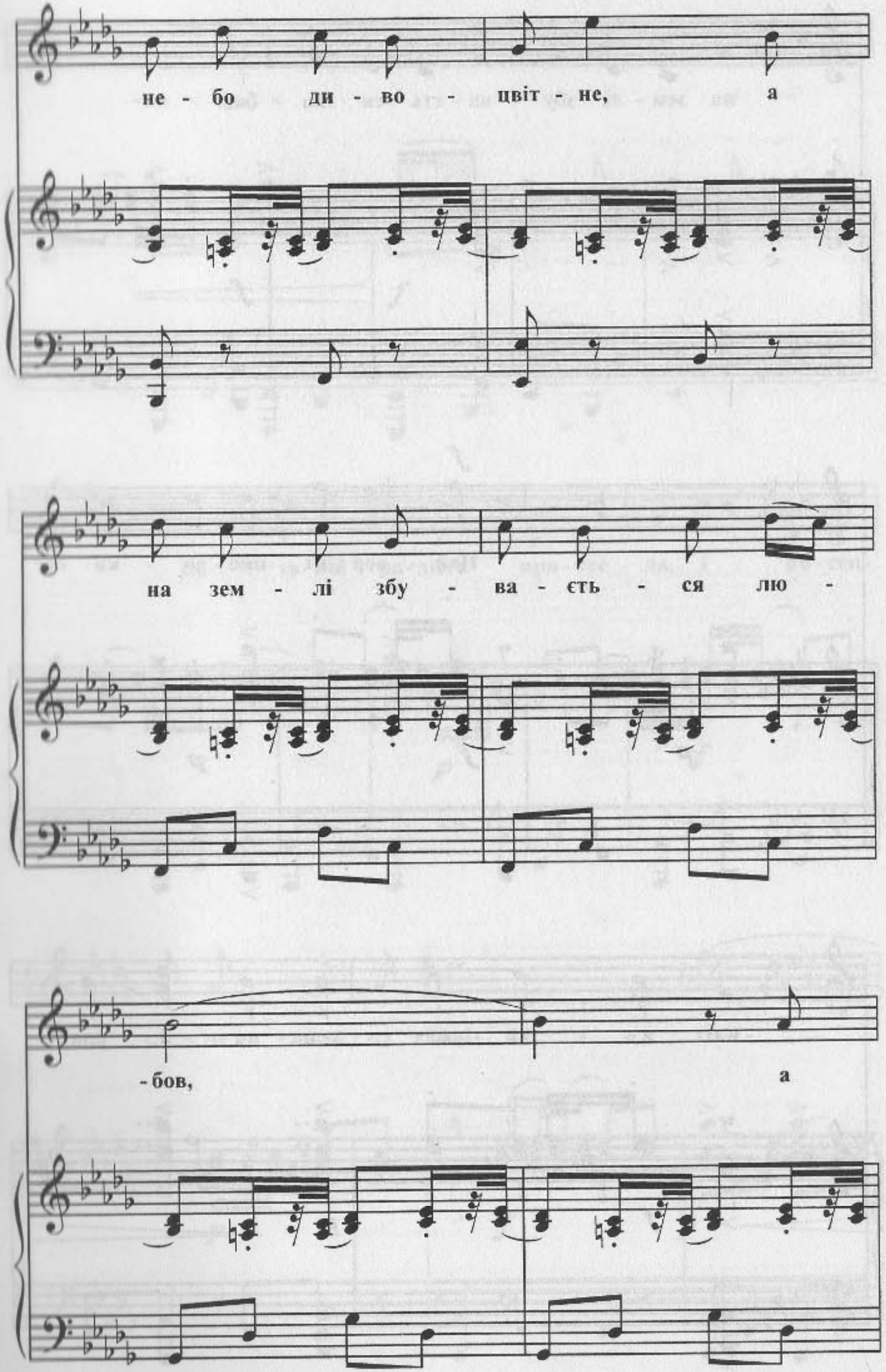

mf
Дів -
mf
-ча бу - ло ус - міх - не - не, грай - ли - ве, хоч
ви - пов - ни - лось їй сім - над - цять літ.
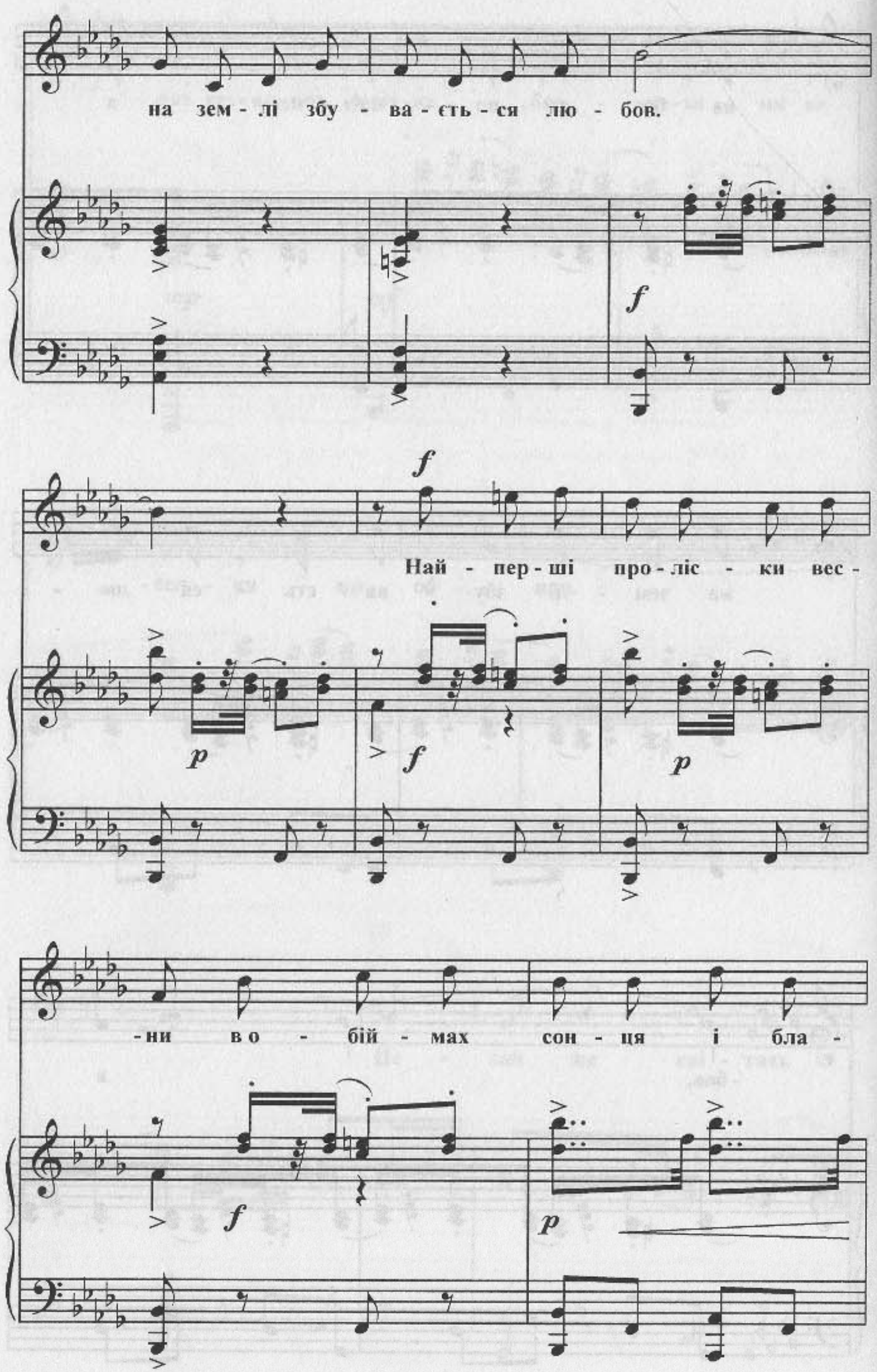

По - пе - ре - ду — жит - тя ши - ро - ка
ни - ва і хоч жор - сто - кий, та зваб - ли - вий
світ, і хоч жор - сто - кий,
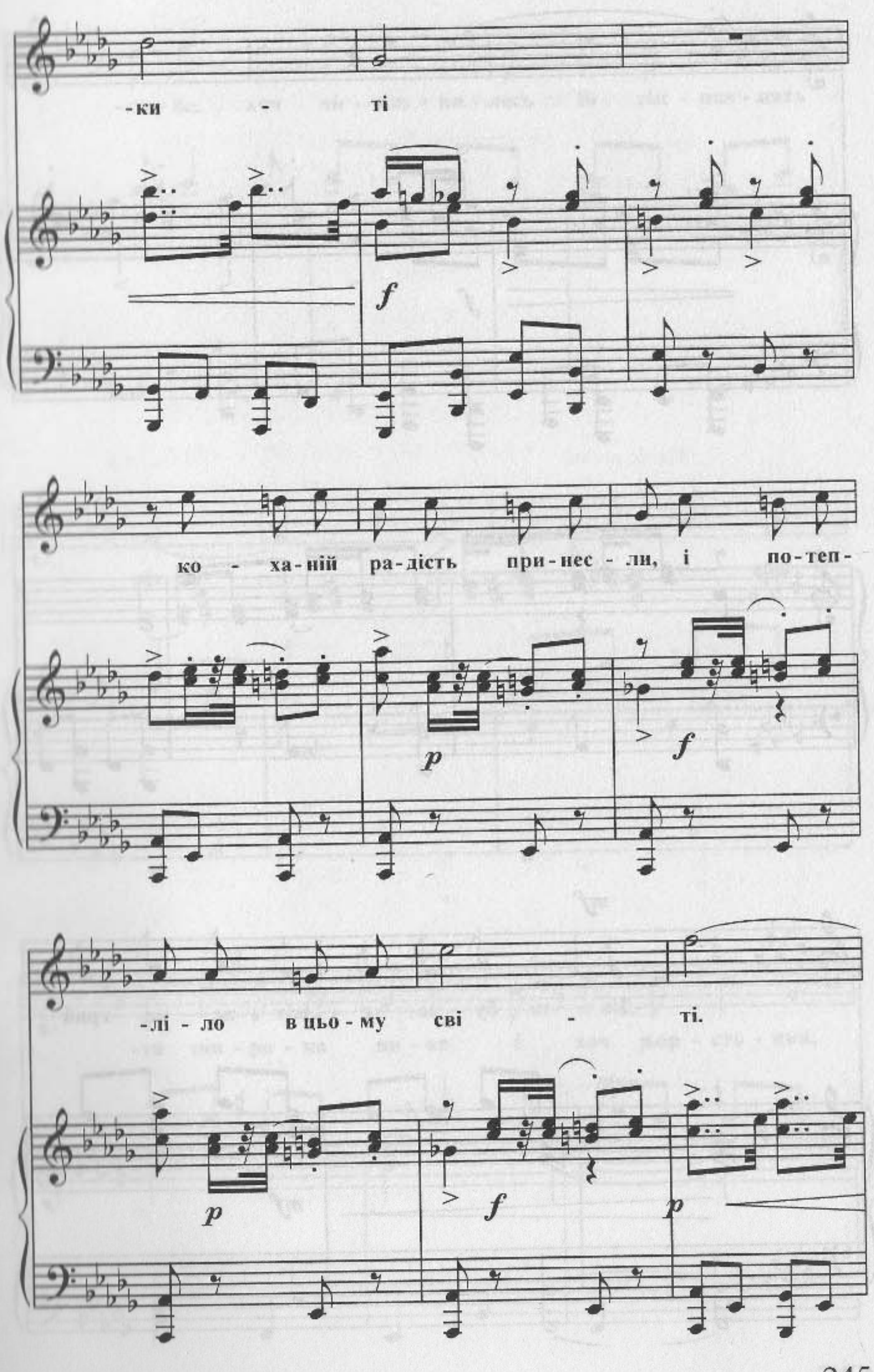

та зваб - ли - вий світ.
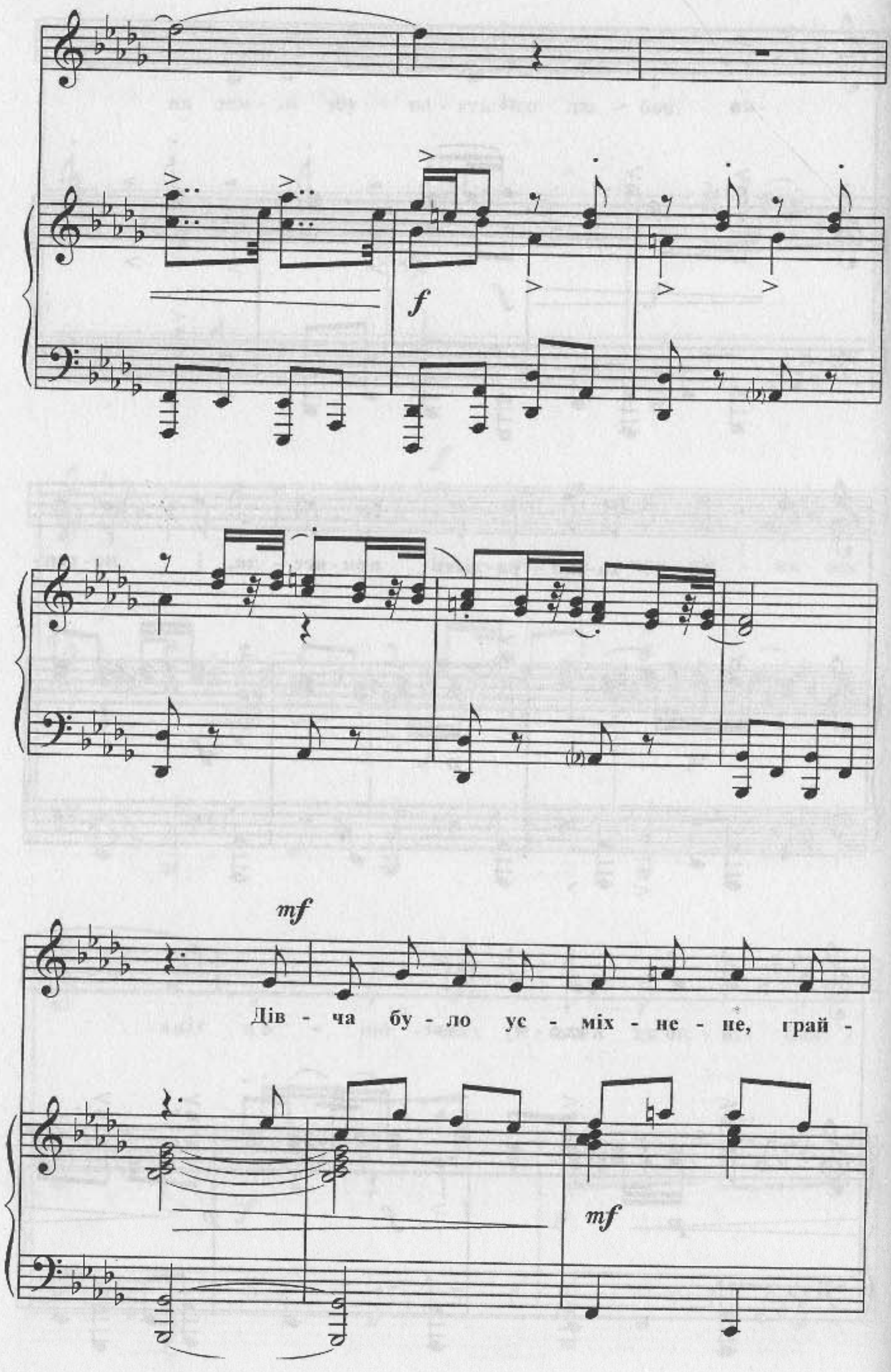

Для не - ї ще не
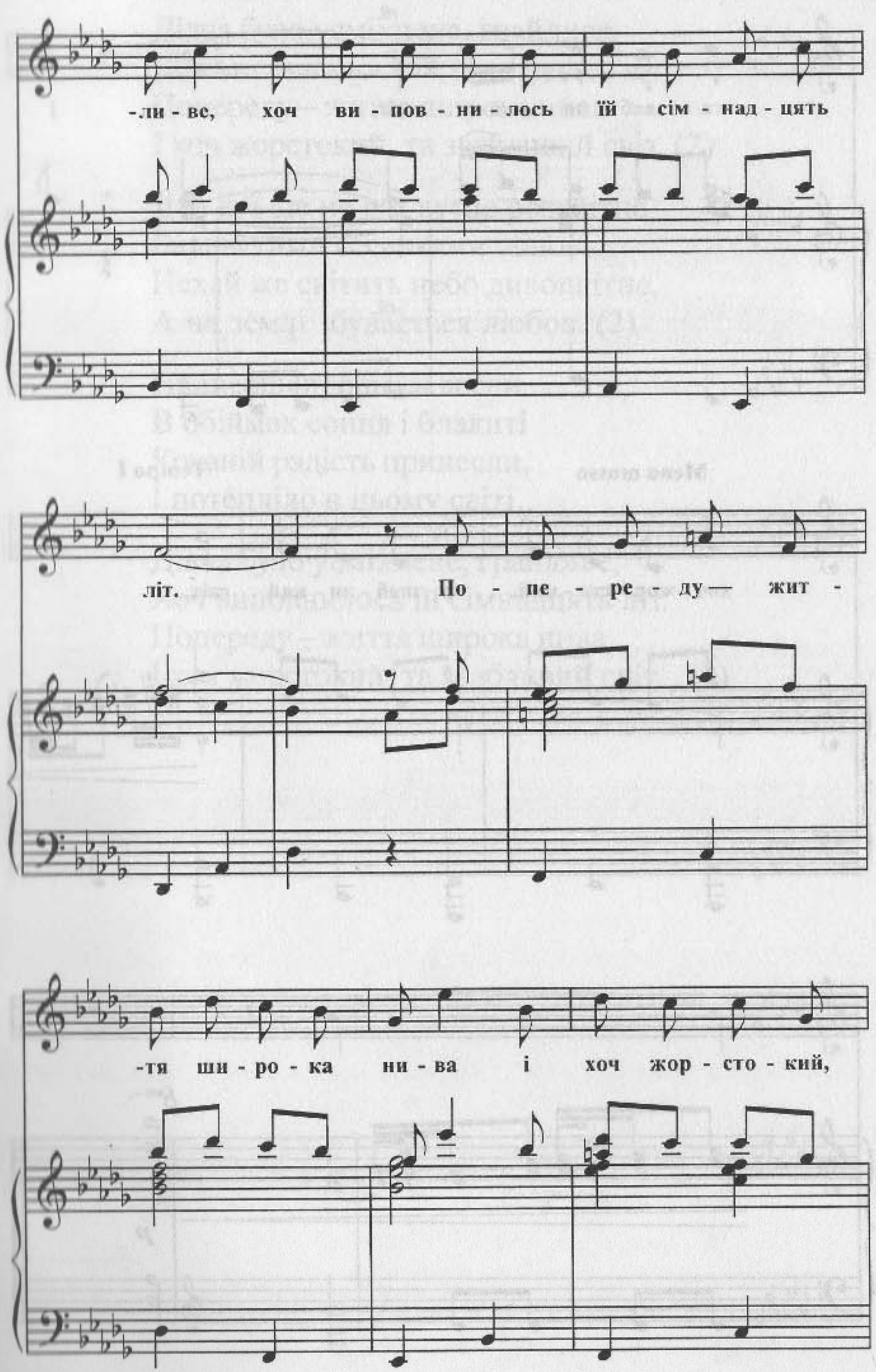

раз вес-на роз квіт-не бар - вис-ти - ми ве -
mp
mf
-сел - ка - ми об - нов.
Не - хай же сві - тить
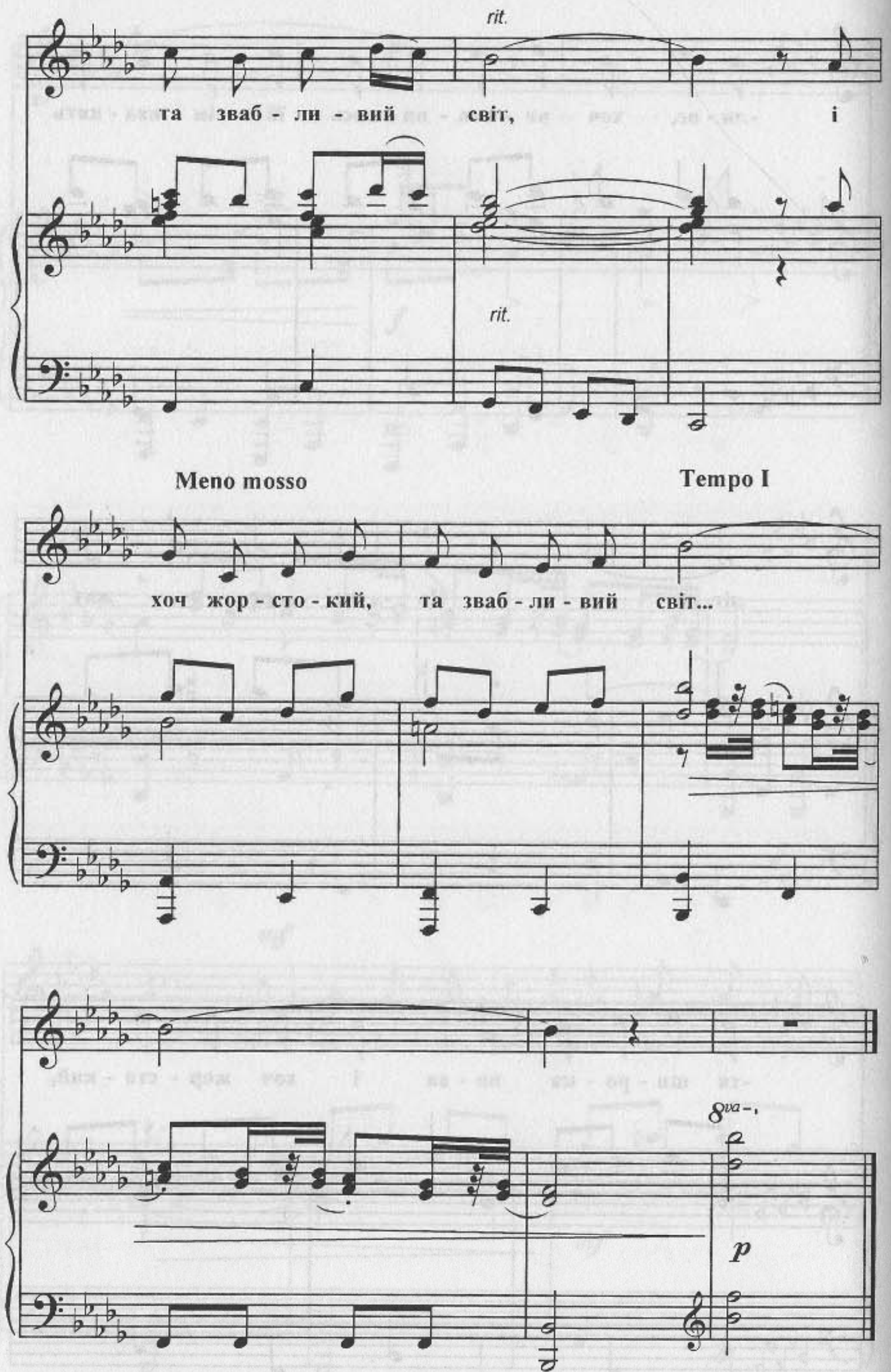

не - бо ди - во - цвіт - не, а
на зем - лі збу - ва - єть - ся лю -
-бов, а

на зем - лі збу - ва - єть - ся лю - бов.
Най - пер - ші про - ліс - ки вес -
-ни в о - бій - мах сон - ця і бла -

-ки ті
ко - ха - ній ра - дість при - нес - ли, і по - теп -
-лі - ло в цьо - му сві - ті.

Дів - ча бу - ло ус - - міх - не - не, грай -

-ли - ве, хоч ви - пов - ни - лось їй сім - над - цять
літ. По - пе - ре - ду жит -
-тя ши - ро - ка ни - ва і хоч жор - сто - кий,
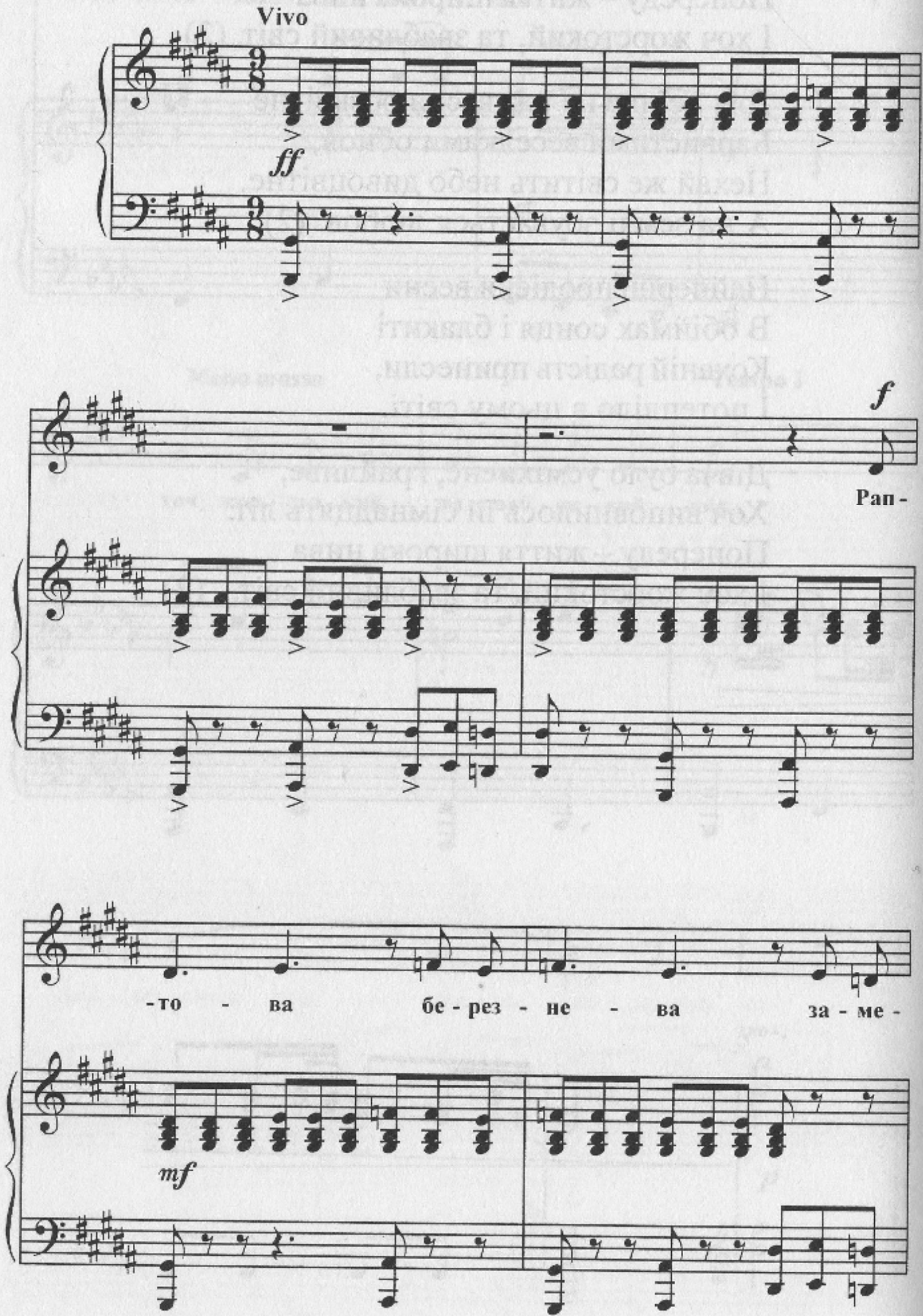

Дівча було усміхнене, грайливе,
Хоч виповнилось їй сімнадцять літ.
Попереду – життя широка нива
І хоч жорстокий, та звабливий світ. (2)
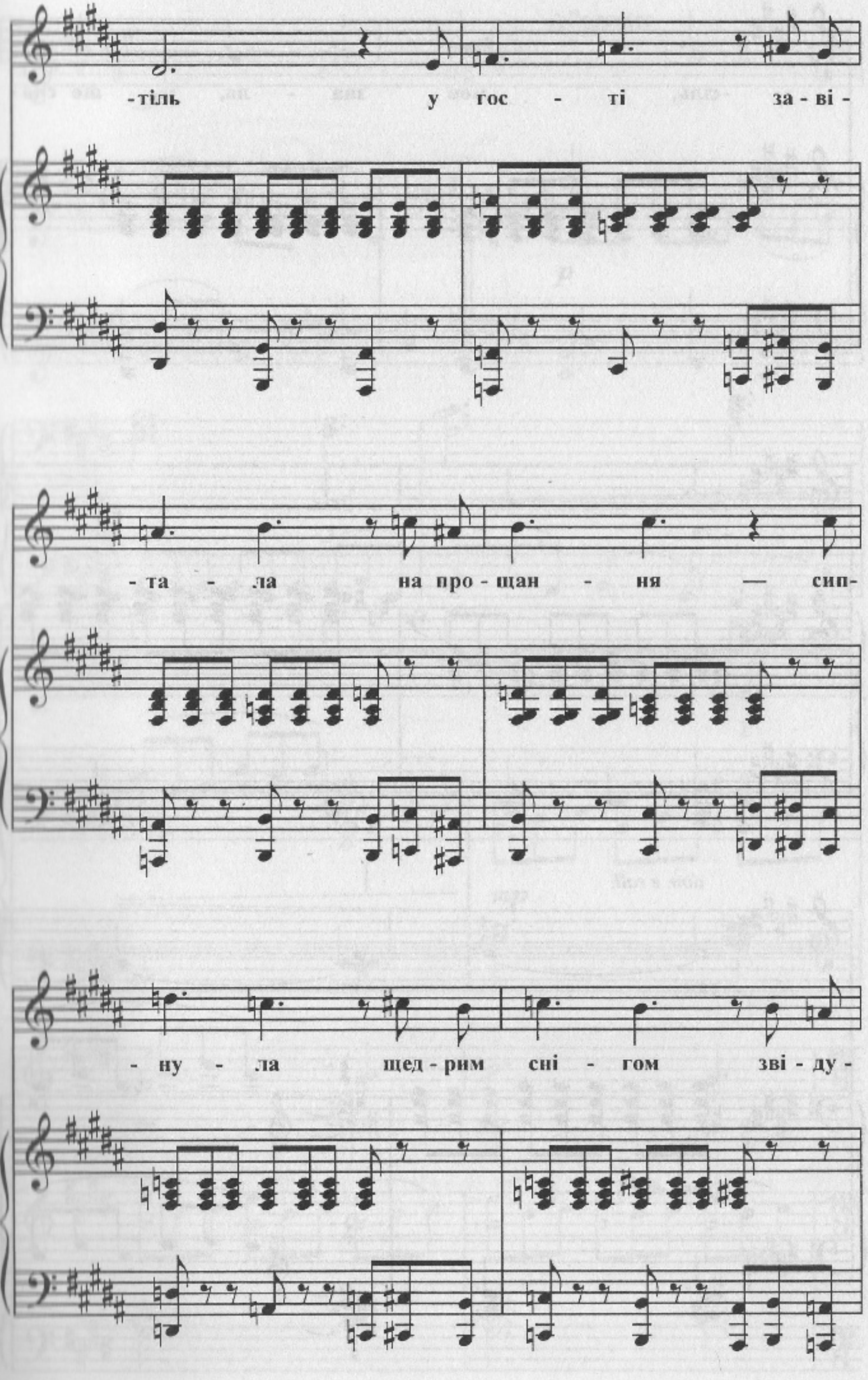
Для неї ще не раз весна розквітне
Барвистими веселками обнов,
Нехай же світить небо дивоцвітне,
А на землі збувається любов. (2)
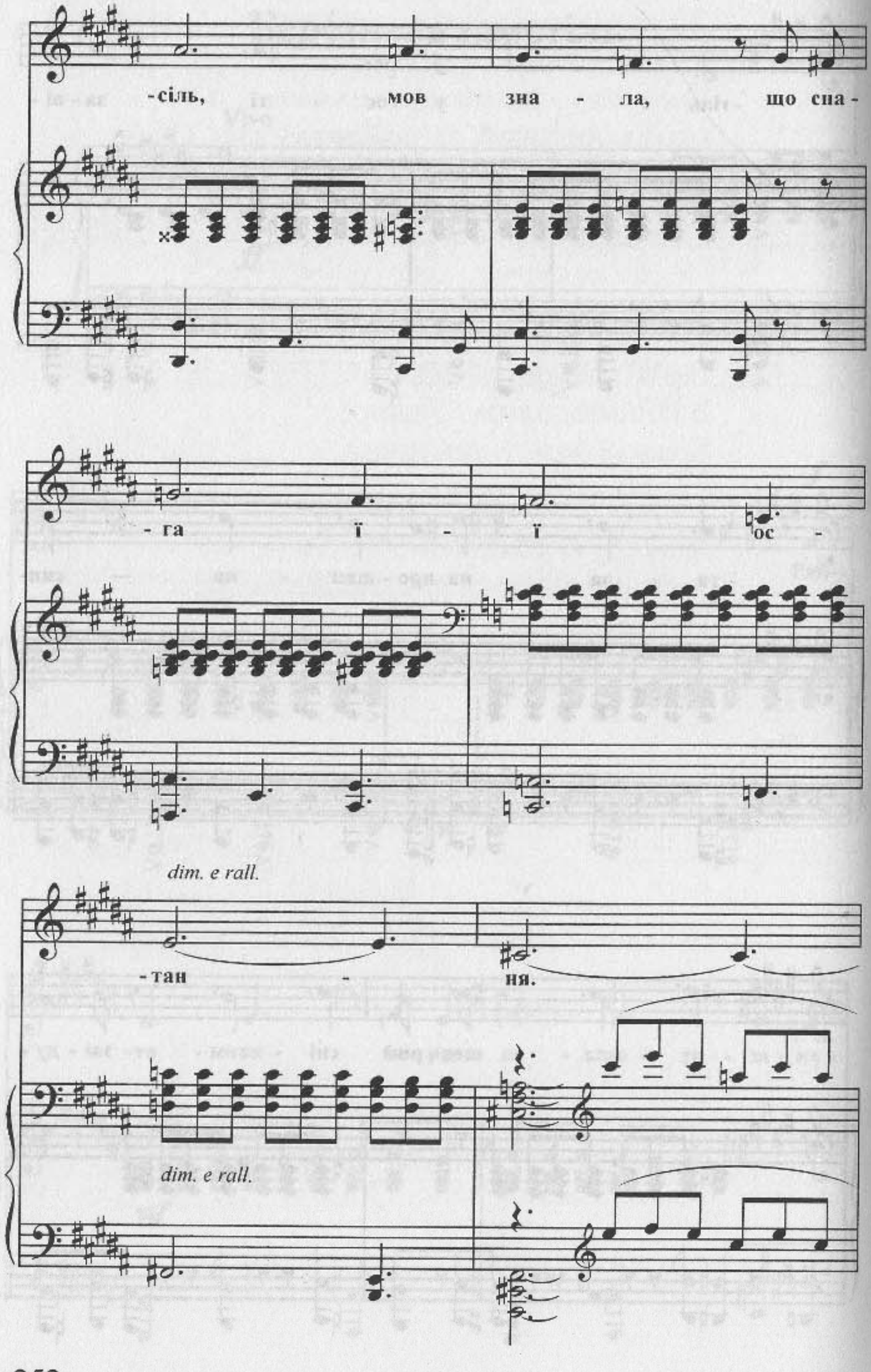
Найперші проліски весни
В обіймах сонця і блакиті
Коханій радість принесли,
І потепліло в цьому світі.
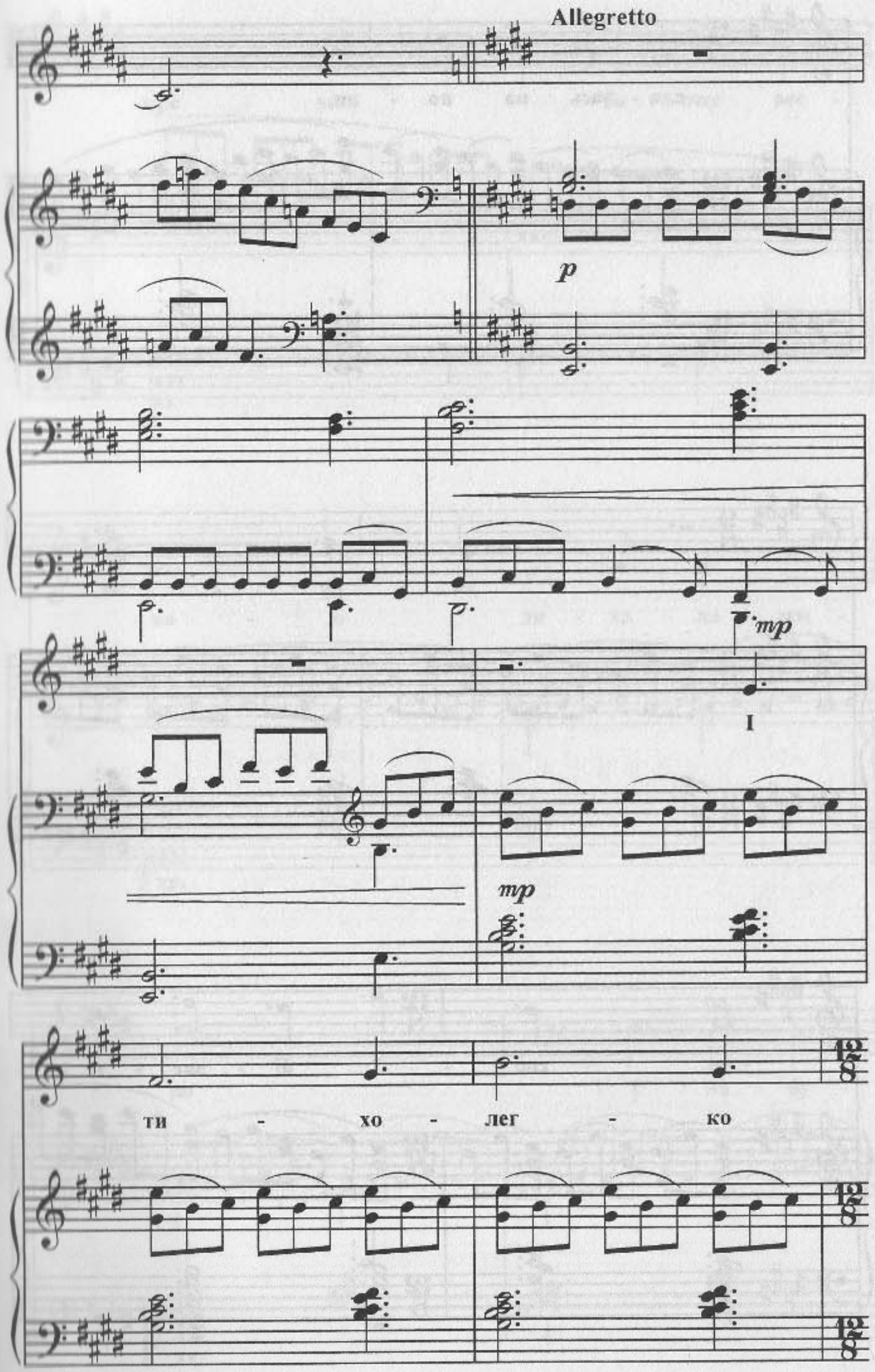
Дівча було усміхнене, грайливе,
Хоч виповнилось їй сімнадцять літ.
Попереду – життя широка нива
І хоч жорстокий, та звабливий світ... (2)
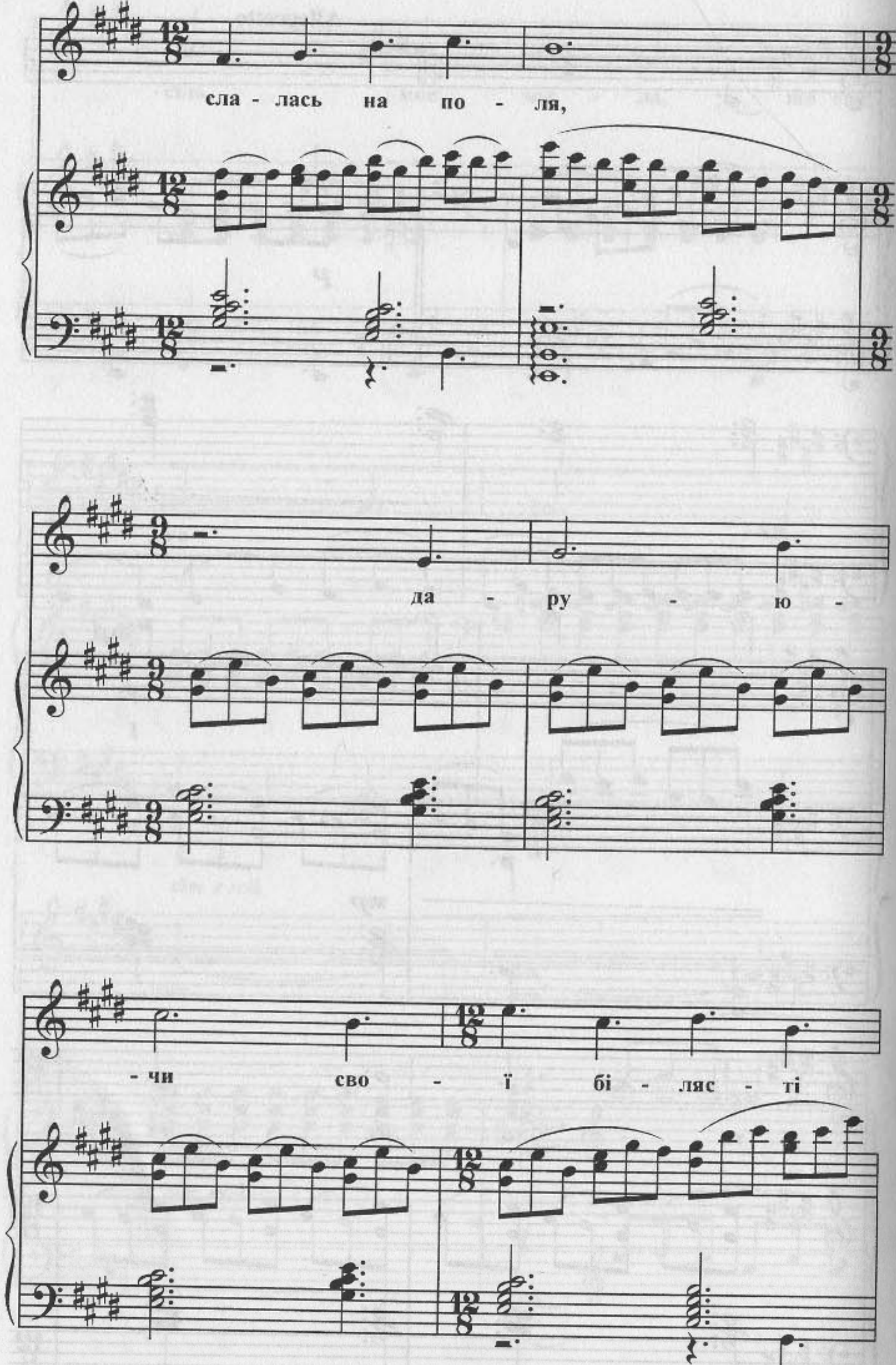
Березнева заметіль
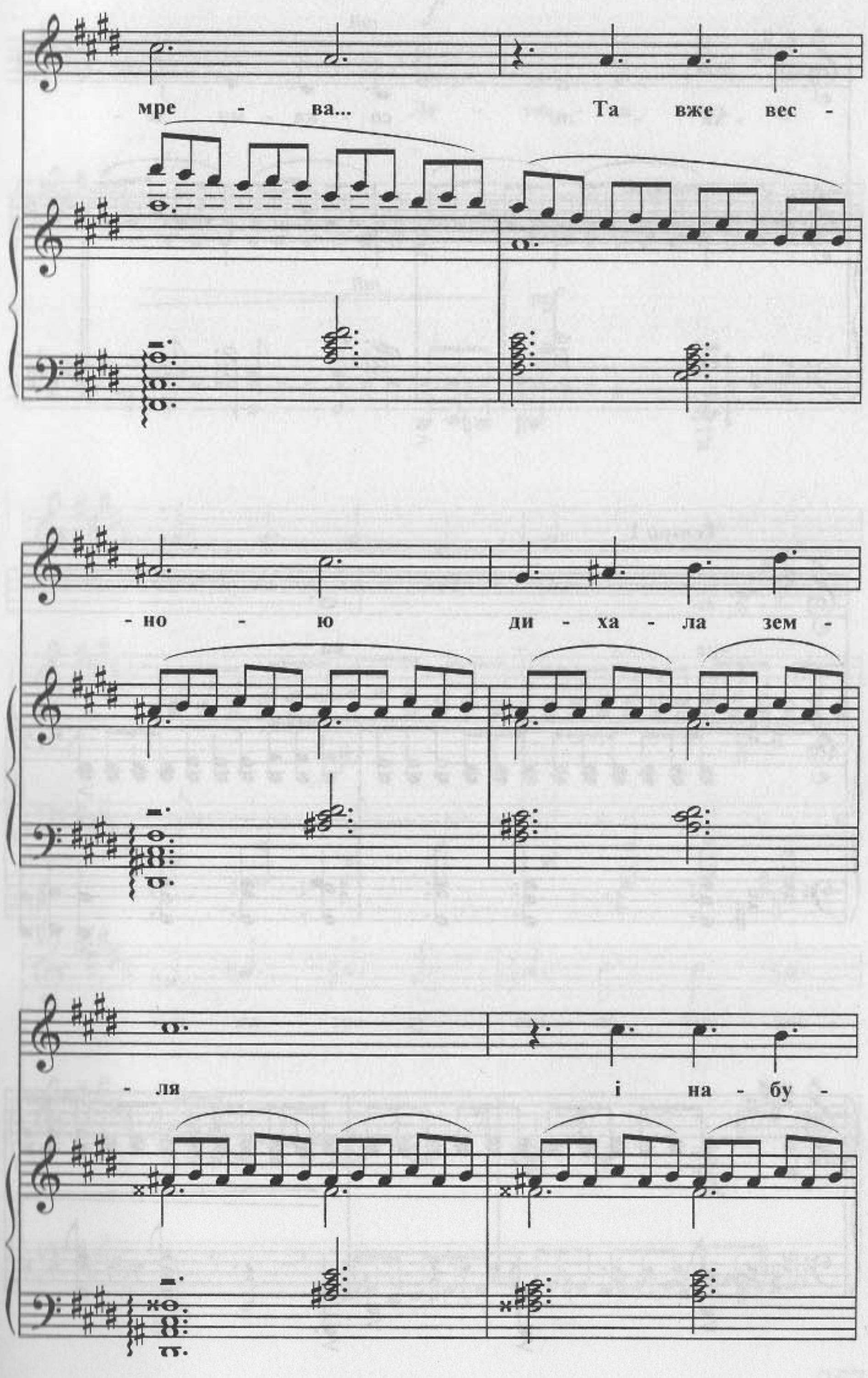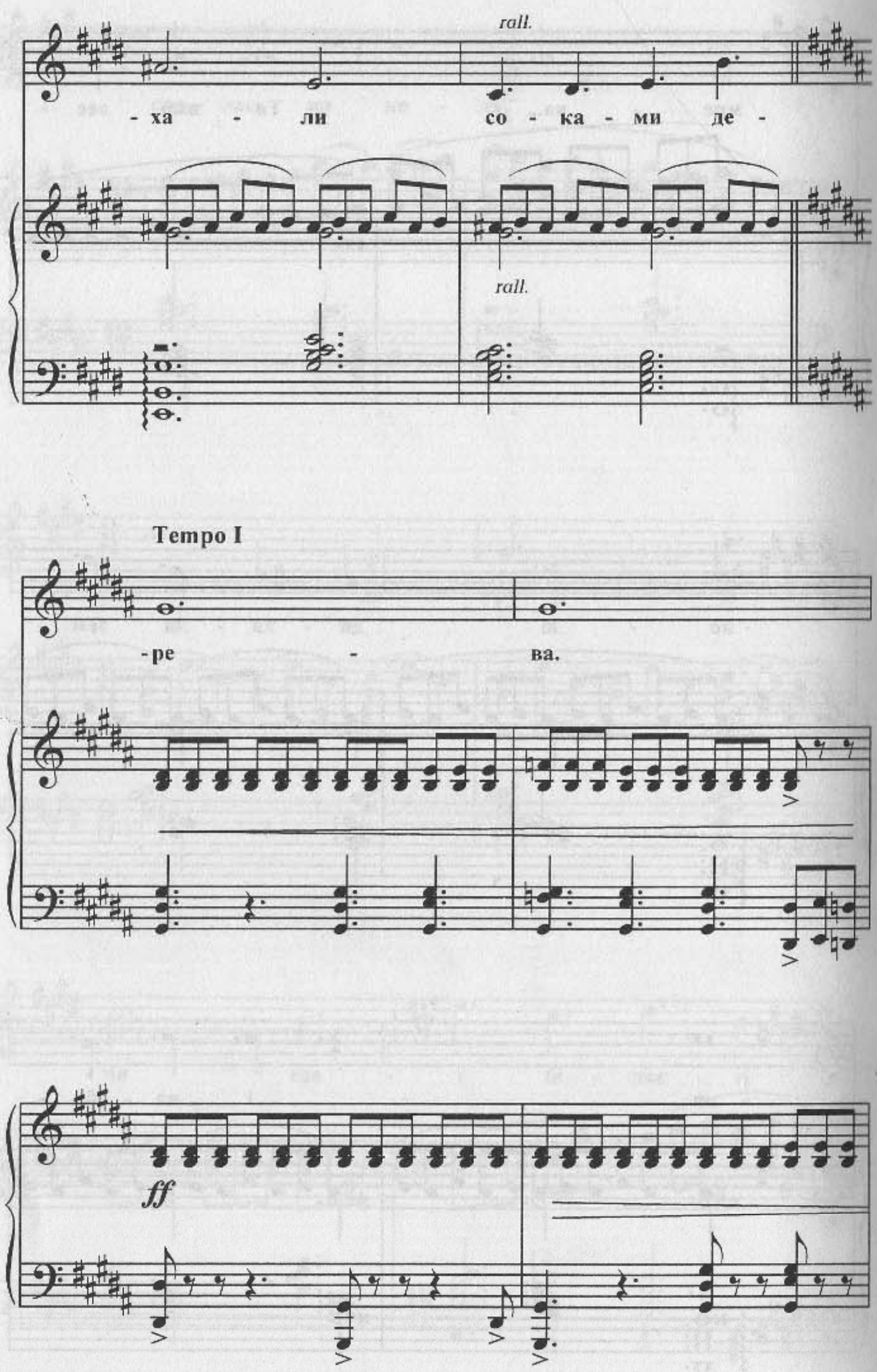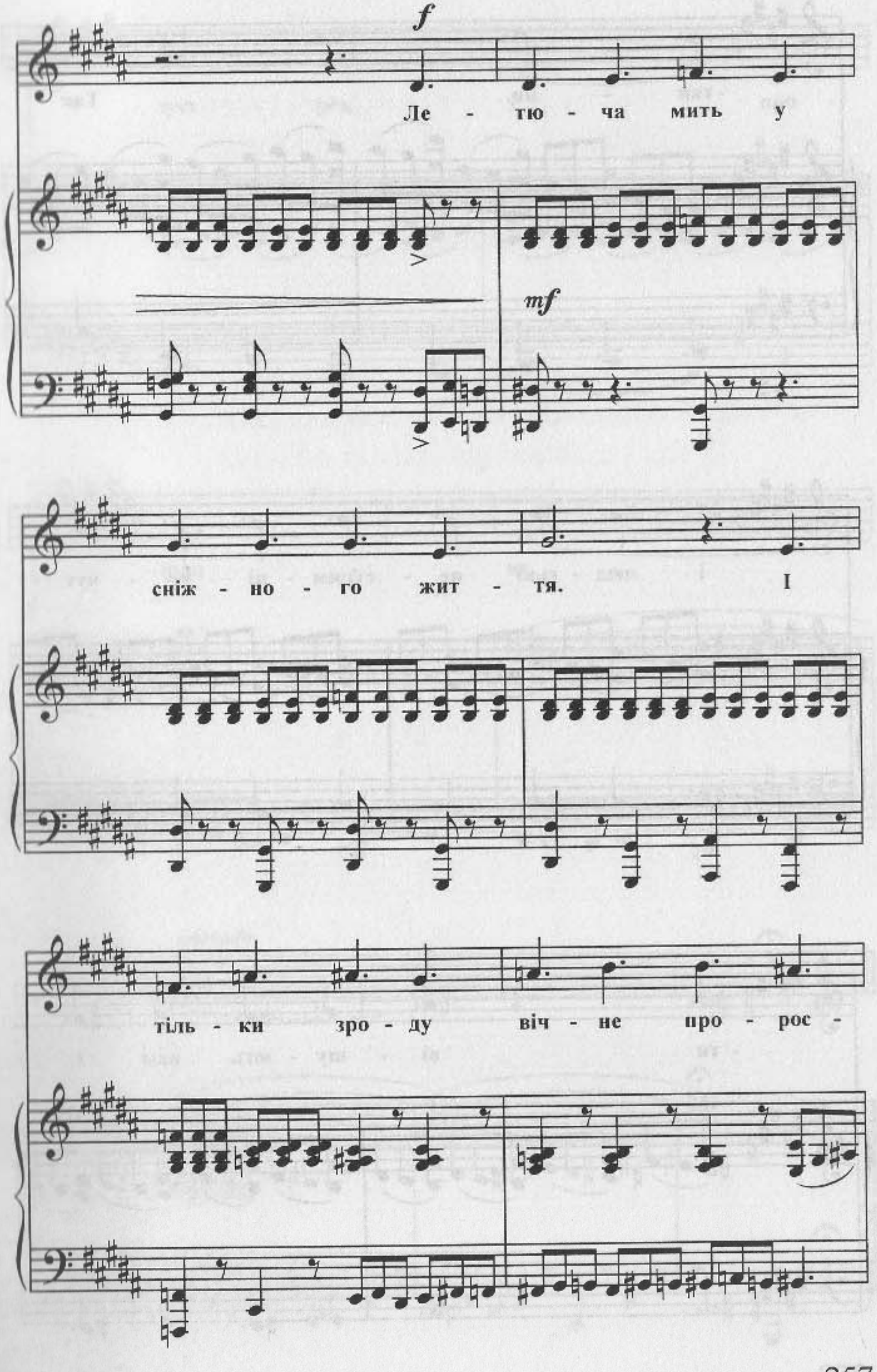

-сіль, мов зна - ла, що сна -
-га ї - ї ос -
dim. e rall.
-тан - ня.
dim. e rall.

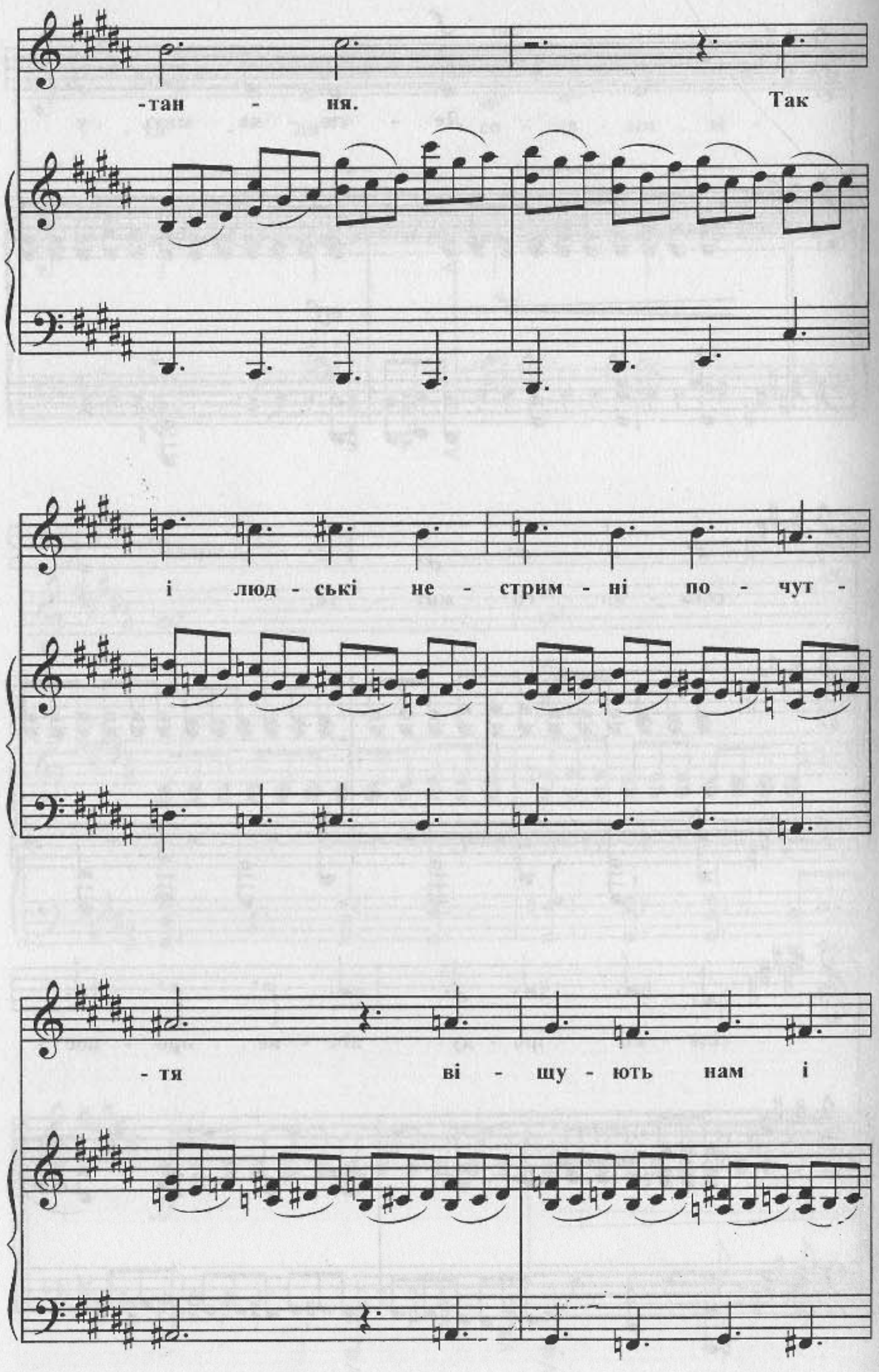

Allegretto
p
mp
I
mp
ти - хо - лег - ко

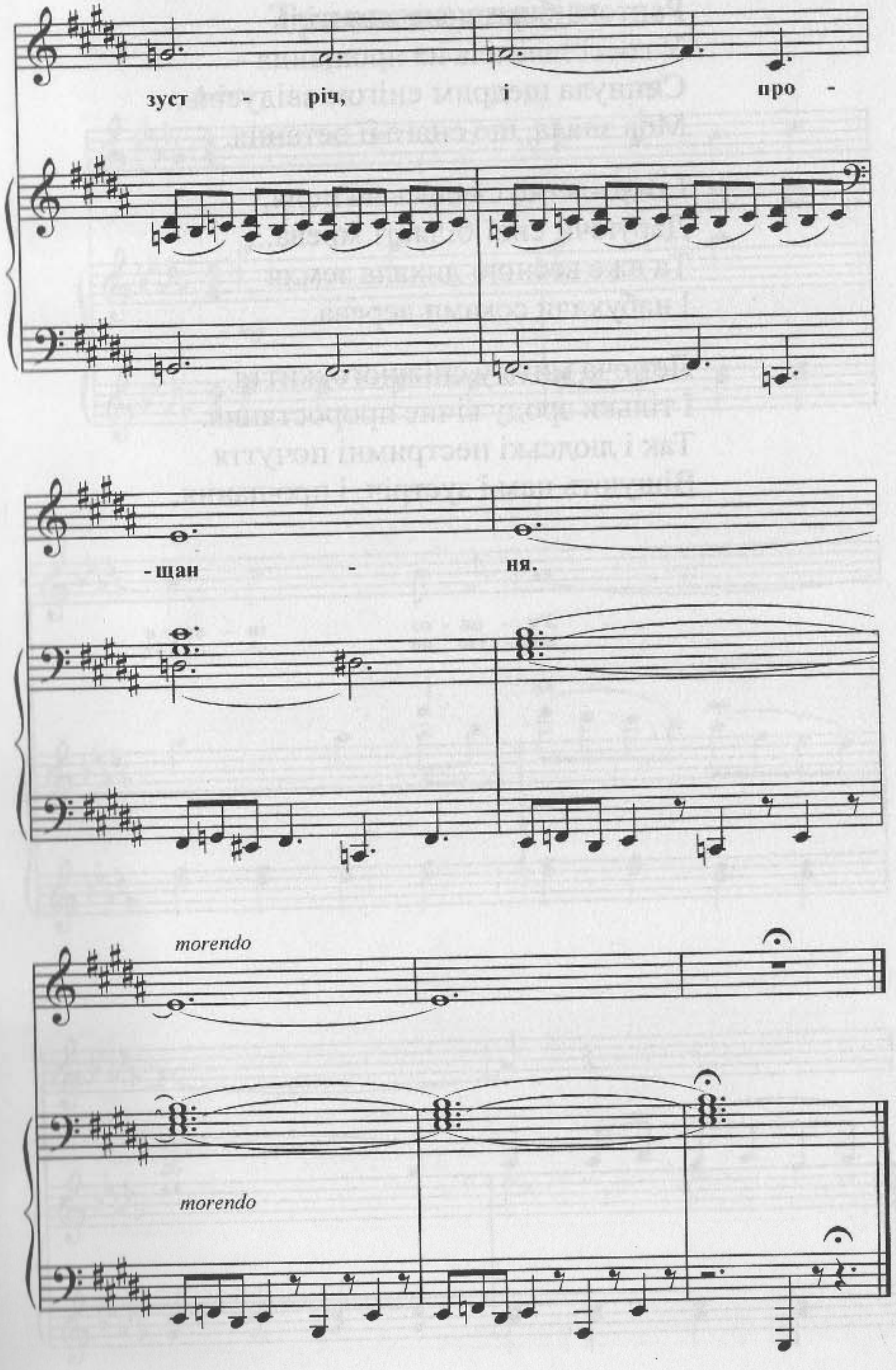

сла - лась на по - ля,
да - ру - ю -
- чи сво - ї бі - ляс - ті

мре - ва... Та вже вес -
- но - ю ди - ха - ла зем -
- ля і на - бу -

rall.
- ха - ли со - ка - ми де -
rall.
Tempo I
-ре - ва.
ff

f
Ле - тю - ча мить у
mf
сніж - но - го жит - тя. І
тіль - ки зро - ду віч - не про - рос -

-тан - ня. Так
і люд - ські не - стрим - ні по - чут -
- тя ві - щу - ють нам і
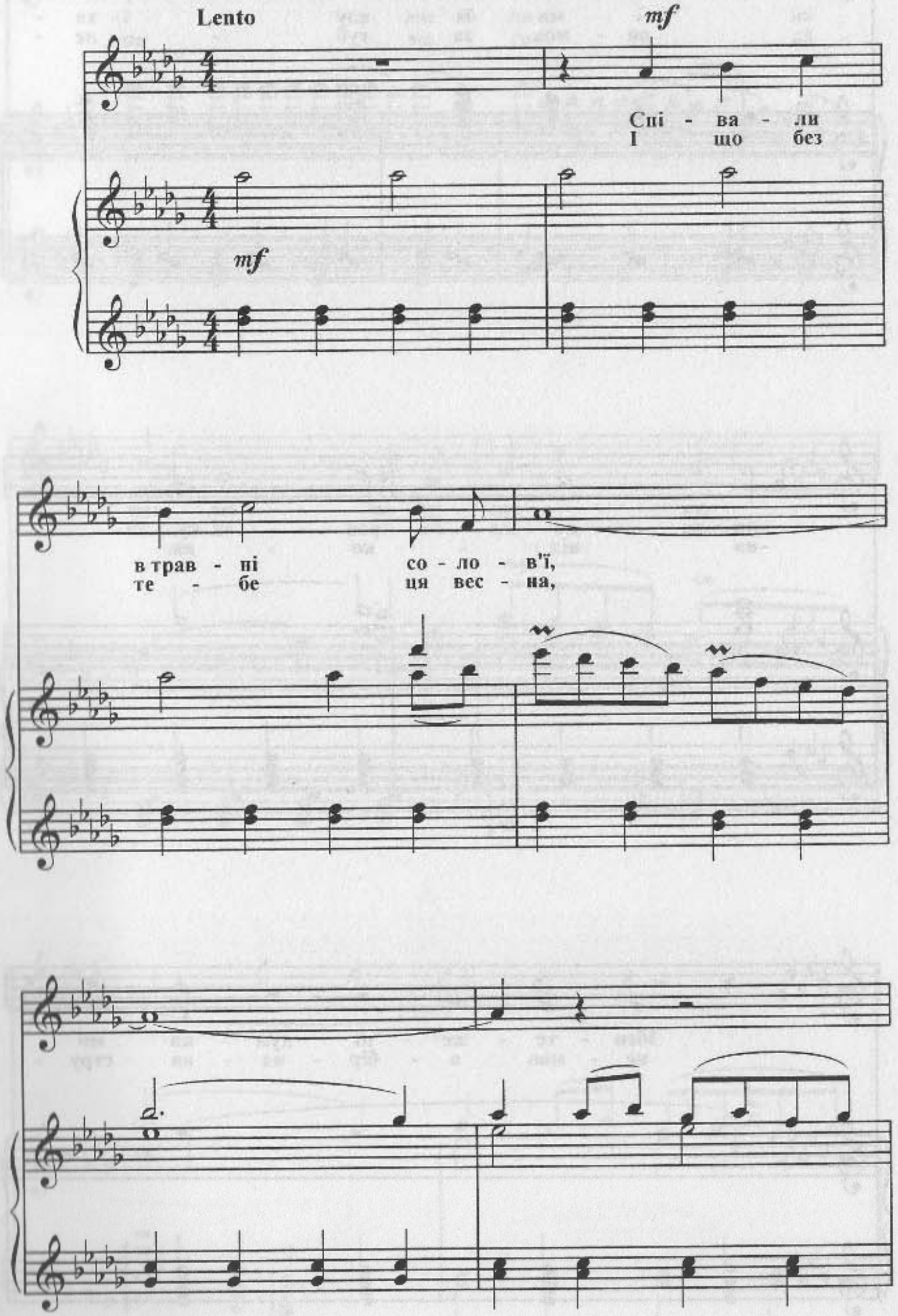

зуст - річ, і про -
- щан - ня.
morendo
morendo
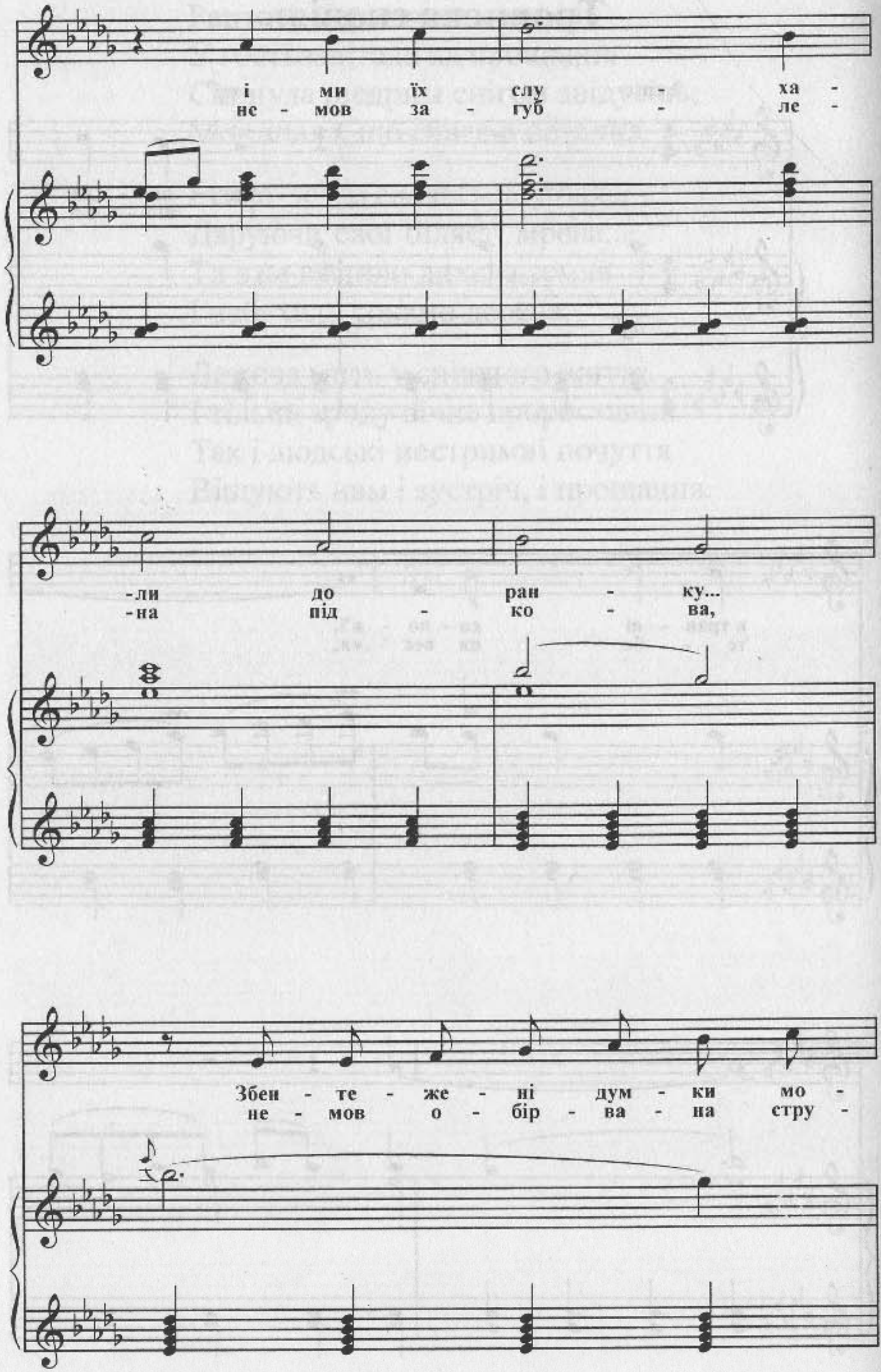
Раптова березнева заметіль
У гості завітала на прощання –
Сипнула щедрим снігом звідусіль,
Мов знала, що снага її остання.

І тихо-легко слалась на поля,
Даруючи свої білясті мрева...
Та вже весною дихала земля
І набухали соками дерева.
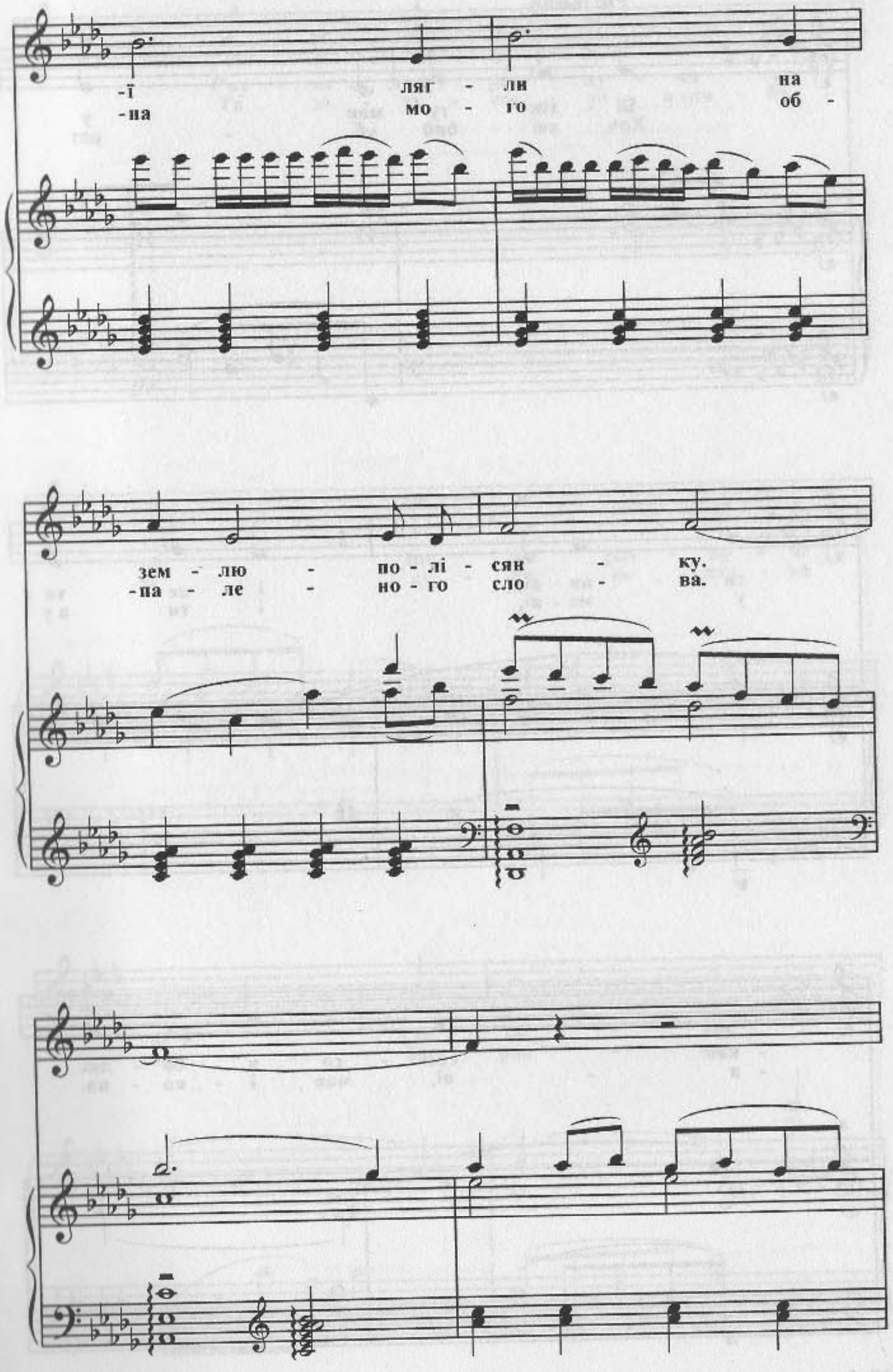
Летюча мить у сніжного життя.
І тільки зроду вічне проростання.
Так і людські нестримні почуття
Віщують нам і зустріч, і прощання.

Травнева сповідь
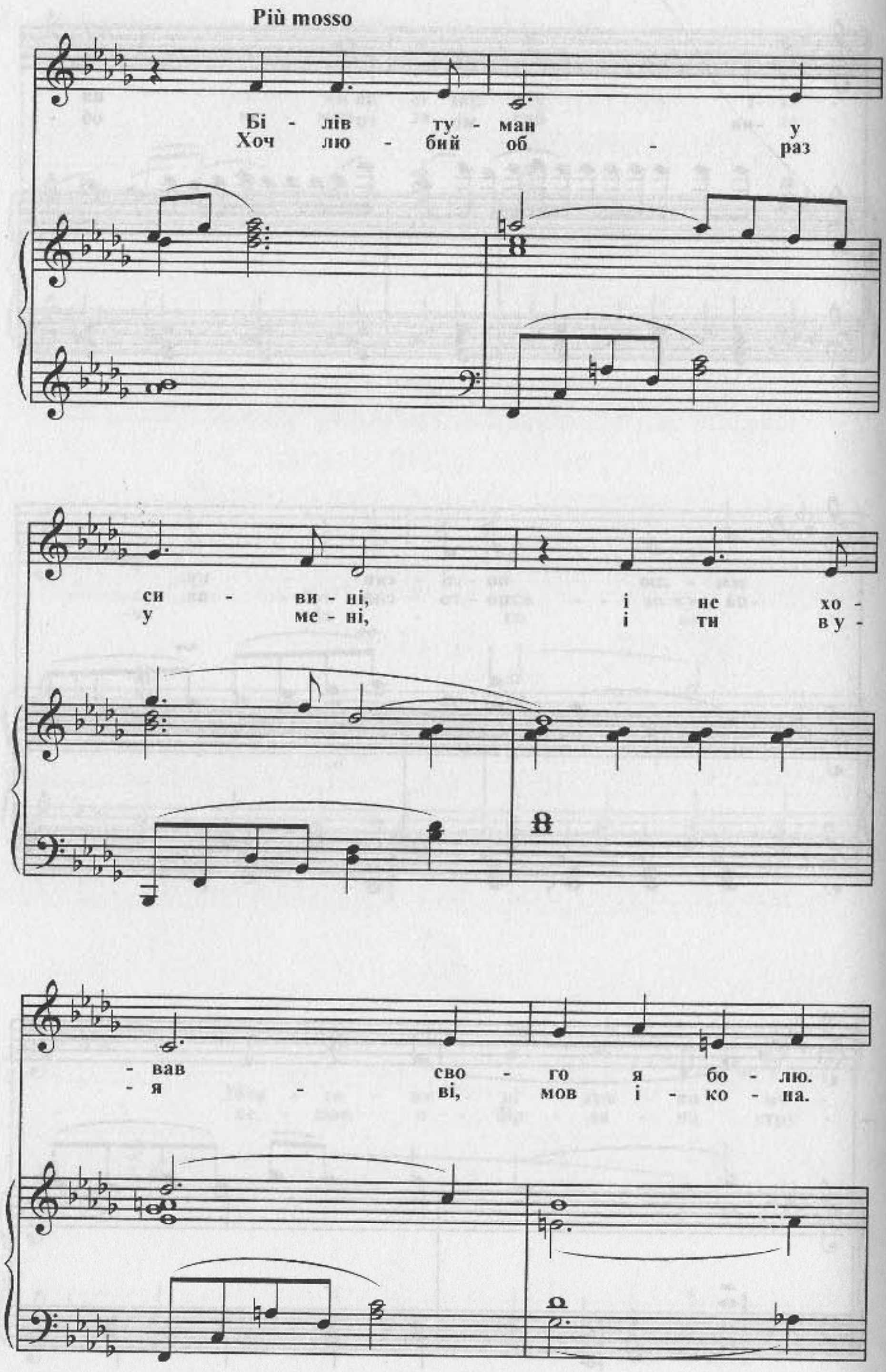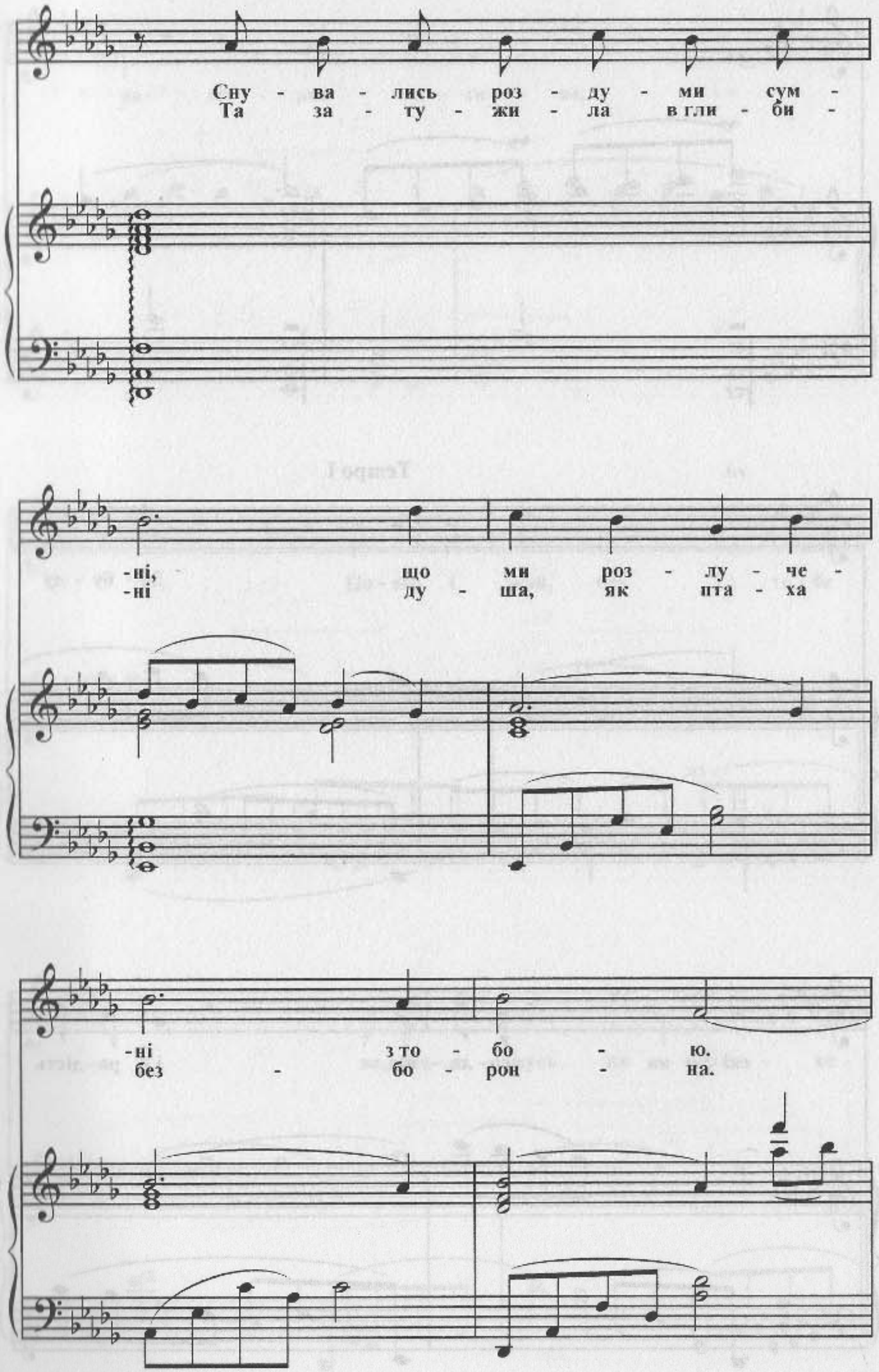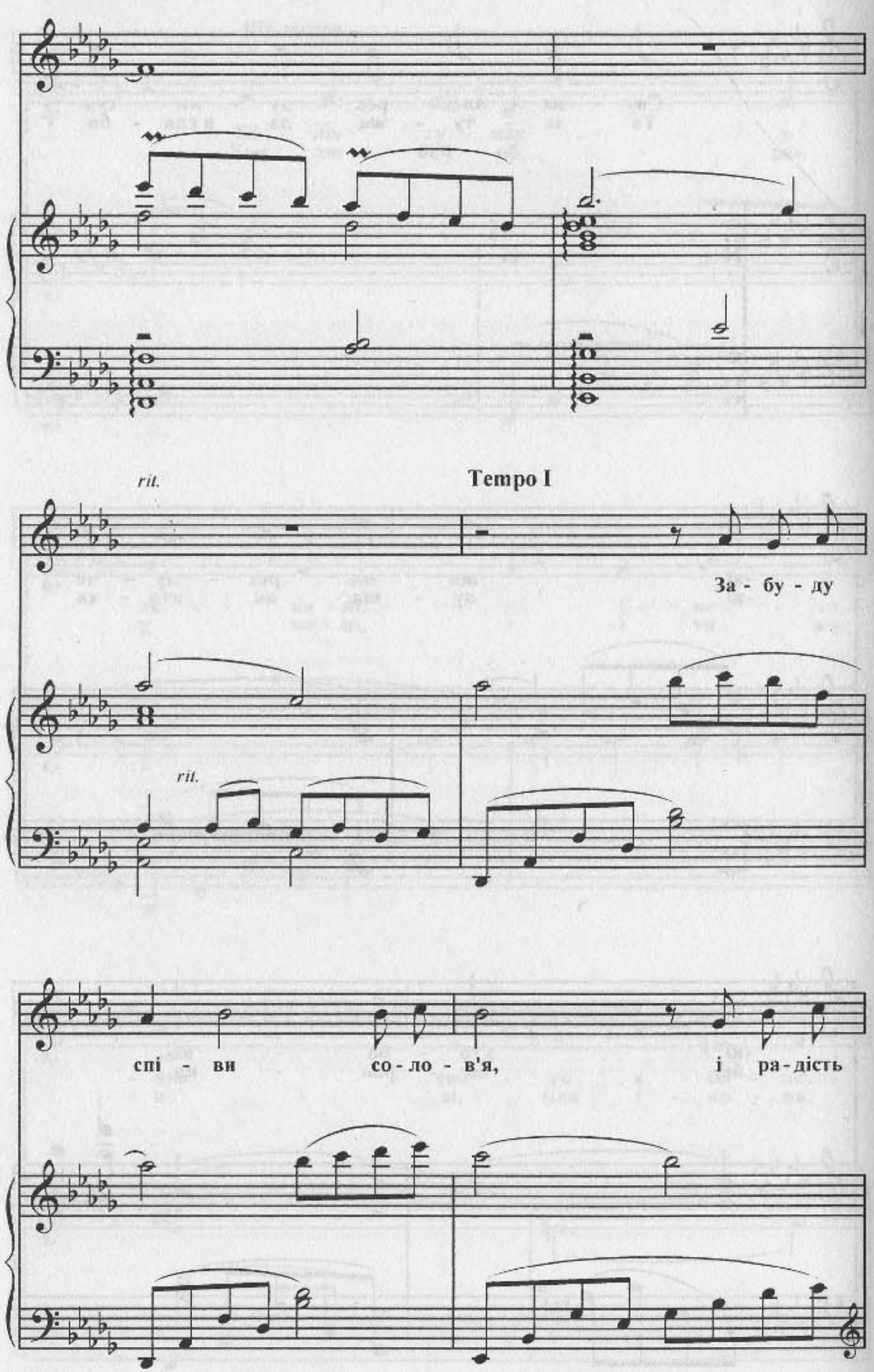

і ми їх слу ха -
не - мов за - губ - ле -
-ли до ран - ку...
-на під - ко - ва,
Збен - те - же - ні дум - ки мо -
не - мов о - бір - ва - на стру -
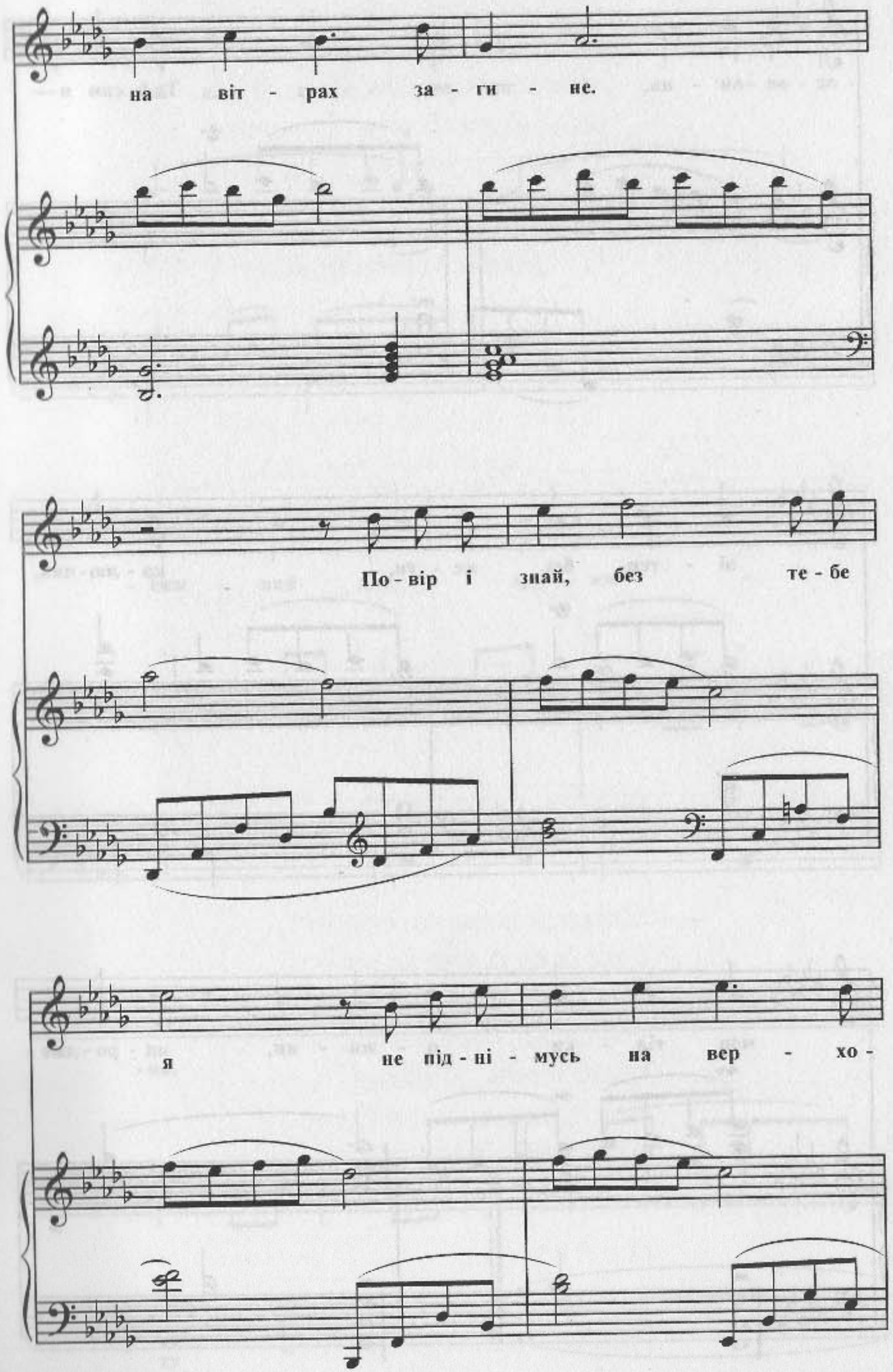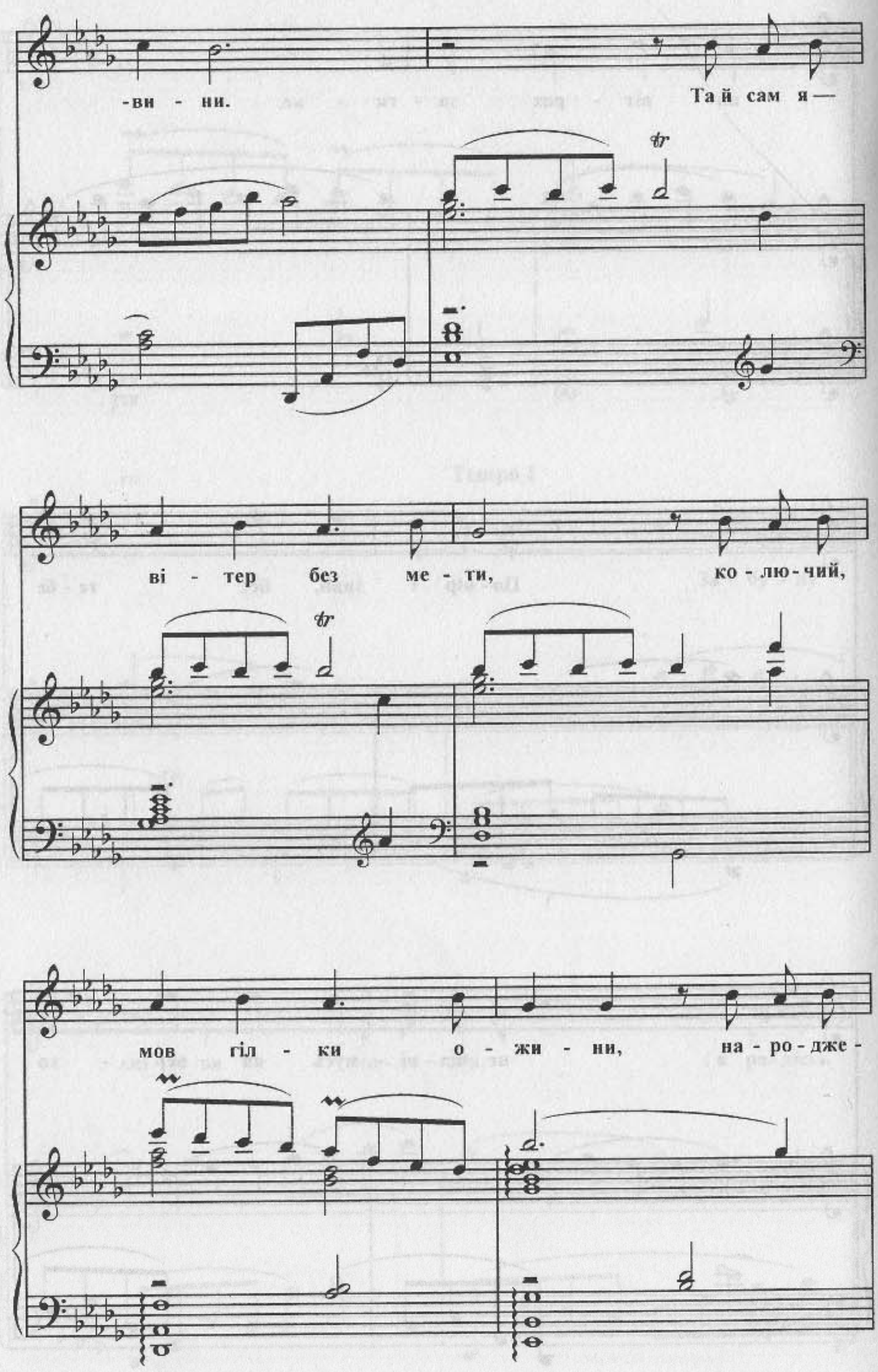

-ї ляг - ли на
-на мо - го об -
зем - лю - по - лі - сян - ку.
-па - ле - но - го сло - ва.

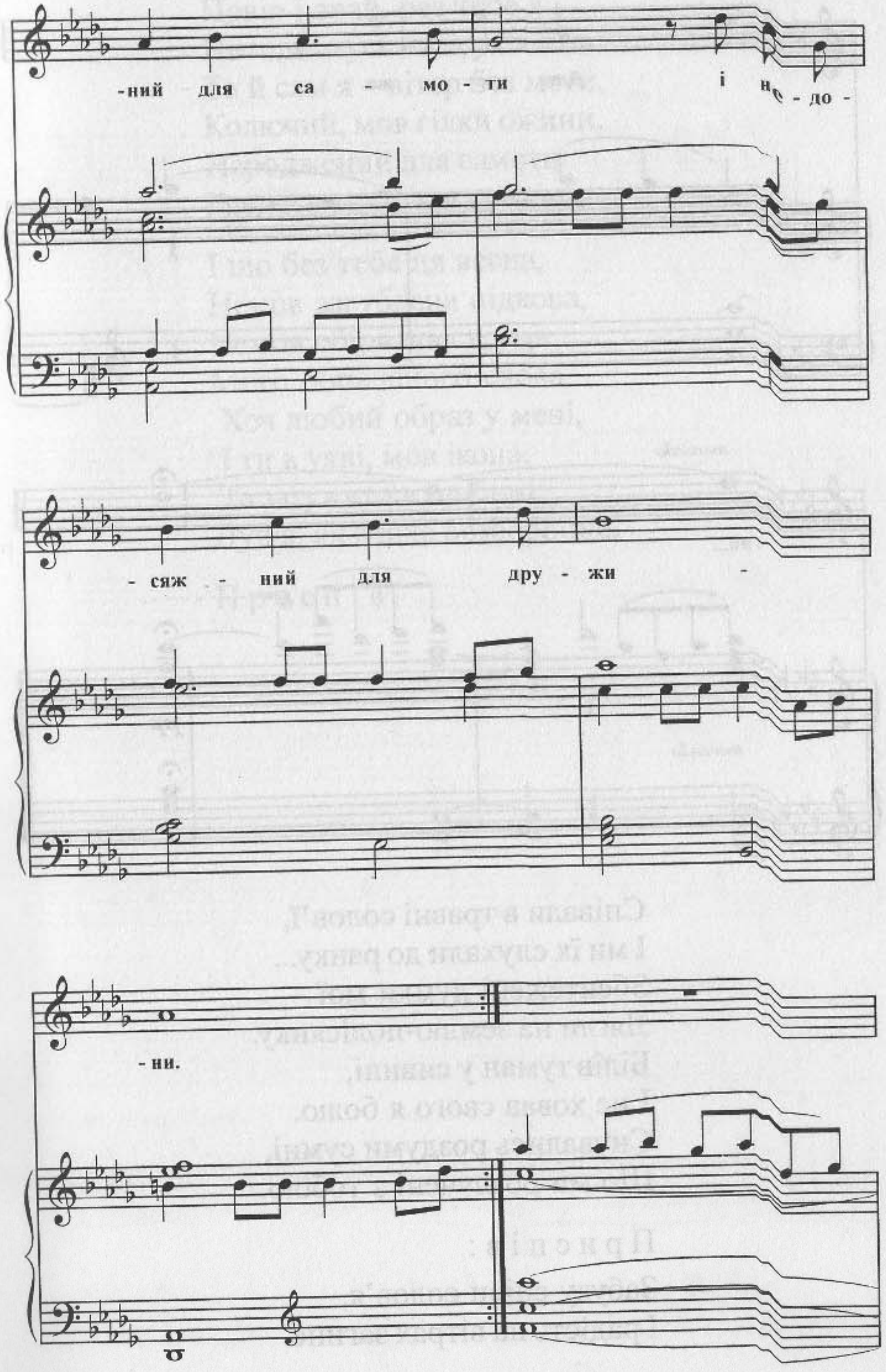

Più mosso
Бі - лів ту - ман у
Хоч лю - бий об - раз
си ви - ні, і не хо -
у ме - ні, і ти в у -
- вав сво - го я бо - лю.
- я ві, мов і - ко - на.
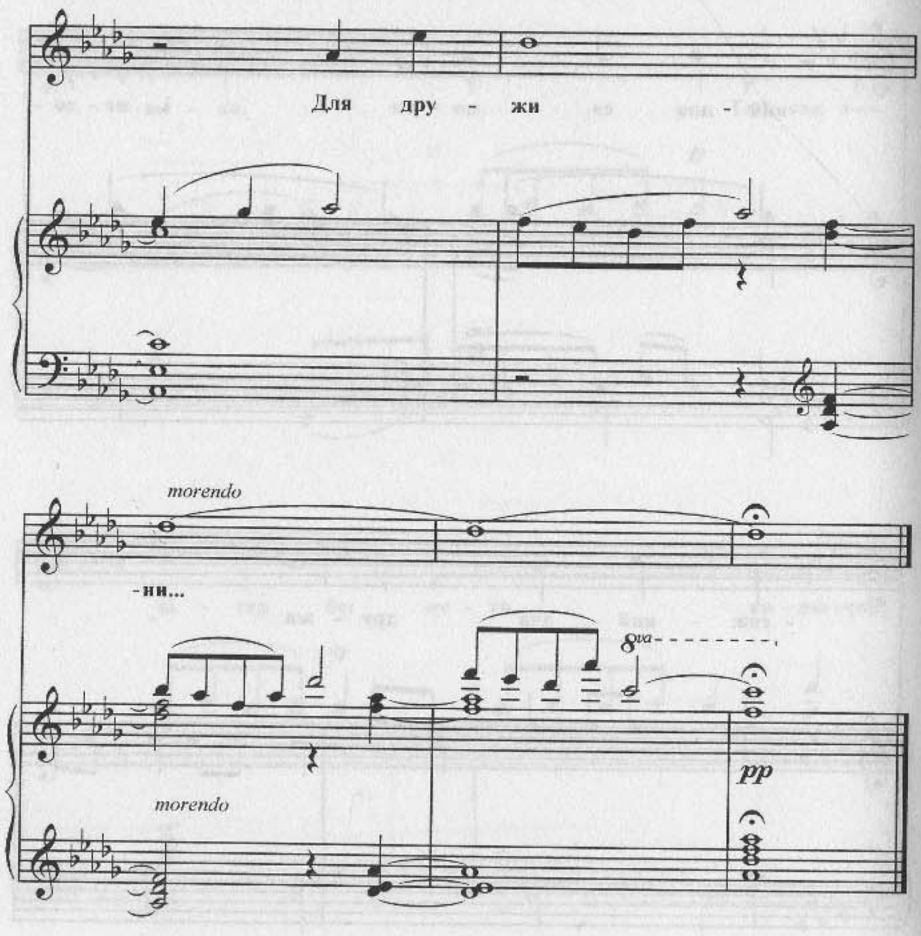

Сну - ва - лись роз - ду - ми сум -
Та за - ту - жи - ла в гли - би -
-ні, що ми роз - лу - че -
-ні ду - ша, як пта - ха
-ні з то - бо - ю.
без - бо - рон - на.

rit.
Tempo I
rit.
За - бу - ду
спі - ви со - ло - в'я, і ра - дість

на віт - рах за - ги - не.
По - вір і знай, без те - бе
я не під - ні - мусь на вер - хо -

-ви - ни. Та й сам я —
ві - тер без ме - ти, ко - лю - чий,
мов гіл - ки о - жи - ни, на - ро - дже -

-ний для са - мо - ти і не - до -
- сяж - ний для дру - жи -
- ни.

Співали в травні солов'ї,
І ми їх слухали до ранку...
Збентежені думки мої
Лягли на землю-полісянку.
Білів туман у сивині,
І не ховав свого я болю.
Снувались роздуми сумні,
Що ми розлучені з тобою.

Приспів:
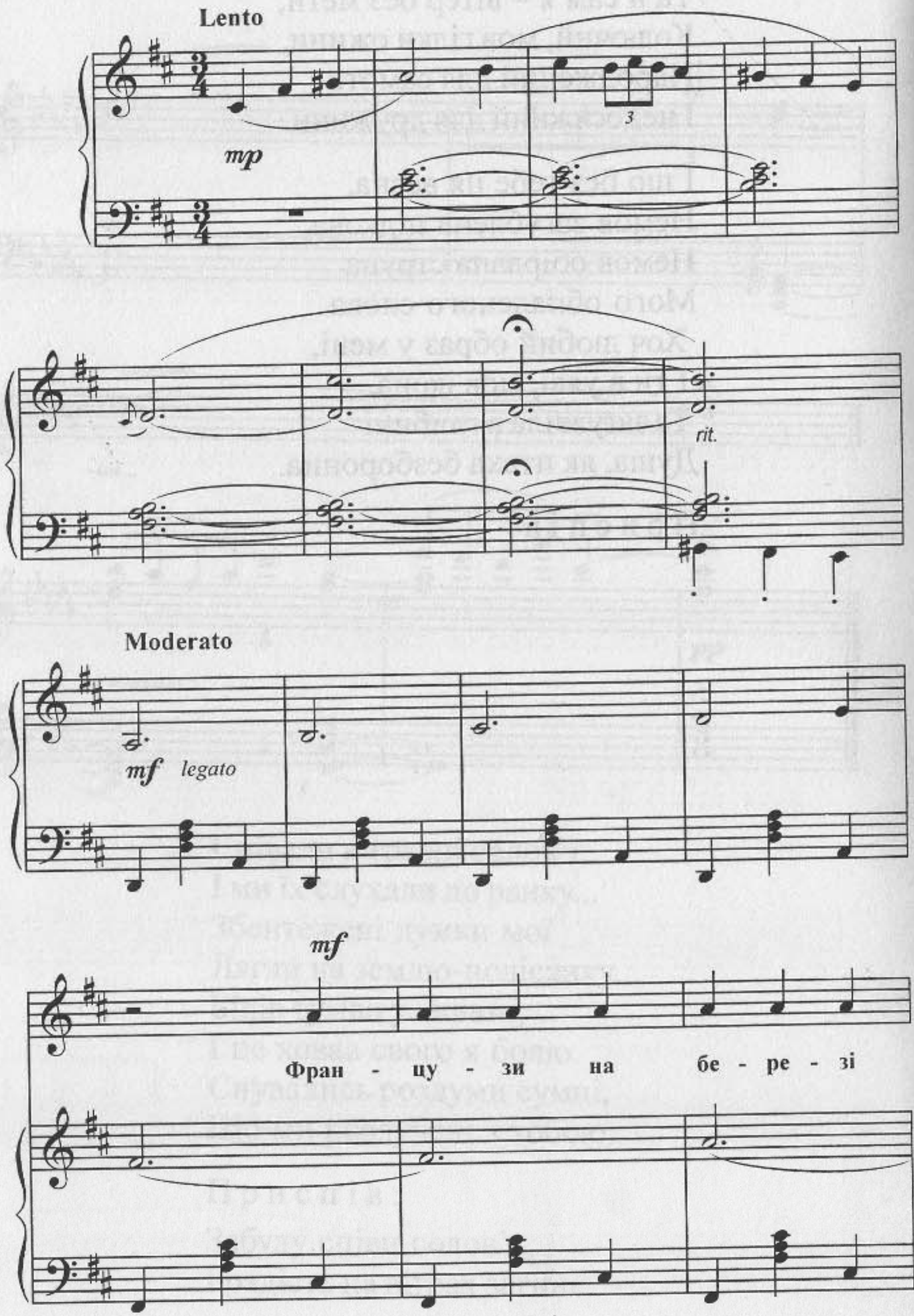
Забуду співи солов'я,
І радість на вітрах загине.
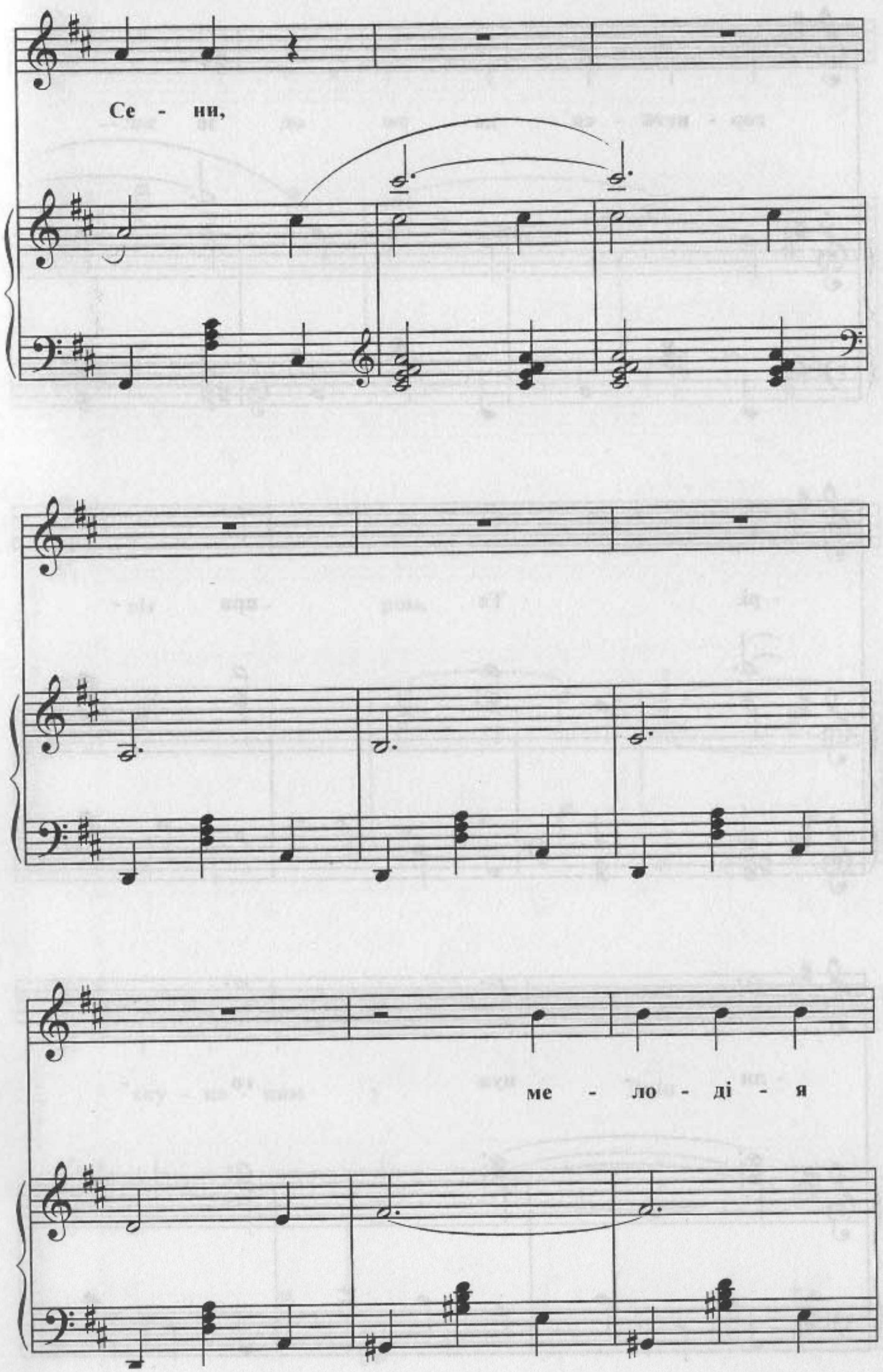
Повір і знай, без тебе я
Не піднімусь на верховини.
Та й сам я – вітер без мети,
Колючий, мов гілки ожини,
Народжений для самоти
І недосяжний для дружини.
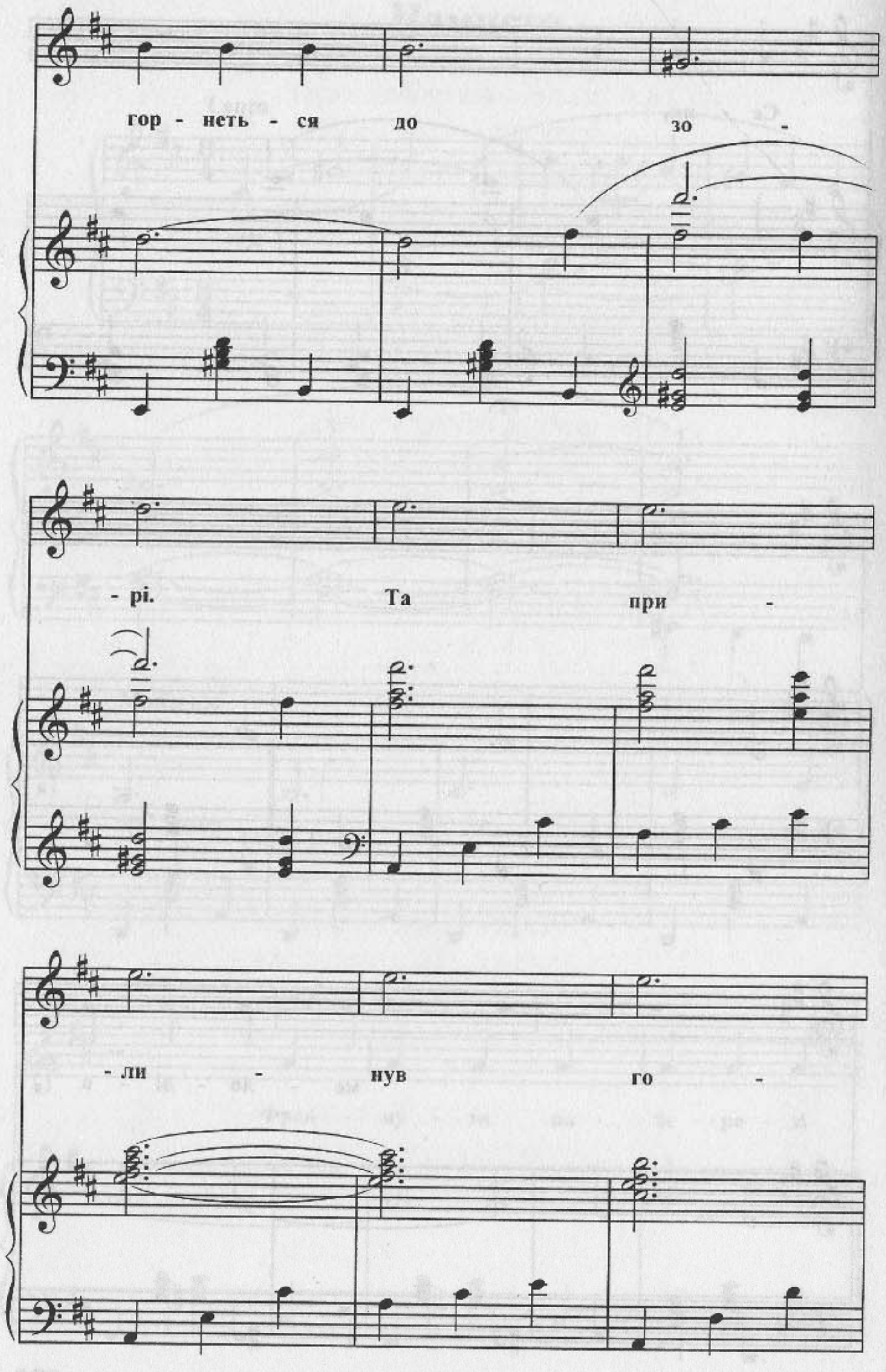
І що без тебе ця весна,
Немов загублена підкова,
Немов обірвана струна
Мого обпаленого слова.
Хоч любий образ у мені,
І ти в уяві, мов ікона.
Та затужила в глибині
Душа, як птаха безборонна.
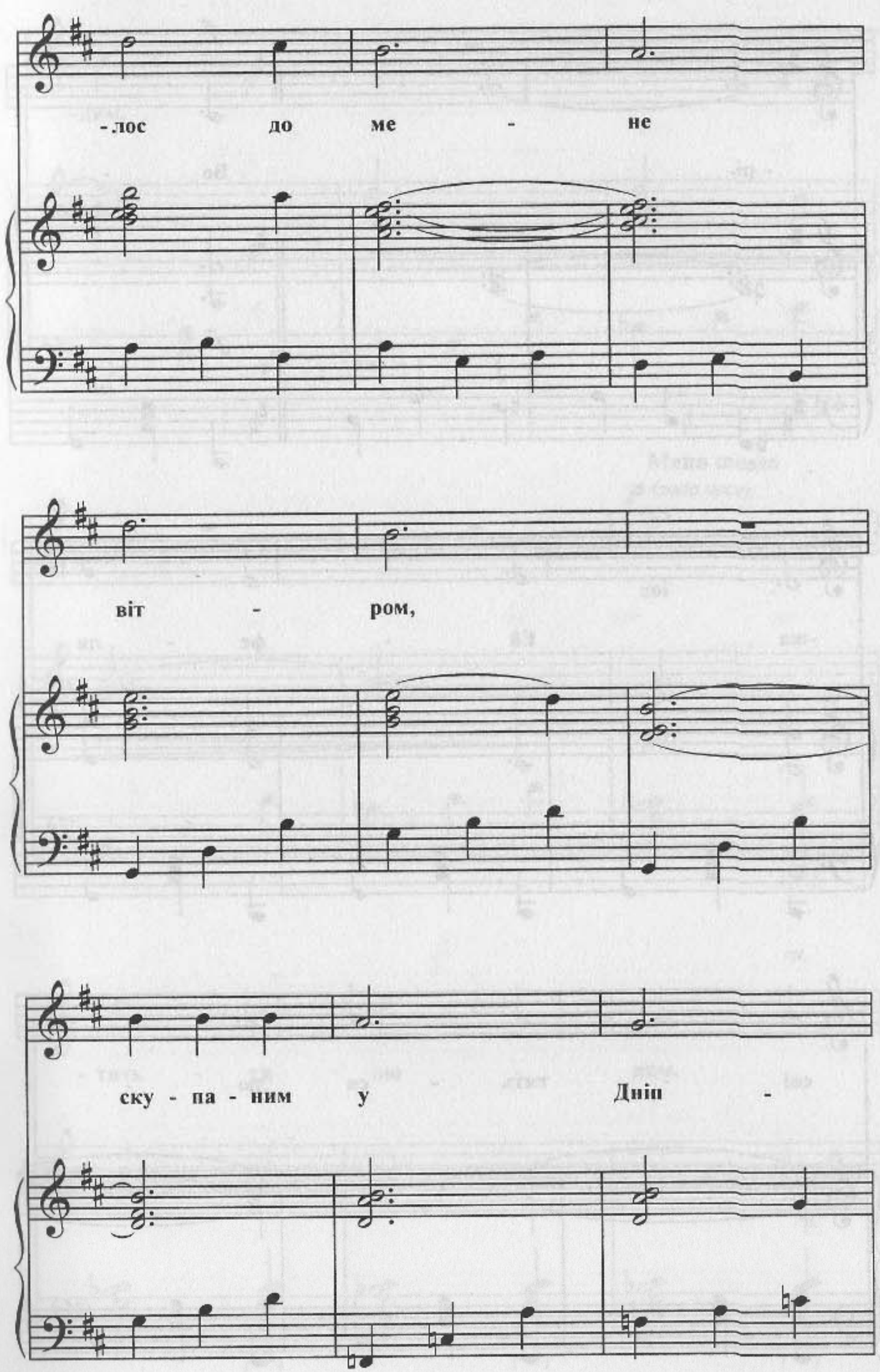
Приспів.
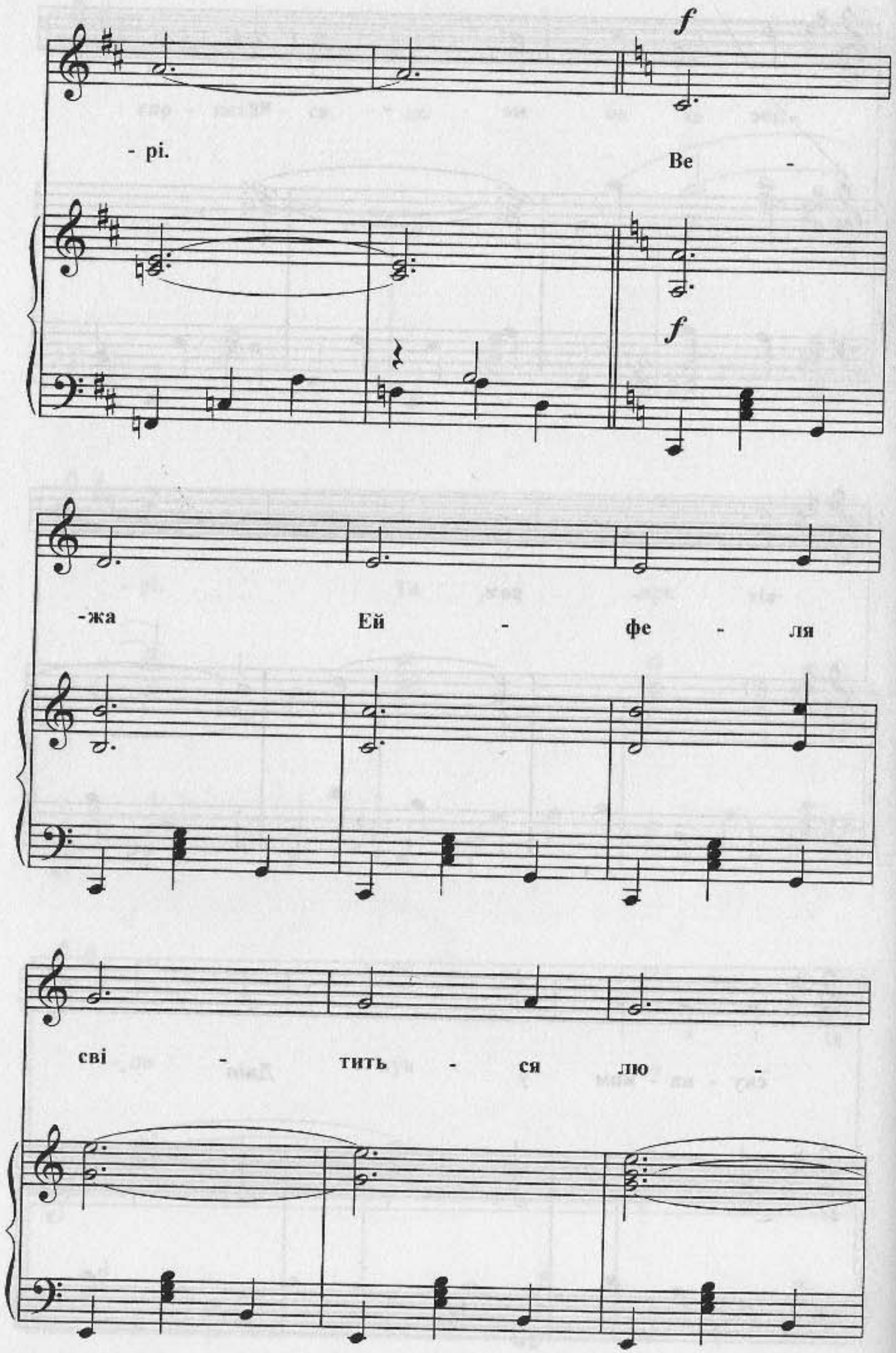
Намисто
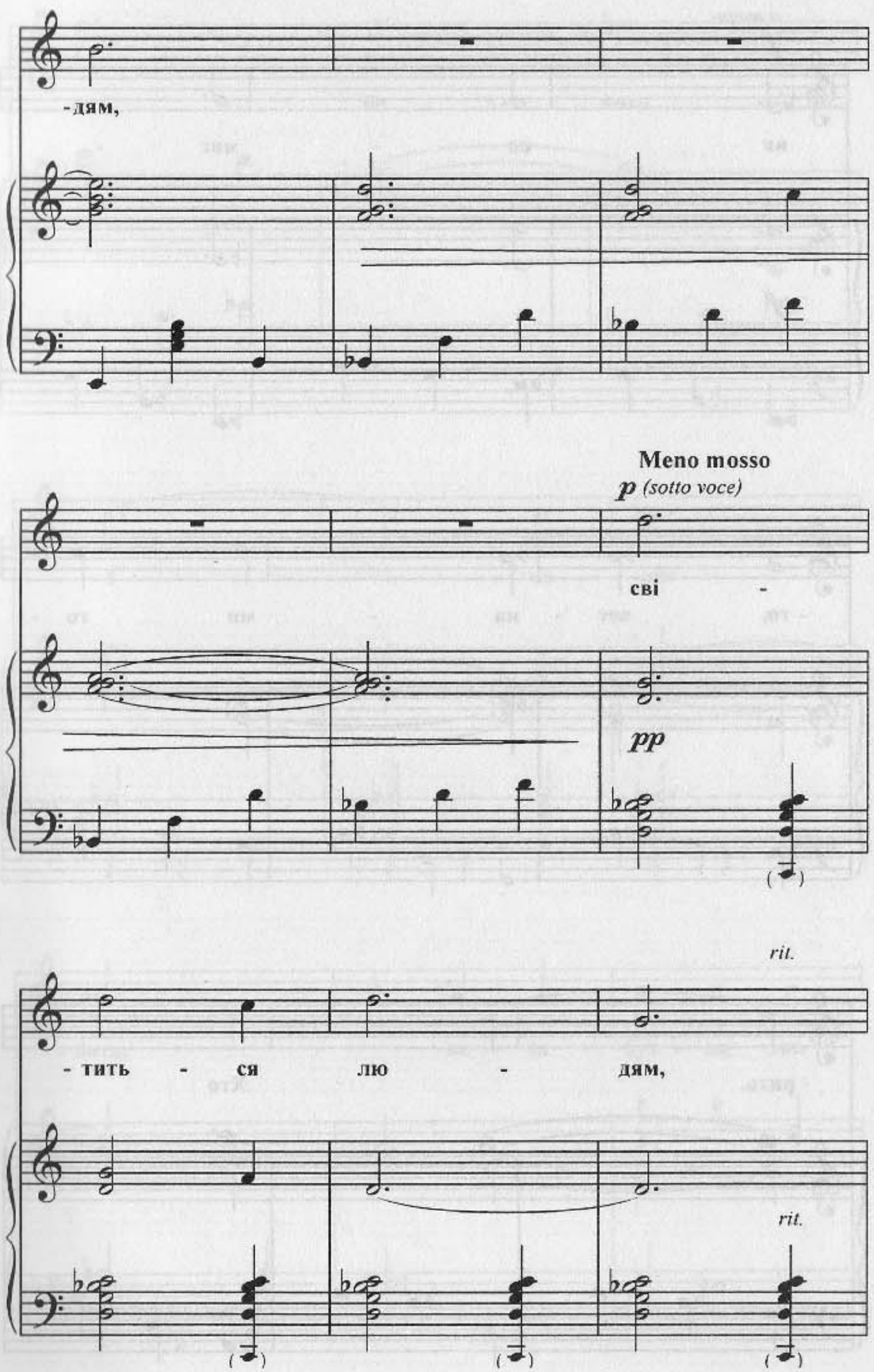

Lento
mp
3
rit.
Moderato
mf legato
mf
Фран - цу - зи на бе - ре - зі
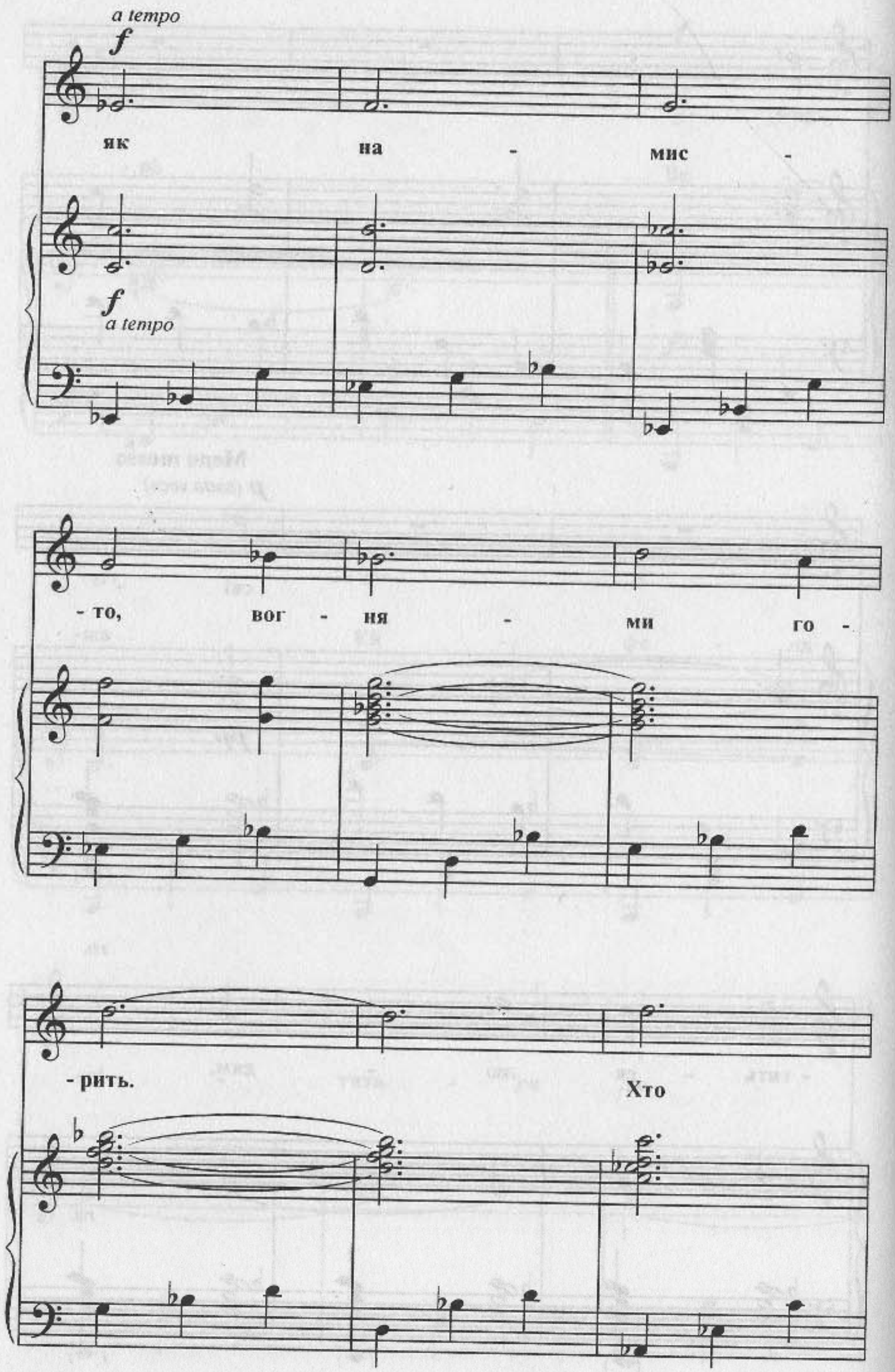

Се - ни,
ме - ло - ді - я
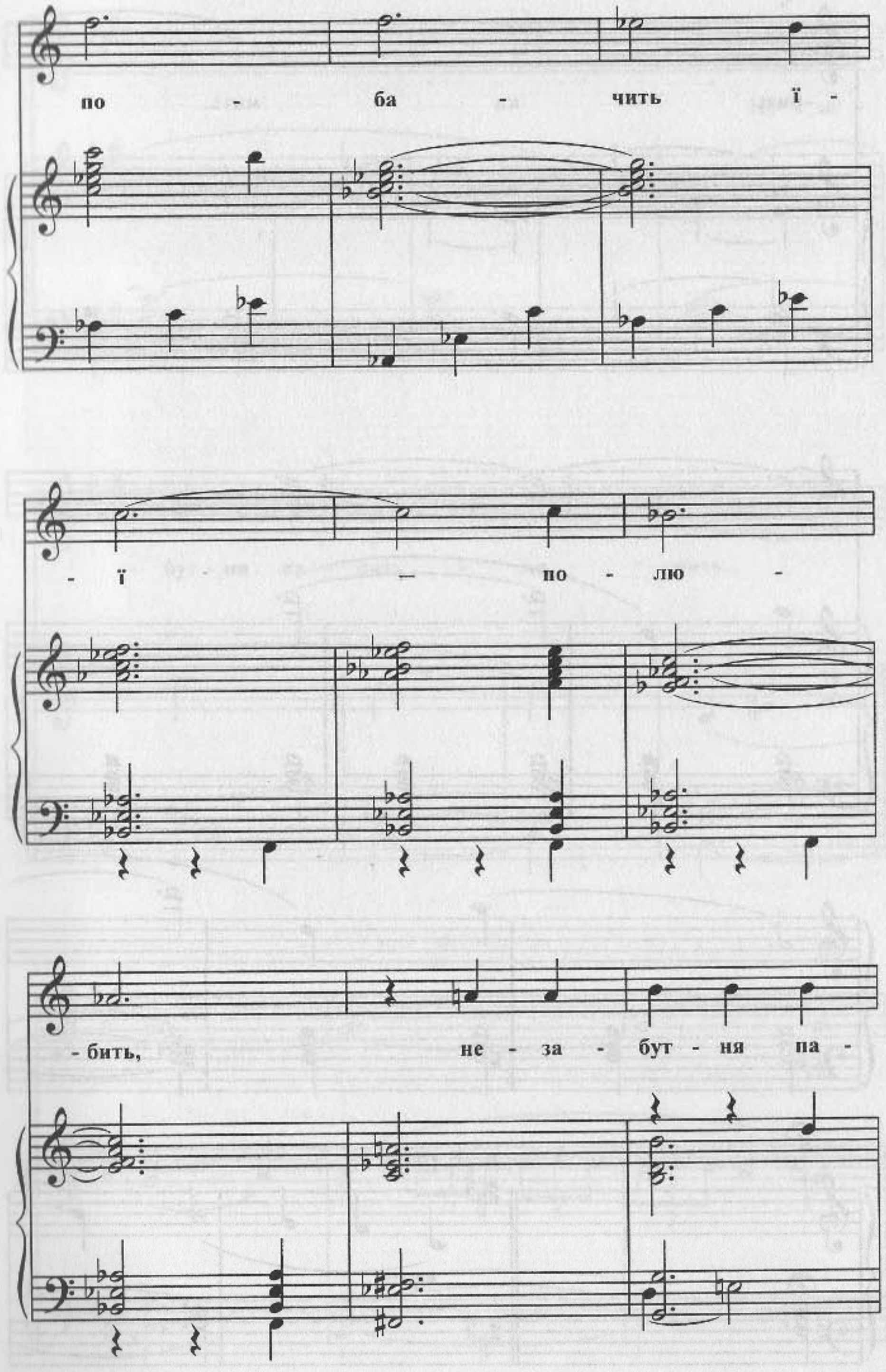

гор - неть - ся до зо -
- рі. Та при -
- ли - нув го -

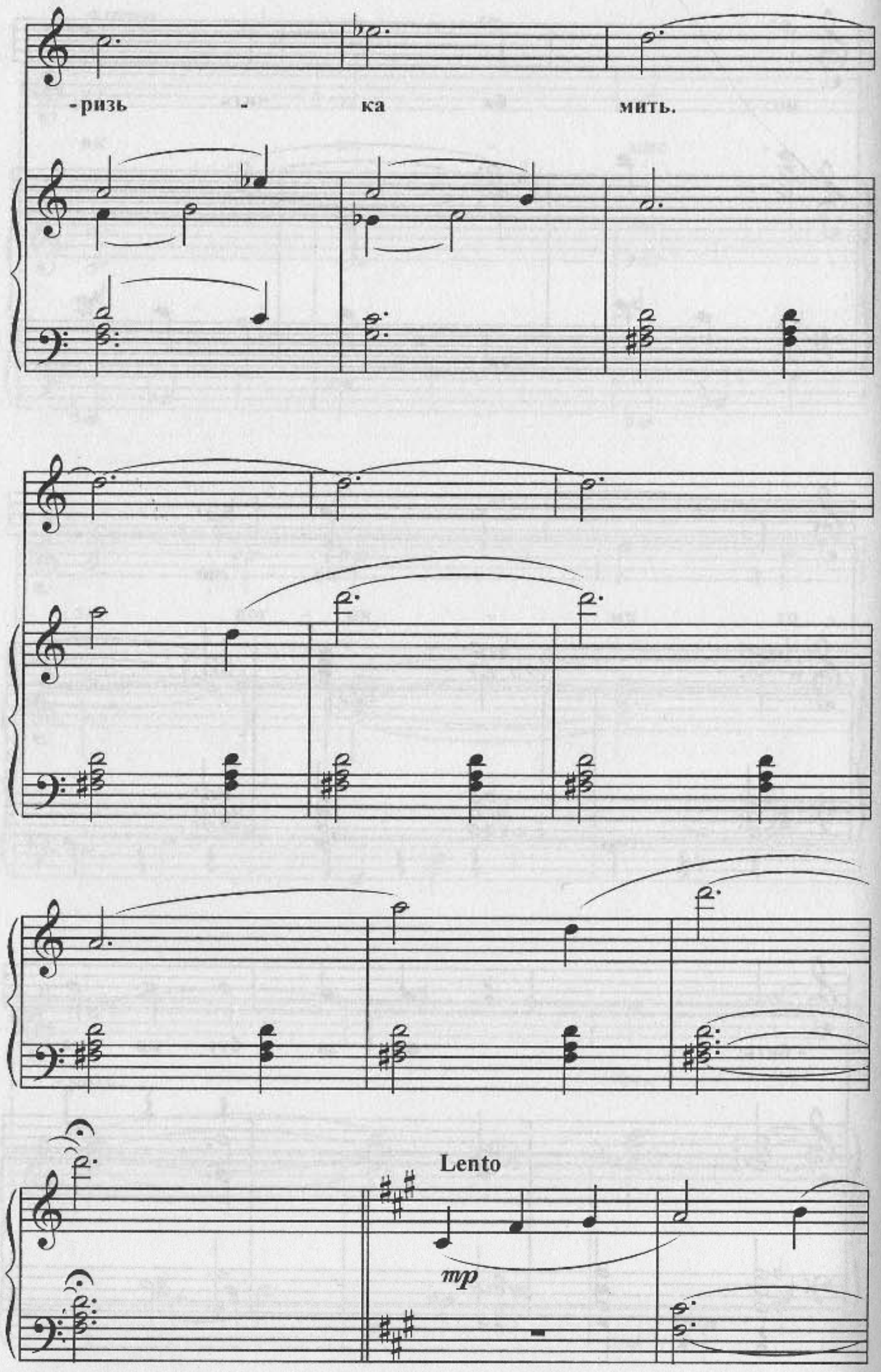

- лос до ме - не
віт - ром,
ску - па - ним у Дніп -

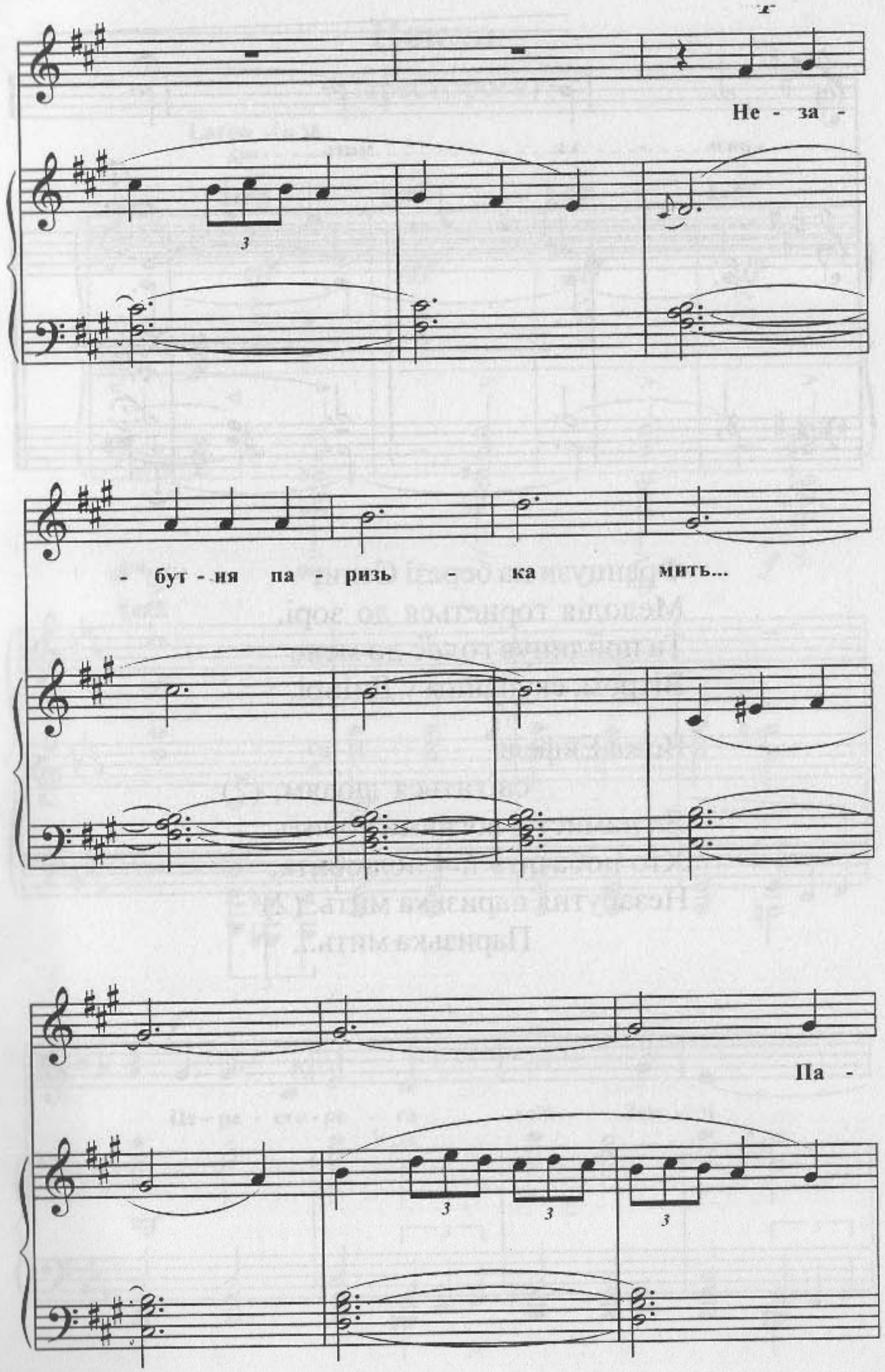

f
- рі.
Ве -
f
-жа
Ей - фе - ля
сві - тить - ся лю -

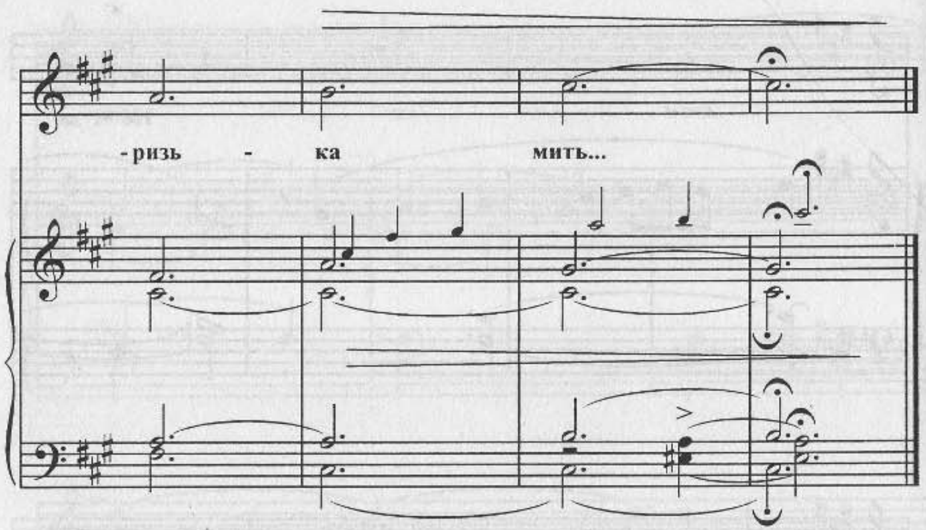

-дям,
Meno mosso
p (sotto voce)
сві -
pp
rit.
- тить - ся лю - дям,
rit.

a tempo
f
як на - мис -
f
a tempo
- то, вог - ня - ми го -
- рить. Хто

по - ба - чить ї -
- ї — по - лю -
- бить, не - за - бут - ня па -

-ризь - ка мить.
Lento
mp

Не - за -
- бут - ня па ризь - ка мить...
Па -
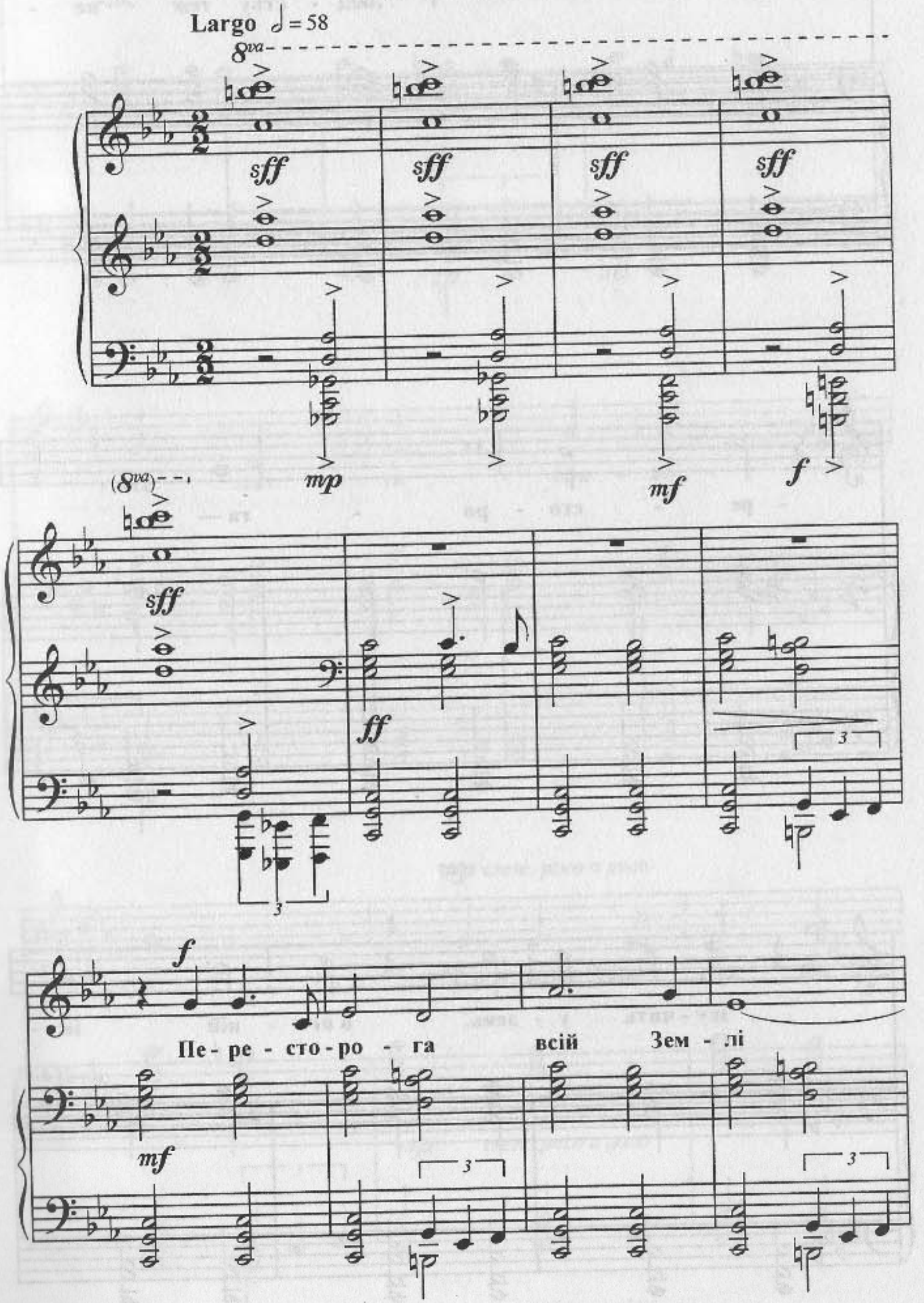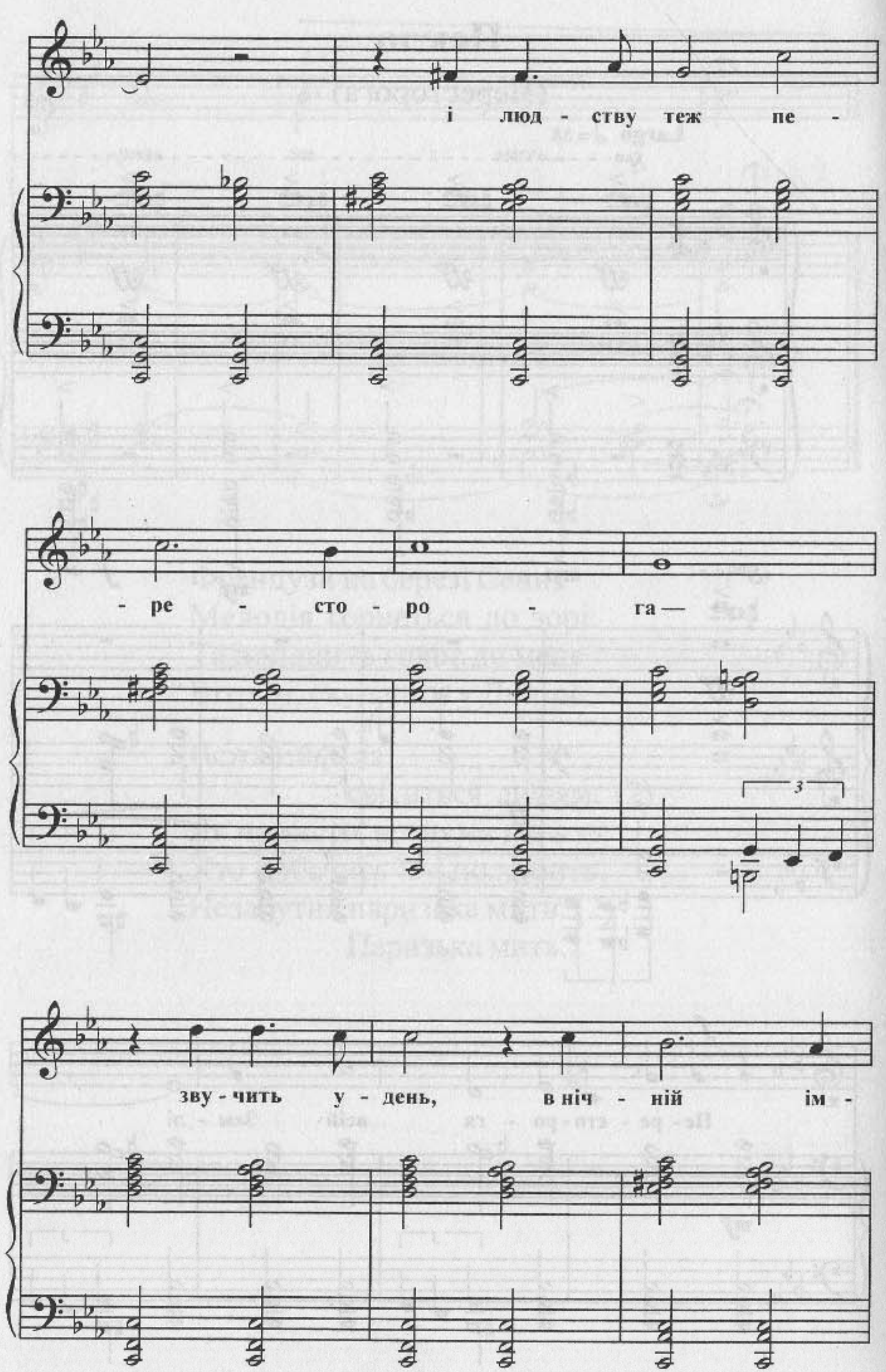

Французи на березі Сени,
Мелодія горнеться до зорі.
Та прилинув голос до мене
Вітром, скупаним у Дніпрі.
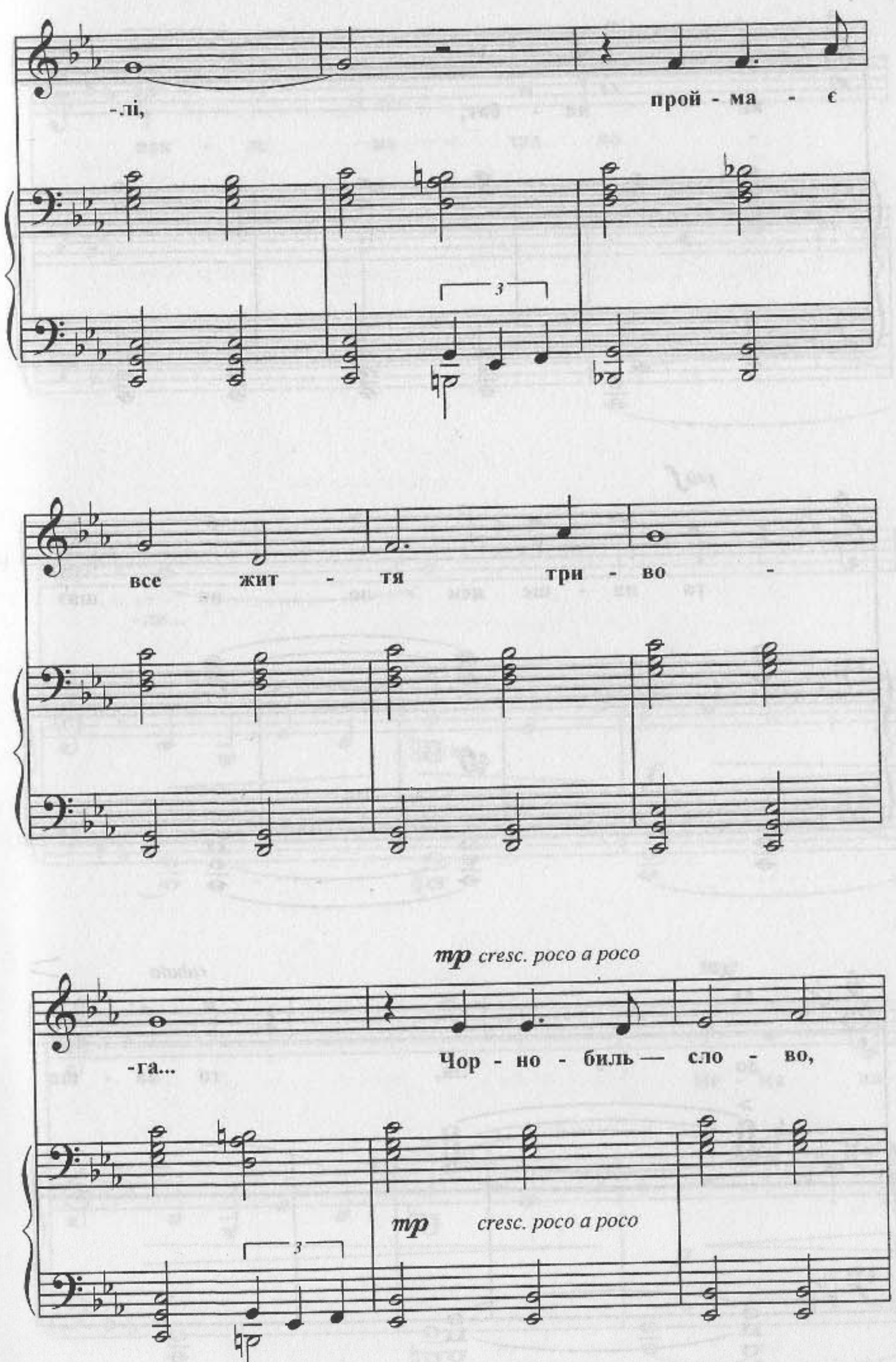
Вежа Ейфеля
світиться людям, (2)
Як намисто, вогнями горить.
Хто побачить її – полюбить,
Незабутня паризька мить. (2)
Паризька мить...

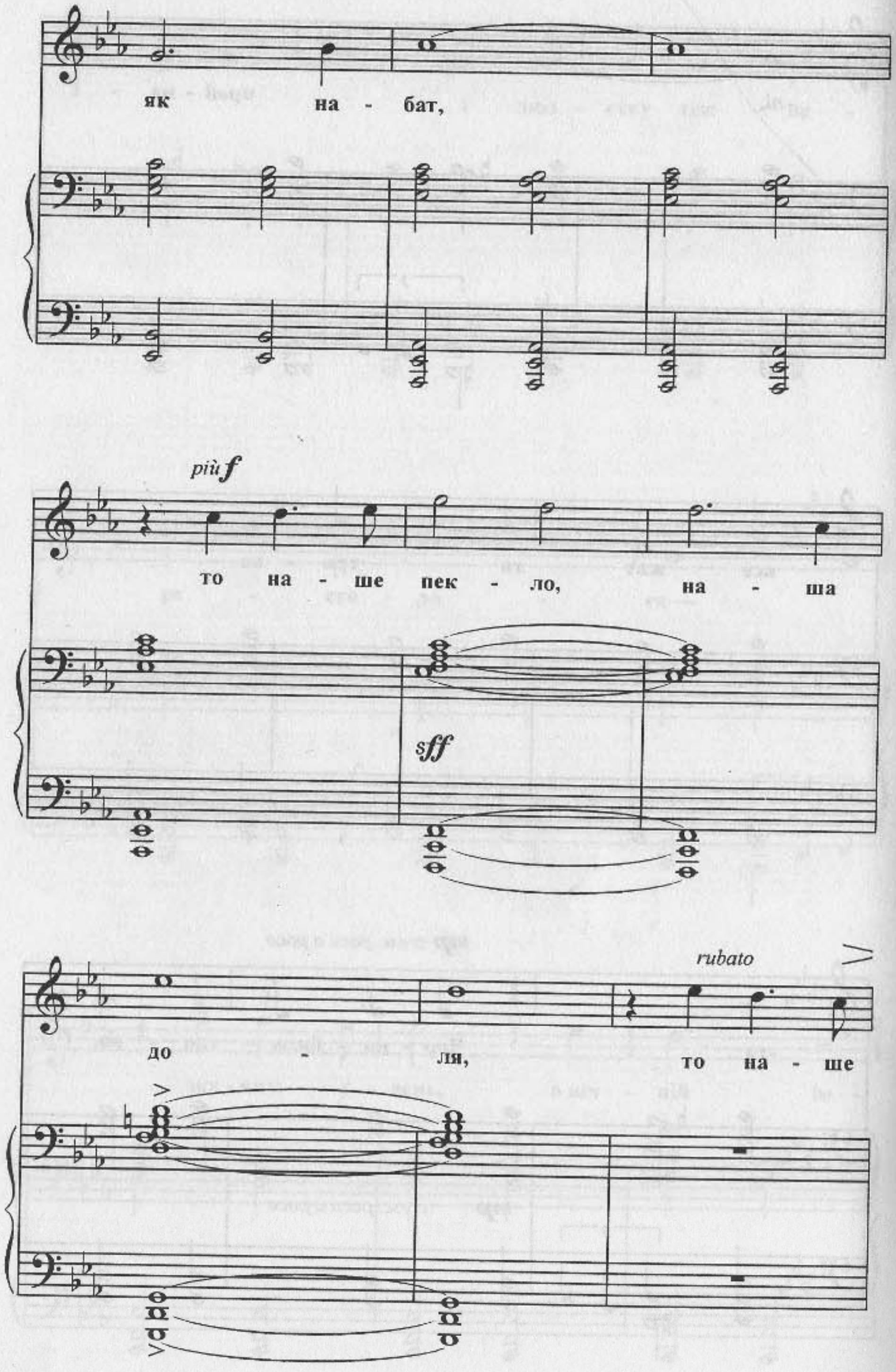
Пекло
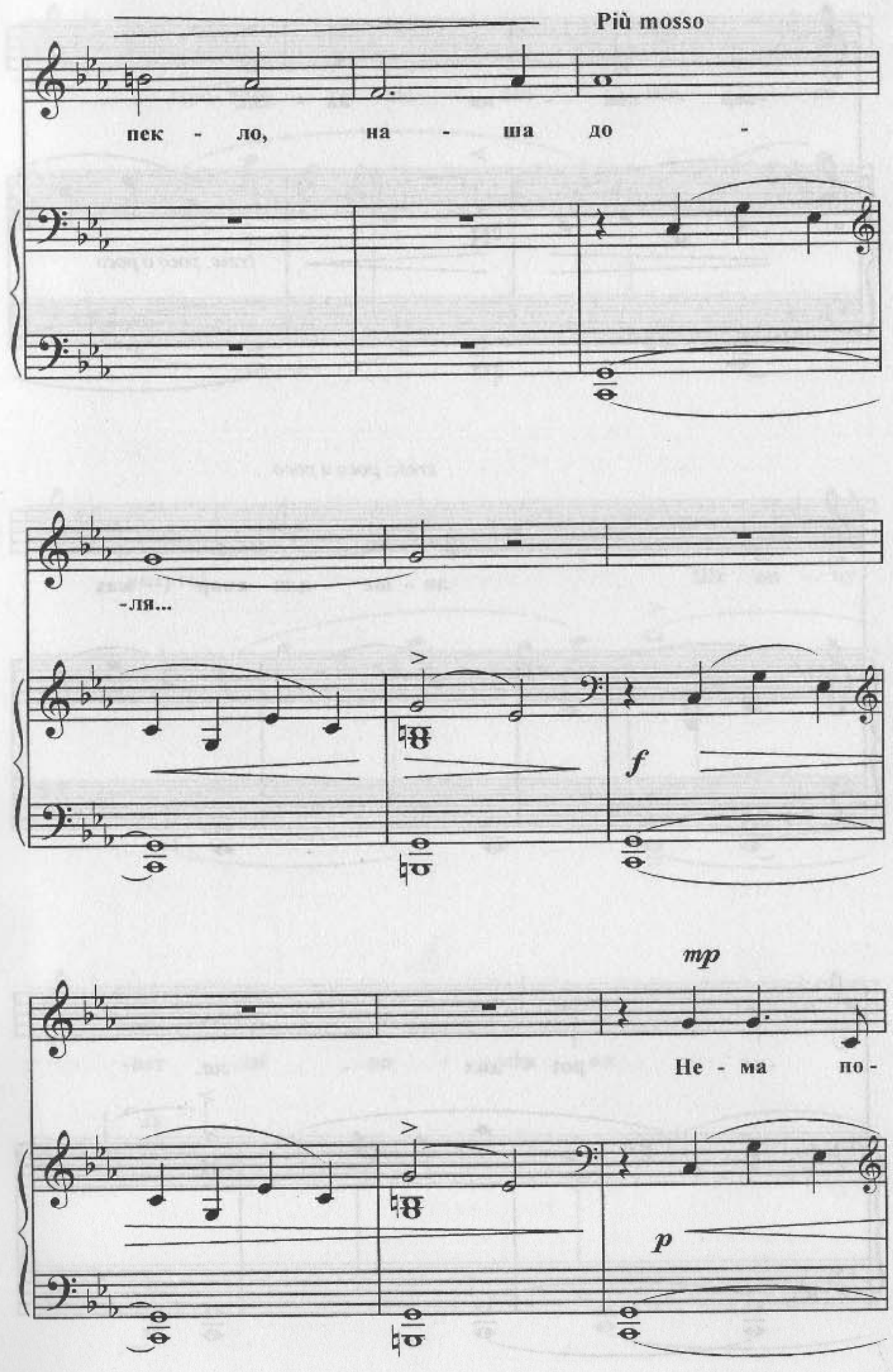
(Перестворога)
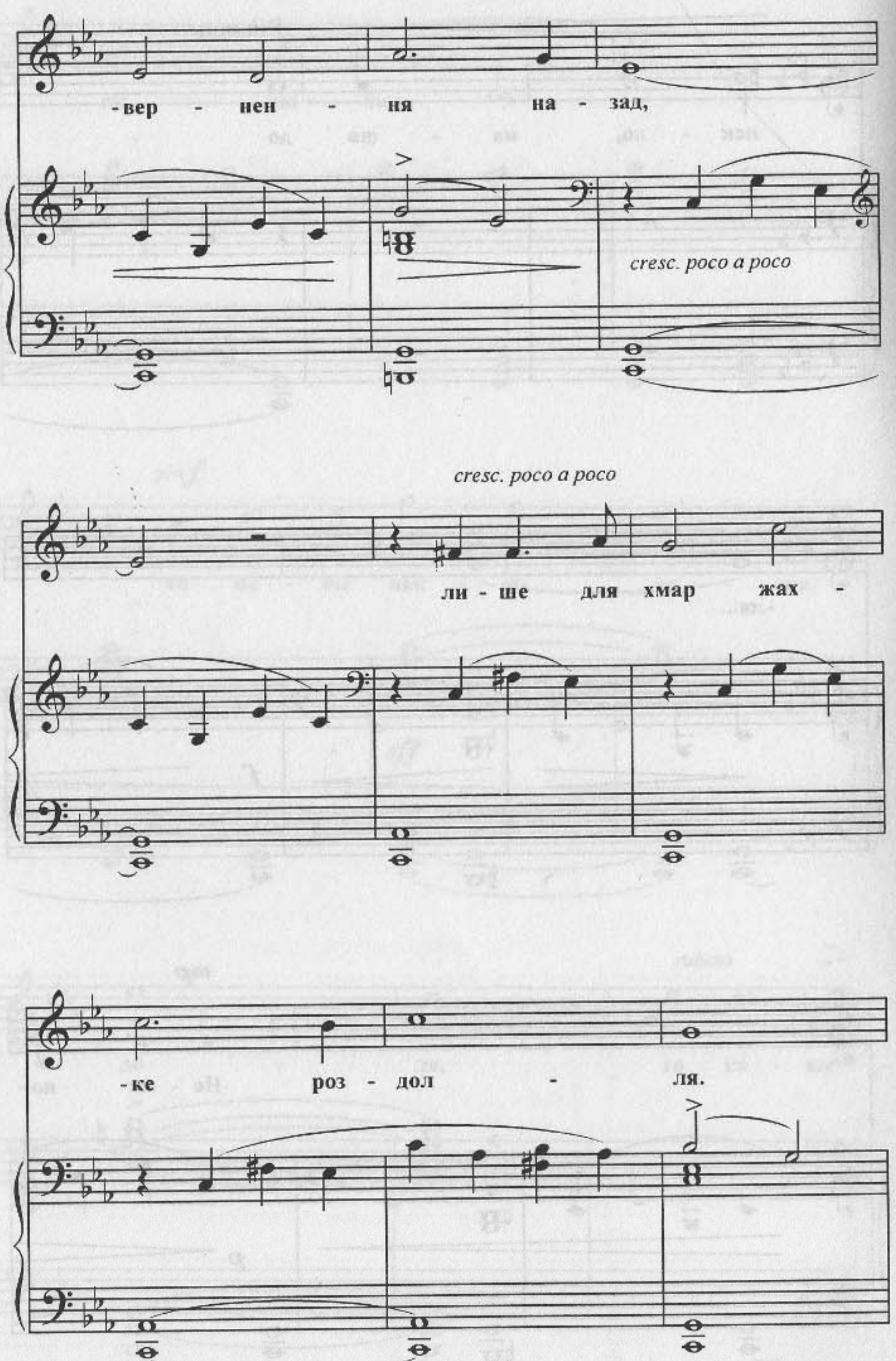

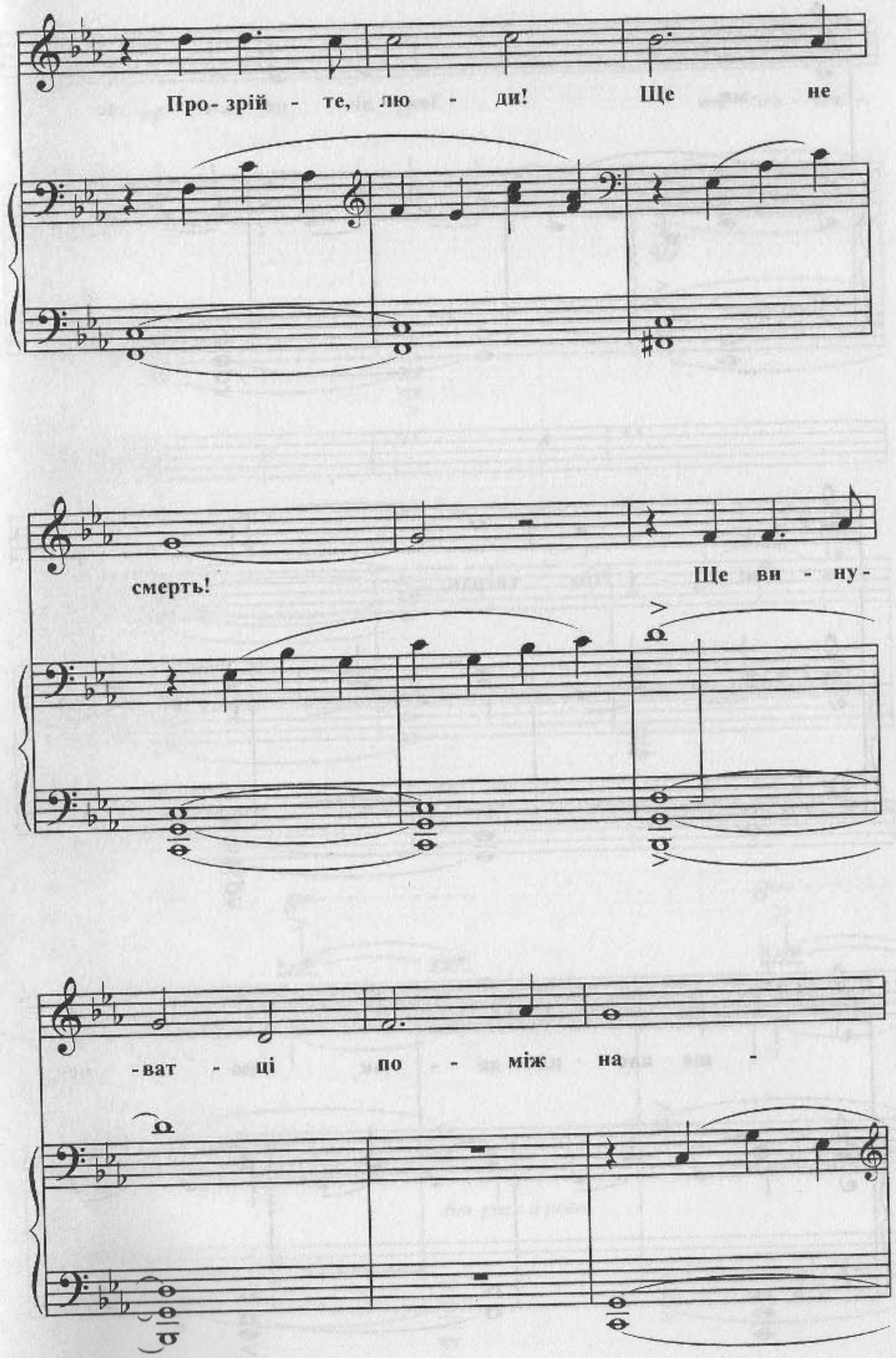

і люд - ству теж пе -
-ре - сто - ро - га—
зву - чить у - день, в ніч - ній ім -
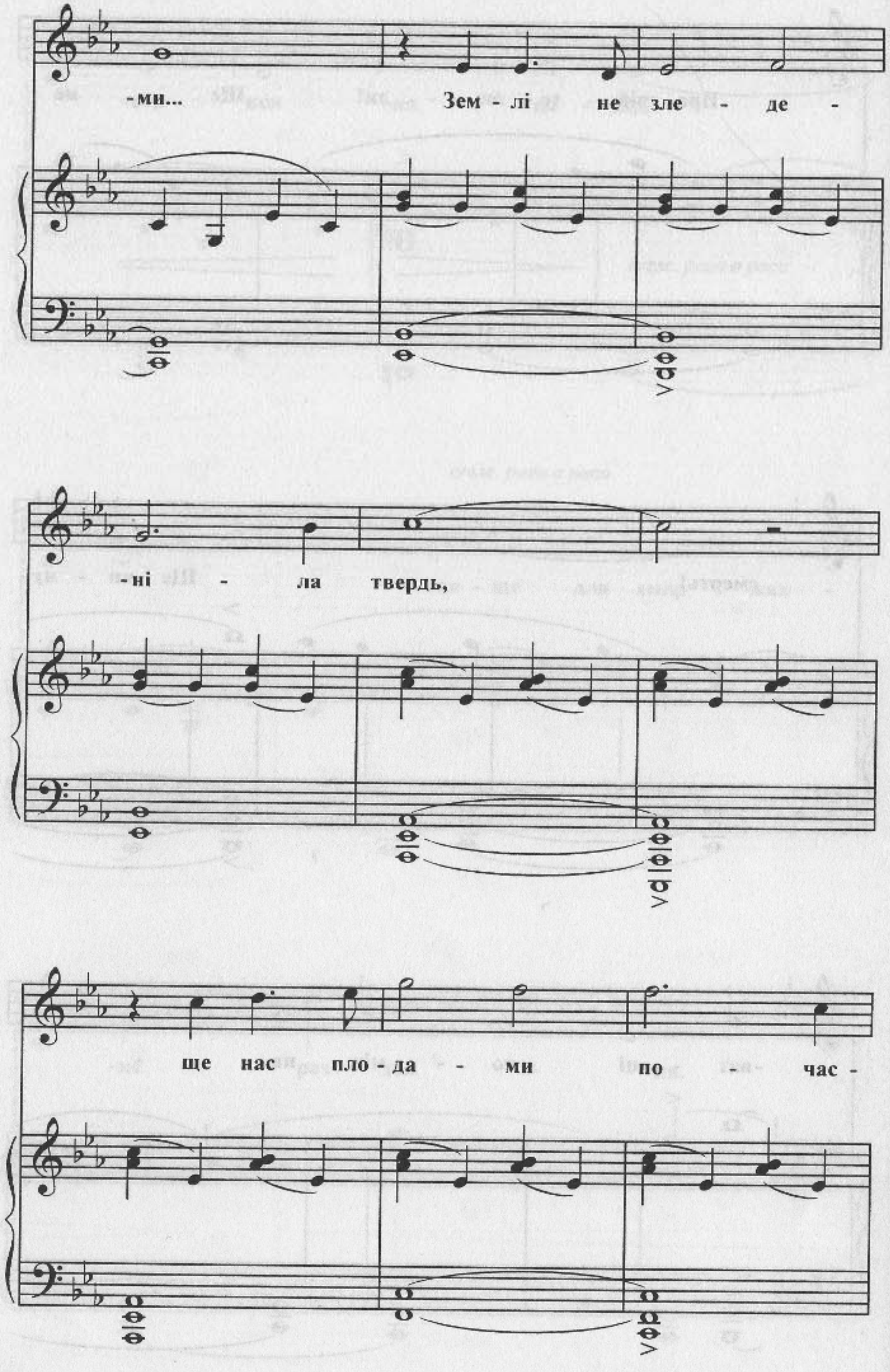

-лі, прой - ма - є
все жит - тя три - во -
mp cresc. poco a poco
-га... Чор - но - биль — сло - во,
mp cresc. poco a poco

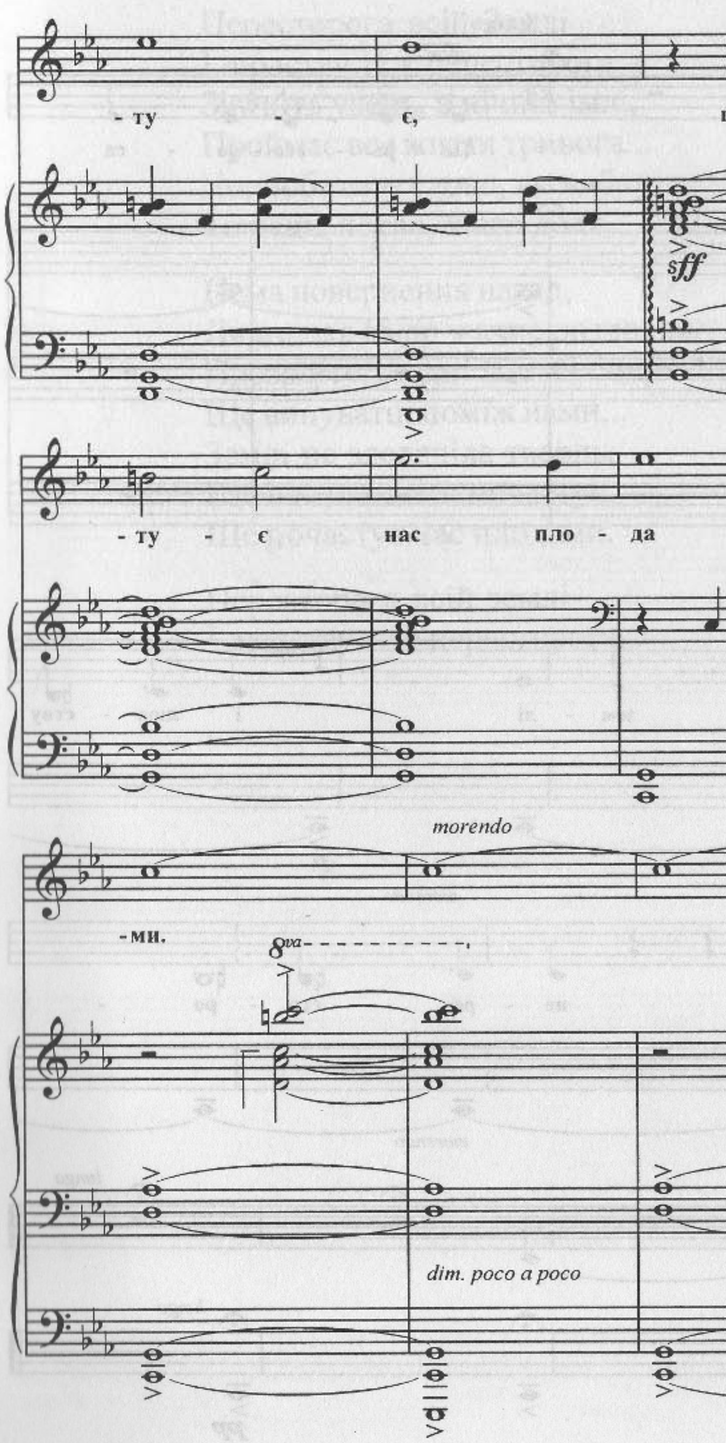

як на - бат,
più f
то на - ше пек - ло, на - ша
sff
rubato
до - ля, то на - ше
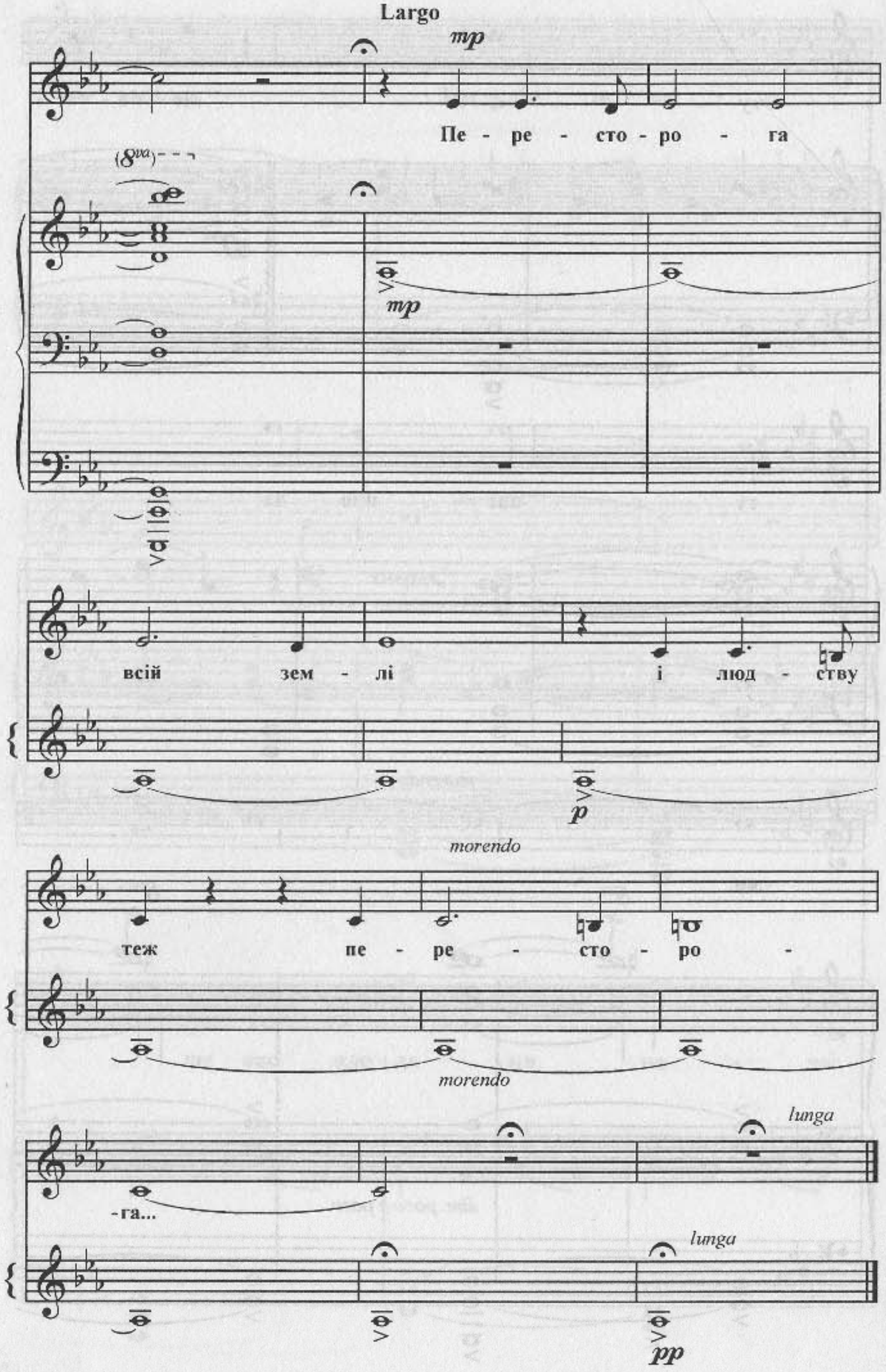

Più mosso
пек - ло, на - ша до -
-ля...
f
mp
Не - ма по-
p

-вер - нен - ня на - зад,
cresc. poco a poco
cresc. poco a poco
ли - ше для хмар жах -
-ке роз - дол - ля.

Про - зрій - те, лю - ди! Ще не
смерть! Ще ви - ну-
-ват - ці по - між на -

-ми... Зем - лі не зле - де -
-ні - ла твердь,
ще нас пло - да - ми по - час -

- ту - є, ще по - час -
sff
- ту є нас пло - да -
morendo
-ми.
8va
dim. poco a poco
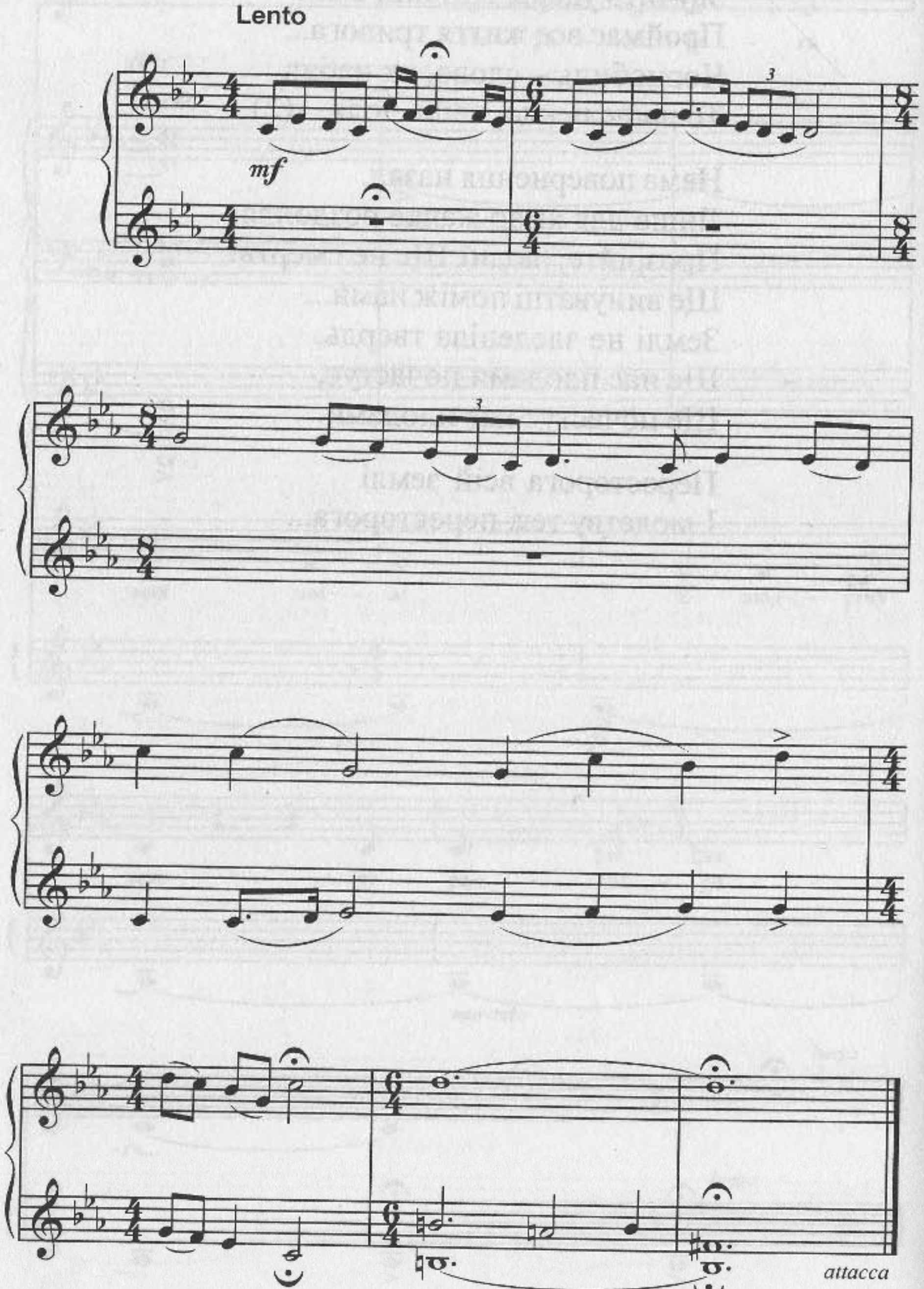

Пересторога всій Землі
І людству теж пересторога –
Звучить удень, в нічній імлі,
Проймає все життя тривога...
Чорнобиль – слово, як набат,
То наше пекло, наша доля... (2)

Нема повернення назад,
Лише для хмар жахке роздолля.
Прозрійте, люди! Ще не смерть!
Ще винуватці поміж нами...
Землі не зледеніла тверть,
Ще нас плодами почастує,
Ще почастує нас плодами.

Пересторога всій землі
І людству теж пересторога...
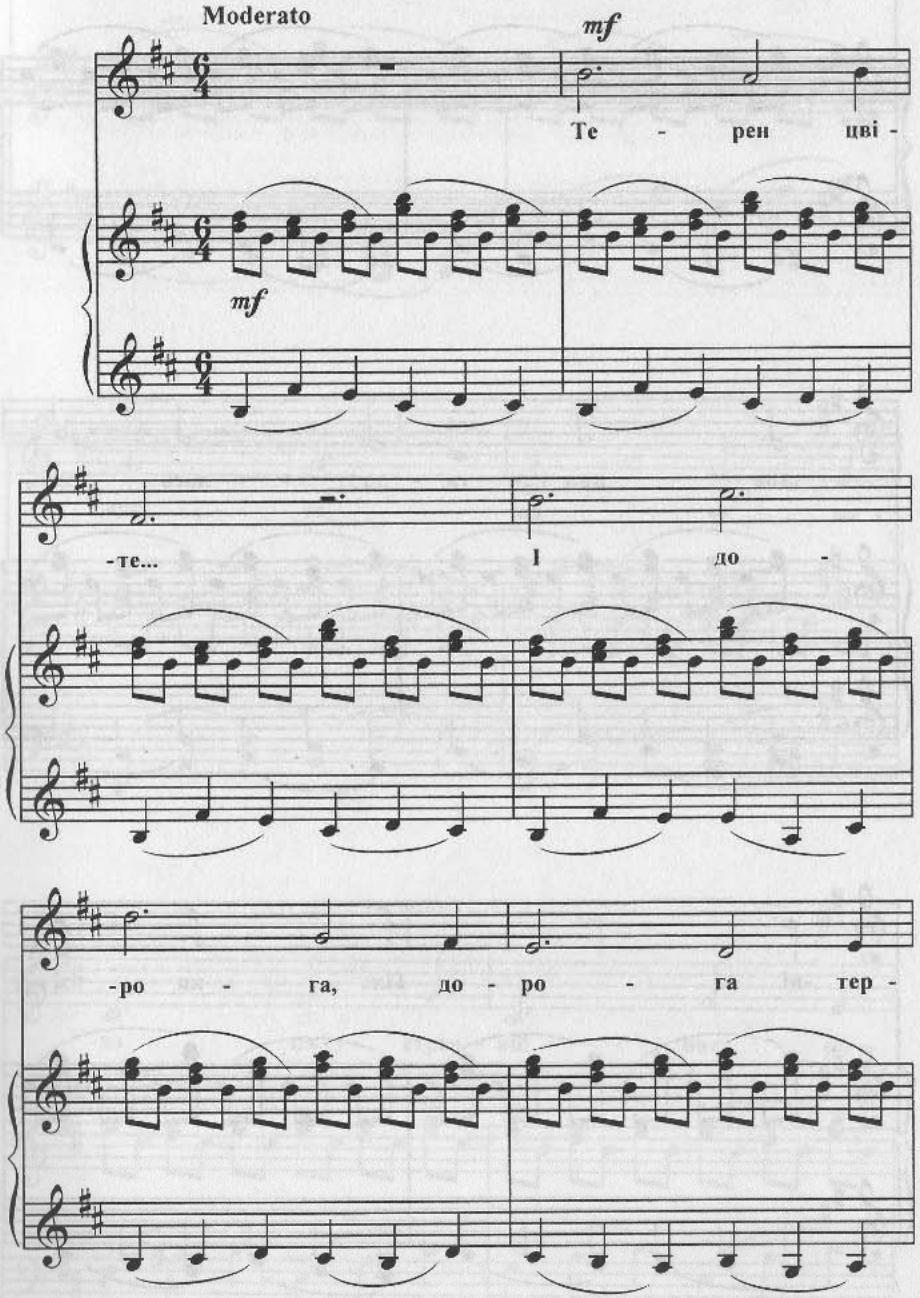
Зацвів терен рясно
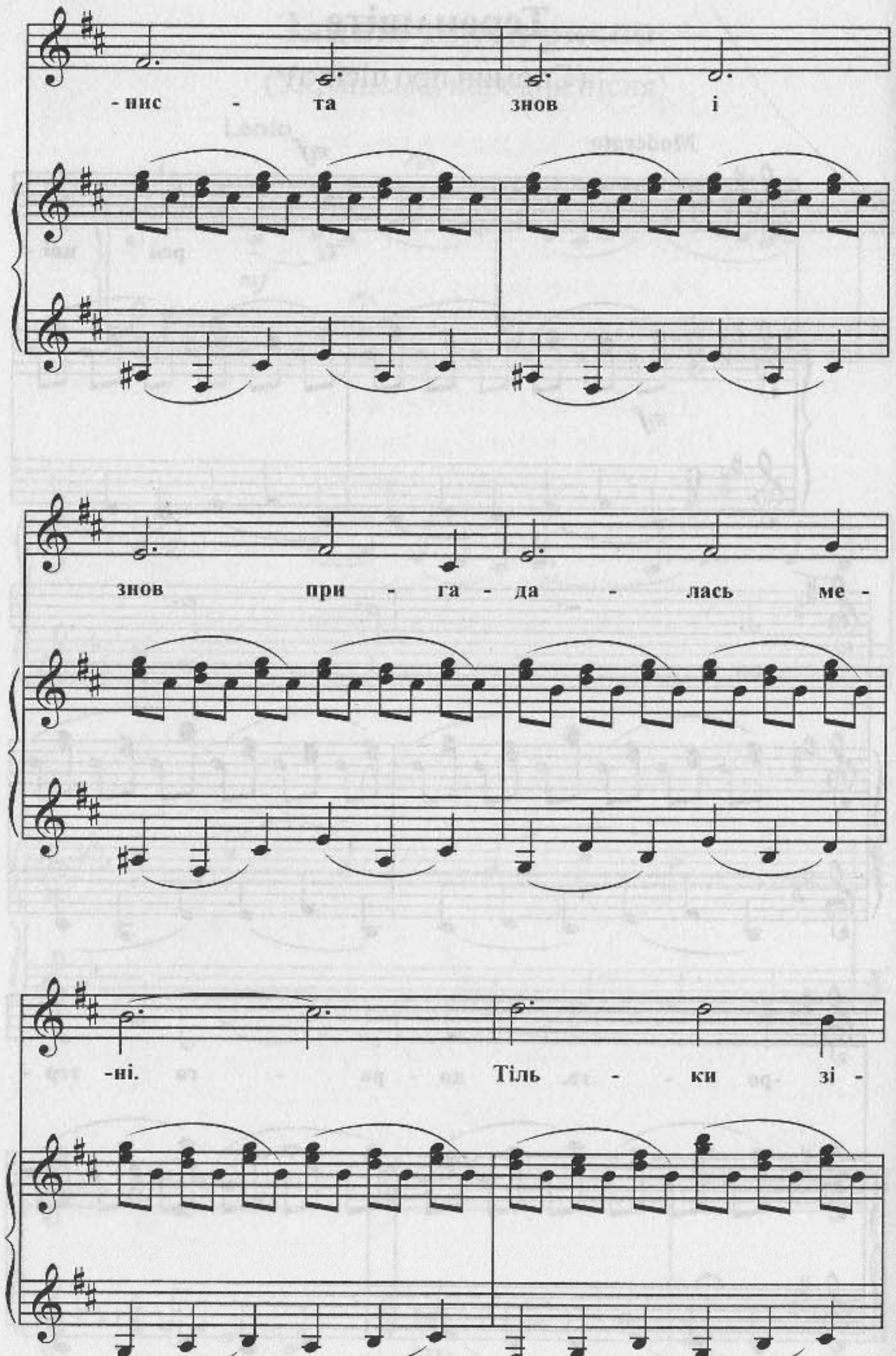
(Українська народна пісня)

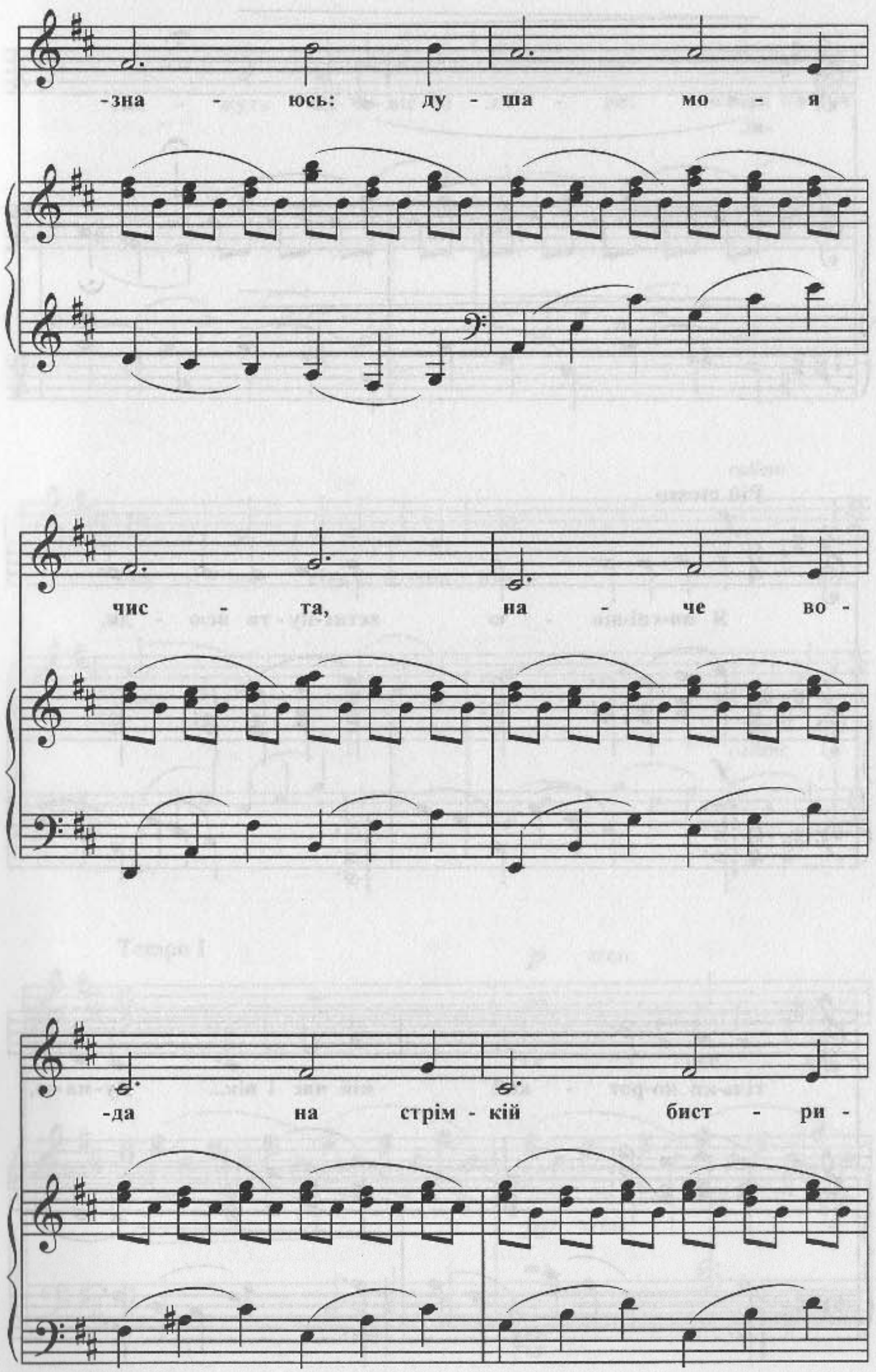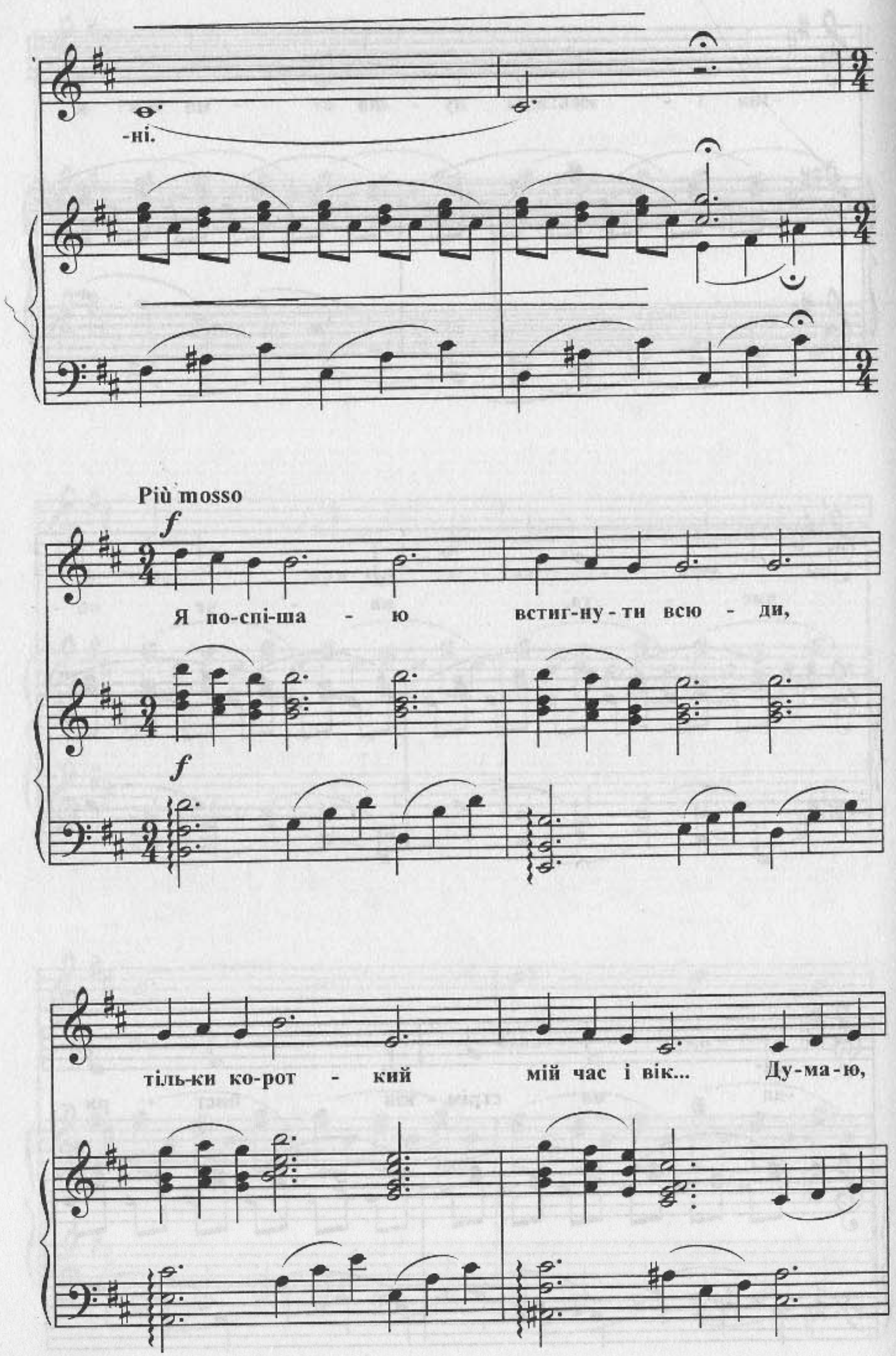

Терен цвіте
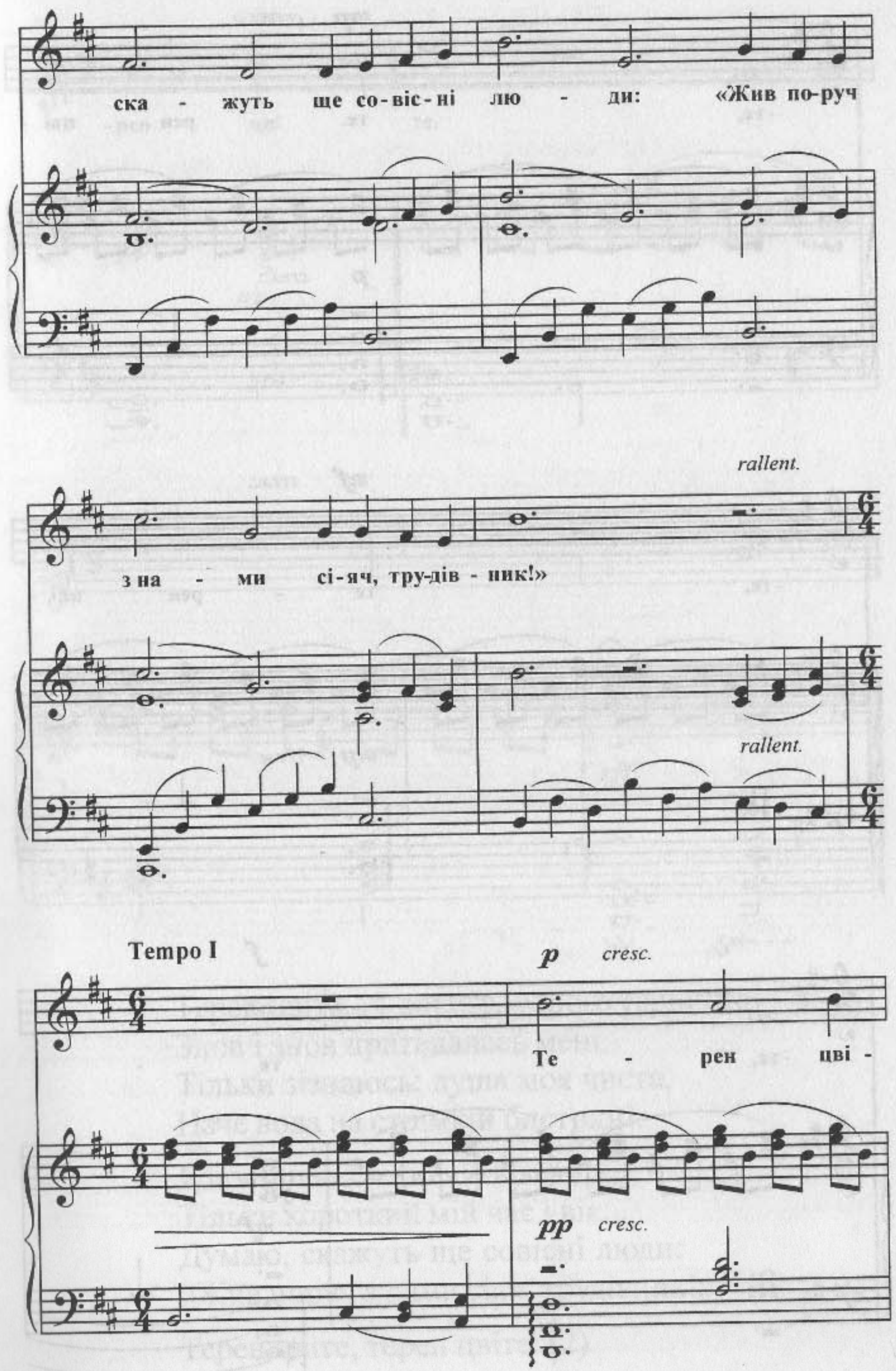
(Спомин про пісню)
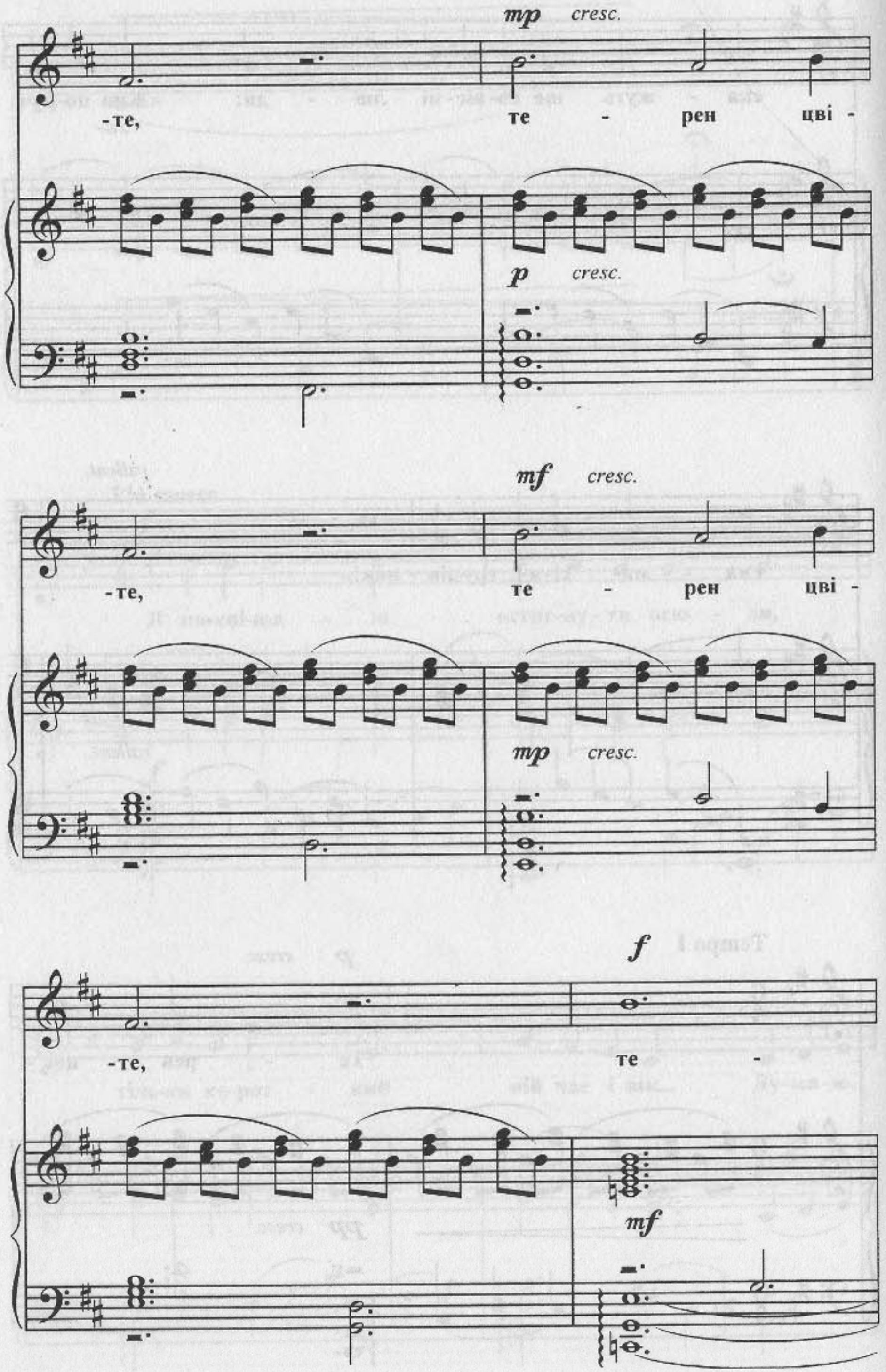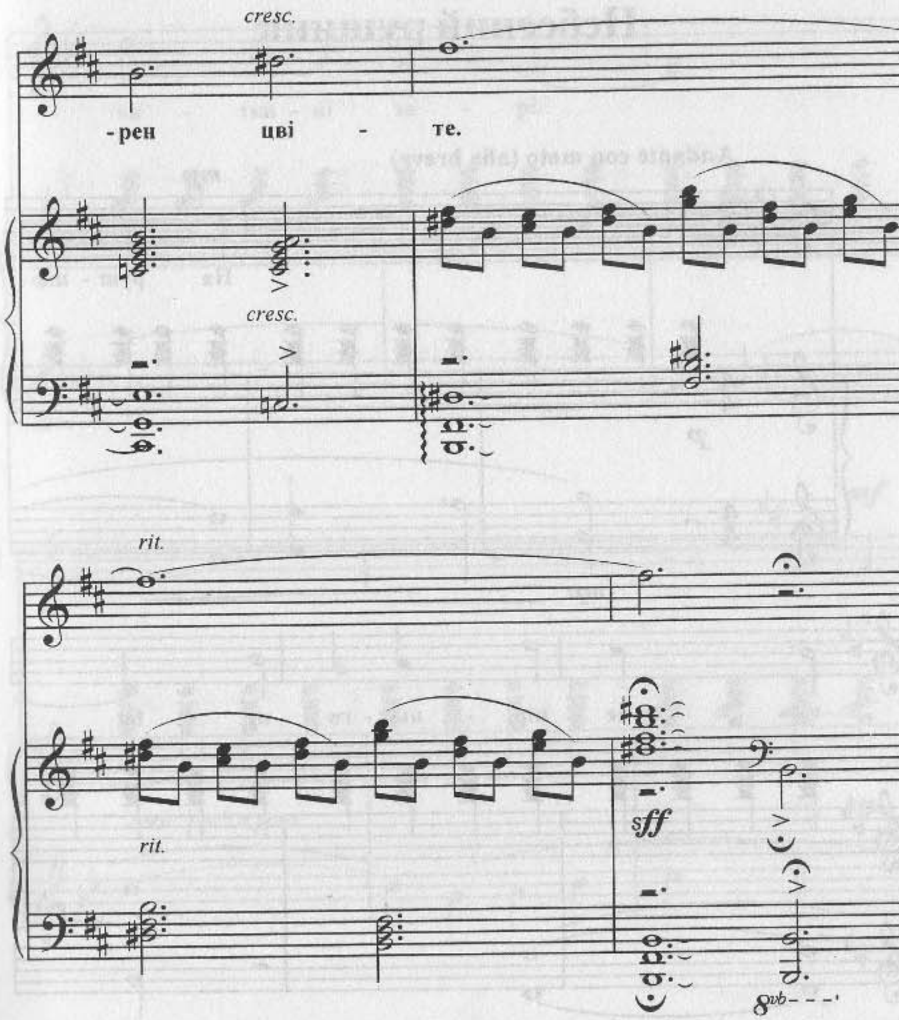

-нис - та знов і
знов при - га - да - лась ме -
-ні. Тіль - ки зі -

-зна - юсь: ду - ша мо - я
чис - та, на - че во -
-да на стрім - кій бист - ри -

-ні.
Più mosso
f
Я по-спі-ша - ю
встиг-ну-ти всю - ди,
f
тіль-ки ко-рот - кий
мій час і вік...
Ду-ма-ю,

ска - жуть ще со-віс-ні лю - ди:
«Жив по-руч
rallent.
з на - ми сі-яч, тру-дів - ник!»
rallent.
Tempo I
p
cresc.
Те - рен цві -
pp
cresc.
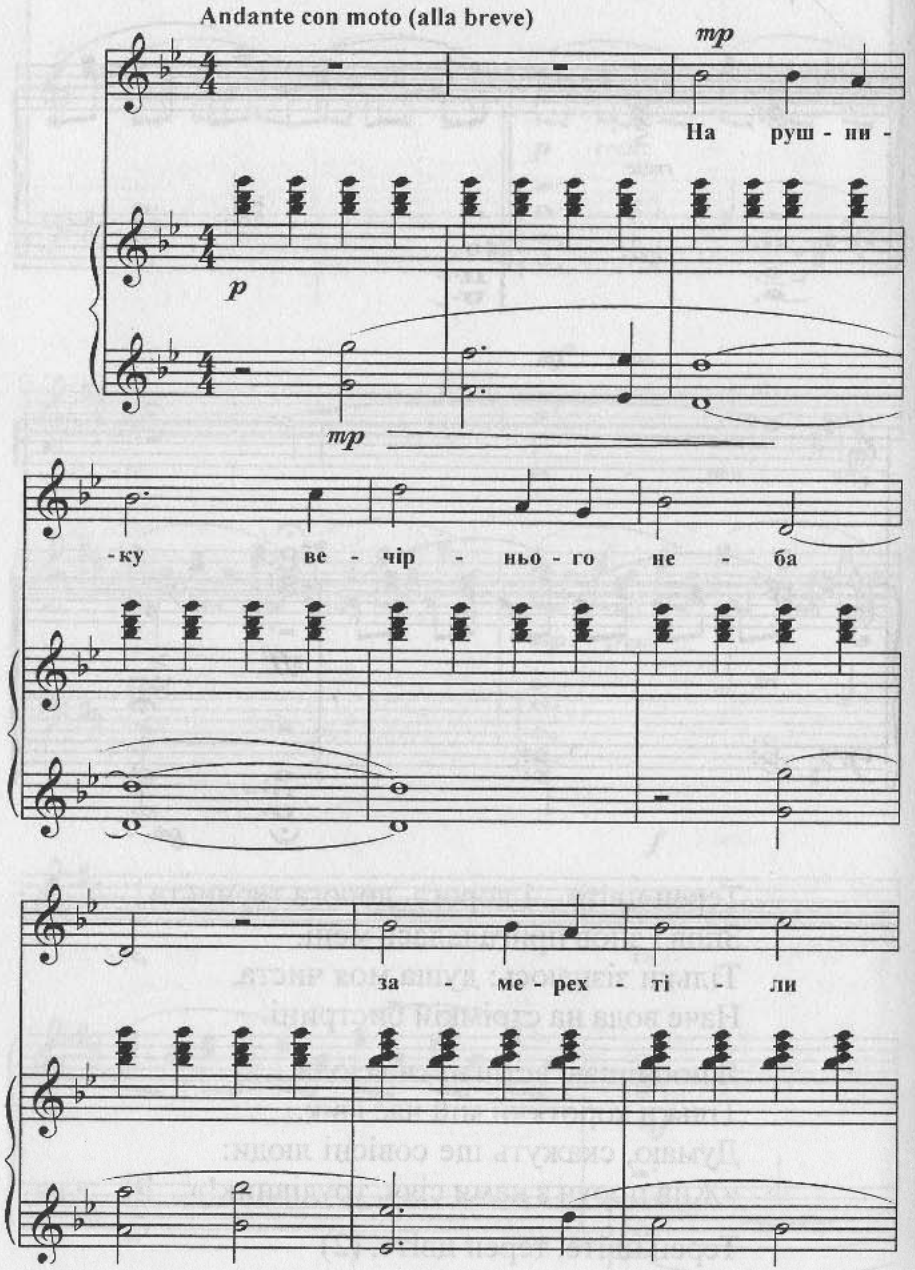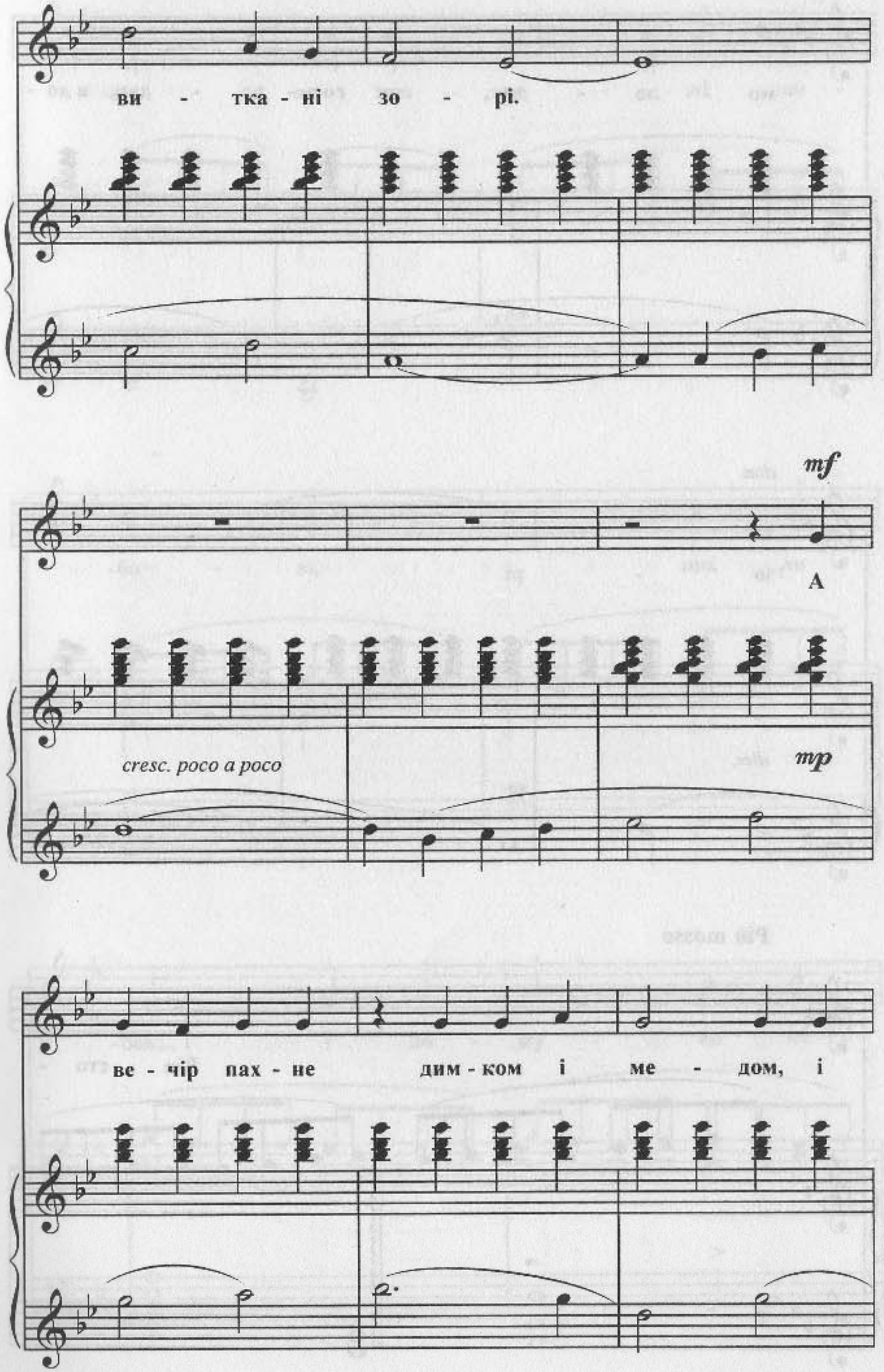

Терен цвіте... І дорога, дорога терниста
Знов і знов пригадалась мені.
Тільки зізнаюсь: душа моя чиста,
Наче вода на стрімкій бистрині.

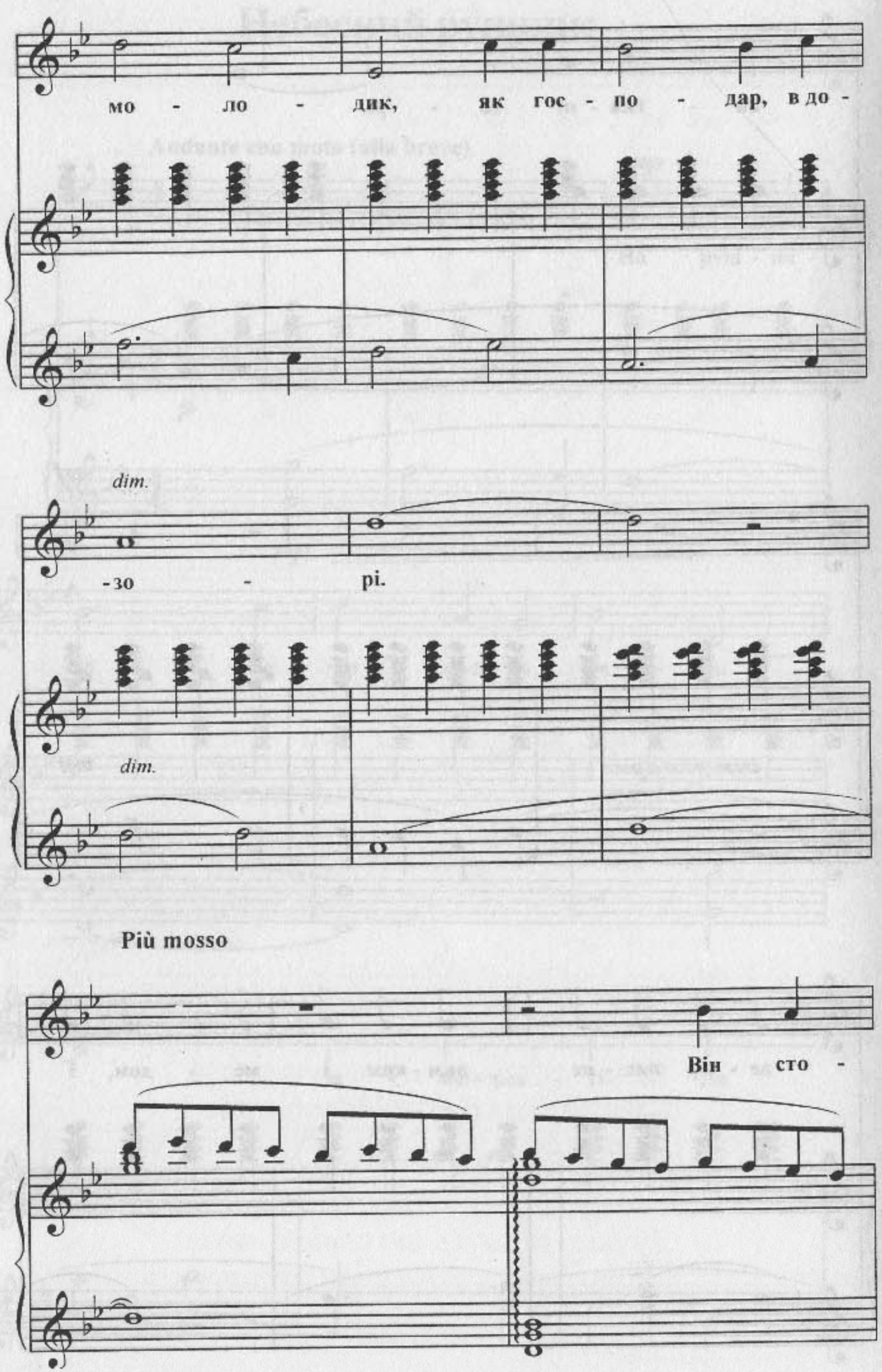
Я поспішаю встигнути всюди,
Тільки короткий мій час і вік...
Думаю, скажуть ще совісні люди:
«Жив поруч з нами сіяч, трудівник!»
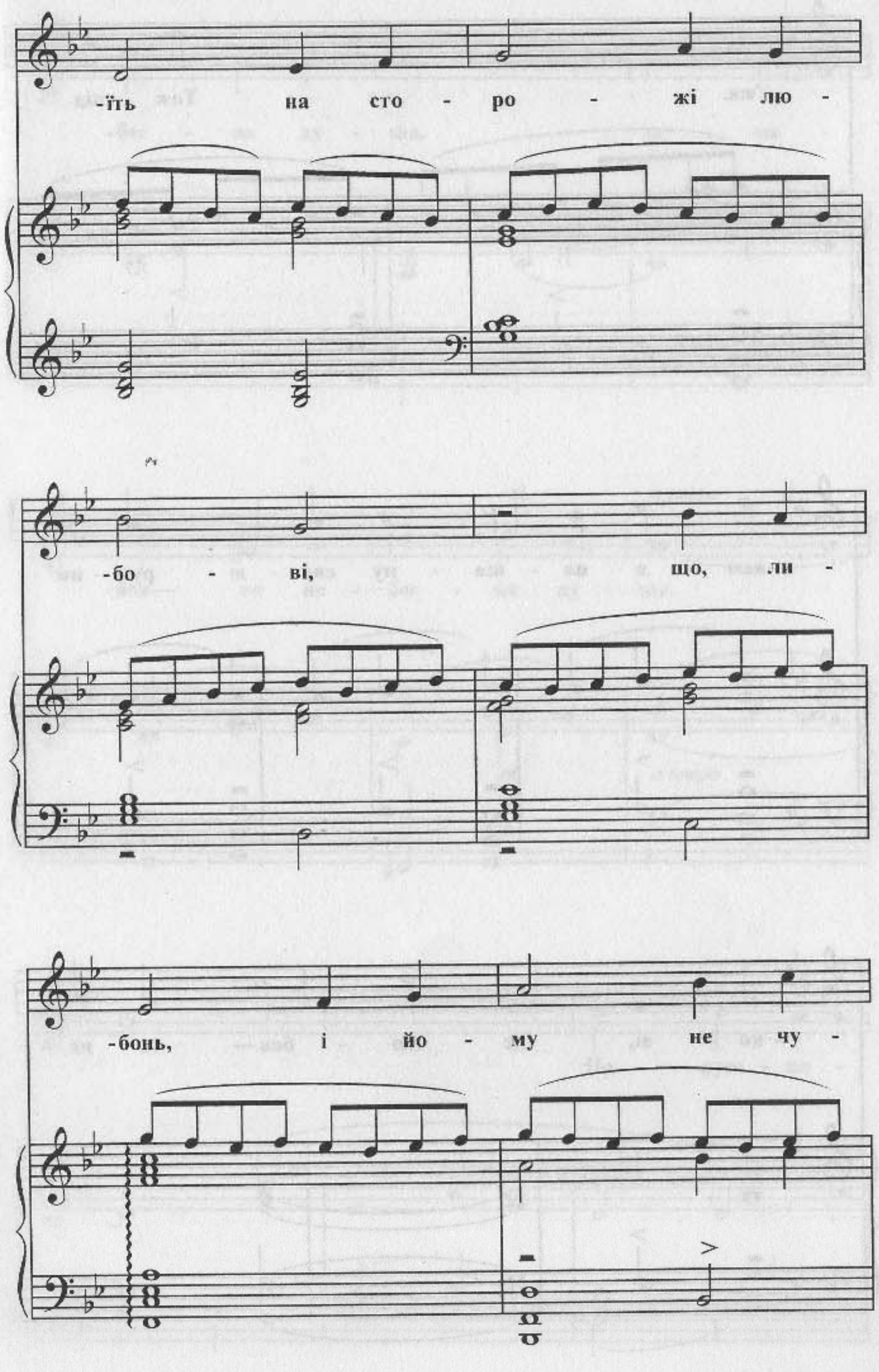
Терен цвіте, терен цвіте. (2)
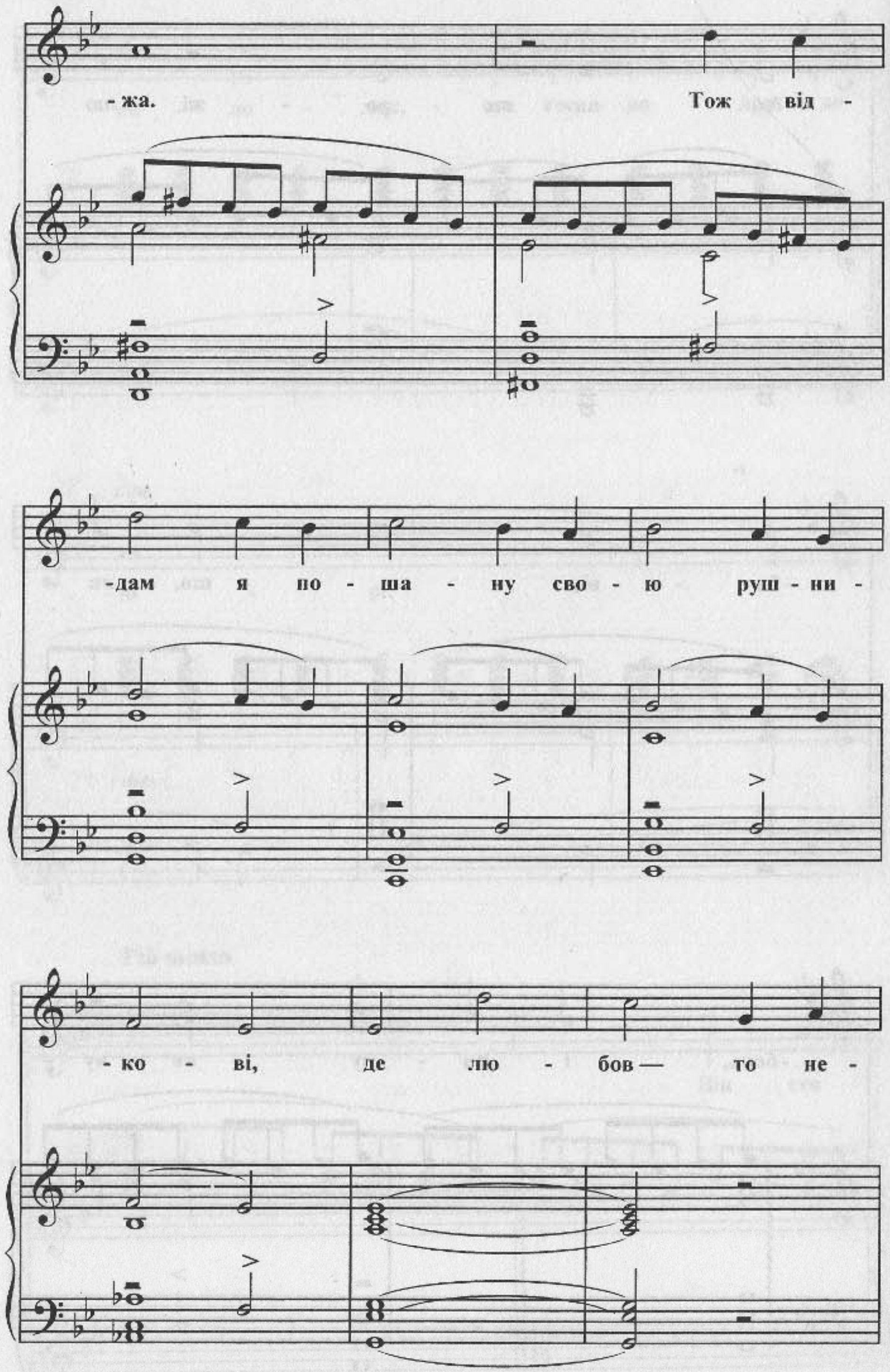
Небесний рушник

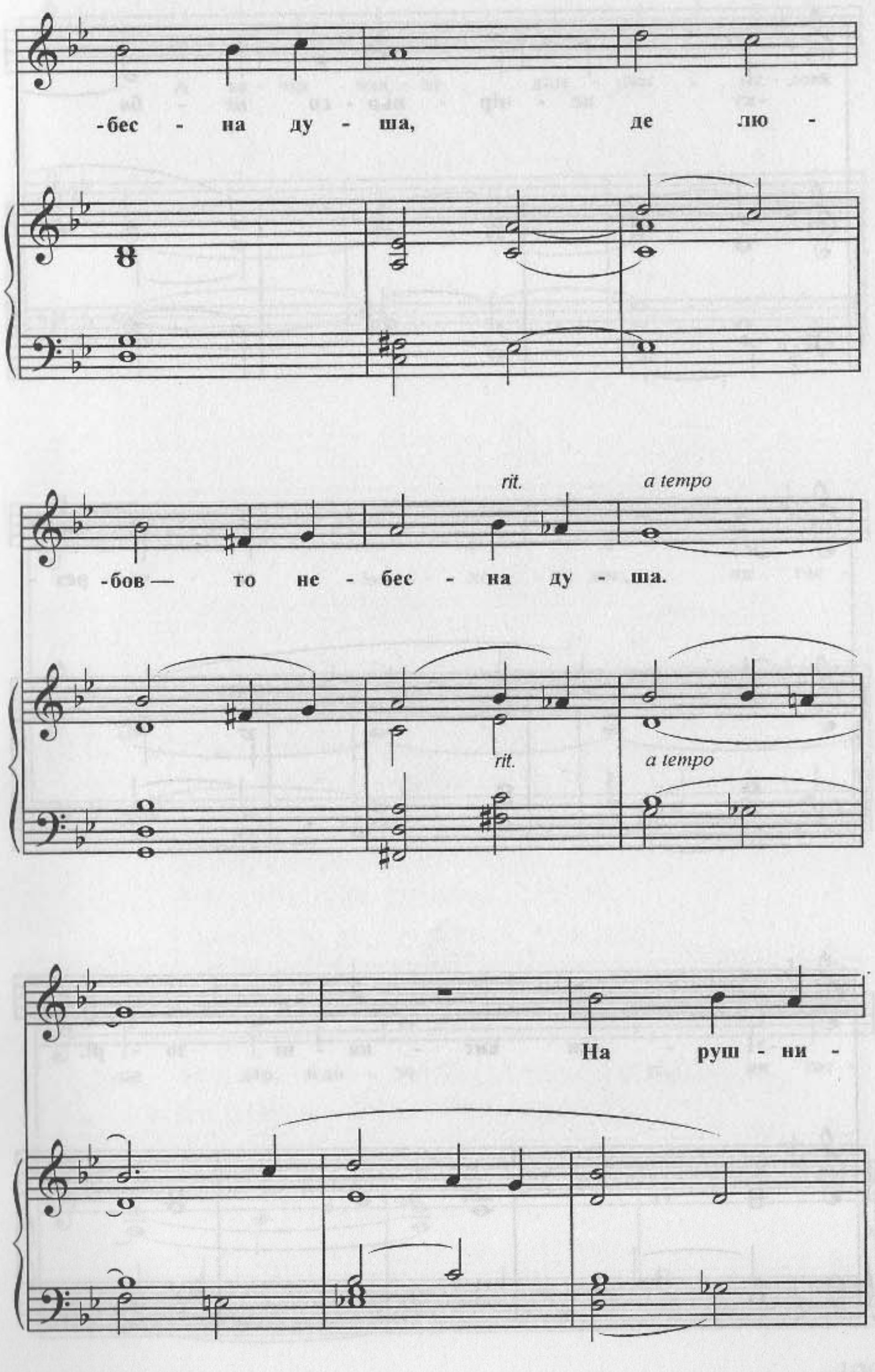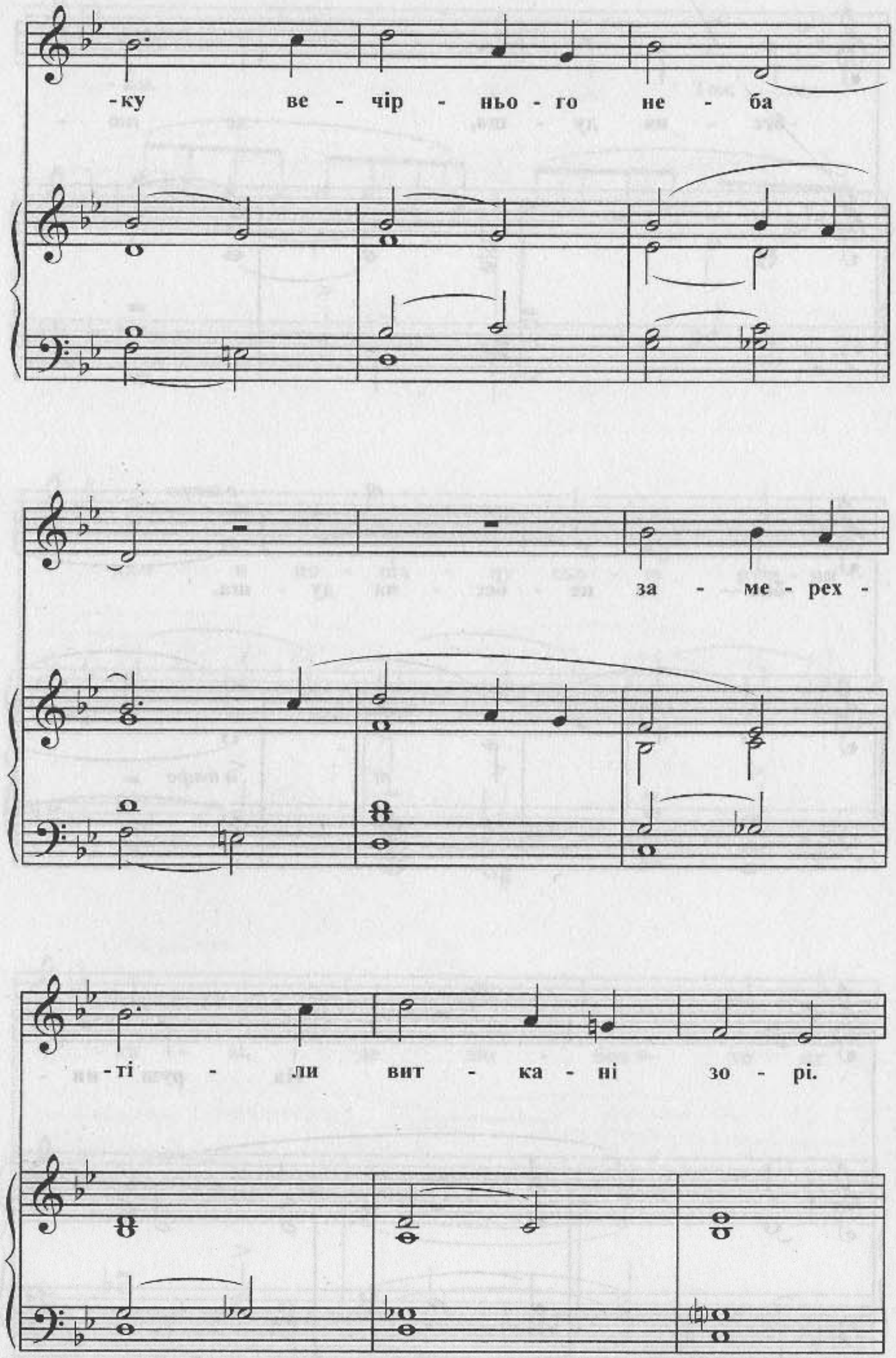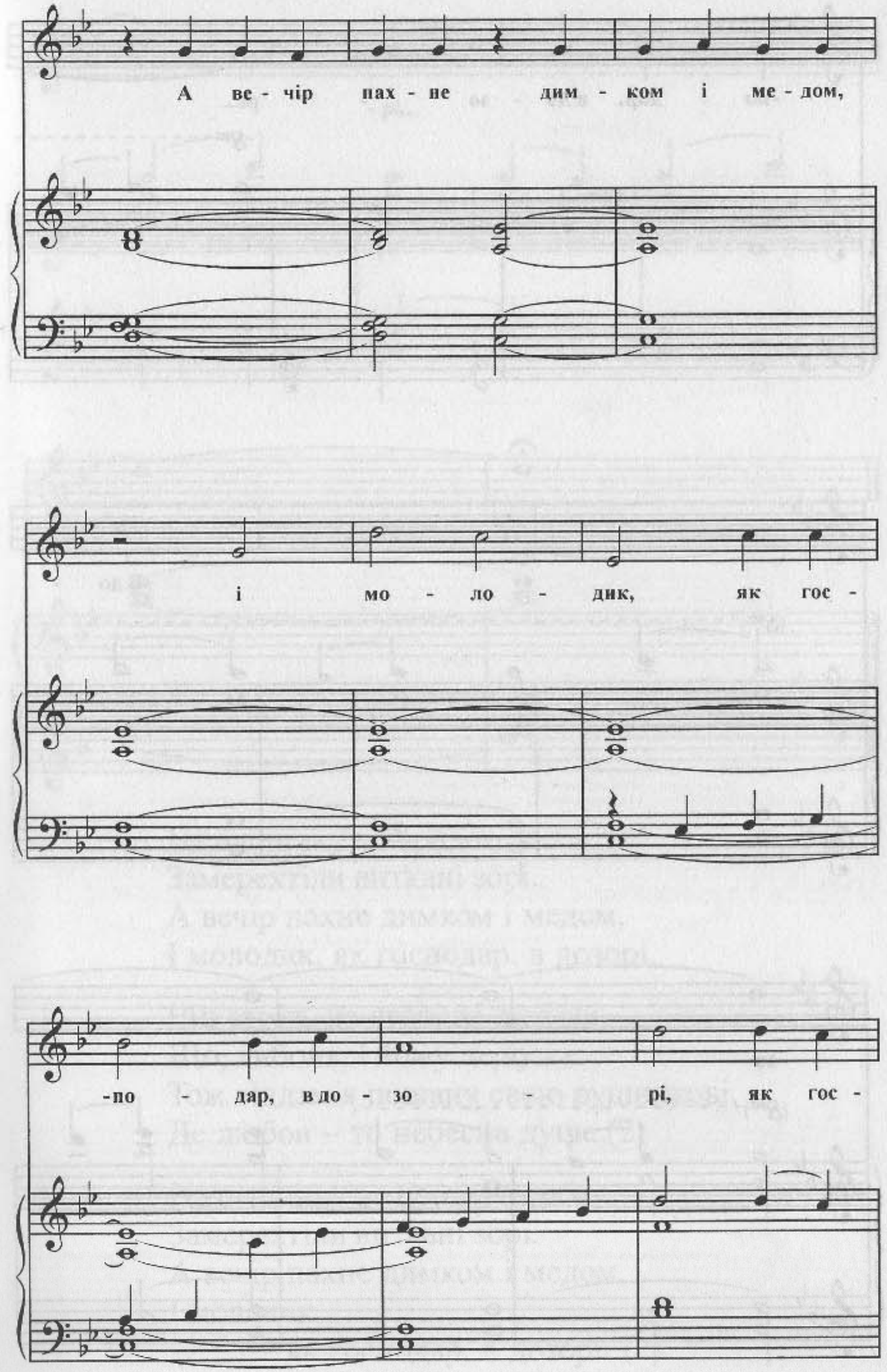

мо - ло - дик, як гос - по - дар, в до -
dim.
-зо - рі.
dim.
Più mosso
Він сто -

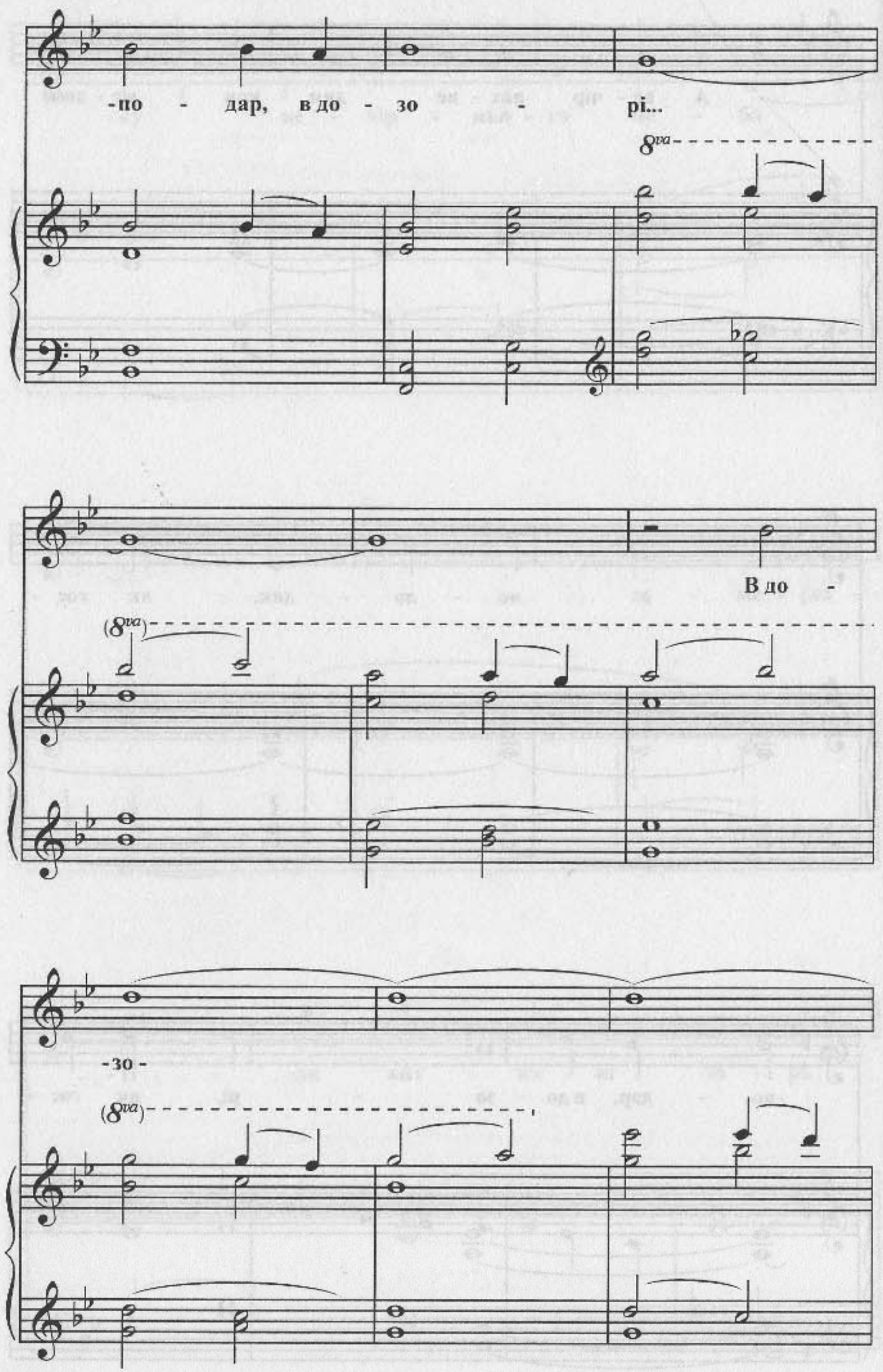

-їть на сто - ро - жі лю -
-бо - ві, що, ли -
-бонь, і йо - му не чу -
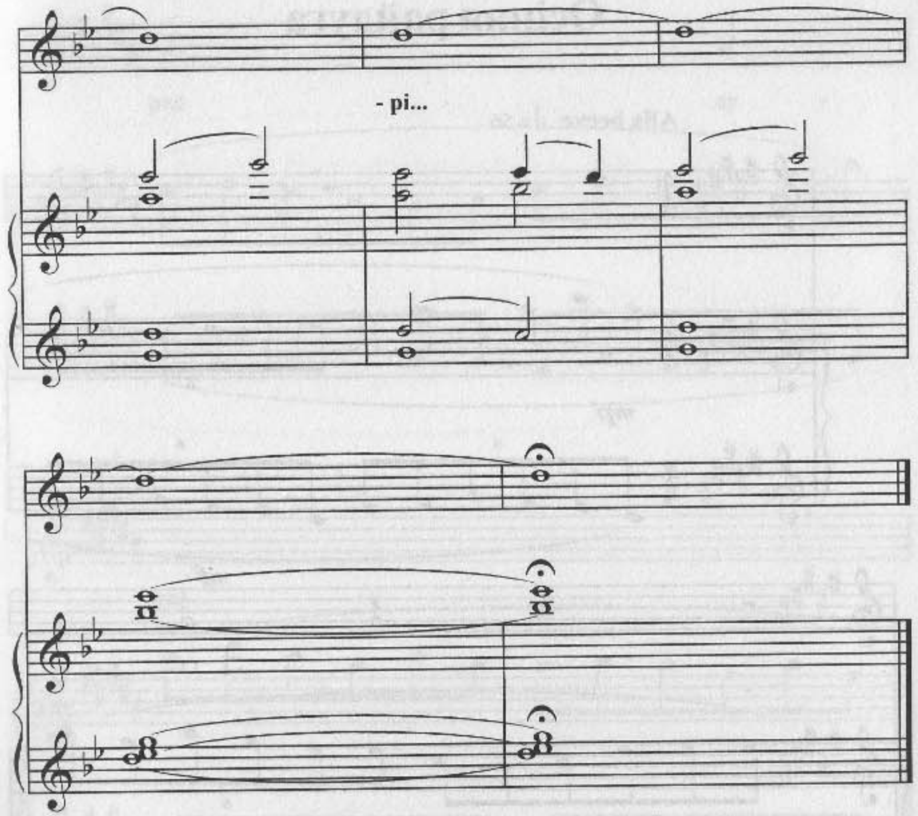

-жа. Тож від -
-дам я по - ша - ну сво - ю руш - ни -
- ко - ві, де лю - бов — то не -

-бес - на ду - ша, де лю -
rit.
a tempo
-бов — то не - бес - на ду - ша.
rit.
a tempo
На руш - ни -

-ку ве - чір - ньо - го не - ба
за - ме - рех -
-ті - ли вит - ка - ні зо - рі.

А ве - чір пах - не дим - ком і ме - дом,
і мо - ло - дик, як гос -
-по дар, в до - зо рі, як гос -
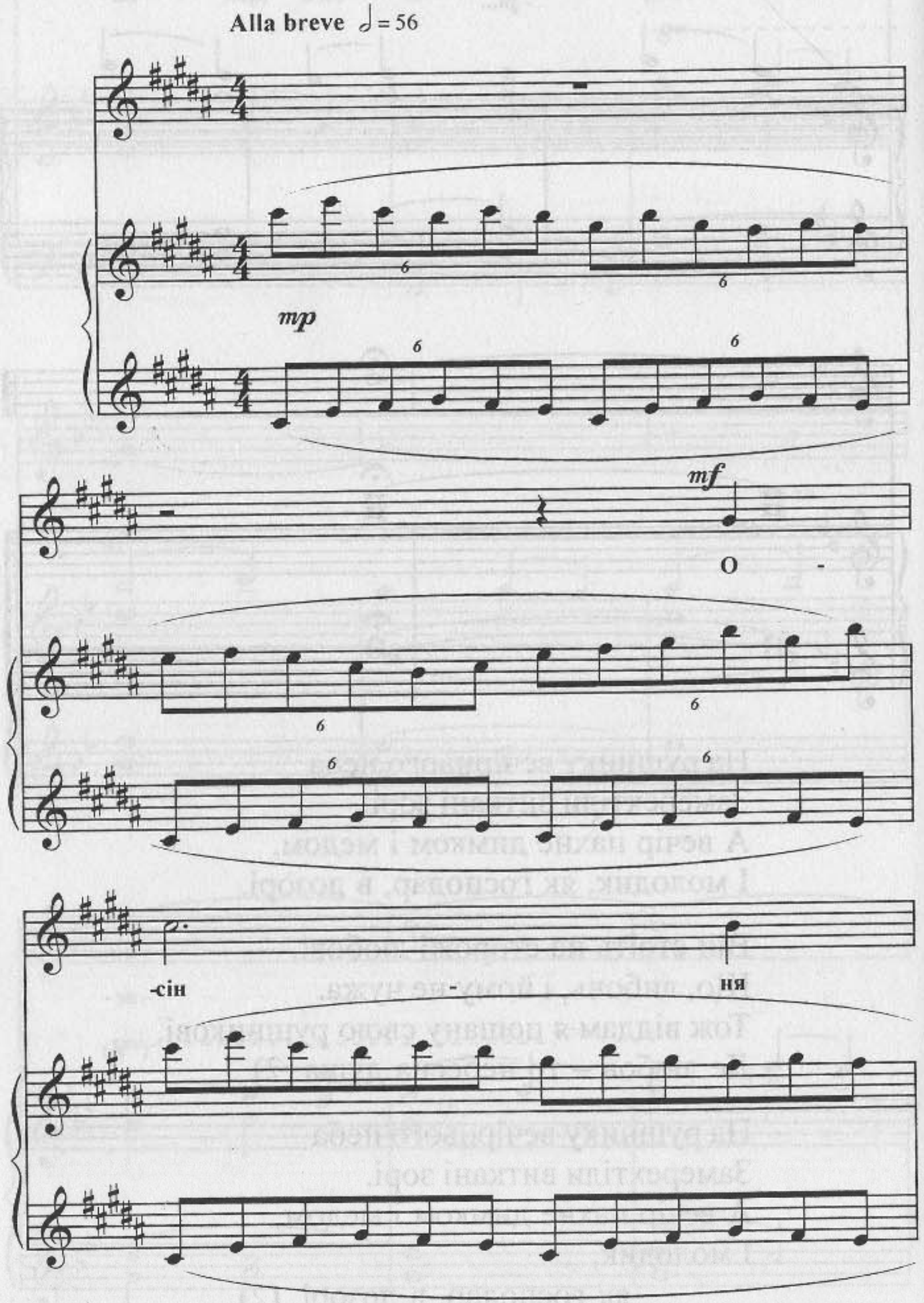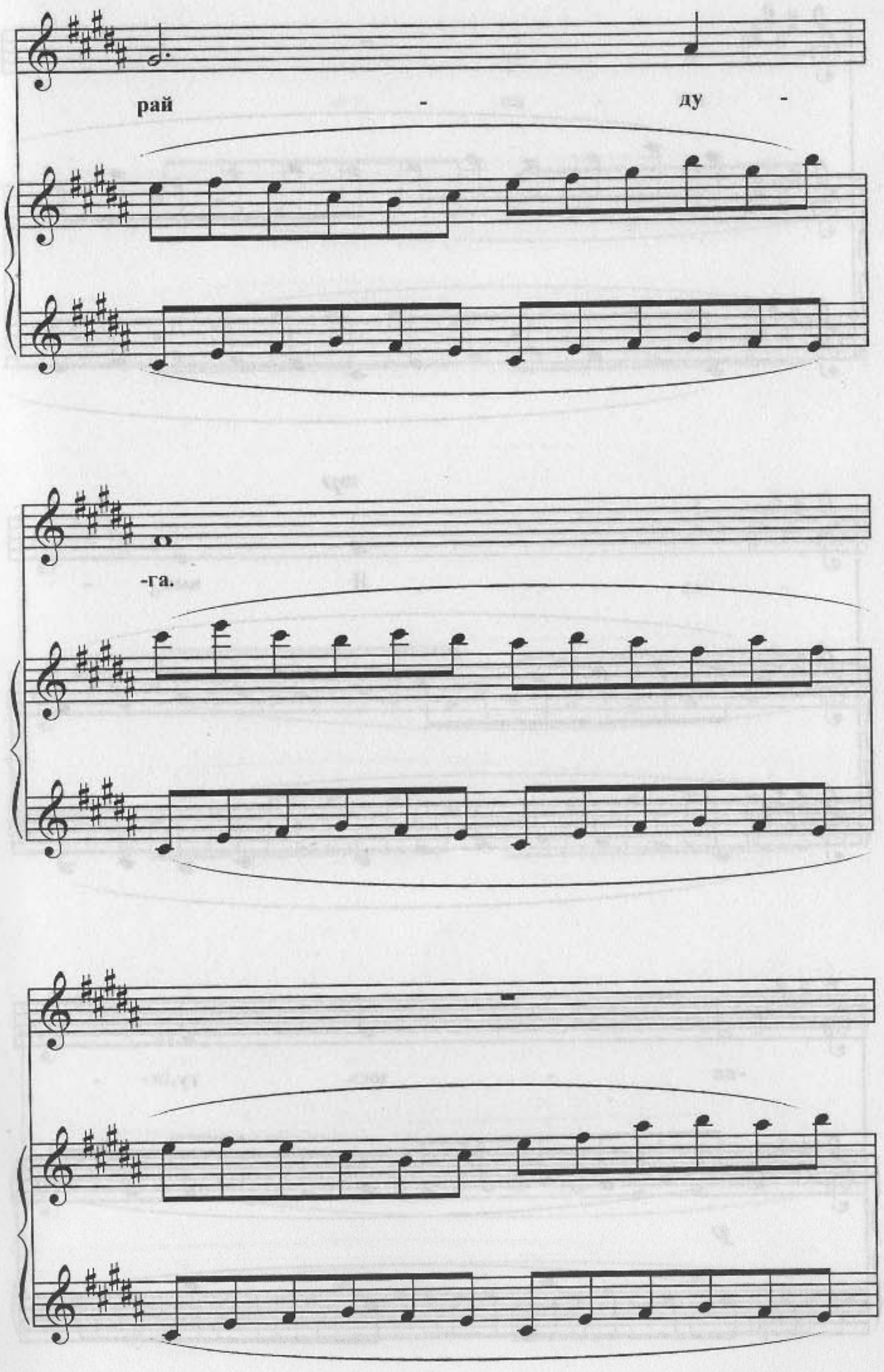

На рушнику вечірнього неба
Замерехтіли виткані зорі.
А вечір пахне димком і медом,
І молодик, як господар, в дозорі.
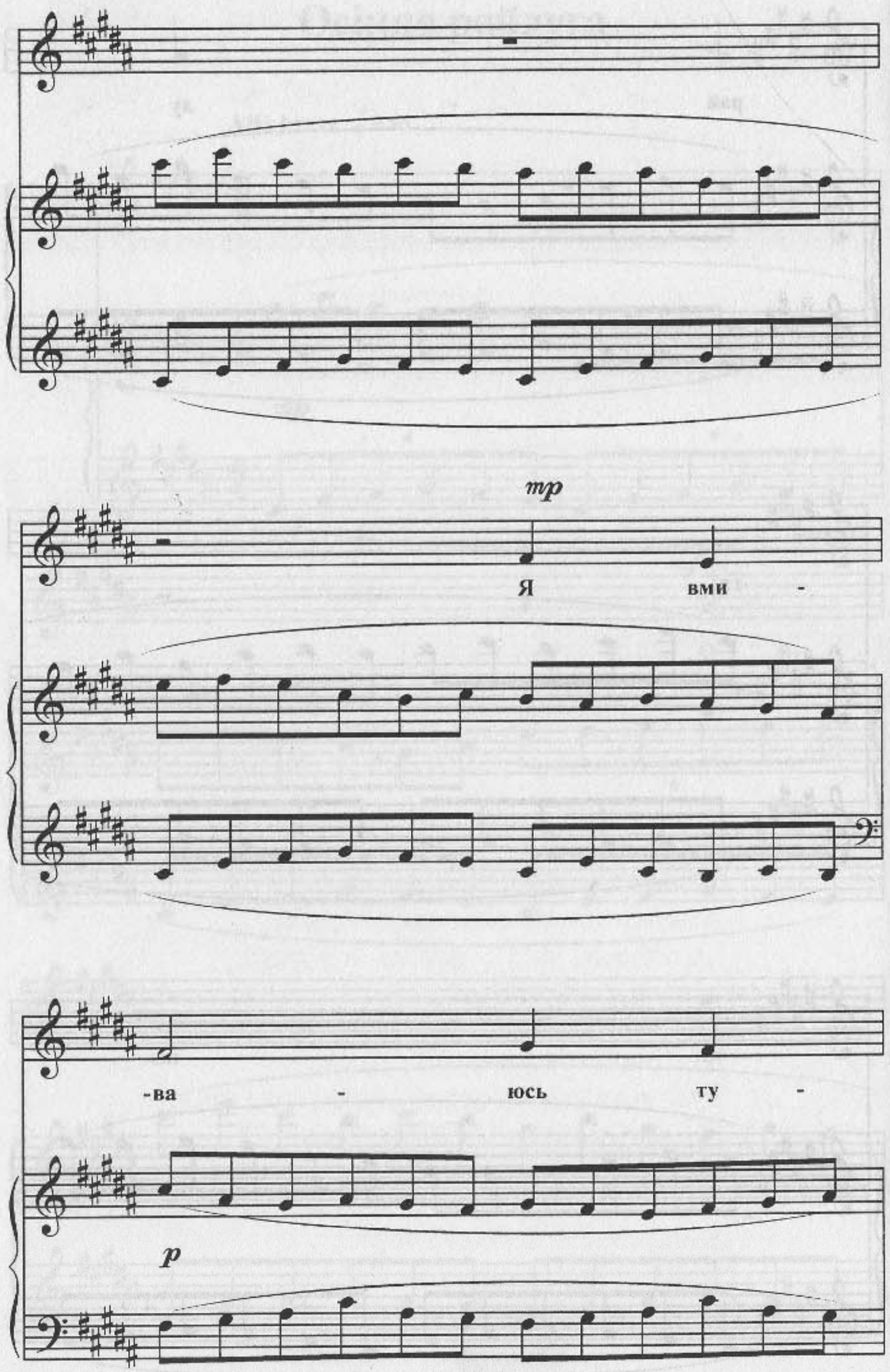
Він стоїть на сторожі любові,
Що, либонь, і йому не чужа.
Тож віддам я пошану свою рушникові,
Де любов – то небесна душа.(2)
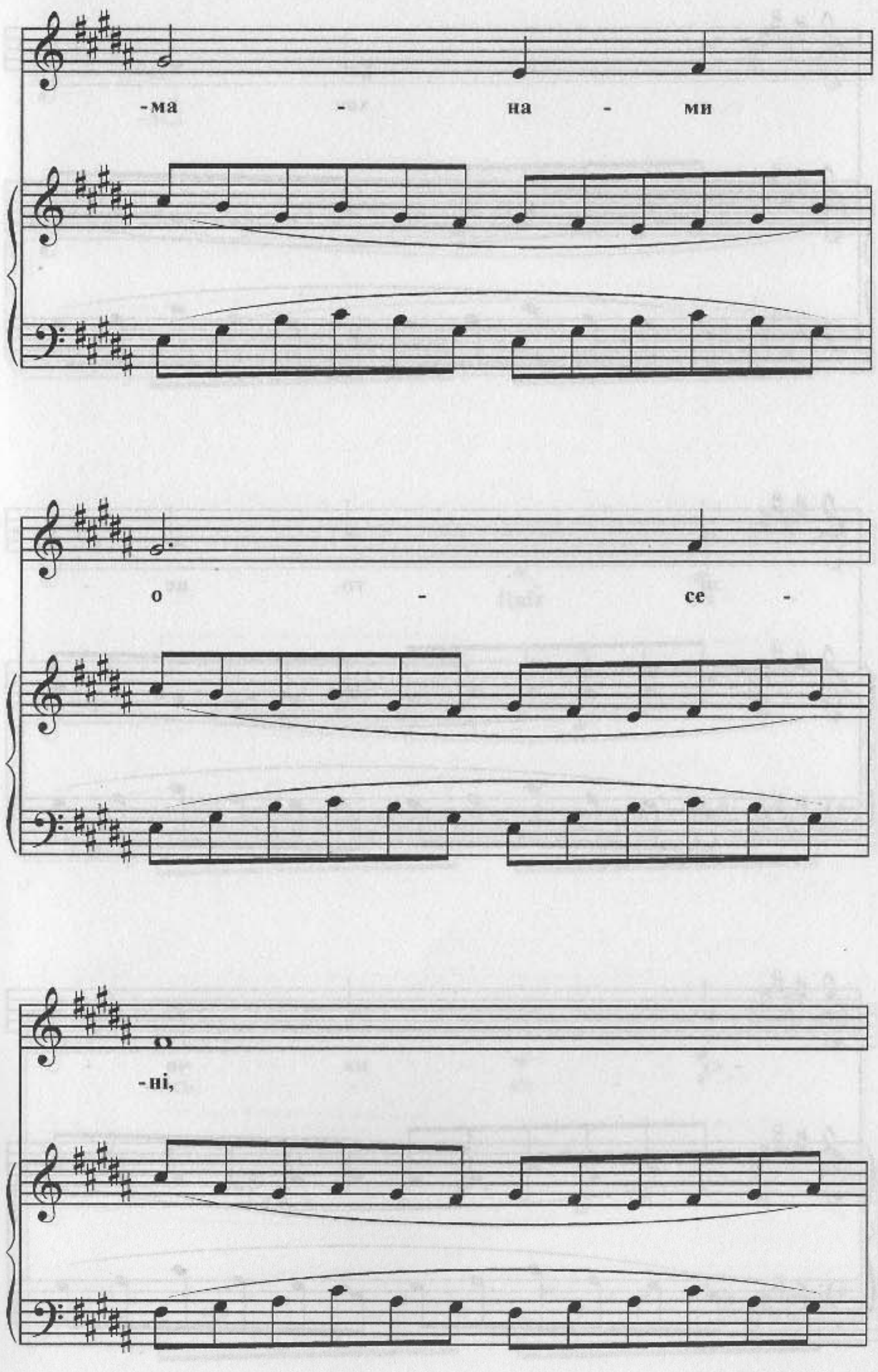
На рушнику вечірнього неба
Замерехтіли виткані зорі.
А вечір пахне димком і медом,
І молодик,
як господар, в дозорі. (2)
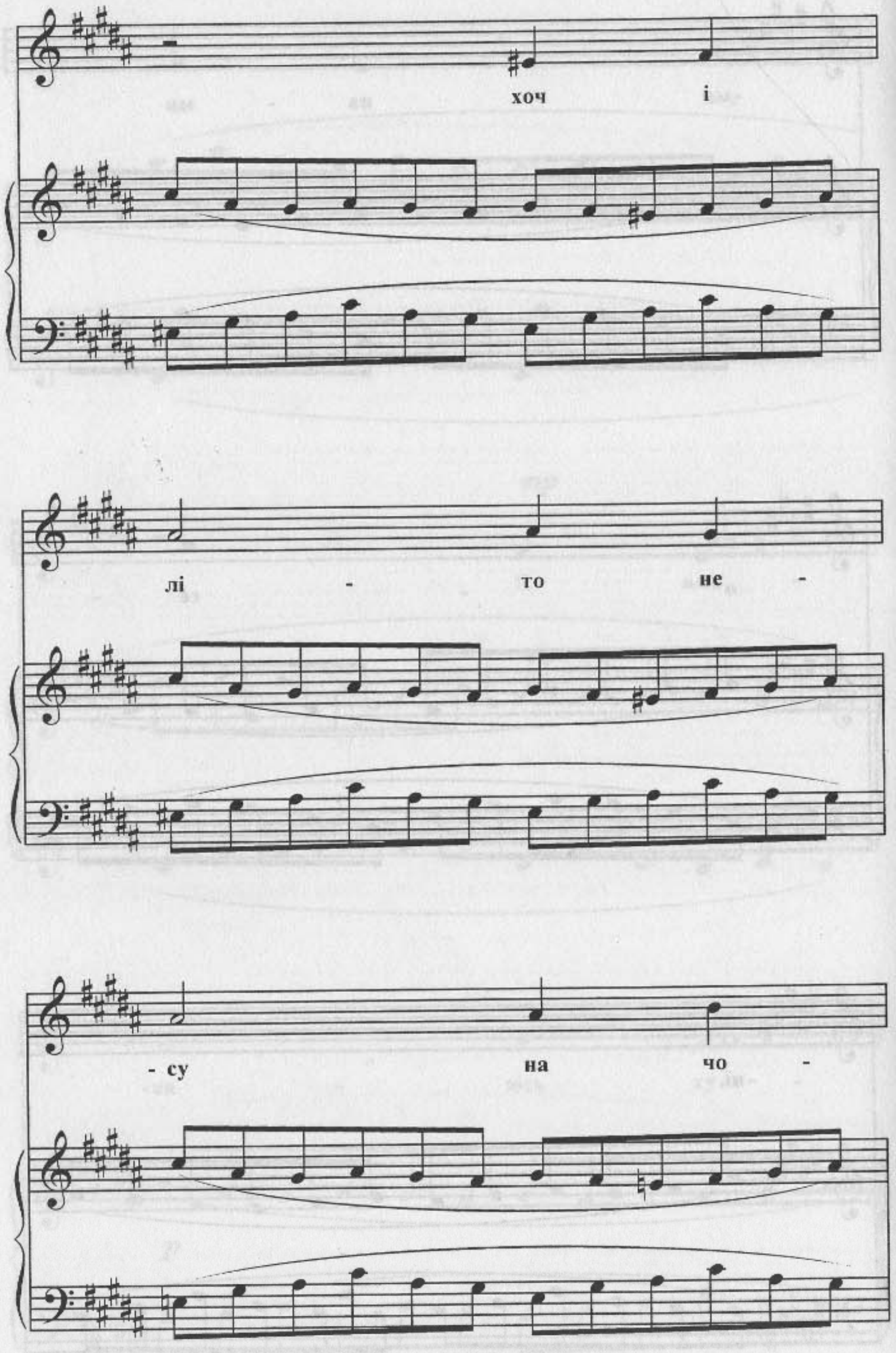
Осіння райдуга

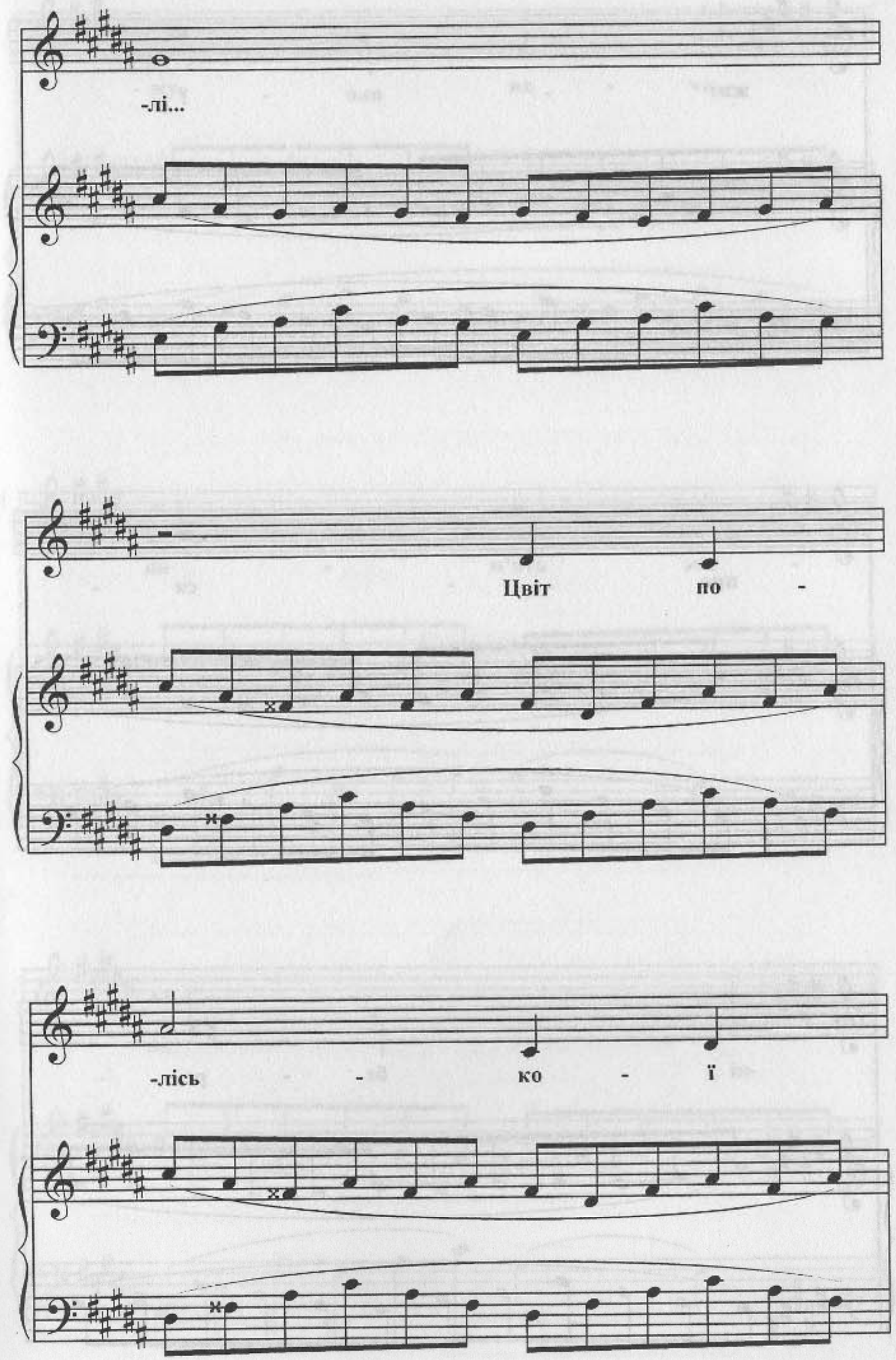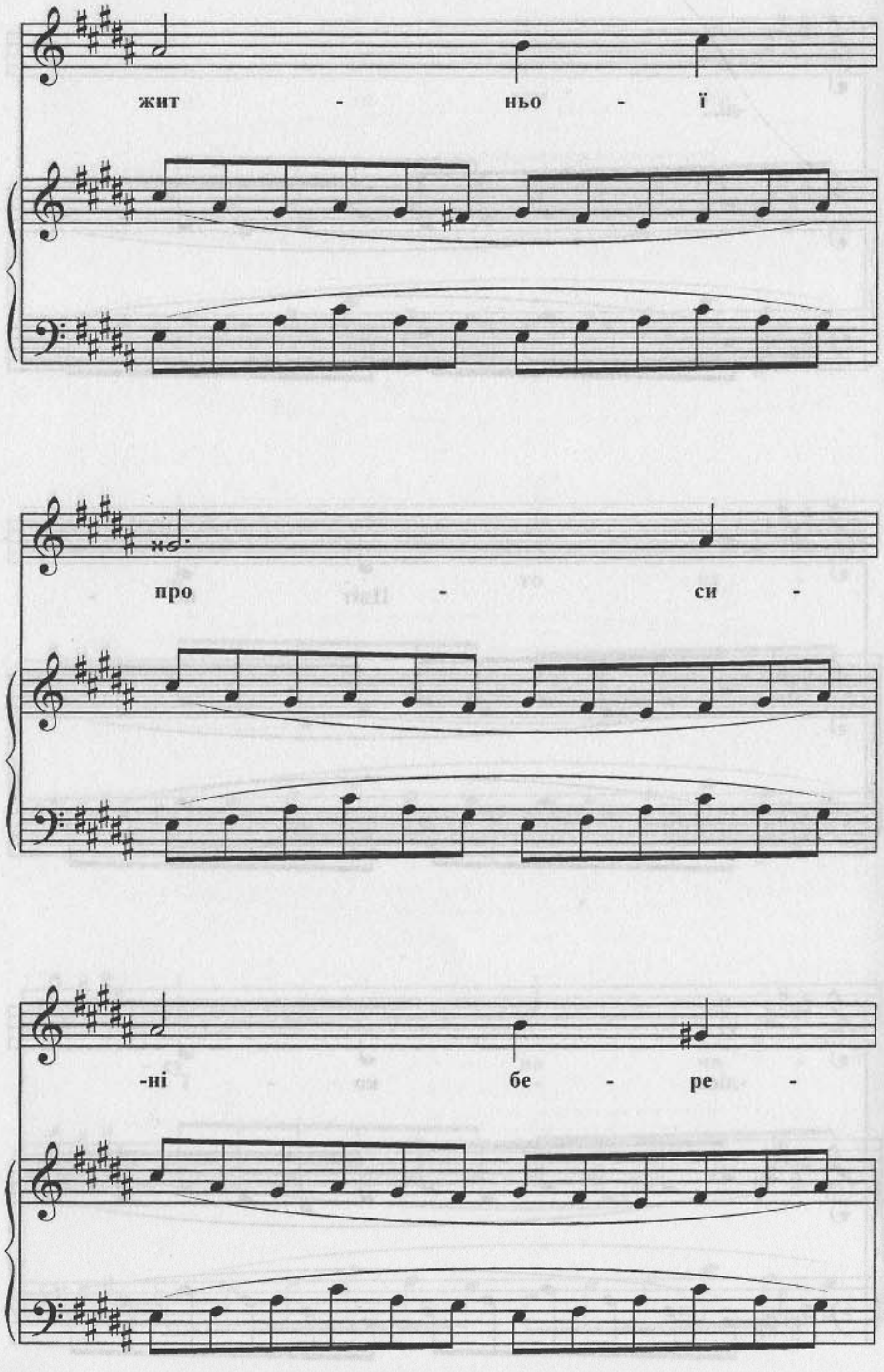

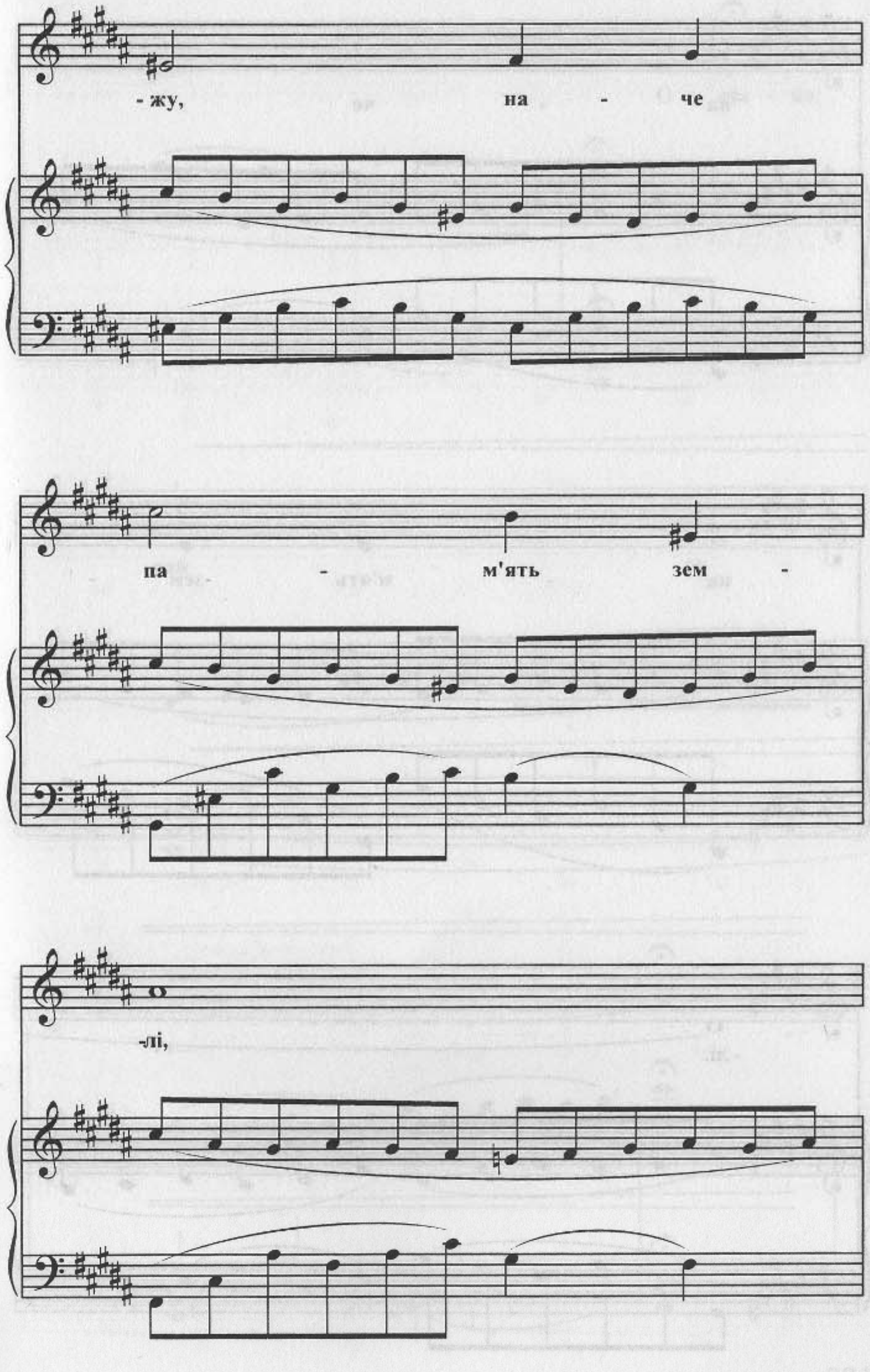

mp
Я вми -
-ва - юсь ту -
p
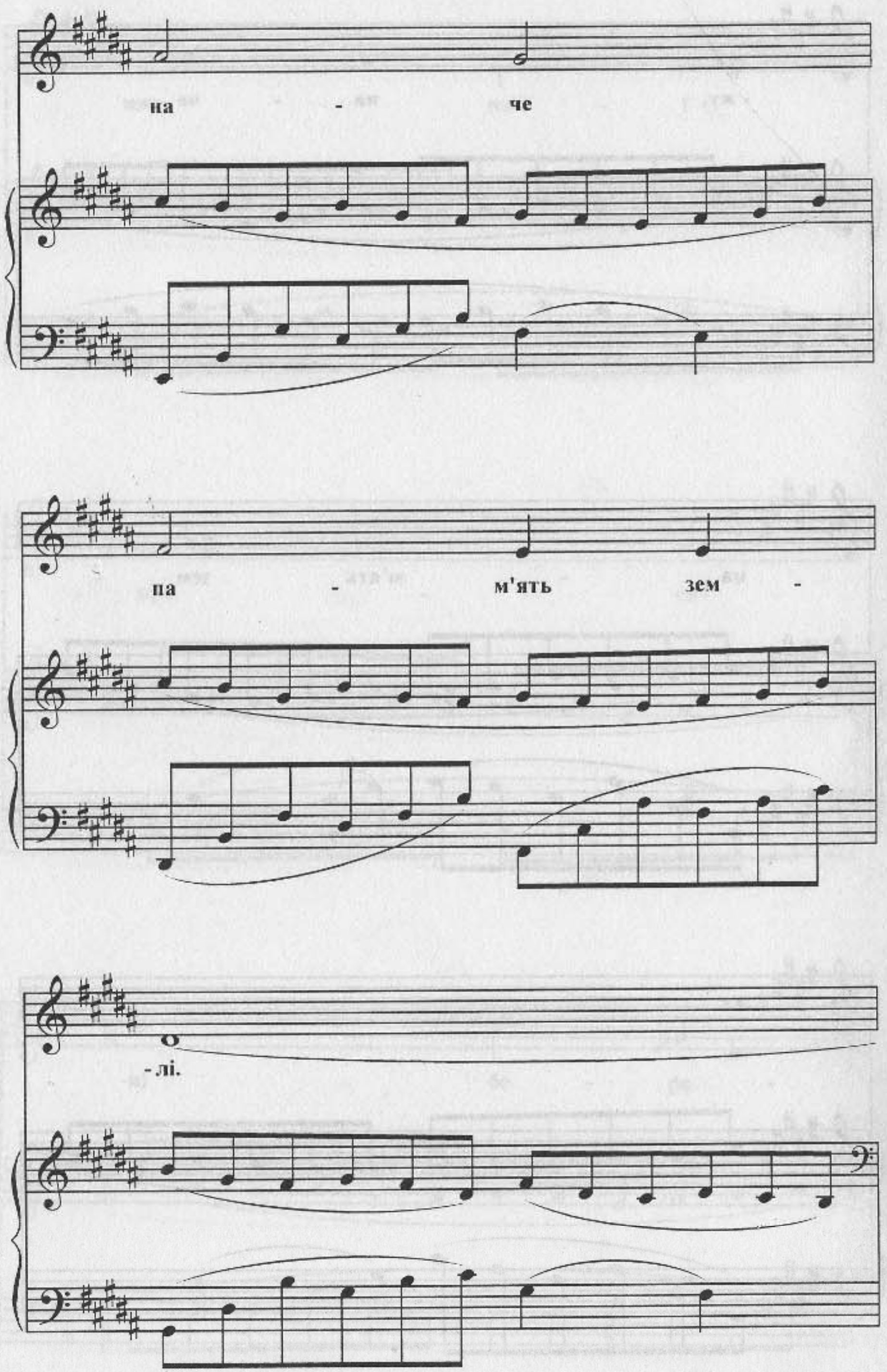

-ма - на - ми
о - се -
-ні,
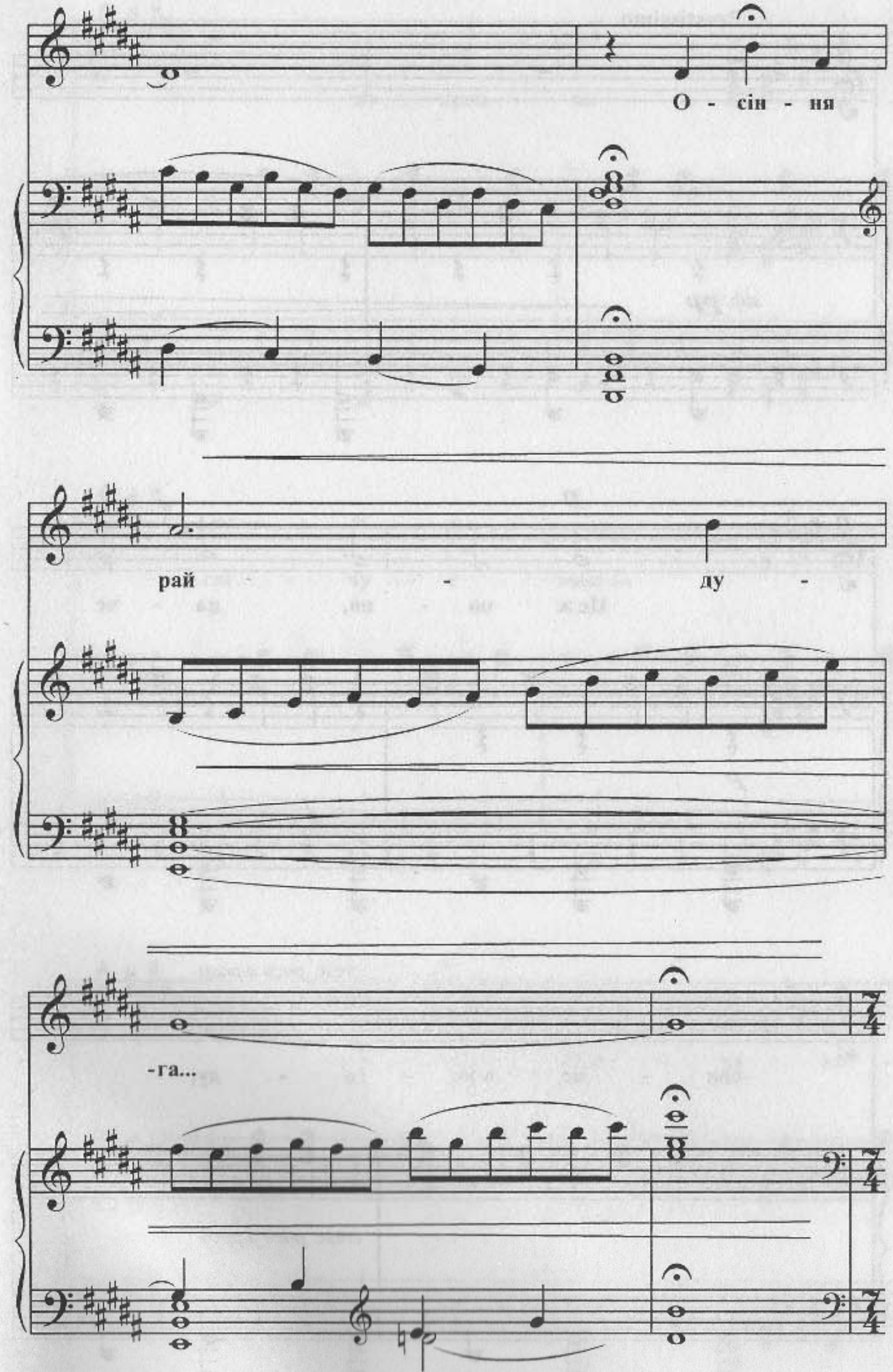

хоч і
лі - то не -
- су на чо -

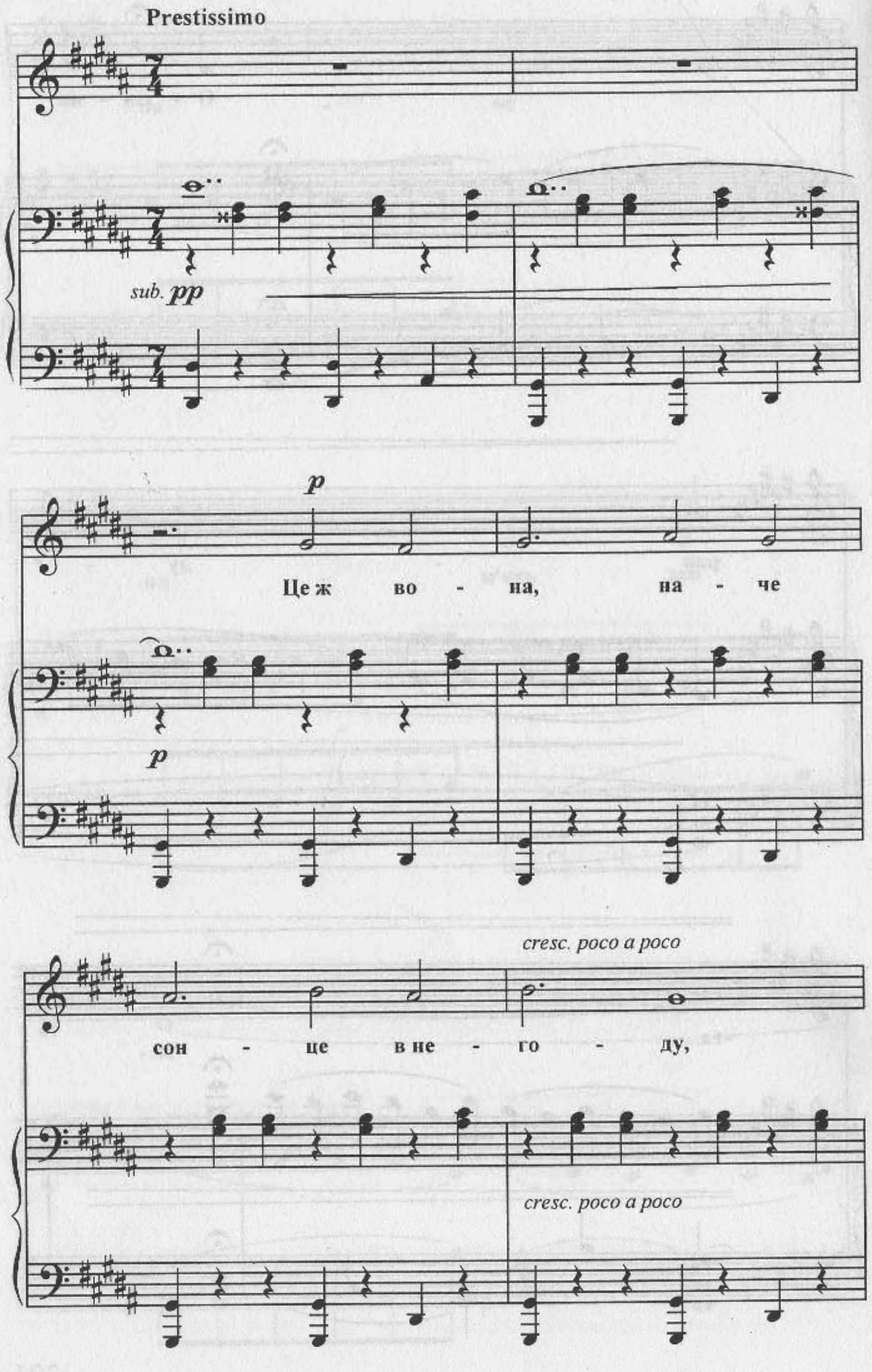

-лі...
Цвіт по -
-лісь - ко - ї

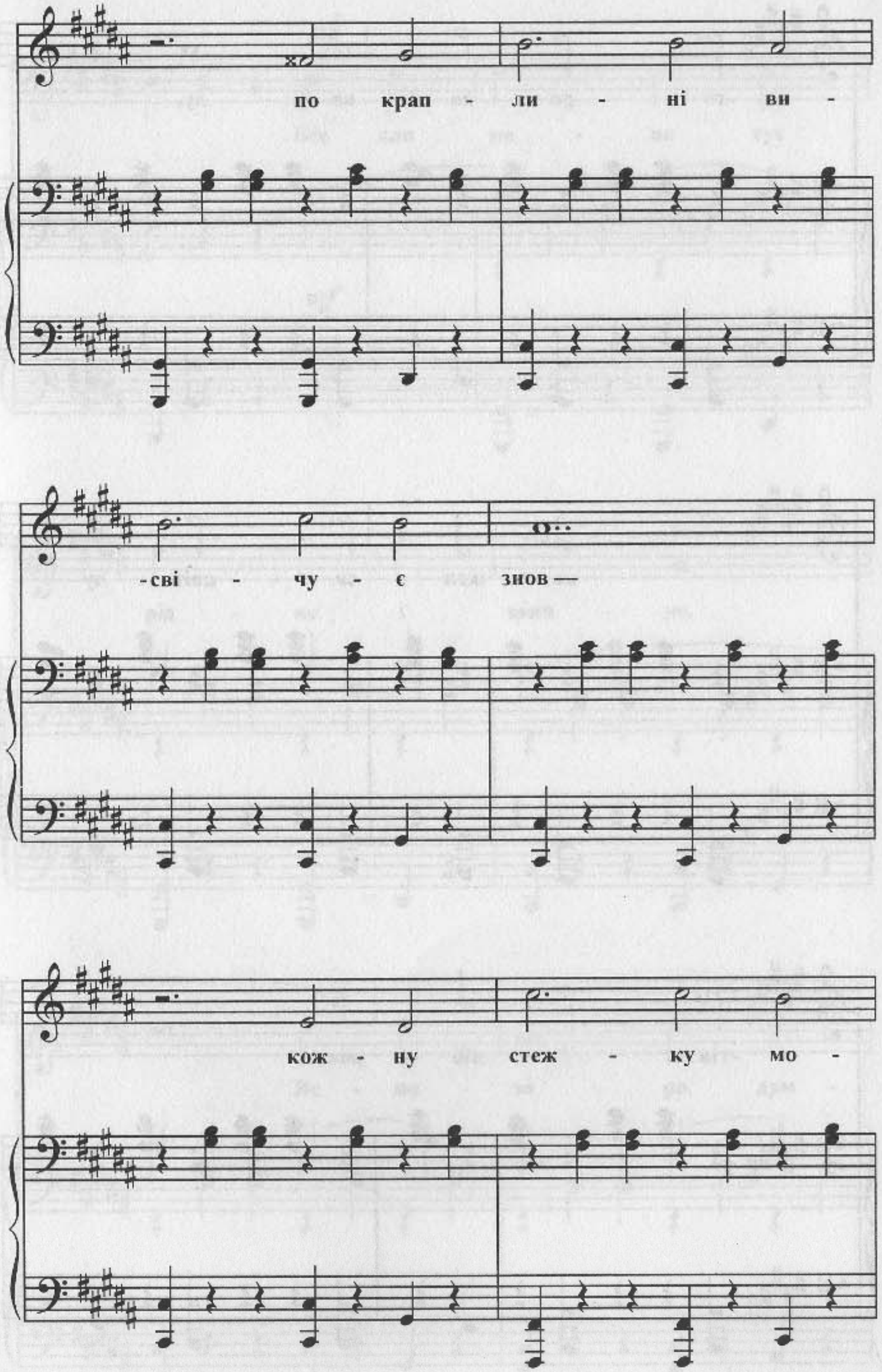

жит - ньо - ї
про - си -
-ні бе - ре -
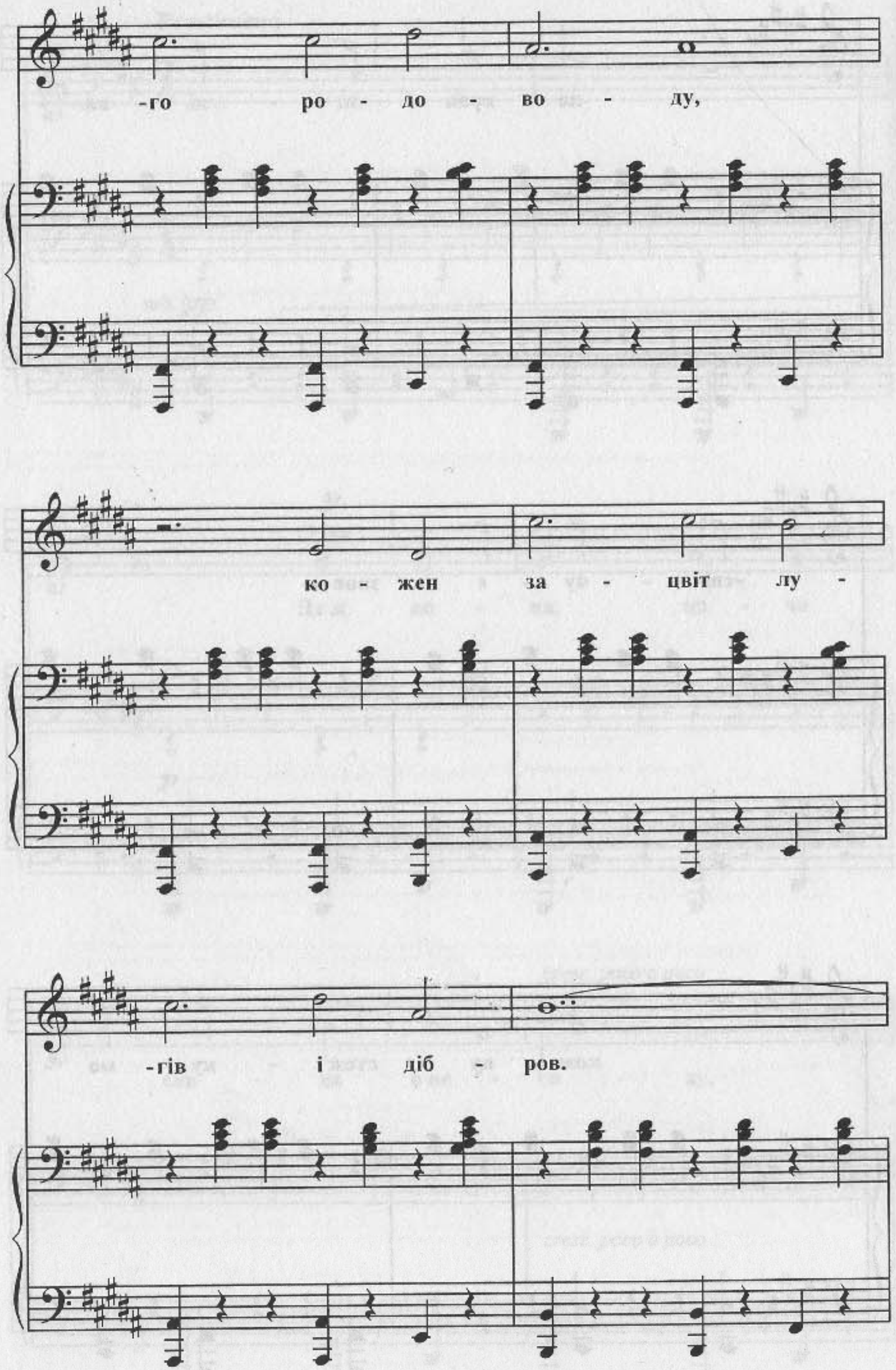

- жу, на - че
па - м'ять зем -
-лі,
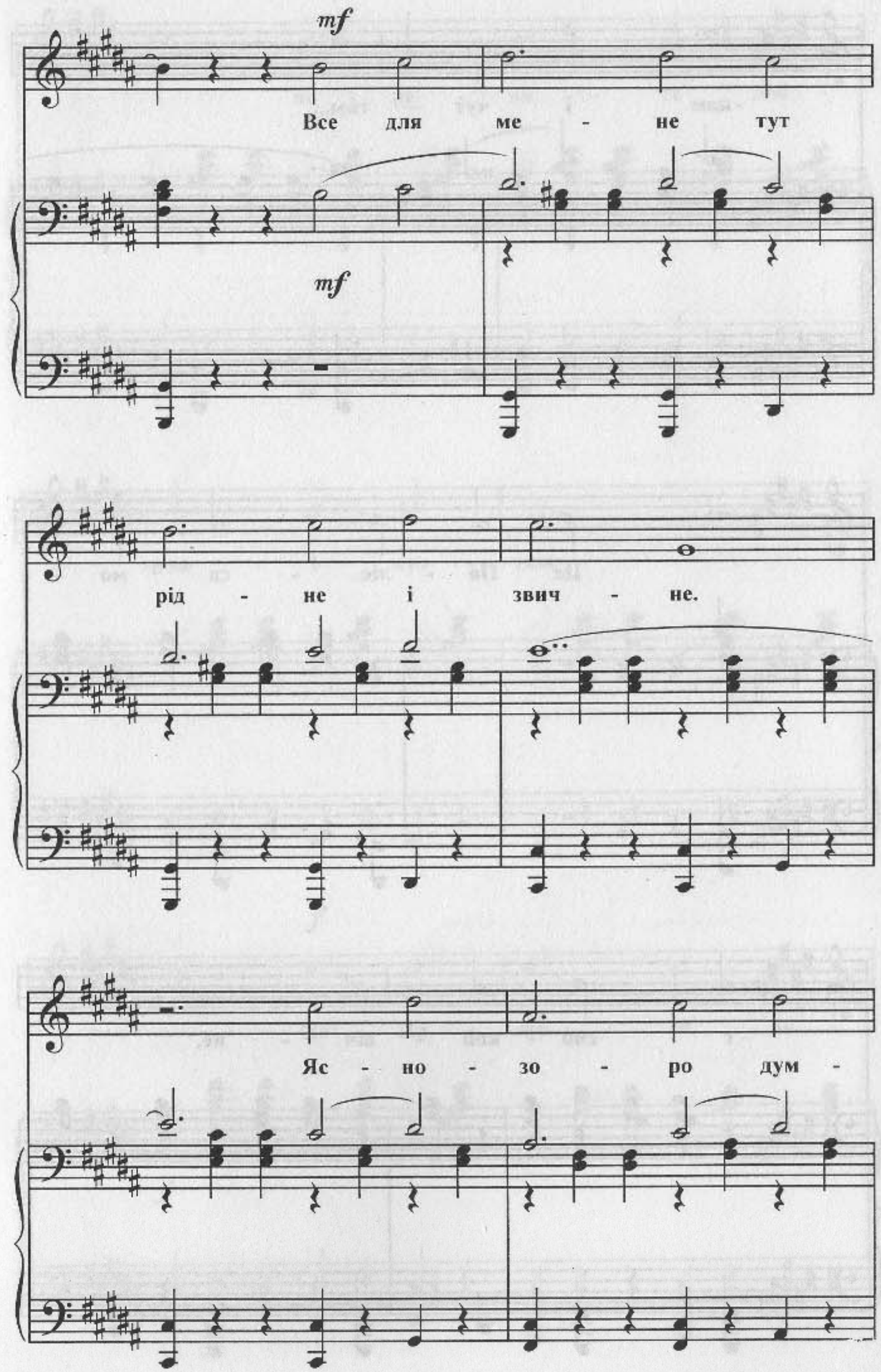

на - че
па - м'ять зем -
-лі.
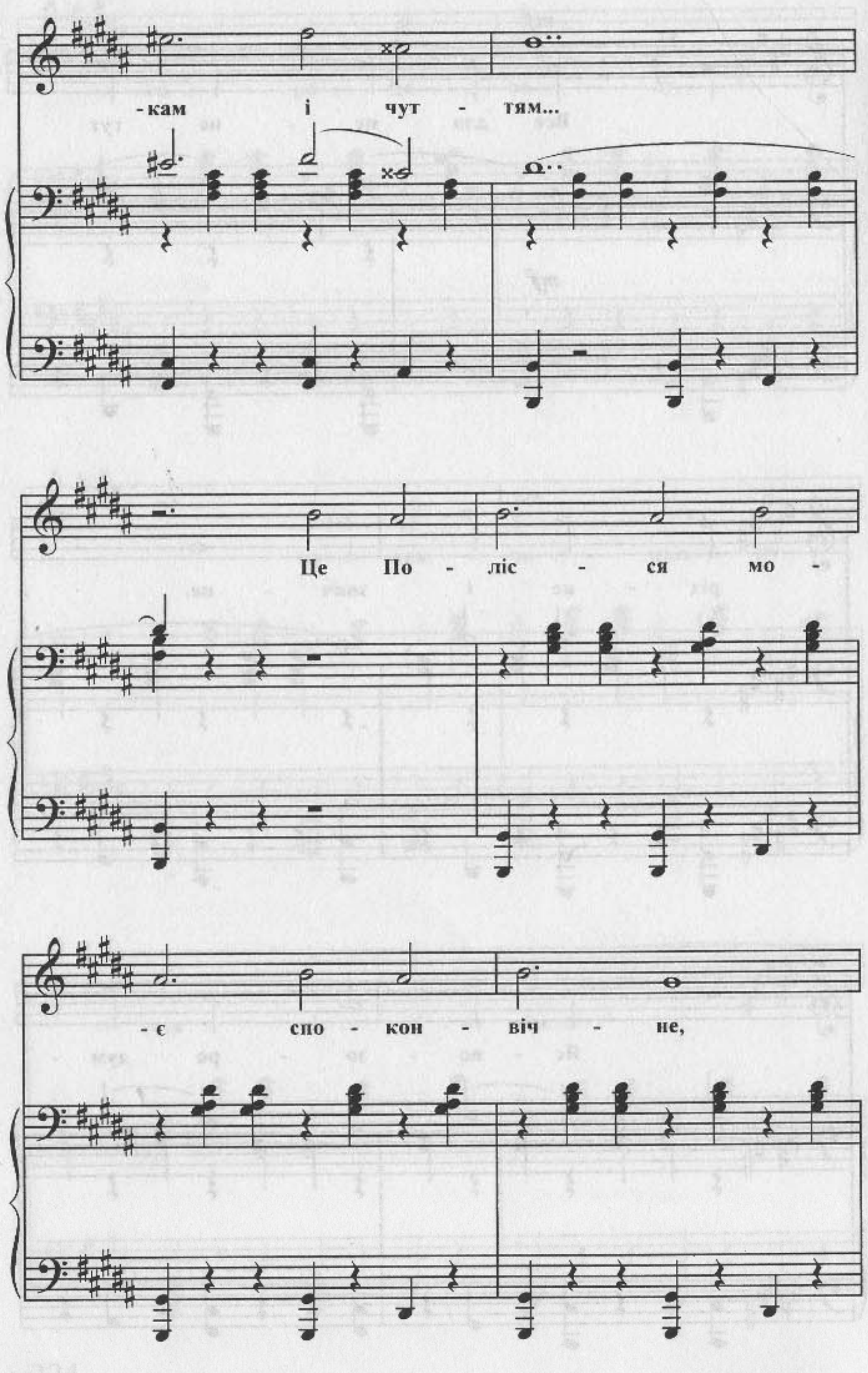

О - сін - ня
рай - ду -
-га...

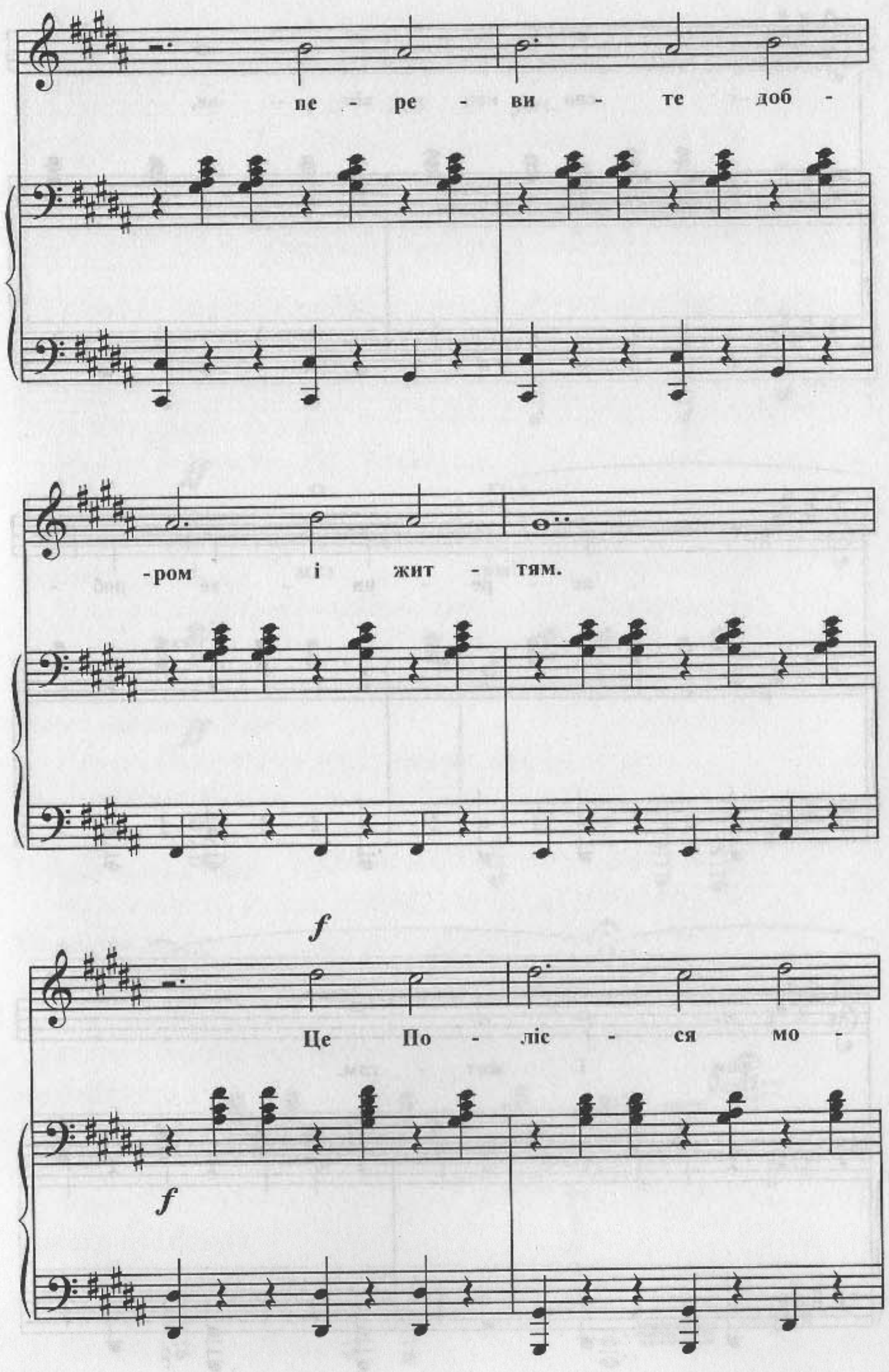

Prestissimo
sub. pp
p
Це ж во - на, на - че
p
cresc. poco a poco
сон - це в не - го - ду,
cresc. poco a poco

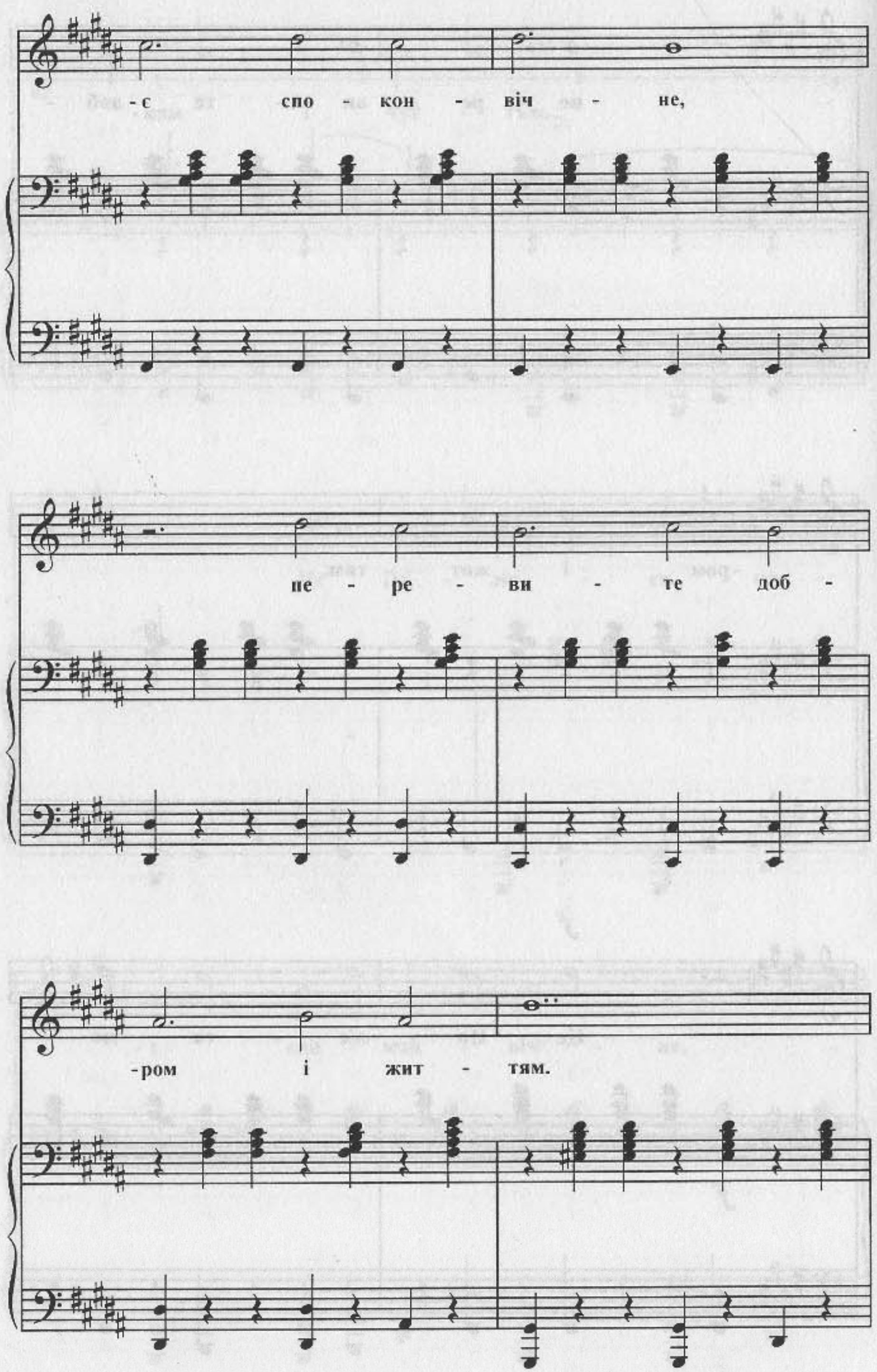

по крап - ли - ні ви -
-сві - чу - є знов —
кож - ну стеж - ку мо -
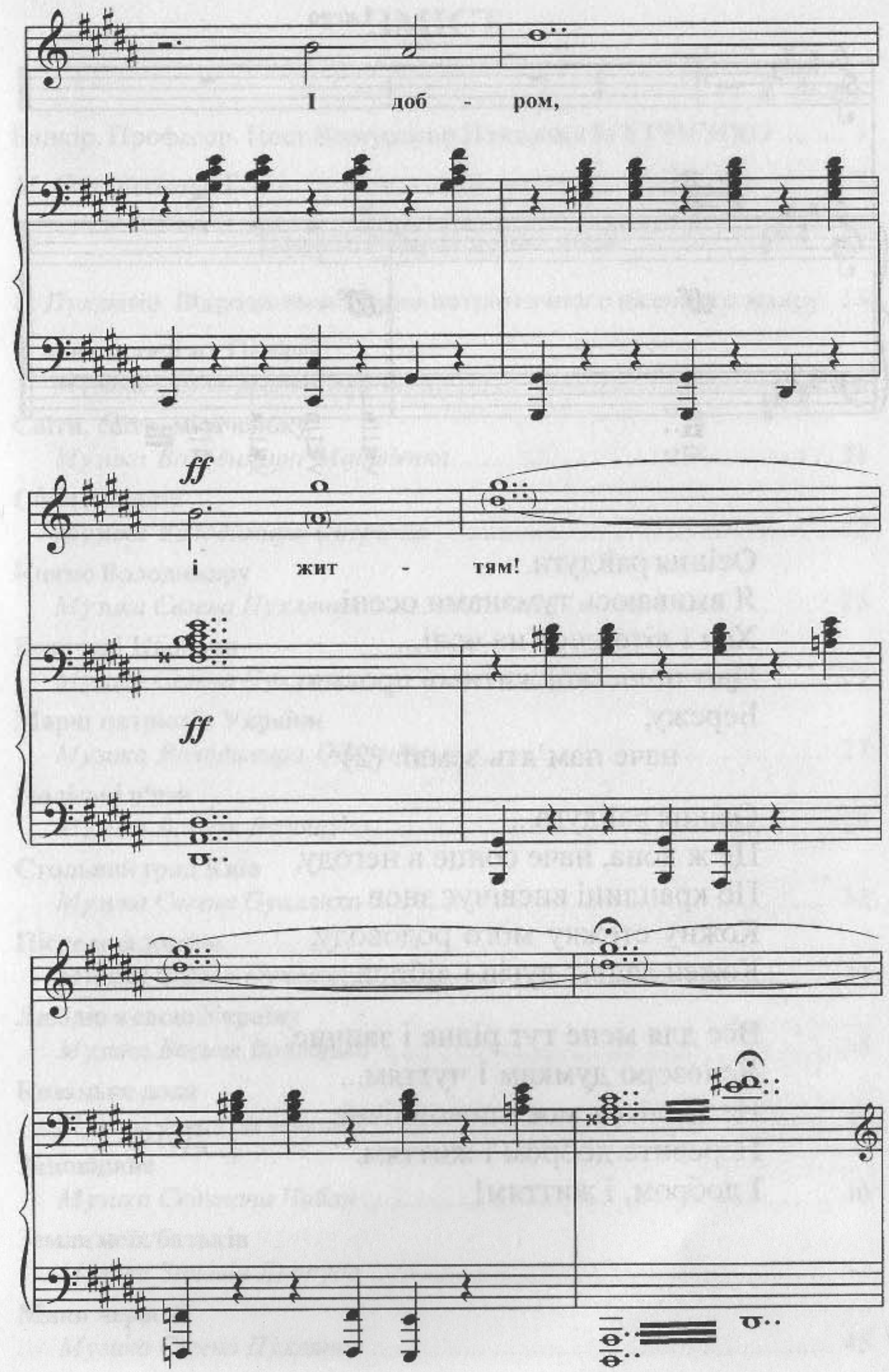

-го ро - до во - ду,
ко - жен за - цвіт лу -
-гів і діб ров.
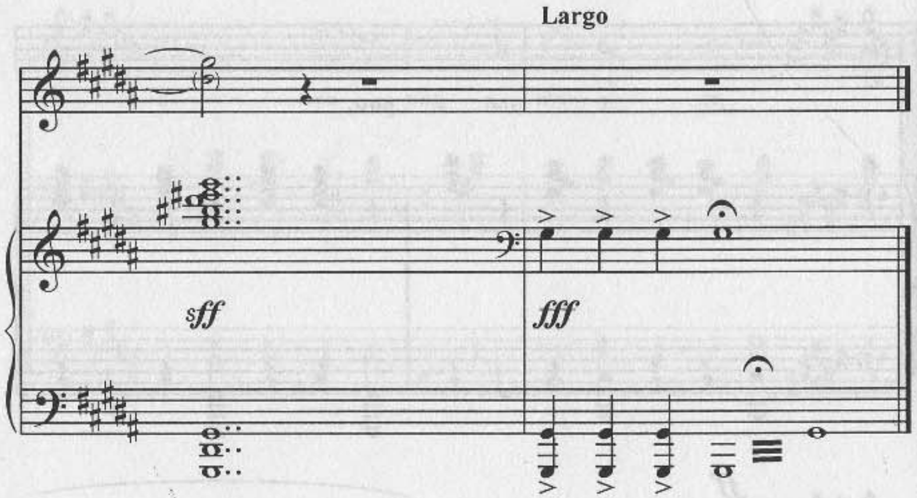

mf
Все для ме - не тут
mf
рід - не і звич - не.
Яс - но зо - ро дум -

-кам і чут - тям...
Це По - ліс - ся мо -
-є спо - кон - віч - не,

пе - ре - ви - те доб -
-ром і жит - тям.
f
Це По - ліс - ся мо -
f

- с
спо
кон
віч
не,
не - ре - ви - те доб -
-ром і жит - тям.

І доб - ром,
ff
і жит - тям!

Осіння райдуга.
Я вмиваюсь туманами осені,
Хоч і літо несу на чолі...
Цвіт поліської житньої просині
Бережу,
 наче пам'ять землі. (2)

Осіння райдуга...
Це ж вона, наче сонце в негоду,
По краплині висвічує знов —
Кожну стежку мого родоводу,
Кожен зацвіт лугів і дібров.

Все для мене тут рідне і звичне.
Яснозоро думкам і чуттям...
Це Полісся моє споконвічне, | Двічі
Перевите добром і життям. |
І добром, і життям!

ЗМІСТ

Оберіг пам'яті

Нотне видання

Володимир Павлович Матвієнко

В СЕРЦІ МАЮ УКРАЇНУ

Редактор Д. Киценко
Літ. редактор Н. Петишкіна
Художнє оформлення Н. Самко
Комп'ютерна верстка Д. Киценка

Формат 84x108 1/32
Умов.-друк. арк. 19,32. Облік.-вид. арк. 18,66
Вид. № 5098. Замовлення № 7-.160.
Тираж 10000 прим.

Видавництво «Музична Україна», 01004, Київ, вул. Пушкінська, 32 а
Свідоцтво про державну реєстрацію: серія ДК № 62 від 25.05.2000 р.
ЗАТ «Книга» 04553, м. Київ, вул. Артема, 25
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру виготівників
Серія ДК № 2325 від 25.10.2005 р.